

Giới thiệu Giới Hạn Của Tuổi Trẻ

Truyện Giới Hạn Của Tuổi Trẻ của tác giả Hồng Thiều Kê Thoái thuộc thể loại ngôn tình. Ngô Du Du đã tình ngộ hân vào kỳ thi chọn lớp năm lớp mười một, đã quay lại con đường học tập đã bị bỏ bê lâu nay, không phụ lòng của mình đã thi đậu vào được lớp chọn, được học chung với những con người thông minh.

Trong môi trường này, mỗi ngày đến lớp là một ngày vui, hết lần này đến lần khác thách thức giới hạn của tuổi trẻ. Tuổi trẻ không có giới hạn, sự nỗ lực mãi mãi không bao giờ muộn!

Bạn đang đọc truyện *Giới Hạn Của Tuổi Trẻ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Lớp bổ túc

Tháng 7 của thành phố W cực kỳ oi ả. Trời nóng gần 40 độ, cả bầu không khí hừng hực lửa.

“Giờ này mà đi trên đường thì lằng lằng như một hồn ma.” Vương Trình Trình căn ống hút nói chuyện với Nhiễm Linh ở đối diện.

Quán Starbucks có điều hòa và đồ uống lạnh là nơi tránh nóng ưa thích của đám học sinh quanh đây.

“Nóng thế này, thật chẳng hiểu bọn mình ra đường làm cái trò gì nữa...” Nhiễm Linh vừa nghiêng cổ cho gió điều hòa phả thẳng vào đầu vừa hút Frappuccino, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ gay, “Khi thật, nóng sắp chết rồi.”

Vương Trình Trình đặt đồ uống xuống, nói với vẻ bất mãn: “Còn nói nữa, đã hẹn là sẽ đi chơi mát chược tiện đường mua mấy quyển sách kỳ tới rồi. Thế mà Du Du lại không đi! Giờ thi hay chưa, ba chân thiếu một.”

Tần Phương ngồi im lặng một góc nghe nói chuyện này giờ bèn hỏi lại đầy ngạc nhiên: “Du Du không đi á?”

“Đúng thế, bảo là thi cuối kỳ không tốt nên không muốn ra khỏi cửa.” Vương Trình Trình đáp.

“Thi không tốt là sao?” Nhiễm Linh mới đỡ nóng liền xúm lại hỏi, “Tớ nhớ bốn đứa bọn mình điểm tổng kết đều trên trung bình cơ mà.”

“Điểm trung bình môn thi đủ nhưng điểm Tiếng Anh của cậu ta không đạt.” Vương Trình Trình đáp, “Chắc là di Dương không cho đi.”

“Cũng có thể,” Nhiễm Linh chép miệng, “Mẹ làm phiên dịch, con gái lại thiếu điểm Tiếng Anh, nếu là tớ thì cũng không cho cậu ta ra khỏi nhà...”

“Điểm Lý, Hóa của cậu ta cao lắm mà, điểm tổng kết chắc cũng không thấp quá đâu.” Tần Phương nói.

“Điểm tổng kết không thấp nhưng môn Toán chỉ được 110/160 chắc bà ấy không vui...” Vương Trình Trình tiếp tục nói.

“110 còn kém? Trên 105 là giỏi rồi mà!” Nhiễm Linh rên rỉ, “Tớ đây được có 99 điểm! Cậu ta dẫu sao cũng là điểm 3 chữ số rồi còn gì!”

“Dào ôi, người ta học giỏi, so với bọn mình làm gì?” Vương Trình Trình thở dài, “Cậu ta đặt yêu cầu cao như thế, đến là mệt.”

“Yêu cầu cao cũng có gì không tốt đâu...” Tần Phương lí nhí phản biện, bị hai người còn lại cười nhạo.

“Ờ thì tốt!”

“Hơ, đúng là bạn Tần một sách!”

Vương Trình Trình và Nhiễm Linh xúm vào trêu, hai người họ cười rất vui vẻ chỉ có Tần Phương là không.

Biết là họ chẳng có ý xấu nhưng trong bụng vẫn không được thoải mái, biết trước Du Du không đi thi đã chẳng đến rồi.

Tần Phương ủ rũ khuấy cốc cà phê.

Vùng ngoại ô thành phố W có một tiểu khu sang trọng.

Ngô Du Du đang nằm ườn trên giường, trong đầu không ngừng nghĩ đến chuyện mấy hôm trước.

Trong văn phòng trước kỳ nghỉ, cô Lý Lan giáo viên môn tiếng Anh cầm chiếc bút đỏ gỗ cộc cộc lên bài thi, ngòi bút xuyên qua giấy cắm xuống cả mặt bàn, giọng hung dữ, nghe phát sợ.

“Em xem lại mình đi! Còn ra cái gì nữa!” Giọng cô Lý Lan rất chói tai, đau muốn thủng màng nhĩ, “Hồi vào Mười, em đứng thứ tư, hết lớp Mười, trường phân ban tự nhiên xã hội, em còn thứ mười lăm, hết Mười Một thì chọn lớp ban Tự nhiên, em xuống tới tận hai mươi tám! Thứ hai mươi tám của lớp! Em hiểu là gì không?”

Tiếng cuối cùng nói rất to, tất cả các thầy cô gần đấy đều quay lại nhìn.

Bị mọi người đổ dồn nhìn vào, Ngô Du Du đứng trước bàn mặt nóng bừng, da đầu gãi gãi.

Lần đầu tiên Ngô Du Du cảm thấy thành tích kém cỏi là một nỗi nhục...

Đứng thứ hai mươi tám nghĩa là dưới mức trung bình so với lớp, chứ chưa dám nói tới sau này thi đại học sẽ phải so với cả tỉnh...

Ngô Du Du lật mình thở dài thườn thượt, mặt vùi vào chiếc gối mềm, điều hòa để mát hết cỡ, người quán một chiếc chăn hè mỏng.

Nhiệt độ dễ chịu này khiến đầu óc Ngô Du Du được dịp suy nghĩ bay xa.

Ngô Du Du nghĩ vì sao lại đến nông nỗi này...

Nhắm lại từ lúc vào Mười đến nay, không yêu sớm, không nghịch phá, không ngu ngốc.

Nghĩ đi nghĩ lại thì chỉ có một nguyên nhân...

Ngô Du Du ngẩng đầu nhìn giá sách cạnh giường, đầu óc bỗng sáng ra, hăng hái bật dậy.

Cô nàng bỏ hết đồ trong hai ngăn kéo dưới giá sách ra bày bừa trên mặt đất, thò tay vào quò, lấy ra hai cái túi, bên trong đựng toàn truyện là truyện...

“Du Du, có điện thoại!”

Đúng lúc cô nàng đang nghĩ xem phải xử lý mớ truyện này thế nào thì Dương Ngọc, mẹ của Ngô Du Du gọi vọng vào từ ngoài cửa phòng.

Ngô Du Du cuống cuống sập ngăn kéo lại, tiện chân đá bay hai cái túi truyện vào gầm bàn rồi chạy ra ngoài, vừa đi vừa ngoái đầu lại kiểm tra xem có lòi gì ra không.

Xác nhận đã kín kẽ, bước chân cô nàng đi nhanh hơn sang phòng khách. “Con ra rồi đây!”

Nói rồi cầm điện thoại lên nghe.

“Alo?”

“Alo, Du Du à, mình Tần Phương này.” Đầu dây bên kia là giọng nói dịu dàng của Tần Phương.

“Ồ, A Phương à, sao cậu không gọi vào di động cho mình?” Ngô Du Du thấy mẹ đã đi sang phòng bếp liền thả lỏng người dựa vào tường rồi đáp.

“Di động của cậu tắt máy rồi, có phải buổi tối cậu lại đọc truyện rồi quên sạc không?” Tần Phương bắt đắc dĩ đáp.

Ngô Du Du lúc nào cũng nằm đọc truyện rồi mới ngủ, tầm tuổi này mọi người hầu như đều dùng điện thoại phím cứng bình thường, loại này ít tốn pin, nhưng cũng không chịu nổi việc đọc truyện suốt cả ngày.

“Ồ...” Ngô Du Du nghĩ lại thì hình như lâu lắm rồi mình không sạc pin cho điện thoại, có điều không phải vì thức đêm đọc truyện, chỉ đơn giản là quên. “Phải rồi, mình quên sạc pin, sao thế? Không phải hôm nay các cậu hẹn nhau vào nội thành chơi hay sao?”, Ngô Du Du thắc mắc.

“Ừ...” Tần Phương nói ậm ờ, “Bọn tớ về nhà lâu rồi...”

“Ồm,” Ngô Du Du thấy hơi lạ nhưng không chủ động hỏi, chỉ im lặng chờ Tần Phương tự nói.

Tần Phương ở đầu bên kia ngập ngừng một hồi nhưng cuối cùng vẫn không kể mấy chuyện không vui lắm ngày hôm nay ra.

Lúc này, khi đang ngồi tán dóc, Tần Phương nói phải về học bài, tụi Vương Trình Trình liền ngả ngôn đùa rằng “Ôi chao, siêu mọt muốn vào lớp chọn kia.”

“Siêu mọt ời, mang em theo với!”

Tần Phương không thích người ta đem chuyện này ra đùa, học tập chẳng lẽ không phải là chuyện đương nhiên của một học sinh hay sao, từ khi nào lại đáng bị giễu cợt như vậy.

Tần Phương do dự mãi rồi mới hỏi: “Du Du à... Cậu... có muốn vào lớp chọn không?”

“Lớp chọn ư...”

Sắp tới khi bắt đầu năm lớp Mười Hai, Ngô Du Du cũng như tất cả học sinh trường M tất nhiên đều mơ được vào lớp chọn, ban tự nhiên có tổng cả 650 người, chỉ chọn lấy 50 người.

Nghe nói lớp chọn sẽ được học với những thầy cô tốt nhất trường, khôn sống mớng chết, lớp chọn là một nơi mà vào được nó vừa đáng tự hào vừa đầy áp lực.

“Muốn vào.” Ngô Du Du chỉ do dự giây lát rồi nói thẳng.

Ngô Du Du đương nhiên muốn, không có học sinh nào không nuôi hy vọng, chẳng cần phải chối, tính cách của Ngô Du Du vẫn luôn bộc trực như vậy.

Tần Phương thờ phào, may mà hỏi Du Du...

“Tớ cũng muốn vào,” Tần Phương cũng cảm thấy mình đang học tụt dần, không ngờ lại trở nên lười biếng, “Du Du à, hay là bọn mình đi học lớp bỏ túc đi”.

“Ừ.” Du Du đáp ngay không do dự, hôm qua từ trường về đến giờ, Ngô Du Du vẫn luôn nghĩ chuyện này.

Hai người coi như cùng chung ý tưởng.

Giọng nói ở đầu bên kia thoải mái hẳn: “Mình nghe nói có một thầy dạy Toán họ Mai đi du học về, cực kỳ giỏi, rất khó chen được vào lớp bỏ túc của thầy ấy, đề tớ đi hỏi, có tin gì báo cậu sau nhé?”

“Vây thì tốt quá, kỳ nghỉ hè này tớ chưa có kế hoạch gì cả, chờ tin cậu đấy”. Ngô Du Du cười.

“Được.”

Hai người tán dóc dăm câu rồi cúp máy. Ngô Du Du quay về phòng nghĩ cách làm thế nào xin cha mẹ cho đi học lớp bỏ túc.

Cô gái ngược nhìn lướt qua tấm ảnh gia đình đặt trên bàn. Trong khung ảnh lồng kính, Lâm Quốc Trung mặc âu phục trắng thớm, Dương Ngọc ngồi bên cạnh cười hạnh phúc, chiếc váy dài màu xanh sẫm tôn dáng ôm một bé gái đáng yêu ngồi trong lòng.

Ngô Du Du đứng sau mọi người, mỉm cười nhẹ nhàng, lễ phép và hơi xa cách.

Sáu giờ tối, Lâm Quốc Trung tan tầm về nhà, cả nhà ngồi quây quần bên mâm cơm, tuổi ông đã trung niên nhưng dáng người vẫn cao ráo, đẹp như hồi trẻ.

Ông nhìn Du Du đang ngoan ngoãn ăn cơm, cân nhắc câu từ rồi bảo:

“Du Du.”

“Dạ.” Ngô Du Du ngẩng đầu nhìn.

“Là thế này, cha có người bạn học cũ đi du học về, được người ta mời dạy một lớp bỏ túc,” Lâm Quốc Trung dừng một chút để quan sát phản ứng của con gái rồi lại nói tiếp, “Thầy đó dạy ít nhưng giảng bài rất hay, được đánh giá cao lắm, cha muốn con... Hay là con nghĩ xem thế nào...”

Ông nghe vợ nói con gái lớn học Toán và Tiếng Anh không ỏn lăm, lên Mười Hai rồi, ông nghĩ phải can thiệp nhưng lo là sẽ làm tổn thương lòng tự trọng của con trẻ. Nghe nói giờ tụi trẻ rất ghét học lớp bỏ túc.

Ngô Du Du nghe vậy liền cười: “Vâng ạ.”

Lâm Quốc Trung thờ phào, con gái lớn không có ý kiến là tốt rồi. Ông cũng cười.

“Tốt lắm, mai cha sẽ nói chuyện với thầy, hỏi lớp học, có tin gì báo sau nhé.”

“Vâng.”

Thấy mình nói gì con gái cũng vâng vâng dạ dạ, Lâm Quốc Trung ngập ngừng muốn nói thêm lại thôi.

Lâm Quốc Trung thăm thò dài trong dạ, đứa con này gì cũng tốt hết, nhưng nghe lời quá.

Nhìn sang đứa con gái nhỏ đang chọc vữa cả thức ăn trong bát, lòng ông hơi buồn, ngoan quá lại đâm ra có khoảng cách.

“Lớp bỏ túc là gì... Văn Văn cũng muốn đi...” Lâm Văn Văn vui vẻ tiếp lời, cẳng chân đung đưa lên xuống.

Lâm Quốc Trung nghiêm mặt quát: “Ăn cơm phải ngồi cho ngay ngắn vào! Chân không được đá linh tinh thế!”

Lâm Văn Văn chu miệng, mặt mếu máo nhưng vẫn nghe lời ngồi yên: “Không đâu... Cha thiên vị...”

“Nghe lời cha đi! Bao giờ con lên tiểu học cũng cho con học lớp bỏ tức nhé”. Dương Ngọc vừa nói vừa bóc tôm, chia một nửa đặt vào bát con gái nhỏ, nửa kia đưa cho con gái lớn ngồi đối diện.

Ngô Du Du vội vàng xua tay: “Mẹ à, con tự bóc được.”

Dương Ngọc không nói gì, cứ thế bỏ thẳng luôn vào bát của Ngô Du Du.

Ngô Du Du đành chịu, cảm ơn mẹ rồi cúi đầu ăn cơm.

Cô nàng chọc miếng tôm trong bát, mọi người càng đối xử tốt với mình, cô nàng càng không biết phải làm sao. Ngô Du Du nhìn đứa em đang phụng phịu vì bị cha đe, tự dưng thấy thật hâm mộ.

Rửa mặt xong, Ngô Du Du quay lại giường nằm, khởi động nguồn điện thoại, báo cho Tần Phương biết rằng cha đã tìm cho mình một lớp của người bạn cũ rồi nên có thể không đi cùng bạn ấy nữa.

Xong xuôi, Ngô Du Du lại tiếp tục nằm dài trên giường. Tiếng điều hòa chạy rù rì và tiếng côn trùng thi nhau rúc rích bên ngoài cửa sổ càng thêm to rõ hơn trong đêm hè yên tĩnh.

Du Du đương nhiên biết cha Lâm có hơi dè dặt thái quá với mình, cô cũng đã rất cố gắng để giải quyết sự ngăn cách này nhưng vẫn chưa đủ...

Du Du đứng dậy tìm khung ảnh gia đình.

Có lẽ tại lúc cùng mẹ đến nhà này, Du Du đã lên cấp hai, cũng có lẽ tại sau này có thêm Văn Văn...

Cũng chẳng có gì mà than trời trách đất, ngược lại, Du Du rất cảm ơn gia đình mới này, cha Lâm là người rất đường hoàng, Văn Văn cũng thật đáng yêu...

Có điều hình như tại mình vẫn chưa quen với kiểu thân thiết này nên cảm giác xa cách cứ mãi còn ở đó...

Du Du thở dài, lẩm bầm: “Mong sao mau mau vào năm học mới đi...”

Thứ Bảy, Ngô Du Du đi theo địa chỉ cha Lâm cho tới khu đô thị Hoa viên Dục Tú trong nội thành.

Thầy Mai do cha Lâm giới thiệu có thuê một căn ở gần Hoa viên Dục Tú chuyên dùng để dạy học thêm.

Lúc Ngô Du Du đến, cả phòng chỉ mới có mình thầy Mai.

Đây là một căn hộ ba phòng ngủ, bên trong không trang trí nội thất, chỉ có độc nền gạch tối màu và bốn bức tường trắng, trông hơi sơ sài.

Cửa chính không đóng, Ngô Du Du gõ cửa rồi vào trong.

“Thầy Mai ạ, em chào thầy.” Ngô Du Du vừa vào cửa thì thấy ngay một người đang ngồi ở phòng khách, lập tức lễ phép cúi chào.

Người đó đi dép lê, mặc áo sơ mi xanh nhạt hơi cũ không cài hai cúc trên cùng và quần bò bạc. Hình như thầy vừa mới cạo râu, cằm trắng hơn các chỗ khác.

Thầy tầm ba, bốn mươi tuổi, tay phải kẹp điều thuốc, tay trái cầm một tờ danh sách, ngồi nghiêng người trên bậu cửa sổ. Thầy ngẩng đầu nhìn ra cửa. Đôi mắt nghiêm khắc ấy khiến Ngô Du Du bất giác hơi sợ.

Nếu không phải đã xem kỹ địa chỉ nhà, có khi Ngô Du Du lại tưởng mình đến nhầm nhà.

Người thầy này, nếu không biết mà gặp trên đường thì chắc sẽ tưởng là... lưu manh.

“Tên gì?” Giọng thầy khàn khàn.

“Ngô Du Du ạ.”

Thầy nhìn lại vào tờ danh sách, nhả một ngụm khói thuốc rồi cười: “Chà, người nhà lão Lâm nhét thêm vào.”

Thầy chỉ vào sô pha: “Ngồi đi!”

Ngô Du Du thấy thật kỳ, “nhét thêm vào” là ý gì chứ... có điều không dám mở miệng hỏi.

Ngô Du Du ngồi trên chiếc sô pha màu xám trong phòng khách, bỏ cặp sách xuống ôm vào ngực, chờ các bạn tới.

Sô pha khá cứng, Ngô Du Du ngồi không quen nên cựa người, cố gắng ngồi xa thầy Mai Hiêm Phong ra một chút vì không thích mùi khói thuốc...

Mai Hiêm Phong để ý thấy, nhúu mày lại rồi dụi tắt đèn thuốc.

Ngô Du Du tất nhiên cũng nhận ra, thậm thay đổi đánh giá ban đầu về con người có nội tâm tỉ mỉ khác hoàn toàn với vẻ ngoài này.

Tiếp theo lục tục có thêm mười mấy người nữa đến, ai đến cũng đăng ký, báo danh.

Thấy có vẻ đã đủ người, thầy Mai Hiêm nhảy từ cửa sổ xuống, dẫn cả đám vào một phòng trống có ba hàng, mười lăm ghế ngồi, trước mỗi chỗ ngồi đều có một xếp giấy.

Ngô Du Du vào theo mọi người, chọn ngồi vào góc lớp, đặt cặp xuống sàn nhà, mở ghế xếp ra ngồi.

Không đợi mọi người chuẩn bị xong bút thước, thầy Mai Hiêm Phong đã gõ gõ cuộn giấy trong tay, cất giọng khàn khàn.

“Hôm nay hãy làm một bài kiểm tra trước, một tiếng nữa thu bài, căn cứ vào kết quả bài làm, thầy sẽ chọn mười người học cùng thầy trong hè này.”
Thầy dụi sạch mẩu đầu thuốc ngấn ngùn còn lại, hắng giọng nói luôn.

“Ơ?”

“Gì thế ạ?”

Mọi người ngồi dưới rì rầm.

Làm gì có lớp học thêm nào buổi đầu đã bắt làm bài kiểm tra, hơn nữa, theo ý thầy thì không phải cả 15 người này đều được học ư?

“Thầy vốn chỉ định dạy mười bạn, có điều cha mẹ các em đều thật là giỏi, nhét vào đây nhiều thế này, hết cách rồi, thầy chỉ có thể làm thế này thôi.”

Thầy vừa phát đề vừa nói. Thấy mọi người vẫn còn ngơ ngác, thầy bèn nhắc ngay: “Chỉ một tiếng thôi, bắt đầu làm đi.”

Đám học trò ngồi đây đều hơi xấu hổ, mọi người chỉ biết tiếng thầy dạy giỏi, không đứa nào muốn mọi người biết mình được ngồi ở đây là nhờ vào quan hệ.

Học sinh tuổi này đều khá khinh thường chuyện đó, Ngô Du Du cũng thế, lúc đầu chỉ tưởng là một thầy giáo mở lớp dạy bổ túc thôi, không ngờ mình cũng vào bằng cách ấy.

Chẳng trách lúc này thầy bảo mình là “nhét thêm vào”... Ngô Du Du thở dài trong bụng, lại làm phiền chú Lâm rồi.

Mai Hiêm Phong phát bài thi xong thì kéo một chiếc ghế ngồi, tay trái đặt lên tay vịn, ngáp một cái.

Năm nay lúc thầy còn chưa về nước đã thấy vài hiệu trưởng trường nào đó của thành phố W gọi điện đến nhà hỏi han kế hoạch định thế nào.

Cuối cùng thầy đành nể mặt mấy ông nọ bà kia mở một lớp bổ túc, dạy mấy đứa học sinh được khen là không tệ.

Thế này gọi là không tệ hả? Thầy lia mắt một lượt nhìn đám học trò ngô nghê này, mắt muốn trợn ngược cả lên.

Tiếng điều hòa ro ro.

Tiếng ngồi bút rột roạt.

Ngô Du Du lật tờ A4 thứ ba, đề có tổng cộng 6 trang, mười tám câu hỏi lớn! Cô nàng mở to mắt nhìn, chẳng biết nói gì nữa.

Một tiếng?! Tính ra thời gian làm một bài chưa đến năm phút! Chuyện quái đâu ra thế chứ?

Ngô Du Du cắn chặt răng, cơ hội này là do chú Lâm giúp đỡ, có thể nào cũng phải chiến đấu.

Du Du xem lại giờ, dành ra 2 phút rà đề. Đề rất dài, chỉ có thể chọn câu dễ làm.

Chỉ nhìn qua đề bài một lượt, trong lòng Du Du đã có đánh giá mới.

Đề kiểm tra này tổng hợp nhiều kiến thức, kết hợp rất nhuần nhuyễn. Nếu thầy giáo ăn mặc lôi thôi trên kia là người ra đề, vậy thì thầy thật sự rất giỏi.

Ngô Du Du dùng bút đánh dấu lại những câu mình quen dạng.

Xem xong thì vừa hết 2 phút.

Ngô Du Du hít sâu một hơi, bắt đầu nhanh chóng giải đề từ những câu được đánh dấu trước, những câu không được đánh dấu thì bỏ qua luôn.

Sau 40 phút, Ngô Du Du đã làm hết tất cả các câu đã đánh dấu trong đề. Tiếp theo là những câu không quen dạng, cân nhắc độ khó dễ, làm cẩn thận

từng câu.

Cả phòng học chỉ có tiếng ngòi bút sột soạt trên giấy, mười lăm học trò đều đang hí hoáy viết, khuôn mặt mỗi người đều thể hiện rõ sự tập trung, lòng mày cau lại, có người trán đã lấm tấm mồ hôi. Cái đề này thật cao tay...

Thầy Mai Hiểm Phong vẫn cứ chống cằm ngồi đó, điều hòa không để nhiệt độ thấp quá, cũng không đến mức nóng, vừa hay khiến người ta không buồn ngủ.

Vừa đúng hết một tiếng đồng hồ, thầy Mai Hiểm Phong hô một tiếng, mọi người đều tự giác dừng bút, truyền dân bài thi nộp lên bàn đầu.

Thầy Mai Hiểm Phong thu bài thi, ngồi lại ghế, bắt chéo chân, mở đại một bài ra chấm.

Bài đầu tiên chỉ chấm hết 2 phút, không hẳn do thầy chấm nhanh mà còn do bài thi này chẳng có gì để chấm. Sai gần hết.

Thầy ngẩng đầu nhìn một cậu con trai bàn đầu, nói nghiêm túc: “Lương Đan là em phải không? Em có thể về được rồi.”

Cậu học sinh kia thẹn đỏ cả mặt. Không đợi chấm hết tất cả bài kiểm tra à? Chẳng lẽ không phải lấy đúng mười người?

“Thưa thầy, tại sao ạ?” Cậu ta đứng lên nói lắp bắp, “Thầy vẫn chưa xem các bài khác mà, lỡ như... lỡ như mọi người còn làm kém hơn em thì sao ạ?”

“Chắc!” Thầy Mai Hiểm Phong chắc lưỡi, gãi gãi trán, có vẻ hơi khó chịu.

Thầy cầm bài thi lên cho cậu học sinh kia xem.

“Câu 7, câu 13, câu 15, đều là câu cho điểm, thế mà cậu lại loay quanh ở năm câu đầu. Làm cả tiếng chỉ được năm câu mà còn sai mất bốn câu. Sau này cậu thi đại học cũng vậy hả?”

Thầy phát phát tờ bài làm trong tay: “Về đi thôi, cầm bài về mà xem lại, coi như không mất công đi buổi nay.”

Gặp phải kiểu học sinh không biết phải ra đề trước lại còn cộc láo không cẩn thận, thì nhất định phải mắng, không mắng không nhớ lâu được.

Cậu học sinh kia mặt đỏ bừng: “Nhưng...”

“Không nhưng nhĩ gì hết,” thầy Mai Hiểm Phong ngắt lời, “Nếu các cô các cậu còn lại đều như cậu, tôi không mở lớp dạy lớp Mười Một làm gì nữa hết, có hiểu không?”

Thì ra không phải thầy lấy mười người làm bài tốt nhất mà chỉ lấy những học sinh mình vừa ý thôi!

Ngô Du Du bắt đầu hơi sốt ruột. Bàn tay phải nắm chặt ngón trỏ bàn tay trái, cọ cọ lên chân.

Cuối cùng, cậu con trai kia xách cặp lên, vừa xấu hổ vừa giận dỗi đi thẳng ra khỏi cửa, không thèm cầm lại bài.

Những người còn lại, ai nấy đều ngồi nghiêm chỉnh. Lớp học thêm này thật quý quai. Sao đáng sợ thế chứ

Bạn đang đọc truyện *Giới Hạn Của Tuổi Trẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Lục Hạo Thiên

Ngô Du Du cảm thấy mình hơi gặp may vì đã ngồi góc lớp, bài thi được chấm sau cùng. Thế thì sẽ chẳng lo bị phê bình trước mặt nhiều người...

Cô học trò vẫn còn khá ám ảnh chuyện lần trước với cô Lý Lan.

Lũ học trò trẻ dại, da mặt mỏng cực kỳ, nhất là những đứa học giỏi. Ngô Du Du sau khi trải qua vụ cô Lý Lan mới biết, thì ra đến cái nhìn của thầy cô mình cũng dễ tâm, còn dễ tâm ngoài sức tưởng tượng.

“Ngô Tô.” Thầy Mai Hiểm Phong gọi.

“Có ạ!”

“Về đi, hướng giải và phép tính đều sai hết, ăn may kiểu gì mà đáp án lại đúng mới hay chứ.” Thầy Mai Hiểm Phong cười xòa, “Có điều chỉ dựa vào ăn may là không được, em cần phải suy nghĩ kỹ hơn.”

... ..

“Trần Tiểu Ngọc.” Thầy Mai Hiêm Phong sau khi đuổi liên tiếp ba người lại tiếp tục gọi.

“Có ạ!” Trần Tiểu Ngọc bị gọi giật mình, làm chiếc ghế đổ ầm ra sau, luống cuống xoa xoa chân.

“Kìa... vội gì, làm thầy giật cả mình, ” thầy Mai Hiêm Phong cười, “Mai em có thể tiếp tục đến lớp, cầm bài về xem lại đi, bài nào vẫn không làm được thì mai hỏi thầy.”

“Dạ...?” Bạn nữ tên Trần Tiểu Ngọc kia vẫn còn ngơ ngác, mãi sau mới sực tỉnh, vội vàng lên nhận lại bài trong cái nhìn hâm mộ của tất cả mọi người, “Cám ơn thầy ạ!”

Nhận bài thi về, cô học trò mấp míp đáng yêu đó vui vẻ cặp cặp ra về.

Những người ở đây không phải ai cũng tha thiết muốn học cho bằng được lớp của thầy nhưng bị thầy phê bình thẳng mặt như vậy thì ít nhiều gì đều cảm thấy máu chiến.

Ngô Du Du cũng thế, lòng hiếu thắng đã ngóc đầu dậy rồi.

...

Cuối cùng, trong phòng học chỉ còn lại Ngô Du Du và một học sinh nam. Trong mười ba người kia, chỉ có hai người được học tiếp. Trần Tiểu Ngọc và Lô Phi, Ngô Du Du chỉ quen Trần Tiểu Ngọc, cũng học trường M nhưng không rõ lớp nào.

“Lục Hạo Thiên.” Phòng học tĩnh lặng bỗng dưng có tiếng nói khàn khàn của thầy Mai Hiêm Phong.

“Có ạ.” Cậu con trai ngồi cạnh Ngô Du Du điềm tĩnh giờ tay lên.

“Em cầm bài về đi, không cần đến nữa.” Thầy Mai Hiêm Phong đưa trả lại bài làm rồi cúi xuống xem tiếp bài của Ngô Du Du, miệng thì nói, “Bài làm của cậu tất cả đều bất cẩn dẫn đến kết quả sai, tư chất thì rất triển vọng, làm được mười bài, lại sợ ý sai mất bảy.”

“Thưa thầy...” Cậu học sinh tên Lục Hạo Thiên kia nói.

“Sao?” Thầy Mai Hiêm Phong đáp nhưng vẫn không ngẩng đầu lên.

“Sau này em sẽ cẩn thận hơn, đề này em làm sai là do thời gian hơi gấp cho nên em không soát lại được...”

“Ồ,” thầy Mai Hiêm Phong cười trừ rồi ngẩng đầu lên nhìn cậu học trò, “Em nghĩ lúc làm đề Toán thi đại học thì em sẽ có thời gian để kiểm tra lại hả?”

Thầy đổi tư thế bắt chéo chân, ngả lưng tựa vào ghế: “Nếu cứ dựa dẫm vào việc kiểm tra lại mới bảo đảm được tính chính xác, vậy thì trong lúc đang làm bài, em nghĩ cái gì vậy, nghĩ đến bạn gái ư? Đặt bút đến đâu là phải chắc đến đấy, chứ đợi sửa lại thì hỏng bét!”

Thầy từ từ đứng lên, đặt bài thi trong tay xuống: “Dạy em một điều cuối cùng. Em cảm thấy mình làm được hết, nếu có sai thì chỉ là do sợ ý, cảm thấy mình rất giỏi phải không? Nói cho em biết, em không có điểm, còn không bằng Ngô Tô làm sai mà đáp án đúng.”

Thầy hơi nặng lời, có lẽ do nãy giờ đọc nhiều bài thi không đạt quá nên vốn đã khá bực mình.

Ngô Du Du ngồi im nghe, nhìn sang cậu bạn có dáng người cao lêu khêu đứng bên cạnh, cảm thấy hơi đồng tình với cậu ta.

Thầy còn ác hơn cô Lý Lan.

Giờ thì Du Du thấy lo cho mình rồi...

Lục Hạo Thiên mấp má môi như muốn nói thêm nhưng rồi không nói gì nữa, đeo cặp lên, lễ phép cảm ơn thầy, nhận bài làm về rồi ra khỏi phòng học.

Cuối cùng... trong phòng học chỉ còn lại Ngô Du Du và thầy Mai Hiêm Phong. Trời đã sang trưa, ánh mặt trời bên ngoài thật chói chang.

“Ngô Du Du.”

“Có ạ.” Mặc dù có hơi run nhưng vì chỉ còn hai người trong phòng học nên tâm lý cũng thoải mái hơn nhiều.

“Căn bản của em rất chắc, nhưng với những dạng đề chưa từng học là không làm được luôn, nói chung vẫn phải cố gắng, mai nhớ cầm bài làm đi học tiếp nhé.”

Nghe đến câu cuối, tâm trạng của cô học trò mới được giải thoát.

Điều này khá là bất ngờ, chẳng hiểu sao mình lại được chọn, Ngô Du Du nhoen cười sung sướng hết cỡ.

“Cám ơn thầy ạ!”

Tin này có khác gì trúng số, đồng thời Ngô Du Du lại được khích lệ thêm vì cảm nhận được sự giỏi giang của chính mình.

Mặt khác, cô bạn đã không phụ tấm lòng của chú Lâm rồi.

Sau khi cảm ơn thầy Mai, cô học trò ba chân bốn cẳng rời khỏi lớp học, đây là lần đầu tiên trong đời Ngô Du Du biết “sợ thầy”.

Mai Hiêm Phong thấy học trò đã về hết, đưa tay lên xoa gáy, gạch một loạt tên khỏi tờ danh sách.

Tiếp đó, thầy lấy một tờ danh sách khác ra, xem qua một lượt, duỗi thẳng lưng, ngáp một cái rồi ra lại phòng khách, chờ học sinh ca tiếp theo.

Phòng học thầy Mai thuê nằm tí trên tầng 20.

Ngô Du Du giờ tay lên xem giờ trong lúc đợi thang máy, chưa đến mười giờ rưỡi, hai tiếng vừa qua thật đáng nhớ...

“Tĩnh!”

Cửa thang máy mở, một cậu học sinh nam đeo ba lô đi ra.

Ngô Du Du vừa dịch sang bên nhường đường vừa ngẩng đầu lên nhìn rồi bị giật mình.

Thẩm Đàm nhìn bạn nữ trước mặt rồi cũng ngẩn ra, đây chính là cái bạn gái bị cô Lý Lan mắng phát khóc trong phòng họp mà.

Giây phút giật mình ngẩn ngui qua đi, cậu ta lập tức làm như không có gì, lịch sự gật đầu chào rồi đi tiếp.

Hôm ấy, sau khi bị cô Lý Lan mắng một trận, mắt Ngô Du Du đỏ bừng, lúc đi qua cửa văn phòng không may va phải một cậu con trai đang đi vào. Lúc đó chỉ nhìn lướt qua đã cúi gầm mặt xuống xin lỗi rồi vội vàng bỏ đi.

Giữa tiết hai buổi chiều, hành lang không một bóng người, chỉ có tiếng học bài trong mỗi phòng học, Ngô Du Du đi chậm lại.

Không gian càng tĩnh lặng càng khiến người ta khó kiềm chế cảm xúc. Ngô Du Du cuối cùng không chịu đựng nổi, ngồi xồm xuống góc cầu thang, vùi mặt khóc tức tưởi.

Khóc được một chốc thì có tiếng bước chân đi đến, Ngô Du Du ngẩng đầu lên nhìn, lại thấy cậu con trai lúc nãy đang đứng dưới chân cầu thang, chắc là định đi lên. Hai người bốn mắt nhìn nhau, đều thấy ngạc nhiên.

Ngô Du Du chỉ hỏi tưởng đến đấy. Cũng may hôm đó cậu ta cũng hành xử như hôm nay, gật đầu chào rồi đi tiếp như không thấy gì.

Tuy tình huống ấy có hơi xấu hổ nhưng Ngô Du Du không hề bận lòng, chỉ là vẫn nhớ mặt cậu con trai cao ráo, lịch sự đó.

Ngô Du Du bước vào thang máy, ấn xuống tầng một, giờ tay sờ thử, mặt hơi nóng nóng.

Đừng nghĩ, đừng nghĩ nữa!

Ngô Du Du đi từ từ về phía công tiểu khu, vừa đi vừa nghĩ xem ăn trưa ở đâu.

Ngô Du Du còn định chốc nữa lên thư viện.

Nếu ngồi học ở nhà, cô bạn sợ rằng mình không nhận được cảm dỗ, lại nằm đọc truyện tiếp.

Cuối cùng Ngô Du Du bắt xe buýt đến thư viện công cộng của thành phố trước, xem sách xong rồi ăn cơm.

Thư viện thành phố có ba tầng: tầng một là sách lịch sử, xã hội, bách khoa; tầng hai là sách tham khảo và sách văn học trẻ; tầng ba là phòng tự học và phòng máy.

Thư viện có bề ngoài cổ kính nhưng bên trong rất sáng, cầu thang chính giữa sánh từ tầng một lên tầng ba, trần nhà được lắp kính, tạo thành một giếng trời, cung cấp đủ ánh sáng tự nhiên cho bên trong tòa nhà.

Ngô Du Du đeo cặp leo lên phòng tự học. Đã gần trưa nên phòng không còn đông. Đang là giờ làm nên chủ yếu chỉ có học sinh và người cao tuổi lên thư viện.

Ngô Du Du lấy cốc, ra ngoài cửa rót một cốc nước rồi quay về chỗ người, ngồi xem lại bài kiểm tra hôm nay.

Ngô Du Du muốn biết nếu mình làm hết đề này thì phải mất bao nhiêu lâu.

Tuy nhiên... sau nửa tiếng, Ngô Du Du buồn rầu phát hiện, có lẽ mình sẽ không thực sự là... không giải hết đề được.

Ngô Du Du cầm bút, chống tay đỡ trán, giải mãi không ra, thử hết cách này đến cách khác đều không được, điều này khá là nản.

Mười tám câu, có chín câu không giải được, có phải thực sự là do không đủ thông minh không nhỉ?

Thế mà cái cậu con trai kia giải được mười câu, đúng là núi cao còn có núi cao hơn.

Ngô Du Du hít thở sâu, đánh dấu những đề dạng lạ, quyết định đi tìm ví dụ mẫu xem trước để mở mang đầu óc.

Ngô Du Du đặt bài làm xuống bàn, mang ví nhỏ cầm tay xuống tầng dưới.

Thầy Mai Hiêm Phong không phê gì vào bài làm nên nhìn nó chỉ giống một cuốn vở bài tập, hoàn toàn sạch sẽ, không bị phê chữ đỏ.

Nếu không, nhất định sẽ phê nhiều lắm, Ngô Du Du sẽ phải cắt kỹ bài làm vào trong cặp kéo bị người ta thấy.

Tầng hai có đến một phần ba số sách là phục vụ ôn thi đại học, môn Toán và Văn chiếm một nửa.

Ngô Du Du lượn hết kệ này đến kệ khác, nhìn hoa cả mắt, bèn chọn mấy cuốn của các nhà xuất bản khá nổi tiếng để xem.

Sau hơn hai mươi phút, Ngô Du Du chọn được hai quyển đi làm thủ tục mượn rồi lên lại tầng ba để đọc.

Mới vừa vào lại phòng đọc, Ngô Du Du thấy ngay có một người đang đứng chờ mình ngồi, chính là Lục Hạo Thiên, cậu con trai xuất sắc giải được mười câu.

Cậu ta đứng im cầm bài làm của Ngô Du Du lên xem.

Ngô Du Du cau mày, không vui vì bị người lạ tự tiện đụng vào đồ của mình, nhất là một bài kiểm tra mình không làm được hết nữa!

“Bạn học ơi, chào cậu.” Ngô Du Du lại chỗ mình, chào khe khẽ.

“Chào cậu.” Đối phương gật đầu chào lại, vẫn tự nhiên xem tiếp, chẳng thấy ngại chút nào.

Ngô Du Du thấy cậu ta vẫn tiếp tục đánh phải nhắc:

“Xin hỏi, cậu có chuyện gì...”

Chưa nói hết câu thì cậu ta ngắt ngang: “Cậu xem câu này đi...”

Cậu ta nói như nói chuyện bình thường nhưng vì phòng đọc yên tĩnh nên nghe khá to, mọi người đồng loạt quay lại nhìn. Ngô Du Du vội đặt ngón trỏ lên miệng, ra dấu suy.

Lục Hạo Thiên cũng hiểu ra, ngừng nói, có vẻ ngại ngại.

Ngô Du Du nhìn quanh, bảo cậu ta đi cùng mình ra băng ghế dài ngoài hành lang.

“Lục Hạo Thiên đúng không?” Ngồi xuống, Ngô Du Du nói ngay, “Cho hỏi có chuyện gì vậy?”

“Có.” Lục Hạo Thiên đáp ngắn gọn rồi chỉ vào một câu hỏi trong bài thi Ngô Du Du mới giải được một nửa.

“Hướng làm của cậu sai rồi.”

Ngô Du Du: “...”

Lần đầu tiên Ngô Du Du gặp một người tự nhiên như vậy.

Lục Hạo Thiên không cần đáp lại, tiếp tục nói: “Cậu xem này, dùng phương pháp vector thì ta có vector $\overrightarrow{TA}$ bằng vector $\overrightarrow{TQ}$ trừ vector $\overrightarrow{TP}$, suy ra vector $\overrightarrow{TA}$ bằng vector $\overrightarrow{PQ}$. Để tính được độ dài thì cần xác định tọa độ điểm T.”

Cậu ta nói thẳng luôn vào đề, Ngô Du Du muốn ngắt lời nhưng không biết nói gì, cảm thấy dở khóc dở cười.

Lục Hạo Thiên không để ý đến cô bạn, vẫn nói tiếp một mình.

Ngô Du Du cố gắng nghe, cảm thấy hơi hơi hiểu ra cách giải.

Tiếc là cậu ta nói nhanh quá, Ngô Du Du không bắt kịp mạch tư duy.

“Từ từ, nói từ từ thôi...” Ngô Du Du đành phải xen ngang, “TA bằng PQ, không sai, rồi sao nữa?”

Lục Hạo Thiên nhìn cô bạn một cái giống như có ý nói “sao cậu chậm thế” rồi kiên nhẫn nói lại một lần nữa.

Những thứ cậu ta nói đúng là những thứ mà Ngô Du Du đang vướng mắc, chưa nghĩ ra.

Ngô Du Du bỗng nhiên thấy rất vui.

“Rồi sao nữa?”

“Nhận thấy PQ là dây căng cung, vậy nên PQ nhỏ hơn đường kính, về đường thẳng song song với PQ đi qua tâm...”

Tốc độ tư duy của Lục Hạo Thiên rất nhanh, đầu tiên phân tích đề bài, tiếp theo giải từng bước, thường xuyên giải tắt bước.

Ngô Du Du cau mày, chăm chú nghe, vừa nghe vừa tư duy theo, vẫn bắt kịp được tốc độ của cậu ta.

Lục Hạo Thiên là một học sinh thông minh điển hình, tư duy logic, mạch lạc, suy nghĩ nhanh, rất cuốn hút người nghe.

“Vậy đáp án là...” Lục Hạo Thiên vừa nói vừa nháp, Ngô Du Du tính ra trước, bèn nói luôn:

“Căn bậc ba của hai cộng căn bậc hai của tổng 35 cộng căn 21.”

Lục Hạo Thiên ngạc nhiên: “Sao cậu biết?” Nói rồi lại cau mày, “Tớ tính ra khác.”

“Vậy à? Tớ xem nào...”

Ngô Du Du cẩn thận xem lại bản nháp của cậu ta, chỉ vào một dòng.

“Chỗ này cậu khai căn sai rồi...” Nói xong liền lấy bút sửa lại.

Lục Hạo Thiên nhìn phép tính được sửa lại, có hơi hơi xấu hổ, chắc là nghĩ lại lời thầy Mai vừa mới mắng lúc nãy.

Ngô Du Du đặt bút xuống, khẽ mỉm cười, dù sao cũng thấy rất may mắn được nhân tài giúp đỡ.

“Chào cậu, tớ là Ngô Du Du, cảm ơn đã giúp đỡ.”

Lục Hạo Thiên tỉnh queo, gật đầu đáp lại: “Ừ, tớ là Lục Hạo Thiên.”

Cậu ta lịch sự tự giới thiệu, không có ý định nói chuyện phiếm khác.

Tiếp theo lại quay về bài tập ngay được: “Tớ thấy câu tiếp cậu vẫn chưa làm, để tớ chỉ cho.”

Ngô Du Du hơi buồn cười, cậu ta là kiểu thích khoe tài hay là cuồng toán nhỉ?

Dẫu sao, Ngô Du Du cũng thấy có người giỏi chỉ bài cho thật là thích.

Hai người cứ ngồi như vậy, chẳng mấy chốc đã 11 rưỡi.

Lúc đầu Lục Hạo Thiên giống như người giảng bài, nói trước rồi dừng lại xem đối phương có hiểu không; về sau, Ngô Du Du bắt được luồng tư duy của cậu ta rồi thì có khi nói được luôn bước tiếp theo, cũng bắt đầu nói tắt các bước.

Điều này làm cho Lục Hạo Thiên rất phấn chấn.

Loại cảm giác này giống như khi xem cao thủ so chiêu với nhau, cực kỳ sảng khoái!

Ngô Du Du càng làm càng hưng phấn.

Khi hai người giải hết mười câu thì đã một rưỡi chiều.

Ngô Du Du nghe thấy tiếng lòng kháng nghị rõ mồn một, thì ra mình vẫn chưa ăn cơm.

Thấy Lục Hạo Thiên vẫn đang nghiên cứu câu tiếp theo, Ngô Du Du tính mời cậu ta một bữa coi như cảm ơn. Cô bạn đứng dậy vỗ vai Lục Hạo Thiên: “Bạn học ơi, ăn gì chưa?”

Lục Hạo Thiên không ngẩng đầu lên, nói bằng chất giọng du dương của mình: “Rồi, tớ đã ăn một cái bánh mì.”

Ngô Du Du bĩu môi, xoa cái bụng teo tóp, mình bị cuồng rồi nên mới ngồi thảo luận bài vở lâu như vậy...

“Ồm, cảm ơn cậu đã giúp, tớ đi ăn cơm đây, cậu đi cùng không, tớ mời! Coi như cảm ơn cậu giảng bài!” Ngô Du Du cười.

Lục Hạo Thiên gật đầu, rồi mất khỏi bài thi, đeo cặp lên, nói rất tự nhiên: “Không cần cậu mời, tớ có mang tiền mà.”

Ngô Du Du đứng hình, cậu ta nói cái gì thế... Đây không phải vấn đề tiền nong...

Thư viện thành phố, bảo tàng và hội mỹ thuật tạo hình đều đặt ở đây nên xung quanh chỉ toàn thấy bãi đỗ xe, không có lấy một quán cơm nhỏ. Hai người đi ngót nghét chục phút mới bắt gặp một hàng ăn.

Đây là một quán cơm Tàu tự chọn. Cả hai tự lấy khay, xếp hàng lấy đồ ăn.

Ngô Du Du mua đồ ăn xong thì mua thêm hai chai nước, cậu ta đã không chịu để mời cơm thì mua nước vậy, cô bạn nghĩ.

Ngô Du Du đặt một chai trước mặt Lục Hạo Thiên: “Cảm ơn cậu đã giúp, không biết cậu thích uống gì nên tớ mua nước khoáng.”

Đối diện với một bạn gái dịu dàng, xinh xắn, con trai bình thường chắc đều biết nói không sao, cảm ơn, gì cũng được, đại loại thế.

Còn Lục Hạo Thiên thì lại nhìn chai nước khoáng trong suốt trên bàn, điếc không sợ súng:

“Không nên vừa ăn cơm vừa uống nước, tớ chỉ cần uống canh thôi.”

Ngô Du Du chép miệng, nói thế này thì biết đỡ thế nào...

Cô bạn “Ồm” một tiếng rồi cầm cúi ăn cơm, không bắt chuyện nữa.

Có lẽ là đã nhận ra vấn đề, Lục Hạo Thiên ăn vài miếng rồi lại nhìn chai nước khoáng kia, nói không được tự nhiên lắm: “Cảm ơn cậu đã mua nước, chốc nữa tớ sẽ uống.”

Ngô Du Du đang không vui lắm, tự dưng cậu ta nói vậy làm Ngô Du Du giật mình, sặc cơm, vội lấy tay che miệng, quay đầu đi.

“Khụ khụ... Không... Không có gì khụ khụ...”

Cậu bạn này chắc chắn không phải là kiêu kiêu ngạo thích khoe khoang mà thực ra là một tên quá ngay thẳng.

“Cho cậu này.”

Đúng lúc Ngô Du Du đang còn sặc, một tờ khăn ướt chìa ra trước mặt, từng khớp ngón tay nổi rõ, ngón tay thanh thanh, trắng trẻo.

Tức nổi là câu tiếp theo của cậu ta chỉ khiến Ngô Du Du muốn đập.

“Lau tay đi, lúc ho toàn là vi khuẩn.”

Lúc ho toàn là vi khuẩn.

Toàn là vi khuẩn.

Vi khuẩn.

...

Câu này giống sét đánh giữa trời quang lắm, mặt Ngô Du Du đỏ gay...

Hai người ăn nhanh cho xong bữa rồi chào tạm biệt. Ngô Du Du còn có hẹn với bọn Nhiễm Linh, Lục Hạo Thiên tỏ ra lấy làm tiếc vì khó lắm mới gặp được một người có thể cùng giải đề, vậy mà phải chào nhau khi đề vẫn chưa làm hết.

Ngô Du Du chỉ biết câm nín.

Bốn giờ chiều, Ngô Du Du vừa thấy Vương Trình Trình và Nhiễm Linh liền cắn ống hút, kể lại chuyện thú vị hồi sáng.

Vương Trình Trình tròn mắt: “Ông thầy này dạy bỏ tíc mà cứ làm như tuyển tú cho hậu cung ấy...”

Nhiễm Linh huých cùi chò: “Nói gì thế, nhà cậu thấy tuyển tú dựa trên IQ bao giờ chưa? Tớ thấy nó giống chọn con giống lai tạo hơn... Á á!”

Nhiễm Linh chưa nói xong đã bị Ngô Du Du đá cho một cái: “Lai tạo cái gì chứ!”

“Rồi rồi...” Nhiễm Linh nháy mắt, “Hoàng thượng nghe nhầm rồi, nô tì không nói vậy mà...”

“Nói tiếng hành tinh mẹ đi!” Ngô Du Du lại đá thêm một cái.

“Ông thầy đó thật biến thái, cậu cẩn thận đấy!” Nhiễm Linh xoa căng chân, nhanh chóng tổng kết.

“Tớ cũng thấy thế đấy.” Vương Trình Trình gật đầu phụ họa.

“Chào ôi, cậu ăn no rửng mỡ đi học bỏ tức à, đòi người được mấy lần nghỉ hè đâu, phải chơi cho đã mới phải!” Vương Trình Trình múc thêm một thìa kem rồi nói khích Ngô Du Du.

“Phải đấy! Đợi khai giảng rồi, một tháng chỉ được thả một lần, cuộc sống tù túng lắm. Còn trẻ phải biết quý trọng thời gian chứ!” Nhiệm Linh nói góp.

Ngô Du Du đặt đồ uống xuống. Sau bài kiểm tra, cô bạn mới bắt đầu nghỉ lại, mới thấy quanh mình có nhiều người đang nghiêm túc học hành như vậy, mới nhận ra lâu nay mình bê tha cỡ nào.

Làm xong bài thầy cô giao đạt yêu cầu không phải là học tập, đó là một kiểu sa đọa, một kiểu thỏa hiệp.

Ngô Du Du ngẩng đầu nhìn các bạn, nghiêm túc nói: “Năm nay tại mình sẽ lên Mười Hai, trước đây mình không biết nhưng hôm nay mình đến lớp học bỏ tức mới thấy có nhiều bạn bè cùng trang lứa đang đi học như vậy. Hôm nay mình mới biết thì ra mọi người đều đang nỗ lực...”

Ngô Du Du chưa nói xong đã bị ngắt ngang.

“Ôi chào... Mọi người đều đang nỗ lực, chỉ có hai đứa tớ ham chơi...” Vương Trình Trình kéo tay Nhiệm Linh làm bộ chùi nước mắt.

Nhiệm Linh hất tay ra, quay sang nói với Ngô Du Du: “Không phải cậu cũng muốn vào lớp chọn giống Tần Phương đấy chứ?”

Nghe giọng điệu này, nhớ lại thái độ của Tần Phương trong điện thoại hôm bữa, Ngô Du Du sức hiểu ra vì sao hôm đó mọi người chưa chơi đã về.

Bốn người họ ở cùng một phòng ký túc, đều chơi với nhau, nhưng Ngô Du Du thân với Tần Phương hơn một chút, có thể là vì có cùng cách nghĩ, có khi Ngô Du Du cảm thấy Nhiệm Linh và Vương Trình Trình có hơi bị... ham chơi quá đà.

Tuy thấy có những người bạn như vậy không hay lắm nhưng Ngô Du Du vẫn muốn lảng tránh vấn đề này, để cho mình một đường lui.

“Đúng vậy, đòi người chỉ sống một lần, mình không muốn có một ngày phải xin lỗi bản thân.” Ngô Du Du thẳng thắn bày tỏ.

Vương Trình Trình đáp: “Vậy không thể chơi vài ngày đã hay sao, làm một cuộc giảm xóc cho bản thân ấy. Bọn mình đi khu vui chơi thành phố C chơi một lần rồi thôi nhé? Cam đoan không kỳ nhều thêm!”

Ngô Du Du cười: “Lớp bỏ tức người ta đâu có thêm chờ cậu đâu, đã bắt đầu học rồi.”

Thực ra Ngô Du Du muốn nói một câu trước đây đọc được trong sách rằng “Nếu lúc đầu nuông chiều, phóng túng với bản thân trước khó khăn thì sau cùng sẽ mãi mãi chìm đắm”.

Bạn đang đọc truyện *Giới Hạn Của Tuổi Trẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Thông lệ những tiết học đầu

Ngày 27 tháng 8, trường M thi chọn lớp.

Ngô Du Du đi từ phòng thi ra bị Tần Phương đi sau gọi giật lại. Hai người đi cùng nhau ra cổng, vừa đi vừa chuyện trò.

“Du Du, lớp bỏ tức cậu học hồi hè thế nào?”

Ngô Du Du nhớ lại hai mươi ngày tôi luyện đợt hè, nghiêm túc tổng kết bốn chữ:

“Chấn động tâm can.”

Sau đó tiếp tục bổ sung thêm bốn chữ nữa: “Khắc cốt ghi tâm!”

Tần Phương không nhịn được cười: “Cậu đi học bỏ tức mà làm như đi đánh trận vậy.”

Cũng đâu khác gì đánh nhau đâu... Ngô Du Du thở dài trong lòng.

“Đừng nói nữa, ông thầy đó ác độc lắm, lần đầu tiên tớ thấy trông mong ngày khai giảng đến thế...”

“Ngô Du Du!” Tần Phương đang định hỏi thêm cho rõ thì có một cậu con trai đi phía sau bỗng nhiên gọi.

“Gi thế?” Ngô Du Du quay đầu lại.

“Thầy Lâm dạy Vật lý bảo cậu đến văn phòng đấy.” Cậu ta nói.

“Ồ biết rồi. Tớ phải đi đây.” Ngô Du Du quay lại chào tạm biệt Tần Phương rồi nhanh chóng đi về phía văn phòng.

“Thưa thầy, em đến rồi!”

“Vào đi.”

Ngô Du Du vừa bước vào liền thấy Thẩm Đàm đang đứng ngay sau lưng thầy Lâm.

“Em qua đây,” thầy Lâm cười tủm tỉm, “Đợt thi hồi cuối kỳ hai đưa đều đồng xếp nhất, lát nữa qua nhà thầy chụp chung một tấm để bữa sau khai giảng đưa lên tường Trưng nguyên nhé.”

Ngô Du Du đã được lên tường Trưng nguyên môn Lý một vài lần nên cũng không để tâm lắm, quan trọng là lần đầu tiên nghe nói đến vụ chụp ảnh chung.

“Giờ lại viết cái này trước.” Thầy Lâm vẫy tờ giấy cầm trên tay.

Ngô Du Du biết nó là lời cổ vũ sẽ ghi phía dưới ảnh bởi đã được viết mấy lần. Ngô Du Du cầm tờ giấy, không cần đắn đo mà viết luôn tám chữ.

“Chăm chỉ học tập, tiến bộ từng ngày!”

Đến lượt Thẩm Đàm, cậu ta nhìn thoáng qua, coi bộ như muốn nhủ mày. Không giống chữ viết mềm mại của con gái bình thường, chữ Ngô Du Du thể hiện rõ tính cách người viết, mỗi một nét bút đều có sự sắc sảo.

Cậu ta đặt bút viết nhanh hai chữ: “Cố lên”.

Chữ viết mạnh mẽ, dứt khoát, đề lạc khoản là “Thẩm Đàm”.

Thầy Lâm nghiêng người nhìn trang giấy, nhất thời chẳng còn gì để nói, cái lũ quỷ này!

“Nếu không còn gì nữa thì bọn em xin phép đi chụp ảnh luôn ạ.” Thẩm Đàm đứng thẳng người lên, nói năng lễ phép.

Ngô Du Du cũng hán hán lời khi nhìn thấy hai chữ kia, cái tên này còn tùy tiện hơi cả mình.

Thầy Lâm thấy hai đứa học trò đều không định sửa, bắt đắc dĩ phải chịu, bọn trẻ giờ khó bảo quá, ngày xưa thế hệ thầy nếu được viết lời cổ vũ là vui lắm, chuẩn bị kỹ càng mấy ngày mấy đêm, phải viết làm sao để thể hiện được là người có trình độ lại khiến người ta đọc lên thấy chấn động.

Thầy nhìn xuống hai câu kia, cái thứ này đúng thật là rất chấn động...

Thầy Lâm đưa trả lại giấy cho Thẩm Đàm rồi phẩy tay: “Đi mau đi!”

Hai người đến nhà thầy chất, nộp lại tờ giấy rồi chuẩn bị chụp ảnh.

Ngô Du Du hơi căng thẳng còn Thẩm Đàm lại rất tự nhiên đứng bên cạnh, khoảng cách giữa hai người cùng lắm chỉ rộng bằng hai ngón tay. Ngô Du Du dường như có thể cảm nhận được nhiệt lượng tỏa ra từ cơ thể và mùi quần áo thơm nức của đối phương. Nửa bên mặt gần phía cậu ta của Ngô Du Du hơi nóng lên.

Người Thẩm Đàm rất cao, tầm mắt Ngô Du Du vừa vừa đến bờ vai, tay mỗi người cầm một chiếc cốc môn Lý, cái này chỉ là đạo cụ, đến môn nào thì dán nhãn cốc môn đó. Trông thật ngớ ngẩn. Ngô Du Du thầm nghĩ vậy.

Ngô Du Du nâng cốc bằng cả hai tay, lúc đưa khuỷu tay phải lên vô tình chạm vào người Thẩm Đàm nên ngượng ngùng nhích ra xa.

“Ấy chứ, em nữ đừng động đây, tôi vừa mới căn chỉnh máy xong.” Thọ chụp ảnh vội kêu lên.

“Xin lỗi ạ.” Ngô Du Du vội đáp rồi không dám cựa thêm nữa.

Chụp ảnh chớp mắt là xong. Ngô Du Du đặt đạo cụ xuống, xoa xoa cơ mặt đã cứng, ngẩng đầu nhìn lên chào tạm biệt cậu bạn đứng bên cạnh đang nghịch cái cốc.

“Tớ về trước đây.”

“Tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

Chỉ mấy chữ ngắn ngủn thôi mà Ngô Du Du đã căng thẳng, có lẽ tại lần đầu tiên gặp nhau đúng vào lúc rất xấu hổ nên lần nào gặp lại cũng thấy không

được tự nhiên.

Thẩm Đàm xé nhãn cúp ra, thay bằng nhãn Toán rồi giờ cúp lên chụp tiếp.

Ngô Du Du đi rồi, Lương Tề Sơn đứng từ xa xem này giờ liền lại gần, đợi Thẩm Đàm chụp ảnh Toán xong thì cười ha ha bá vai cậu ta: “Cảm giác chụp chung ảnh với người đẹp thế nào hả?”

Mặt Thẩm Đàm tỉnh bơ, nhét cái cúp trong tay và nhãn Hóa học đưa cho Lương Tề Sơn.

“Ông đoán thế nào?”

“Chắc chắc, keo kiệt.” Lương Tề Sơn vừa lầu bầu vừa dán nhãn Hóa lên, “Tôi thấy Ngô Du Du ngoài đời đẹp hơn trong ảnh một chút đấy.”

“Ông quen à?” Thẩm Đàm bị bất ngờ.

Lương Tề Sơn ngẩng đầu ngạc nhiên: “Hai người lâu nay luân phiên thay nhau xuất hiện trên tường Trạng nguyên môn Lý mà chẳng lẽ ông lại không biết hả?”

Thẩm Đàm nhận lại cúp, mặt tỉnh bơ ra dấu cho thợ ảnh, miệng đáp thần nhiên: “Sao tôi phải biết chứ.”

Lương Tề Sơn không còn gì để nói vì biết thừa tính cách của thằng bạn này rồi, chắc có khi còn chưa bao giờ đi xem cái tường Trạng nguyên kia, cho dù hầu hết ảnh ban Tự nhiên đều là mặt cậu ta...

Còn có một người nữa cũng chưa xem tường Trạng nguyên bao giờ.

Ngô Du Du ma xui quỷ khiến thế nào lại lóc cóc đeo cặp đi xem tường Trạng nguyên dưới dãy nhà học. Trên bức tường vôi trắng tinh là hai hàng ảnh chụp, một hàng của ban Tự nhiên, hàng còn lại là ban Xã hội.

Thẩm Đàm có những ba ảnh! Ban tự nhiên: môn Toán, môn Lý, môn Hóa.

Bữa đó điểm tối đa là 120, Ngô Du Du được 105, nhìn sang thành tích của cậu ta: điểm tuyệt đối! Siêu nhân đúng là trâu bò, đứng đầu đã đành lại còn được điểm tối đa. Ngô Du Du cảm thán đầy hâm mộ.

Ngô Du Du bỗng nhiên rất hiếu kỳ, lời cô vũ lằn trước của cậu ta vẫn là hai chữ đó: “Nỗ lực”.

“Sặc!” Ngô Du Du bật cười, tên này đúng là đơn giản đến là thô.

Ngày mùng một tháng Chín, cổng lớn trường M chật kín học sinh xách túi lớn túi bé và các phụ huynh.

Kết quả thi chọn lớp đã được gửi đến tận từng nhà từ trước khai giảng. Lâm Quốc Trung biết tin con gái lớn vào được lớp chọn đã phấn khởi dẫn cả nhà đi ăn mừng một bữa.

Ngô Du Du rất mừng vì được gặp lại Tần Phương ở ký túc xá. Học kỳ này Ngô Du Du được phân vào phòng ký túc 310, tầng ba, sát cầu thang phụ.

Mỗi khóa một dãy nhà, lớp mười hai được xếp vào dãy nhà ngoài cùng, sát cạnh sân bóng rổ.

“Ồ đây không thể mặc áo ngủ đi phơi đồ rồi...” Mai Hâm, bạn cùng phòng ký túc mới, thở dài.

Mai Hâm trước đây học lớp 6, thành tích thường thường bậc trung, lần này thi đậu vào lớp chọn đến chính bản thân cũng phải ngạc nhiên.

“Đâu chỉ có thế, sau này thay đồ trong phòng cũng phải kéo rèm cửa.” Dương Khiết khom người trải giường chiếu, không nhịn được bức xúc, “Trường mình quy hoạch thật quá bất hợp lý, tại sao ký túc nam ở mặt trong còn ký túc xá nữ lại ở bên ngoài chứ?”

“Đúng vậy, ngày thường đi nhà ăn cũng phải băng qua sân bóng rổ, cái ban công này chẳng khác gì đem đi triển lãm cho mọi người xem cả.” Ngô Du Du ôm chăn đi phơi, trở về nói để vào.

“Sợ cái gì, bọn họ nhìn được chứ đâu sờ được”. Quan Doanh mặt bưng bưng khí thế đáp lại.

Mọi người: “...”

Mai Hâm thở dài: “Người anh em thật lợi hại!”

Sáu nữ sinh cùng phòng ký túc nhanh chóng dọn dẹp xong mọi thứ rồi cùng nhau đến nhà ăn, không có ai là người rụt rè, mọi người chẳng mấy chốc đã quen nhau, còn phát hiện ra rất hợp tính, càng nói càng vui.

“Nghe nói chủ nhiệm lớp chọn năm nay không phải giáo viên trong trường đâu.” Com nước xong xuôi, trên đường đến dãy nhà học, Mai Hâm bật mí, “Đồn là một thầy giáo đi du học về, cực kỳ giỏi.”

Dương Khiết nhủ mảy: “Người ngoài? Vậy liệu có trách nhiệm không?” giống như những gì TV vẫn hay nói về “nhân viên thời vụ” vậy, “Dạy xong là đi, cũng lắm thì đi chỗ khác, kiểu giáo viên như vậy có vẻ không ổn.”

“Không phải chứ...” Mai Hâm ngạc nhiên, “Người làm thầy đều cần phải có trách nhiệm...” Trong suy nghĩ của Mai Hâm thầy giáo giống như một con tằm mệt mỏi kéo kén nhà tơ...

Quan Doanh cười, tỏ vẻ “cậu ngây thơ thật” rồi nói: “Cậu nghĩ lớp mình là những đứa thế nào? Trong đây có những người rồi sẽ trở thành thầy cô, bác sĩ, cơ trưởng tương lai đấy. Lúc ở trên lớp tuy không tỏ vẻ gì nhưng tối về tự học ghê lắm đấy, cậu nghĩ gì vậy?”

Ngô Du Du: “...”

Tần Phương: “...”

Đúng là... nằm cũng trúng đạn...

Bước vào lớp, mọi người ào ào đi điểm danh rồi nhận sách.

Cô Cố giáo viên lớp mười hai, tổ trưởng bộ môn Ngữ văn, đang sai các bạn nam phát sách. Cô mặc một chiếc váy liền thân, tất chân và giày cao gót màu đen, tuổi độ trung niên, gò má và sống mũi cao khiến đôi mắt càng sâu thẳm.

Thấy sáu học sinh nữ cùng vào lớp, cô Cố đẩy gọng kính, nghiêm túc nói: “Sáu em nữ, mau lại đây giúp, xếp sách các bạn nam đi lấy về vào từng tủ rồi dán nhãn tên dựa theo sổ điểm danh nhé.” Sáu người đồng thanh vâng dạ. Dương Khiết và Mai Hâm đi dẫn nhãn, bốn bạn gái còn lại thì xếp sách.

Ánh mặt trời đầu giờ chiều hơi gắt, phòng học không bật điều hòa nên dù mặc áo ngắn tay, cả sáu người đều nóng toát mồ hôi.

“Trời à!” Bỗng nhiên Mai Hâm thốt lên.

“Sao thế?” Mọi người đồng loạt nhìn sang.

Mai Hâm chỉ vào sổ điểm danh: “Con gái của lớp chỉ có đúng sáu đứa mình!”

“!!!” Tất cả mọi người đều ngạc nhiên.

Mọi người chỉ nhận được thông báo về việc xếp lớp của chính mình chứ không biết tình hình của người khác, đến giờ mới hay cả lớp chọn ban tự nhiên năm nay chỉ có đúng sáu học sinh nữ!

“Thế thì giải bóng chuyền năm nay gay go rồi.” Văn Thù này giờ không nói gì bỗng lên tiếng. Cô bạn cắt tóc ngắn, cao chừng 1m7, vẻ ngoài trung tính, nhìn thoáng qua khá giống một anh chàng đẹp trai.

“Giải bóng chuyền gì?” Mai Hâm hỏi, “Lớp mười hai vẫn phải học thể dục à?”

“Trường mình năm nào các khóa cũng thi bóng chuyền theo đơn vị lớp.” Văn Thù giải thích.

“Ồ, thế thì nếu không đủ người, bọn mình không phải tham gia nữa.” Mai Hâm nhún vai, tiếp tục công việc.

Không ngờ Văn Thù lại bảo: “Một đội bóng chuyền có 6 người.”

Mọi người: “...”

“Tính xa vậy làm gì, giờ cứ xếp sách trước đã, mấy bạn nam sắp chuyển sách về xong hết rồi.” Dương Khiết nhắc.

Mọi người hoàn hồn, tiếp tục làm nhanh cho xong.

Chỉ chốc lát, các bạn nam đã đi lấy đủ sách về, các bạn nữ cũng đã xong việc phân loại và dán nhãn.

Mọi người dọn dẹp phòng học sạch sẽ rồi ngồi vào chỗ theo sơ đồ lớp.

Ngô Du Du nhìn quanh lớp, nhận ra có mấy người quen mặt: Thẩm Đàm, Lương Tề Sơn, tiếp theo là... Lục Hạo Nhiên! Cậu ta học cùng trường à?

Dường như nhận ra bị nhìn, đối phương chậm chậm quay lại, mặt tỉnh bơ nhìn lại một cái rồi quay lên. Ngô Du Du vội quay đầu đi, ngồi nghe cô giáo nói nhưng tâm hồn bay tận đâu tận đâu...

“Học kỳ này, cô sẽ là giáo viên Ngữ Văn của lớp mình, thầy Mai chủ nhiệm lớp các em hôm nay có việc không đến được, ngày mai các em học tiết 1 môn Toán sẽ được gặp thầy. Hôm nay cô sẽ chọn ban cán sự lớp trước. Trước đây có ai từng làm ban cán sự lớp rồi thì giơ tay lên.” Cô Cố đứng nói trên bục giảng.

Không ngờ cô vừa nói xong thì phải đến hai phần ba lớp đều giơ tay...

Vào được lớp chọn đều là các học sinh giỏi nên hầu như đều từng được bầu vào ban cán sự lớp. Vì thế phải đổi sang dùng cách tự ứng cử và bình bầu.

Mọi người lên đến Mười hai đều không muốn làm gì khác ngoài học nên việc bình bầu vào ban cán sự lớp không có mấy sức cạnh tranh, hầu như đều do cô Cổ chọn luôn.

Ví dụ như Ngô Du Du vẫn làm lớp phó môn Lý, lớp trưởng lớp 1 lúc đầu là Lương Tề Sơn vẫn tiếp tục làm lớp trưởng, Dương Khiết từ chối tiếp tục làm bí thư chi đoàn, thay bằng Tần Phương.

Sáu người phòng ký túc của Ngô Du Du đều là thành phần ban cán sự lớp, Dương Khiết cuối cùng không trốn được, bị bắt làm lớp phó học tập, là vị trí được coi như nhẹ nhàng nhất.

Ngày hôm sau bắt đầu học chính thức. Căng tin buổi sáng chật cứng người.

“Du Du, hôm qua tắt đèn rồi cậu còn vào nhà vệ sinh làm gì thế?” Tần Phương vừa húp cháo vừa hỏi.

“Tớ cũng nghe thấy!” Mai Hâm đang ăn há cảo rán cũng thắc mắc. Hôm qua Mai Hâm vừa nằm xuống liền cảm giác Ngô Du Du giương bên dậy vào nhà vệ sinh đến lúc Mai Hâm bắt đầu mơ màng ngủ vẫn chưa thấy ra.

Ngô Du Du ăn một thìa sữa chua rồi thoải mái trả lời: “Làm vở chép bài làm sai, chuẩn bị cho hôm nay.”

Mọi người đều ngạc nhiên.

“Trời ạ... Siêng quá!” Mai Hâm than, “Hôm qua tớ chỉ ngồi nghe thầy giáo đánh giá bài thi cũng đã rã rồi cả thể xác lẫn linh hồn rồi, cậu còn có sức làm thêm nữa hả?”

Ngô Du Du cười, trả lời nghiêm túc: “Trường tắt đèn lúc 9 giờ rưỡi, bọn mình đang trẻ, chỉ cần đi ngủ trước 10 rưỡi là được, tính ra thì có một tiếng.” Nói xong còn bổ sung thêm, “Hơn nữa buổi đêm yên tĩnh, là lúc thích hợp để ôn tập.”

Những lời này không phải tự Ngô Du Du nghĩ ra, thời gian nghỉ ngơi và tầm quan trọng của việc ôn tập đều do thầy Mai Hiểm Phong dạy cho cả.

“Người anh em thật lợi hại...” Mai Hâm lập tức sùng bái.

Tần Phương cũng ngạc nhiên: “Du Du à, hè này cậu đi học thêm ở đâu mà tiến bộ nhanh thế?”

Thành tích của Ngô Du Du học kỳ trước không tệ nhưng muốn vào lớp chọn vẫn hơi bị khó khăn, nhưng kết quả thi lần này, Ngô Du Du đã xếp thứ mười lăm. Kết quả này rất đáng kinh ngạc.

“Tớ... là do cha tớ tìm cho, thầy Mai Hiểm Phong.” Ngô Du Du trả lời, lúc nói đến từ cha vẫn ngập ngừng chưa quen.

“Mai Hiểm Phong!” Tần Phương bắt ngờ, “Lớp hỏi hè tớ rủ cậu đi đăng ký cũng là của thầy ấy đấy.”

“Thật à?” Ngô Du Du bỗng nhiên nhớ ra, “Ừ, đúng rồi! Tớ nhớ lúc đó cậu nói thầy đó họ Mai, rất có tiếng. Thi ra lại khéo thế à? Vậy sao sau này không thấy cậu đi?”

Tần Phương nhìn Ngô Du Du bằng vẻ hâm mộ: “Lớp đó đâu dễ vào như vậy...”

Ngô Du Du định nói tiếp thì Mai Hâm chen ngang.

“Đúng rồi! Thầy chủ nhiệm ở ngoài trường của lớp mình, cô Cổ gọi là thầy Mai.”

Ngô Du Du: “Không phải thế chứ...”

Giờ học bắt đầu, khi thầy Mai Hiểm Phong ôm một chồng bài thi bước vào lớp, Ngô Du Du bắt đầu tin rằng thế giới này thực sự rất nhỏ...

Thầy vẫn mang dáng vẻ thanh thoi, nhàn nhã đó, cũng may là thầy không đi dép lê mà thay bằng một đôi giày chơi bóng. Mái tóc rối được thầy chải gọn gàng, áo phông trắng, quần bò xanh nhạt, ngoài đôi mắt lão luyện, trông thầy chẳng khác gì đám học sinh bên dưới.

“Thầy là Mai Hiểm Phong, từ hôm nay sẽ là giáo viên Toán kiêm chủ nhiệm lớp của các cậu.” Thầy giới thiệu ngắn gọn, rõ ràng, cầm phấn viết lên bảng đen ba chữ “Mai Hiểm Phong”, nét thanh nét đậm như viết bằng bút lông.

“Lớp trưởng là ai?” Thầy phi viên phấn vào hộp rồi hỏi.

“Thưa thầy, em ạ. Em là Lương Tề Sơn.” Lương Tề Sơn đứng lên nói.

Thầy Mai Hiểm Phong gật đầu, vỗ lên chồng giấy lúc nãy mang vào, “Em lên đây phát bài đi, phát từ trên xuống dưới theo danh sách lớp.”

Tiếp đó, thầy hầu như không cho đám học trò phía dưới thời gian phỏng đoán mà nói luôn:

“Từ hôm nay trở đi, cứ hai hôm lại làm một bài kiểm tra, có năm đề năm mức độ khó. Dựa theo danh sách lớp, cũng chính là số thứ tự ấy, cứ mười người một nhóm, cùng làm một đề, cùng một độ khó, người làm tốt nhất 10 điểm, thứ hai 9 điểm, vân vân, sau một tuần, ba người đứng đầu tăng độ khó, ba người xếp cuối giảm độ khó. Hiểu cả chưa?”

“Dạ?”

“Gi ạ?”

“Thầy nói lại lần nữa đi ạ...”

Đám học trò phía dưới nhao nhao cả lên, giống như cánh tượng hôm đầu tiên làm bài thi của lớp bỏ tức mùa hè.

Tiết đầu tiên dành để tự giới thiệu đầu rồi? Sao lại kiểm tra? Ông thầy này thật khác người ghê!

Ngay từ lúc Ngô Du Du nhìn thấy thầy bước vào lớp là đã chuẩn bị sẵn sàng tinh thần làm bài thi nhưng chắc chắn không nghĩ ra được chiều tăng giảm hạng của thầy!

Lương Tề Sơn đang phát đề nghe vậy cũng ngạc nhiên nhìn lại thầy rồi lập tức nhanh chóng phát đề thi, sợ muộn giờ.

“Trời ạ, chế độ xếp hạng là trái với quy định giáo dục mà nhì?” Mai Hâm ngồi sau Ngô Du Du thi thầm.

Tần Phương cũng rất ngạc nhiên, lập tức đứng dậy giúp Lương Tề Sơn phát đề.

Bầu không khí lớp học rất căng thẳng.

Đội mọi người đều đã nhận được đề thi, thầy Mai hô bắt đầu, mọi người lật mặt đề lên.

Số thứ tự của Ngô Du Du là 13, đề thi được đánh số 2, nghĩa là đội hai. Lần thi chọn lớp này, Ngô Du Du làm tốt ngoài mong đợi, không ngờ vừa khai giảng đã phải kiểm tra tiếp, lòng không khỏi thấp thỏm, sợ mình bị rớt khỏi đội 2.

Ngô Du Du nhanh chóng điền xong thông tin tên và số thứ tự, tập trung làm bài thi.

Quả nhiên! Vẫn là loại đề khó dễ đan xen, Ngô Du Du cực kỳ may mắn vì đã học qua lớp của thầy hồi hè.

Đã quen thứ tự giải rồi...

Bạn đang đọc truyện *Giới Hạn Của Tuổi Trẻ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Cách giải Toán

Hết tiết Toán, nộp bài kiểm tra xong, thầy Mai Hiểm Phong vừa ra khỏi lớp là lập tức cả đám học sinh thi nhau rên rỉ.

“Ông trời ơi, có còn thiên lý nữa không!” cậu học sinh A gào lên, “Chen được vào đây đã chết mất bao nhiêu tế bào não rồi, giờ còn ngày ngày làm kiểm tra Toán, tôi còn muốn giữ lại vài tế bào não để thi đại học nữa!”

Cậu học sinh B khoa trương làm bộ như “không còn lưu luyến cuộc đời” ngồi bần thần trên ghế: “Còn hai tuần nữa thôi, tôi muốn gọi điện thoại trước cho mẹ chuẩn bị đến lượm xác...”

Mặt Mai Hâm cũng đại ra, nằm sấp trên bàn, tay phải cầm bút ngoắc loạn xạ lên tập giấy nháp kêu ròn rột.

Ngô Du Du thấy Mai Hâm sấp về xuống bàn đến nơi, không nhìn được đành nhắc: “Cậu cẩn thận một chút, về xuống bàn lại phải lau, bàn này bọn mình phải ngồi suốt một năm liền đây.”

Mai Hâm hoàn hồn nhìn Ngô Du Du, nghĩ ra Ngô Du Du đã được học trước với thầy Mai Hiểm Phong hồi hè, ánh mắt đầy vẻ đồng cảm: “Du Du à, cậu có thể sống tới tận khai giảng, nhất định đã rất vất vả...”

Ngô Du Du: “...”

“Mẹ yêu ơi, con muốn về nhà! Hu hu!” Mai Hâm tiếp tục rên sưng.

Ngô Du Du mặc kệ cho Mai Hâm nỏ điên, đứng dậy đi xuống văn phòng, tiết tới học Lý, Ngô Du Du phải thực hiện trách nhiệm của một lớp phó môn học.

Vừa vào văn phòng, đã có người gọi.

“Du Du ”

Ngô Du Du quay đầu, người gọi là Thiệu Tuấn lớp bên. Hai người từng học chung hồi lớp Mười nhưng sau đó lên Mười một, phân ban tự nhiên xã hội xong thì không học cùng nhau, cũng không còn quan hệ giữa nữa.

“Chào cậu.” Ngô Du Du cười hòa đồng rồi cúi người lấy tài liệu thầy giáo Vật lý để trên bàn.

Thiệu Tuấn thấy mình Ngô Du Du ôm một chồng tài liệu có phần vất vả nên lại gần đề nghị: “Để tớ giúp cậu một tay nhé.”

Ngô Du Du từ chối: “Không cần đâu, nhẹ lắm.”

Ngô Du Du nói xong liền nhấc chồng giấy lên để chứng minh, nhận ra cả hai người cùng đi về một dãy nhà bên hỏi: “Cậu ở lớp nào?”

Thiệu Tuấn vui vẻ trả lời, nụ cười như tỏa sáng: “Tớ ở tầng dưới, lớp 6, chúc mừng cậu vào được lớp chọn nhé! Siêu thật!”

“Cám ơn.”

“Có phải lớp chọn toàn là siêu nhân không?” Thiệu Tuấn hỏi, “Tớ nghe nói những người đề tên trên tường Trưng nguyên và các bạn thi học sinh giỏi đều vào lớp chọn.”

“Vậy à?” Ngô Du Du như thể lần đầu nghe nói.

“Đúng vậy, ví dụ như Thẩm Đàm thi môn Toán và Lý, Lương Tề Sơn, Lục Hạo Thiên thi môn Hóa và cả Trần Bằng, quán quân cuộc thi hùng biện tiếng Anh toàn quốc, nghe nói còn có đội 3 người thi Robocon học sinh, hai bạn thi Tin, còn cả...”

Ngô Du Du càng nghe càng ngạc nhiên. Bình thường Ngô Du Du không quan tâm lắm đến chuyện thi học sinh giỏi, không ngờ trong lớp lại có nhiều trâu bò như vậy!

“Tất cả họ đều ở lớp mình hả?” Ngô Du Du hỏi.

“Đúng thế, chẳng lẽ cậu không biết.” Thiệu Tuấn bất ngờ rồi lại bật cười, “Cũng phải, bình thường cậu chẳng quan tâm mấy cái này...”

Những lời này giống như một hòn đá ném vào mặt hồ, khiến những con sóng trong lòng Ngô Du Du đập dềnh xao động.

Toi rồi, tự dưng Ngô Du Du cảm thấy mình là đồng thau đem trộn với vàng...

Ngô Du Du chào tạm biệt Thiệu Tuấn rồi, đáy lòng càng lúc càng lo lắng.

Ăn cơm trưa xong, mọi người quay lại phòng học, lớp trưởng và vài người khác trong ban cán sự đang phát bài kiểm tra toán.

“Trời ạ, sao nhanh thế!” Mai Hâm thốt lên.

Ngô Du Du có kinh nghiệm hồi hè nên đã quen với tốc độ chấm bài nhanh như điện của thầy Mai Hiên Phong rồi.

Mọi người đều vội chạy về chỗ mình xem bài, trong lòng thầm cầu nguyện.

Ngô Du Du nôn nóng lật bài thi lên, điểm tối đa là 100, được 87 điểm, điểm này không biết có thấp lắm không, bên góc trái có một tam giác màu đen bên trong viết 3/10 bằng mực đỏ.

“Tam giác bên trái nghĩa là gì?” Mai Hâm chỉ vào số 7/10 trên bài mình hỏi.

“Chắc là xếp hạng đấy, một nhóm 10 người, cậu đứng thứ 7.” Quan Doanh nói.

“Ồ! Tớ thoát khỏi top 3 đấy rồi ha ha ha ha!” Mai Hâm sung sướng.

Văn Thư đang nằm sấp trên bàn sau kéo áo Mai Hâm: “Ngồi yên tí đi, đừng rung bàn tớ!”

Ngô Du Du ngồi một bên cũng thầm thở phào, xếp thứ 3, được 8 điểm, tiếp theo chỉ cần thể hiện như bình thường thì dù mỗi lần chỉ được 5 điểm, chỉ cần mấy đứa xếp cuối không tạo ra bất ngờ thì Ngô Du Du vẫn an toàn.

Bài kiểm tra được trả hết, lớp học sôi nổi hẳn lên, có người than thở có người vui mừng.

“La cái gì thế, từ từ đằng xa đã nghe thấy tiếng các cậu hò hét rồi!”

Thầy Mai Hiên Phong thành linh xuất hiện ở cửa lớp quát lên một tiếng.

Cả lớp đang âm thầm lập tức im phăng phắc, Ngô Du Du thầm chép miệng.

Thầy Mai Hiểm Phong nhìn khắp lớp một lượt: “12 rưỡi, giờ bắt đầu ngủ trưa, một giờ dậy.”

Mọi người bốn mắt nhìn nhau, lần đầu tiên thấy giáo viên chủ nhiệm quản cả giờ ngủ.

Thấy đám học trò còn ngơ ngác, thầy bổ sung thêm: “Buổi trưa từ 12 giờ đến 1 giờ là thời điểm tốt nhất để nghỉ trưa, nghỉ ngơi đúng khoảng giấc này ngang các em ngủ cả hai tiết học bình thường đấy!”

Thầy nói xong thì nhìn Lương Tề Sơn: “Một giờ xuống phòng thầy.”

Dứt lời thầy dứt tay vào túi quần bỏ đi.

“Ép cả ngủ trưa...” Cậu học sinh A chầm chọc.

“Vẫn may, chỉ ép ngủ thôi, còn tốt hơn giữa trưa bắt làm bài thi...” Học sinh B nghe lời tháo mắt kính nằm rạp ra bàn đánh một giấc.

Tiếng côn trùng ngày hè kêu rả rích, điều hòa trong lớp mở to, rèm cửa sổ được thả xuống, ánh sáng xuyên qua rèm một màu xanh nhạt khiến cả căn phòng trở nên mát mẻ.

Cho dù thầy Mai Hiểm Phong đã nói rõ đến thế, vẫn có vài cô cậu học trò tranh thủ làm bài tập buổi sáng hoặc là chuẩn bị bài buổi chiều.

Cả lớp học hoàn toàn yên tĩnh.

Tuy nhiên

Chưa đến một giờ, Lương Tề Sơn đã xuống văn phòng rồi quay trở lại mang theo một tin sét đánh.

“Các bạn mau dậy đi!” Cậu ta đứng trên bục giảng gọi to.

“Ồm...”

“Làm gì thế...”

Cả phòng học lục tục tiếng thức giấc.

Lương Tề Sơn đẩy gọng kính, đau khổ nói: “Giờ tớ sẽ phát một đề suy luận phân tích, mười phút nữa thu bài.”

Mọi người: “...”

!!!

“Đệt! Lại kiểm tra nữa hả?”

“Đờ mờ, kiểm tra mười phút cũng không tha!”

Tiếng ngáp ngủ biến thành tiếng oán thán, có người bắt đầu giả bộ nện sách xuống bàn: “Tôi phản đối...”

“Cậu phản đối điều gì?” Giọng nói khàn khàn của thầy Mai Hiểm Phong vọng vào từ cửa, ánh mắt sắc như dao nhìn khắp một lượt. Cậu học trò kia lập tức im như thóc.

“Mỗi buổi trưa làm một đề suy luận phân tích, làm tốt được cộng 2 điểm, tính vào điểm xếp hạng.” Thầy bổ sung.

Mọi người không còn quá khích nữa, đại thể là vì hôm nay đã bị đả kích nhiều lắm rồi...

Không ít người buổi sáng làm bài không tốt bắt đầu nhen nhóm lại hy vọng.

Tuy nhiên giây phút nhìn thấy đề, mọi người đều thấy mông lung, không phải đề toán thông thường, là một đề suy luận thực sự...

Đề hôm nay rất ngắn gọn, chỉ hai câu.

Xác suất bốn người A, B, C, D nói thật là $\frac{1}{3}$. Nếu A khẳng định B phủ định C khẳng định D nói dối thì trong trường hợp này xác suất D đã nói thật là bao nhiêu?

Đề bài này khiến những học sinh xuất sắc được vào lớp chọn phải cảm thấy đau đầu. Cả lớp lặng ngắt như tờ, tất cả đều tập trung suy nghĩ.

Mười phút đã hết.

Thầy Mai Hiêm Phong đứng lên hô “dừng bút”, rồi tuyên bố: “Đáp số là 13/41, ai làm đúng giờ tay lên.”

Ngô Du Du giờ tay lên, nhìn một vòng quanh lớp, có tổng cả 8 người giờ tay kể cả Ngô Du Du.

Thầy Mai Hiêm Phong nhìn lướt qua Ngô Du Du rồi chỉ vào Lương Tề Sơn cũng đang giờ tay: “Em ghi lại danh sách, cuối buổi nộp lên văn phòng cho thầy.”

Sau đó thầy chỉ Ngô Du Du và Lục Hạo Thiên: “Hai em cùng lên làm đi.”

Ngô Du Du bị gọi lên bảng lập tức nghĩ: đây phải chăng là “lợi thế” của học sinh cũ?

Tuy Ngô Du Du đã tính ra đúng đáp số nhưng không tự tin đã làm đúng cả bài, lỡ như là do ăn may thì phải lên bảng đúng là thảm họa... Cuối cùng Ngô Du Du vẫn dũng cảm lên bảng giải bài.

Ngô Du Du viết được một câu liền quay sang nhìn Lục Hạo Thiên đứng bên cạnh, phát hiện ra câu đầu tiên của cả hai đều là: “Theo bài ta suy ra A khẳng định B khẳng định C khẳng định D nói thật.”

Thấy hai người có cùng hướng giải, Ngô Du Du thờ phào nhẹ nhõm.

Ngô Du Du nhanh chóng tính xác suất, lập công thức, cuối cùng ra đáp số là 13/41.

Các bạn học ngồi dưới nhìn họ làm mới vỡ lẽ, thì ra mấu chốt là thế.

Ngô Du Du trở về chỗ ngồi, Mai Hâm giờ tay chữ V thật hài hước.

Thầy Mai Hiêm Phong dựa vào bài làm của Ngô Du Du để giảng, phân tích từng bước làm. Qua lời giảng giải của thầy, bài làm của Ngô Du Du càng trở nên dễ hiểu hơn nhiều, khác hẳn những thầy cô chỉ quan tâm công thức, đáp số, cách phân tích bản chất của thầy khiến bài học rất hấp dẫn, dễ hiểu.

Đối với học sinh ban tự nhiên, cảm giác động não suy luận rất thú vị, cách giảng của thầy Mai Hiêm Phong gây được hứng thú cho đám học trò là nhờ vậy.

Đây là lần đầu tiên lớp được nghe thầy giảng bài, từ sáng đến giờ chỉ liên tục làm bài thi, cảm giác bức bối tích lũy khi này cứ dần dần biến mất cuối cùng chuyển thành sự hâm mộ khó nói nên lời.

Tần Phương cuối cùng phải cảm thán rằng: “Cuối cùng tớ đã biết vì sao vào lớp bỏ túi của thầy khó đến vậy.”

Tiết giải lao thể dục buổi chiều, chỉ có vài học sinh nam đi tập bóng rổ, còn lại đều chọn ngồi lì trong lớp học bài.

Hồi trưa thầy Mai Hiêm Phong đã phát cho mọi người bốn đề còn lại kèm hướng dẫn giải bài kiểm tra buổi sáng.

Ngô Du Du và các bạn nữ khác tận dụng thời gian giải lao để làm bài tập. Xong xuôi, cả nhóm đem tờ bài kiểm tra đó ra đọc.

“Du Du, câu cuối trang 3 đề 1 cậu làm ra bao nhiêu?” Dương Khiết từ sau bài kiểm tra buổi trưa bắt đầu hay hỏi bài Du Du.

Ngô Du Du liếc qua bài mình vừa làm đáp: “7 cộng căn 3 trên 2.”

“Ồ, không phải 14 cộng căn 3 tất cả trên 2 à? Tớ sai ở đâu nhĩ...” Mai Hâm bối rối so đáp án.

“Chỉ cả à,” Quan Doanh ngồi bên trái Ngô Du Du chen vào, “7 cộng căn 3 trên 2 bằng 14 cộng căn 3 tất cả trên 2, OK?”

Mai Hâm ngại ngùng lè lưỡi, quay người tiếp tục làm bài tập.

Dương Khiết thấy giống đáp án bèn bỏ qua luôn, chuyển sang trang 1, lần này Dương Khiết được 7 điểm tích lũy, xếp thứ bảy, trên vừa đúng ba người.

“Du Du, đề 1 cậu giải làm xong chưa?” Dương Khiết hỏi.

“Làm rồi.” Ngô Du Du lấy bài làm dở của mình ra, “Nhưng còn hai câu cuối, tớ chưa giải được...”

“Tớ cũng thế.” Dương Khiết cũng chỉ vào phần giấy bỏ trống. “Chẳng biết giải thế nào.”

“Hay đi hỏi bài đi?” Mai Hâm giờ tay đề nghị.

Tần Phương thấy mọi người còn chần chừ bèn nói: “Đề tớ đi hỏi lớp trưởng cho.” Tần Phương cũng coi như có quen biết Lương Tề Sơn hơn.

Tuy nhiên Tần Phương quay người lại tìm mới biết lớp trưởng đại nhân đã kéo một đám con trai khác đi chơi bóng rổ rồi.

“Chắc chắc, học giỏi có khác, có thể vừa thoải mái chơi bóng mà vẫn lọt top 10, thương thay cho chúng ta chỉ mong không phải ba người xếp cuối...”

Mai Hâm nằm dài ra bàn than thở.

Ngô Du Du thấy Lục Hạo Thiên và Thẩm Đàm vẫn còn trong lớp, nghĩ một chút rồi nói: “Hay để tớ đi hỏi cho.”

“Hỏi ai?” Tần Phương hỏi.

“Lục Hạo Thiên, tớ từng gặp cậu ta ở lớp học hè.” Ngô Du Du chỉ vào cậu ta nói với Tần Phương.

Ngô Du Du hít sâu lấy can đảm lại chỗ Lục Hạo Thiên vỗ nhẹ xuống bàn cậu ta, thấy cậu ta ngẩng đầu lên liền nhoẻn cười hỏi bài.

Lục Hạo Thiên xem đề bài xong, lấy bài thi của mình ra chỉ vào chỗ giấy để trống trả lời thẳng: “Tớ chưa làm.”

Ngô Du Du khá bất ngờ, thì ra cậu ta không phải nhóm 1. Giờ thi hay rồi, biết hỏi ai đây...

Thấy đám con gái vẫn đang nhìn mình, Ngô Du Du đánh ròi từ chỗ Lục Hạo Thiên sang hỏi Thẩm Đàm.

“Bạn ơi, cho mình hỏi một bài được không?”

Thẩm Đàm mặc đồng phục tựa vào lưng ghế đọc sách, sách vờ trên bàn xếp ngay ngắn, xem ra đã làm xong hết rồi.

Cậu ta ngẩng đầu nhìn bạn nữ trước mặt rồi lịch sự đáp: “Được.”

Ngô Du Du nhẹ nhõm cả người, liếc mắt thấy tên sách cậu ta đọc là “phương trình vi phân”, đây là giáo trình đại học ngành kỹ thuật mà nhỉ? Cậu ta còn tự học cả chương trình đại học à?

“Câu nào?” Thẩm Đàm cầm bài thi hỏi.

“Hai câu cuối.” Ngô Du Du chuyên tâm nghe cậu ta hướng dẫn giải.

Không giảng nhanh tự nói một mình như Lục Hạo Thiên, Thẩm Đàm nói tốc độ bình thường, tư duy làm bài mạch lạc, nếu thấy Ngô Du Du không kịp hiểu thì dừng lại cho Ngô Du Du suy nghĩ.

Nói hết hai bài thi hết giờ, Ngô Du Du vui vẻ cảm ơn rồi chuẩn về chỗ ngồi.

“Du Du, cậu quen Thẩm Đàm hả?” Dương Khiết vừa xem bài giải Ngô Du Du mang về vừa tò mò hỏi.

“Ừ... Lúc chụp ảnh trước khai giảng từng gặp.” Ngô Du Du trả lời qua loa.

May là mọi người không hỏi kỹ, sáu người cùng tụ một chỗ nghe Ngô Du Du nói lại bài giải của Thẩm Đàm, thậm chí còn nghĩ ra cách giải khác nhưng không chắc, định tìm lúc nào đó xuống văn phòng hỏi thầy.

Ngô Du Du giờ mới thấy mình thật may mắn vì hồi hè đã được học với thầy Mai nên học kỳ này mới vào được lớp chọn.

Nhìn đám bạn vừa mới tranh cãi vì một bài toán lại lập tức đùa cợt vui vẻ với nhau, Ngô Du Du cảm thấy rất hạnh phúc, quả nhiên hoàn cảnh làm con người thay đổi, hiện giờ tâm trạng của Ngô Du Du rất tốt đẹp!

Lớp học của thầy Mai Hiêm Phong rất độc đáo. Bình thường thầy cô hay chọn những câu học sinh làm sai nhiều để giải trước nhưng thầy thì khác.

“Câu nào không làm được thì đem bài lên hỏi thầy, những bạn nào cùng muốn nghe giảng câu đó cũng lên nghe luôn. Những bạn còn lại ở dưới thảo luận cách giải với nhau.” Thầy Mai nói xong liền ngồi xuống chờ.

Mọi người nhìn nhau một hồi, một cậu con trai đứng cầm giờ tay trước: “Thưa thầy, em muốn hỏi câu cuối đề 1.”

“Được, ai muốn nghe thì lên đây, những bạn khác tự chia nhóm thảo luận.”

Còn được tự chia nhóm? Đám học sinh ngơ ngác.

Trong chốc lát, phải đến hai phần ba số học sinh trong lớp đều vây quanh bục giảng. Thầy Mai Hiêm Phong đứng trước bảng đen, tay cầm đề thi, bắt đầu giải.

Những học sinh còn lại đứng dậy nhường bàn đầu cho mọi người.

Ngô Du Du cũng đứng vây quanh bục, tay cầm giấy bút, nhờ đứng mà càng chăm chú nghe hơn.

“Có thắc mắc phải hỏi ngay.” Thầy Mai Hiêm Phong mới viết được vài dòng bỗng quay lưng lại bỏ sung một câu.

“Thưa thầy!” Ngô Du Du giờ tay hỏi luôn. Khác với những bạn học còn ngập ngừng, Ngô Du Du đã được học với thầy Mai Hiêm Phong hơn hai mươi buổi, đã quen với cách dạy của thầy, thầy rất thích việc thảo luận sôi nổi, không hề khó chịu chút nào.

“Nói đi.” Thầy Mai Hiêm Phong xoay lưng lại, chống một tay lên mặt bàn.

“Bước kết hợp các phương trình này thầy làm em không hiểu là nó biến đổi thế nào.” Ngô Du Du chỉ vào một đoạn trên bảng đen để nói.

Bước này thầy làm tất cả, xung quanh cũng có nhiều bạn không hiểu.

Thầy Mai Hiêm Phong nhìn lại bài giải: “Ồ, để thầy bổ sung thêm một đoạn diễn giải...” Giọng thầy khàn khàn, chậm chậm như đang nói một mình.

Đám học trò thấy thầy thực sự cho phép nói xen ngang bắt đầu liên tục đặt câu hỏi. Bầu không khí quanh bục giảng nóng dần lên.

“Em thấy bài này còn một cách giải khác.” Lương Tề Sơn đẩy gọng kính mắt giữa mũi, giờ tay phát biểu.

“Ồ?” Thầy Mai Hiêm Phong khá bất ngờ, đưa viên phấn trong tay cho cậu học trò, “Lên đây viết nào.”

Lương Tề Sơn bước lên trước, nhìn lại vở trong tay một lượt rồi bắt đầu viết lên bảng, vừa viết vừa nói: “Từ điều kiện này chúng ta có thể suy ra...”

Thầy Mai Hiêm Phong để cho Lương Tề Sơn nói xong rồi cười: “Cách này rất hay, đơn giản hơn nhiều cách của thầy.”

Lương Tề Sơn còn chưa kịp đắc ý thì thầy Mai Hiêm Phong đã dội một gáo nước lạnh: “Tiếc là chỉ dùng được với bài này, vì thầy cho số liệu vừa khéo x gấp 3 lần y, nếu thay số liệu khác đi thì không thể giải như vậy được.”

Mọi người nghĩ lại đều thấy thầy nói không sai, nếu thay đổi x hoặc y thì không giải được theo cách đó.

“Tuy nhiên, tư duy của em rất tốt, biết lợi dụng điểm đặc biệt, rất thông minh.” Thầy Mai Hiêm Phong vỗ vai Lương Tề Sơn, “Lần sau các em nhớ nhé, nếu gặp dạng đề này thì làm theo cách của thầy, học giỏi toán đúng là cần năng lực trời phú nhưng với hầu hết các em, để học được toán thì giải toán theo phương pháp rất quan trọng, nhìn thấy đề là lập tức biết có thể giải thế nào. Quan trọng hơn nữa là phải chăm hay tay quen.”

Thầy chỉ vào bài thi trong tay: “Toán quanh đi quẩn lại chỉ có mấy dạng này, chỉ cần chăm chỉ làm thì riêng với môn toán, một học sinh có phần xạ có điều kiện với các phương pháp giải còn có lợi thế hơn một thiên tài toán học!”

Lời thầy nói đã thay đổi cách nghĩ của mọi người về khoa học tự nhiên nhưng nghĩ cho kỹ thì không phải là không có lý. Quả thực điều sợ nhất khi làm đề là đọc đề bài xong không biết phải giải thế nào!

Cũng chính lời này của thầy đã khiến hai cậu học trò Thẩm Đàm, Lục Hạo Thiên ngồi dưới lớp phải ngẩng đầu lên nhìn lại ông thầy từ ngoài trường đến dạy này.

Bạn đang đọc truyện *Giới Hạn Của Tuổi Trẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Nghỉ lễ Quốc khánh

Lớp 1 có một ông thầy từ ngoài trường vào dạy, tuy rất tuấn tú phong độ nhưng ngày nào cũng bắt làm kiểm tra, còn tính điểm tích lũy để phân hạng!

Cái tin nhỏ nhỏ này cả trường đều đã biết.

Các bạn học cùng khóa đều chế giễu, lớp chọn toàn là bọn trâu bò, đi học như đi chơi trâu đánh trận.

Đúng lúc cả đám đang hóng xem trò vui thì các chủ nhiệm lớp thường nhận được thông báo, sau mỗi lần thi giữa kỳ và cuối kỳ lớp chọn đều có thể có người bị loại ra, ngược lại các bạn học giỏi ở các lớp thường có thể được thi vào lớp chọn!

Cái tin này ngang một khối đá tảng ném vào mặt nước dậy nên muôn ngàn lớp sóng, những người lúc trước từng thi chọn lớp mà không vào được nay bắt đầu mài dao soán soạt.

Còn ở lớp chọn, sau khi lớp trưởng Lương Tề Sơn thông báo tin này xong, ai nấy đều dựng tóc gáy.

“Đệt! Lại còn có thể bị thải ra? Sao trước đây chưa từng nghe nói?” Bạn học A thốt lên.

“Chưa từng thấy chuyện chuyển lớp giữa kỳ bao giờ! Lỡ khác lớp không cùng tiến độ học thì biết làm sao!” Bạn học B gào lên, “Có phải nhà trường xem TV nhiều quá rồi không, bệnh thật!”

Ngô Du Du nghe tin này từ lúc đang ở ký túc xá, cũng chẳng thấy tốt hơn ai.

Nhất là Mai Hâm. Mai Hâm thuộc nhóm mười mấy người xếp cuối, tin tức này chấn động với Mai Hâm ngang ngửa một vụ nổ bom!

“Trời ạ, cha tớ đang bảo tháng này thi xong thì sẽ đi ăn mừng, nếu mà bị loại thì không khéo sẽ bị cho ăn đòn mất!” Mai Hâm lo lắng bứt tóc, “Toi đòi rồi!”

Đúng lúc cả khóa đang xôn xao bàn tán thì cuối phòng học có một giọng học sinh nam nói lớn:

“Làm vậy là để tăng tỷ lệ trúng tuyển chứ còn gì nữa!”

Cả lớp lập tức im ắng.

Ngô Du Du biết cậu bạn ngồi cuối lớp đó, cậu ta là Giả Thiên Lâm, quán quân lập trình tin học các trường trung học cả nước, bình thường khá nghịch ngợm, đầu óc rất thông minh.

Cậu ta nói vậy có hơi trắng trợn nhưng thực ra mọi người đều biết lớp chọn của trường M là một thứ được nhà trường dùng để gây dựng tiếng tăm, năm nào cũng lấy đó để quảng cáo cho trường.

“Tỷ lệ trúng tuyển của trường chúng tôi lên tới 79%, trong đó tỷ lệ đậu của lớp chọn đạt 100%, trúng tuyển vào trường Q hàng đầu cả nước có X người, đồ trường B có Y người...”

Bởi vậy nên mọi người mới đua nhau vào lớp chọn. Bao năm qua các thầy cô cũng bỏ ra rất nhiều công sức cho lớp chọn cũng một phần vì bảo vệ thứ danh tiếng này.

Chẳng qua lần đầu mới thấy có người nói trắng ra như vậy.

“Vi tỷ lệ đậu đạt mà thải loại học sinh, làm vậy mà cũng là thầy ư? Thành tích không tốt liền đuổi luôn à?” Giả Thiên Lâm và cả đám ngồi cuối lớp vẫn còn tiếp tục nói.

Ngô Du Du ngồi bên trên thực ra không thích kiểu người như vậy, nếu không thích thì đến thẳng văn phòng gặp thẳng thầy cô mà nói, còn đã không có cái gan đó thì ngâm miệng lại cho rồi.

Nói chơi với đám bạn học không có quyền quyết định đúng là thừa hơi.

Thầy Mai Hiêm Phong đang định lên dặn dò cả lớp về kỳ thi cuối tháng, không ngờ mới đến cửa lớp lại nghe thấy cậu học trò ta nói vậy, không khỏi buồn cười, thầy giáo theo đuổi tỷ lệ đậu đại học thì có vấn đề gì chứ?

Thầy bước vào lớp, tiếng nói chuyện rì rầm trong lớp lập tức tắt hết.

Thầy nhìn cả lớp một lượt, dừng lại đúng chỗ cậu học sinh đang ngồi bắt chéo chân cuối lớp.

“Vừa rồi em nói gì?” Giọng thầy khàn, tốc độ nói không nhanh, không thể hiện cảm xúc nhưng vẫn khiến người ta vô thức kính sợ.

Giả Thiên Lâm có vẻ bất ngờ nhưng nỗi sợ hãi chỉ thoáng qua trong chớp mắt, cậu ta lập tức đứng lên, giọng nói sang sảng.

“Em thấy đã học chung một lớp thì đều là học sinh của thầy, thầy không nên vì chạy theo thành tích mà đuổi người ta!”

“Ừ, em nói có lý lắm.”

Thầy Mai Hiêm Phong thấy cậu học trò có can đảm đứng lên nói nên khá là vừa lòng.

Thầy bước lên bục giảng, nhìn xuống đám học trò đang căng thẳng ngồi dưới, chống hai tay lên bàn rồi thầy cười:

“Đầu tiên, thầy phải nói rõ, thầy giáo cũng là con người, tỷ lệ đậu đại học sẽ ảnh hưởng đến tiền lương tiền thưởng của bọn thầy, ảnh hưởng đến việc đánh giá xếp loại giáo viên hằng năm, tại sao thầy lại không được quan tâm tỷ lệ trúng tuyển?”

Cả lớp đồng loạt ồ lên, thầy sao lại nói trắng ra thế...

“So, đừng lôi đạo đức ra đây, thầy quan tâm tỷ lệ đậu đạt là không sai.”

*So: thầy bồi tiếng Anh nhé các bạn ~

Thầy nhún vai, ánh mắt nghiêm nghị hơn: “Hai là, làm một học sinh thì phải biết tự phấn đấu mới phải nhì? Tại sao các em lại phải ỷ vào việc thầy cứu các em mà không tự chủ động cứu lấy mình trước đi?”

Giả Thiên Lâm đuối lý nhưng vẫn nói có: “Nếu đã phấn đấu rồi mà thành tích vẫn không đủ thì sao ạ? Chỉ vì vấn đề tổ chất mà bị đuổi sao ạ?”

“Lớp chúng ta là lớp chọn chứ không phải lớp tình thương đâu!” Thầy Mai Hiêm Phong lập tức phản pháo. “Nếu không đủ giỏi thì xin mời nhường vị trí đó lại, để những bạn lớp thường nhưng đủ giỏi giang được vào!”

Lần này Già Thiên Lâm hoàn toàn không nói thêm được gì nữa, mặt mày trông rất khó coi.

Các bạn khác trong lớp như cũng được thầy nói cho tỉnh ngộ, ngoác nhìn ông thầy mới có vẻ ngoài luộm thuộm trên bảng.

Thầy Mai Hiêm Phong thấy mọi người không ai còn ý kiến gì nữa thì lập tức chuyển đề tài, trở lại mục đích lên lớp ban đầu.

“Hôm nay thầy lên đây là để hướng dẫn mọi người một chút về cuộc thi cuối tháng, sẽ áp dụng quy chế tích điểm, nếu hai lần thi tháng sắp tới điểm đều xếp cuối mà đến thi giữa kỳ vẫn không khá lên thì sẽ bị thay bằng một bạn học xuất sắc từ lớp thường sang.”

Thầy ngừng một chút rồi nói tiếp: “Thi giữa kỳ vào tháng 11, tổng cộng sẽ có ba lần thi để quyết định vận mệnh của các em, áp dụng chế độ tích điểm đã là hết sức ưu ái, đảm bảo công bằng cho các em, phải biết rằng người ta thi đại học chỉ thi một lần duy nhất thôi! Nếu muốn điểm cao thì phải đảm bảo mình vào trường thi với trăm phần trăm khả năng.”

Thầy liếc nhìn mấy cậu học trò đang mắt tập trung: “Thi hòng, làm bài không tốt đều phản ánh năng lực hết! Đừng vịn cớ sai sót nọ kia, sao không thấy anh chị nào làm sai bài toán lớp một đi?”

Lời thầy Mai Hiêm Phong nói hôm đó nhanh chóng được lan truyền khắp cả khóa Mười hai, thậm chí có bạn lớp thường còn coi thầy là thần tượng, cứ gặp thầy là lại tranh thủ hỏi bài, tìm cách để gây ấn tượng tốt với thầy.

Kết quả là mỗi lần học sinh lớp 1 đi tìm thầy đều phải chen qua cả đám học sinh đang vây kín trước bàn giáo viên.

Cuối cùng, có lần một học sinh nữ đem một đề bài rất dễ đi hỏi, thầy Mai Hiêm Phong hỏi lại: “Em tên gì?” Bạn học sinh kia đang thích chí định giới thiệu tên tuổi để lưu lại ấn tượng với thầy thì thầy lạnh lùng bảo: “Bài dễ thế này mà cũng không làm được, em đừng có mơ vào lớp chọn nữa, thầy sẽ không cho em vào.”

Trong chớp mắt, đám học trò tìm đến hỏi bài thầy lập tức bỏ chạy, trước bàn giáo viên thừa hẳn ra.

Cách làm của thầy Mai Hiêm Phong đã khiến cho cả khóa Mười hai đều căng thẳng khi đối mặt với kỳ thi tháng Chín. Đến cả kỳ nghỉ Quốc khánh sắp tới cũng không thể an ủi tâm trạng của các học sinh lớp 1.

Vào hôm thi tháng,

“Ăn nhanh lên nào.” Mai Hâm vừa vội vàng ăn cho xong cơm trưa vừa giục năm người còn lại, “Chiều nay thi Lý, tớ muốn về xem lại sách một chút!”

“Vội gì mà vội!” Quan Doanh cau, “Cậu lúc nào cũng nước đến chân mới nhảy, không lo sớm đi, giờ có vài phút cũng cuống cuống lên.”

“Vài phút cũng là thời gian đó!” Mai Hâm sốt ruột.

Văn Thù đã ăn xong, ngồi bên cạnh bật cười: “Lúc buổi tối bọn tớ chui vào nhà vệ sinh đọc sách thì cậu ngủ, lúc bọn tớ bàn bài thì cậu ngó lơ, cậu phải thực sự cố gắng nhiều vào.”

Từ sau khi biết quy chế thải loại của kỳ thi tháng, cả phòng ký túc của Ngô Du Du đều học theo Ngô Du Du tranh thủ một tiếng trước khi ngủ “học khuya”.

“Nói ra thì buổi tối đọc bài đúng là rất hữu ích, sáng hôm sau lại học lại một lần nữa, nhớ bài nhanh hẳn ra.” Dương Khiết cổ vũ Mai Hâm, “Mai Hâm à, cậu cũng học cùng đi.”

Mai Hâm vẫn còn do dự nên lắc đầu: “Tớ còn muốn ngủ nữa...”

Lúc này, người ăn chậm nhất là Tàn Phương cũng đặt đũa xuống, hô to: “Đi nào, đi nào! Nhanh nhanh lên học!”

Bài thi Lý buổi chiều, Ngô Du Du làm xong sớm, nộp bài xong là chạy xuống căn tin ăn cơm.

Lúc rời khỏi phòng, cả hành lang im phăng phắc, đưa tay xem giờ, còn 35 phút nữa mới hết thời gian.

Ngô Du Du mới đi đến khúc quanh của cầu thang liền thấy Thẩm Đàm đang tựa vào lan can ngẩng mặt ngắm trời ngắm đất. Cậu ta mặc quần thể dục màu đen, áo phông màu trắng, đơn giản, sạch sẽ. Nắng hè chiếu ngược khiến bóng lưng thêm lồng lộng.

Chẳng trách trong trường có nhiều bạn nữ thích cậu ta đến thế, đúng là rất đẹp trai, Ngô Du Du trầm nghĩ.

Hồi trước mỗi lần thấy cậu ta, Ngô Du Du còn hơi xấu hổ, nhưng dựa vào thái độ lần được cậu ta giảng bài cho thì có vẻ như... cậu ta chẳng nhớ mình...

Thẩm Đàm nghe thấy tiếng động nên xoay lưng lại, khá bất ngờ khi nhìn thấy một bạn nữ đi từ tầng trên xuống, đề lần này hơi khó một chút, có thể bạn ấy nộp bài trước.

Hai người chào qua một tiếng rồi lần lượt đến nhà ăn.

“Bạn ơi!” Phía sau lưng có người gọi, cả Ngô Du Du và Thẩm Đàm đều đồng thời quay lại, đúng lúc ngang qua nhà thể chất, có một thầy giáo trẻ đang đứng trước đây nhà.

“Mấy bạn có thể giúp thầy một việc không...”

2 phút sau

Ngô Du Du và Thẩm Đàm nhìn đồng lộn xộn trên tầng hai nhà thể chất mà cạ lời.

Vọt cầu lông, bóng bàn vút đầy sân nhà, các ô tù đựng đồ cá nhân như những quân đồ mi nô nằm lộn lốc khắp nơi.

Lực phá hoại thật khủng bố làm sao...

“Chuyện là... do gió to qua, ha ha.” Thầy giáo trẻ cười ngượng ngùng.

Ngô Du Du: ==

Thẩm Đàm: ...

Không tin nổi từ nào.

Cho dù thế, hai người vẫn nhanh chóng bắt tay thu dọn.

Thẩm Đàm và thầy giáo dựng một tủ cá nhân dậy, Ngô Du Du ngồi xổm thu gom vọt.

“May gặp được các em, thầy đứng đây nhìn mãi mà chẳng có ma nào đi quá, thật kỳ lạ.” Thầy giáo vừa dọn dẹp vừa tán gẫu.

“Thưa thầy, hôm nay bọn em thi tháng ạ.” Ngô Du Du bắt đầu dĩ phải đáp.

“Thi tháng à?” Thầy giáo giật mình, “Chà, chẳng trách không thấy ai, biết ngay mà, thảo nào sắp đến giờ com rồi mà không thấy đứa con nít nào đi ăn.”

Ngô Du Du: ...

Thầy mới là con nít ấy.

Thầy dọn dẹp một lúc lại ngẩng lên thắc mắc: “Không đúng, đang thi tháng sao hai đứa lại ra đây hả?”

Ngô Du Du nhìn sang Thẩm Đàm, cậu ta đã xếp xong ngăn tủ, giờ đang khom lưng nhặt bóng, mặt mày khó khăn.

Thấy cậu ta lạnh lùng không định trả lời, Ngô Du Du đành phải cố gắng nói tiếp: “Vì chúng em làm xong rồi ạ.”

“Làm xong sớm hả? Giỏi thật đấy!” Thầy giáo đẩy gọng kính lên, “Ngày xưa bọn thầy thi chẳng có ai dám nộp bài sớm, các em giờ to gan thật, chắc chắc...”

Lần này thi đến Ngô Du Du cũng không muốn trả lời nữa, chăm chăm khom người nhặt vọt.

Nhặt sắp xong thì cũng đến giờ com, hết thời gian thi, học sinh đang vội vàng chạy đến nhà ăn.

Tiếng cười nói huyên náo dưới sân, có người đang thảo luận xem hôm nay ăn gì. Ngô Du Du thăm thở dài, giấc mơ được ăn com sớm đã tan thành mây khói, chốc nữa chẳng biết có com mà ăn hay không...

Ngô Du Du khom người hơn 15 phút đã khom cả lưng, quay người định nhặt nốt quả bóng cạnh chân nữa là xong.

Một giọng nói lạnh lạnh bỗng lên tiếng: “Đồ tó.”

Cậu ta đi lướt qua Ngô Du Du ngồi xuống nhặt nốt quả bóng kia, đứng lên nhẹ nhàng ném, quả bóng lượn một vòng cung bay thẳng vào giỏ.

Lúc đứng dậy, tay cậu ta sượt qua chéo áo của Ngô Du Du, khoảng cách quá gần khiến da đầu Ngô Du Du run lên.

“Xong!” Giọng nói phấn khởi của thầy giáo ngăn dòng suy nghĩ miên man của Ngô Du Du, “Đi nào, thầy mới hai đứa ăn com!”

“Dạ? Đi ăn ạ?” Ngô Du Du ngạc nhiên, trường nội trú khép kín, muốn ra ngoài trừ khi là học sinh ngoại trú hoặc được thầy cô bảo lãnh, nếu không thì chỉ có nước mòn mắt ngóng trông.

Có điều sự thực chứng minh Ngô Du Du tưởng bỏ quá nhiều, ông thầy keo kiệt chỉ mời họ đi ăn ở nhà ăn của cán bộ giáo viên...

“Dùng thẻ của thầy này, ăn thoải mái nhé! Không cần khách sáo!”

Thầy giáo này họ Lý, mới chuyển công tác đến trường này năm nay, đó là tất cả thông tin Ngô Du Du mới moi được.

“Cám ơn thầy ạ.” Ngô Du Du lễ phép nhận thẻ com bằng hay tay.

“Bác ơi, cho cháu trứng bác cà chua, trứng hấp cách thủy và một quả trứng ốp la ạ!” Ngô Du Du nói với bác trai sau cửa sổ.

Bác trai ngạc nhiên: “Sao cô bé ăn nhiều trứng thế, ăn thêm chút thịt đi, bác thầy cháu gầy lắm.”

“Nhưng cháu thích ăn trứng gà ạ.” Ngô Du Du thấy bác ấy miệng nói tay đã gấp xong đồ bèn nói tiếp: “Cám ơn bác ạ!”

Ngô Du Du có thói quen cảm ơn người khác, mình chỉ mất một câu nói còn người ta biết đâu lại được một phút vui vẻ.

“Ha ha, con bé này nói năng dễ nghe quá, bác cho thêm này!” Bác trai cười tùm tùm gấp thêm cho Ngô Du Du một món mận nhỏ.

Ngô Du Du vui vẻ nhận phần cho thêm, lại cảm ơn thêm lần nữa.

Thẩm Đàm nhận thẻ com Ngô Du Du đưa, lại có thêm một ấn tượng mới với bạn nữ chỉ cao đến vai này.

Kỳ thi tháng chẳng mấy đã qua.

Giờ tự học buổi tối, lớp trưởng vào lớp thông báo về kỳ nghỉ. Hôm nay là 30 tháng Chín, mai là bắt đầu nghỉ lễ Quốc khánh, chủ nhiệm lớp nào cũng đến giao thêm bài tập về nhà, chỉ có lớp 1 là chủ nhiệm chỉ đến hôm mới khai giảng, còn đâu đều giao cho lớp trưởng Lương Tề Sơn làm.

Lương Tề Sơn đứng trên bục giảng viết lên bảng: nghỉ quốc khánh từ 01/10 đến 05/10.

Đám bạn học bắt đầu nhao nhao, sao bảo được nghỉ tới mùng 7 cơ mà!

Tiếp đó Lương Tề Sơn còn nói thứ khiến mọi người hò hét ồm ồm hơn nữa.

“Từ 06/10 đến 08/10, như đã thống nhất toàn tỉnh, chúng mình sẽ đi thực hành ngoài trời ba ngày ở thành phố Y, hy vọng mọi người có những ngày nghỉ an toàn, hôm quay lại nhớ...”

Câu nói còn lại chẳng có ai để ý nghe nữa.

“Thực hành ngoài trời! Trường mình làm thật kia!”

“Đúng vậy, tớ còn tưởng trường mình chỉ ủng hộ cho có còn sẽ không tham gia chứ!”

“Trời ạ! Đây chính là dã ngoại mùa thu đó! Tuyệt quá! Tớ phải mua thật nhiều đồ ăn vặt!”

Các bạn ký túc của Ngô Du Du cũng rất hào hứng: “Nghe nói đi thực tế sẽ được ngủ tập thể! Còn sẽ được leo núi, bắn cung, nấu ăn!” Mắt Mai Hâm nghe tin xong liền sáng lấp lánh.

Dương Khiết thì bắt đầu tính xem phải mang thuốc gì đi.

Văn Thù nghe thấy có leo núi, bắn tên, máu nóng sục sôi, mắt cũng sáng lên theo.

Lương Tề Sơn đứng trên bục giảng quát trật tự vài lần mà chẳng ai nghe.

Cuối cùng cậu ta bắt đắc dĩ nói: “Nếu không ai muốn nghe vậy tớ nói tiếp chuyện khác.”

Nói rồi cậu ta lấy ra một tờ danh sách: “Đây là điểm tích lũy xếp hạng của mọi người đến giờ, thi tháng chấm xong rồi, lớp phó môn nhớ xuống văn phòng nhận bài thi.”

Lương Tề Sơn nói xong, cả lớp lập tức lặng ngắt.

Khi thật! Sao lại quên mất chứ!

Chuông tan học reo lên, mọi người chen chân lên bục giảng xem điểm.

Lương Tề Sơn huých Thẩm Đàm: “Ông không lên xem à?”

“Có gì hay đâu,” Thẩm Đàm lười biếng cắt quyền tích phân vì phân đang đọc đi, day day trán, “Có xem hay không thì kết quả có gì khác?”

“Chắc chắc, học giỏi có khác.” Lương Tề Sơn bật cười, “Tôi thấy điểm tích lũy lần này có hai người xếp nhất, một là cậu, người kia là Ngô Du Du. Đề suy luận buổi trưa các cậu đều được cộng điểm hết, kéo điểm lên không ít đấy!”

Thẩm Đàm nghe vậy đưa mắt nhìn bạn nữ đang ngồi túm tụm tán gẫu với nhóm con gái, quay đầu lại bảo: “Bạn ấy rất thông minh.”

“Phải, phải, phải. Các cậu đều là người thông minh!” Lương Tề Sơn trêu đùa rồi đứng dậy, “Tôi đi phát bài toán đây.”

Con trai lớp 1 ngoài đầu học giỏi ra thì còn một điểm chung rất nổi bật nữa, đó là đều rất cao.

Nhìn thấy cả đám túm tụm trên bục giảng, Mai Hâm nhìn lại thân hình 1 mét 6 của mình, nghĩ sao cũng không lên chen được.

“Du Du, cậu không lên xem điểm à?” Mai Hâm hỏi.

Ngô Du Du đang xem lại bài thi Lý vừa được phát, nói mà chẳng ngẩng đầu lên: “Có gì hay đâu.”

“Cậu không quan tâm à?” Mai Hâm gõ tay gọi.

Chỗ bị gõ hơi ngứa, Ngô Du Du tiếp tục xem bài: “Có xem hay không thì kết quả có gì khác?”

Lương Tề Sơn vừa hay đi đến nghe thấy, lòng thầm than, hai người này lại còn trả lời y chang nhau nữa chứ! Cậu ta phát bài thi cho mọi người.

“Ngô Du Du, bài toán của cậu.”

Ngô Du Du ngẩng đầu lên nhận: “Cám ơn lớp trưởng.”

“Không có gì.” Lương Tề Sơn nhìn qua điểm, 149/160, cũng coi như không tồi. Trong các bài thi đã phát thì đứng thứ hai, sau Thẩm Đàm đại biến thái được điểm tối đa.

Lớp tự học tối tan học, Mai Hâm giờ mới dám xem điểm của mình, xếp thứ ba từ dưới lên, thành tích này thật đáng sợ, nó có nghĩa là Mai Hâm đã lọt vào danh sách nguy hiểm có thể bị chuyển lớp sau kỳ thi giữa kỳ!

“Du Du, chúc mừng cậu lên được nhóm một.” Tần Phuong xem điểm cười tủm tỉm, lại chỗ Ngô Du Du đang thu dọn sách vở để chúc mừng.

“Cám ơn.” Ngô Du Du cũng cười nói vui vẻ.

Cả phòng ký túc ngoại trừ Mai Hâm, không có ai ở top 3 đấy nữa, Tần Phuong và Ngô Du Du đều tăng một nhóm hạng. Kết quả này khiến nhóm con gái tâm tình khá vui.

“Này, các cậu thật vô lương tâm,” Mai Hâm đứng sau cào tường, “Tớ bị thế mà các cậu còn ăn mừng trước mặt tớ nữa.”

“Ai bảo cậu không cố vào, nước đến chân mới nhảy.” Quan Doanh cười tủm tỉm, tỏ vẻ cười trên nỗi đau của người khác.

Văn Thù cũng góp lời: “Sau này cậu cùng học với bọn tớ đi, ngủ ít đi một tiếng có thể tiến bộ rất nhiều đấy.”

“Thật à...” Mai Hâm ngẩng đầu hỏi.

“Thật.” Tần Phuong cũng mở miệng khuyên nhủ, “Cậu thấy bọn tớ đều tiến bộ là biết rồi đó.”

“Được rồi...” Mai Hâm gật đầu.

Hết giờ học buổi tối, bóng cây trong khuôn viên trường lắc lư dưới những ngọn đèn mờ, trời tháng Chín vẫn còn hơi nóng, ếch nhái núp trong bụi cỏ kêu ồm ộp không nghỉ, đám học trò rúc rích trò chuyện trên đường về ký túc, sắp được nghỉ lễ rồi, ai nấy đều vui vẻ.

Sáu người cùng nhau về, Ngô Du Du bỗng hỏi: “Nghỉ lễ bọn mình hẹn nhau lên thư viện đi?”

“Được đấy.” Dương Khiết là người đầu tiên ủng hộ.

Tiếp đó Tần Phuong và Văn Thù cũng đồng ý, Mai Hâm bị mọi người ép nên cũng đồng ý nốt.

Quan Doanh từ chối thẳng thừng: “Tớ còn có việc, không đi được.”

“Được thôi, vậy hẹn gặp lại sau Quốc khánh!”

“Ừ.”

Bạn đang đọc truyện *Giới Hạn Của Tuổi Trẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Thực hành ngoài trời 1

Năm ngày nghỉ lễ chóng qua, cảm giác như vừa mới được nghỉ đã lại phải về trường...

Một giờ chiều ngày mùng 5 tháng Mười, cả phòng học chật kín người, nhà trường thông báo ba giờ tập trung nhưng mọi người đều đến trước theo thói quen, tranh thủ chép bài...

Vạn lần không ngờ được, thầy Mai Hiêm Phong đã ngồi bắt chéo chân sẵn trong lớp chờ mọi người.

Khi thật! Biết thế ngồi chép trước trong ký túc cả đi!

Làm sao đây, tôi còn chưa làm bài tập! Biết sống sao đây T^T!

Cả đám lúng túng đi vào lớp như con dâu lần đầu gặp mẹ chồng. Có đứa nhanh mắt đứng ở cầu thang thấy đằng trước bất thường đang tính bỏ chạy về ký túc thì nghe thấy tiếng thầy Mai Hiêm Phong quát: “Những ai đang ở ngoài vào lớp hết cho thầy!”

Lũ gà con vội vàng rầm rập chạy vào lớp.

Đội mọi người tới gần như đông đủ, thầy Mai Hiêm Phong bắt đầu phát đề cầm sẵn trong tay.

“Không phải chứ, vừa đến đã kiểm tra á?”

“Vãi, thầy ơi, em nghe nói mai sẽ đi dã ngoại mùa thu nên hôm nay trong ba lô chỉ có đồ ăn vặt, không đem theo bút ạ...”

“Em muốn về nghỉ lễ mẫu quốc tiếp...”

Cả lũ oán than xong rồi cũng chẳng nói tiếp được gì. Tờ cầm trong tay không phải là đề mà là đáp án bài tập đợt nghỉ lễ!

“Áy thưa thầy, có phải là phát nhầm không ạ?”

“Trời ạ, phải tranh thủ lúc thầy chưa phát hiện chép lấy vài đáp án!”

Thầy Mai Hiêm Phong mặc kệ tiếng rì rầm dưới lớp, đứng nghiêm trên bục giảng nhìn xuống: “Bài nào chưa làm được thì xem đáp án đi, hiểu cách làm rồi thì tự mình làm lại lần nữa. Thầy vẫn nhắc lại câu nói lần trước, đây là những dạng đề thi đại học, mỗi đề là một dạng, cái quan trọng là các em phải chăm chỉ luyện đề!”

Thầy ngừng nghỉ hơi rồi nói tiếp: “Tất nhiên các em muốn chép lại cũng được thôi, nhưng nếu sau này đụng lại dạng bài này còn làm sai thì phải bị trừ điểm, mỗi câu trừ một điểm.”

Khi thật, mỗi lần kiểm tra không biết được bao nhiêu điểm tích lũy mà còn mỗi bài trừ một điểm!

Đám học sinh ngồi dưới lập tức ngồi im re, ngày tháng thật trắc trở biết mấy ('□') 〰

Thế là dưới áp lực của thầy Mai Hiêm Phong, cả lũ cầm đáp án, không đứa nào chép bài, mà đọc nó như đọc một thứ cực kỳ quan trọng, hai mắt dán chặt vào tờ đáp án, đầu óc chạy hết công suất để ghi nhớ cách làm.

“Không hiểu gì thì hỏi thầy.” Thầy Mai Hiêm Phong vừa lòng nhìn cả lớp, bỏ lại một câu rồi đi.

Thầy vừa ra khỏi lớp, cả đám bắt đầu tìm cao thủ trợ giúp giảng bài, đùa gì chứ, đứa nào dám đi hỏi thầy! Ánh mắt thầy thôi cũng đủ dọa chết người rồi!

Quanh Thảm Đàm và Lục Hạo Thiên hầu như không có ai, có lẽ tại thái độ hai người này quá lạnh lùng, đám con trai không muốn đi hỏi bài. Quanh Dương Khiết và Ngô Du Du chỉ có sáu người phòng ký túc. Dù sao thì họ là sáu học sinh nữ duy nhất của lớp rồi.

Phần lớn mọi người đều vây quanh lớp trưởng hiền lành Lương Tề Sơn.

Điều này khiến Lương Tề Sơn khổ không thể nói, cậu ta còn phải ôn bài nữa chứ!

Buổi tối trở về ký túc xá, Lương Tề Sơn buồn bực kể với Thảm Đàm: “Còn thế này nữa thì tôi chẳng có cả thì giờ học bài.”

Thảm Đàm vẫn tiếp tục thu dọn tủ quần áo, không có vẻ muốn đáp lại.

“Này,” Lương Tề Sơn đẩy vai Thảm Đàm, “Ông làm anh em mà thế à, sao không san sẻ giúp tôi với!”

“Người ta có nhờ tôi đâu.” Thảm Đàm đáp tự nhiên.

“Thì ông cứ làm cái điệu lạnh lùng đó ai mà dám nhờ!” Lương Tề Sơn chọc.

“Thật hả?” Thẩm Đàm nhún vai, trong đầu bỗng nghĩ tới hôm bữa có một bạn gái đến hỏi cậu ta: “Bạn ơi, cho mình hỏi một bài được không?” Hình như lúc ấy bạn đó nói như thế.

Xếp áo xong, Thẩm Đàm nằm xuống giường, nhắm mắt lại không nói năng gì nữa.

Hôm sau, ngày mùng 6 tháng Mười, đây là chuyến đi thực hành ngoài trời được tổ chức đồng loạt toàn tỉnh.

7 giờ sáng, mọi người tập trung dưới ký túc xá. Lũ học trò quen dậy lúc 6 giờ nên đã sẵn sàng hành lý từ sớm, hào hứng đứng xếp hàng.

Lúc lên xe buýt rồi, mức độ hào hứng của mọi người vẫn không hề giảm. Đi chơi lúc vui nhất là ở trên đường đi.

Tuy nhiên mọi người gặp phải tắc đường, xe đi một chút lại ngừng, cả lũ bắt đầu buồn ngủ, trong xe dần yên tĩnh lại.

Cuối cùng đã yên tĩnh rồi, Ngô Du Du thầm nghĩ, con trai lớp 1 rất phong độ nhường ba hàng ghế đầu cho con gái, Ngô Du Du ngồi hàng đầu, tựa vào ô kính, ngẩn ngơ nhìn ra những chiếc xe trên đường cao tốc phía ngoài cửa sổ.

Đến nơi tập trung, các nhân viên tại chỗ đưa họ về ký túc nam nữ, cùng ở chung một dãy nhà lớn, ba tầng trên là phòng nữ, ba tầng dưới là phòng nam, phòng tắm công cộng ở dưới nhà.

Lại còn tắm chung! Lũ học trò than thở ngoài miệng, trong lòng đã có chút hưng phấn. “Thời gian con gái tắm từ 5 giờ chiều đến 5 giờ 40, con trai tắm từ 5 giờ 50 đến 6 giờ 30, cửa sẽ có người gác, mọi người nhớ lấy thời gian, không được nhớ nhầm, nếu không có chuyện gì cũng không thể trách ai được.” Nhân viên quản lý đưa.

Có cậu học trò mặt mày hớn hờ đùa to: “Hoan nghênh nữ sắc lang!”

Đám con trai rầm rầm hưởng ứng, cười phá lên, thầy giáo bắt đầu dĩ phải cảnh cáo một chút.

Đến tầng ba, các học sinh nam dừng lại, các học sinh nữ đi tiếp lên tầng 4, tầng 4 có một cửa sắt to, có lẽ đến tối sẽ khóa lại.

Tầng 4 có chỗ ngủ tập thể, phòng sáng sủa, không có trang trí gì, chỉ có một dãy chăn dài và hai mươi chiếc gối.

“Con gái từ lớp 1 đến lớp 4 trường M ngủ ở phòng này.” Nhân viên quản lý nói, “Lớp 5, 3 bạn đầu cũng ở đây, 4 bạn nữ còn lại cho đến lớp 8 ở phòng hai...”

Ngô Du Du nghe xong sắp xếp của mình thì cùng mọi người vào phòng dọn chỗ ngủ.

Ngô Du Du lấy chăn đệm trong tủ ra trải, Văn Thủ lấy túi ngủ trong ba lô ra đặt cạnh gối, chỉ có Mai Hâm là chạy xung quanh, được một lát đã vui vẻ reo lên: “Mau xem này! Ở đây có ổ điện! Có thể sạc pin đây!”

Mọi người quay lại nhìn, đúng là có một ổ điện nhỏ, một ổ ba chân cắm điều hòa, còn một ổ hai chân, có thể cắm sạc điện thoại.

“Nói nhỏ thôi!” Quan Doanh giữ tay Mai Hâm lại, “Phòng có nhiều người như vậy, cậu nói lớn thế thì bao giờ đến lượt bọn mình.” Quả nhiên mọi người đã bắt đầu chỉ trỏ về phía ổ cắm.

Quan Doanh thấy thế, không nói không rằng lấy luôn điện thoại ra đi cắm sạc. Điện thoại “tinh” một tiếng báo điện vào, Quan Doanh vui ra mặt.

Quay trở lại, Quan Doanh tiếp tục trải giường: “Tớ chiếm chỗ rồi, lát nữa mọi người đưa điện thoại cho tớ, hết lượt tớ là đến các cậu.”

“Vậy... hình như không hay lắm” Mai Hâm thấp thỏm thấy làm vậy thì có hơi ngang ngược.

Quan Doanh lườm: “Cậu không sạc thì người khác sạc, tới trước dùng trước thì có vấn đề gì?”

Đúng là không có vấn đề gì, chỉ là... Thôi kệ, dù sao cũng là tốt cho cả nhóm, Mai Hâm thầm nghĩ vậy, không nói thêm gì nữa.

Dọn dẹp xong đã mười giờ rồi, mọi người tập hợp xuống sân cỏ theo lịch, vì tập trung đông người, nên mọi hoạt động đều tổ chức ở không gian mở, lớp Ngô Du Du được chia nhiệm vụ nấu nướng.

Theo danh sách lớp, cứ mười người một nhóm. Vừa hay cả đám đứng liền nhau là một đội.

Nhưng học sinh tuổi này, được mấy đứa biết làm việc nhà đây?

Nhìn một bàn thực phẩm, có cả đồ sống, biểu cảm của mọi người đều rất lo lắng.

Đám con trai lập tức đưa dao cho con gái trong nhóm. Đùa rằng “người quân tử lánh xa chuyện bếp núc”!

“Bạn học ơi, nhờ cả vào cậu! Thật đấy!” Bạn nam A chân thành nhét dao xẻng vào tay Ngô Du Du, mặc kệ cô nàng đã xanh cả mặt ra.

Bạn nam B nhét nắp vung vào tay còn lại của Ngô Du Du nói: “Cái này... chốc nữa có dầu bắn, cậu cầm che lại nhé.”

Ngô Du Du dờ khóc dờ cười nhìn đồ nghề tay trái tay phải nói: “Tớ không biết nấu cơm đâu...”

“Chúng tớ cũng không biết mà!” Cả đám con trai đồng loạt than thở như hội thi nói!

“Đồ này làm xong sẽ thành cơm trưa đấy, nếu không nấu được chẳng phải là ép chúng ta ăn đồ ăn vặt hay sao!”

“Hả? Đồ ăn vặt của tớ!”

“Không được đem ba lô theo...”

Khi thật, đồ ăn vặt không có mà ăn... gặm cỏ chắc!”

“Gặm cỏ gì chứ, lát nữa đừng nấu cháy là không phải ăn cỏ đâu...”

Ngô Du Du càng nghe càng chẳng biết nói gì: “Tớ thực sự không biết...” Ngô Du Du thực sự không biết vì mười bảy năm qua chỉ không ngừng đi học, đi thi, chẳng chui vào bếp được mấy lần.

Lúc này, một bàn tay dài và trắng bóc bỗng nhiên xuất hiện, cầm cái dao xẻng đặt qua một bên, giọng nói du dương của Lục Hạo Thiên vang lên bên tai: “Ít nhất tớ biết đầu tiên không dùng dao xẻng mà dùng dao thái.”

Ngô Du Du: ...

Lũ con trai: ...

Bạn đang đọc truyện *Giới Hạn Của Tuổi Trẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Thực hành ngoài trời 2

Mùa thu vàng tháng Mười, thời tiết dễ chịu, trời trong, mây trắng, cỏ xanh, chốc chốc một vài con chim sẻ bay ngang, đúng là quá đẹp để ăn dã ngoại.

Nhóm học sinh lớp 1 sau khi phân chia công việc cho nhau xong đều hăng hái bắt tay vào làm. Có bạn mặc áo khoác đồng phục xanh nóng quá nên cởi hẳn ra thất ngang hông, chỉ mặc áo đồng phục trắng bên trong, khiến lũ bạn đám thì rú lên hưởng ứng, đám lại ồ ồ sợ hãi, từ đầu đến cuối rất náo nhiệt.

Dương Khiết nhóm một, được bạn cùng ký túc đặt cho biệt danh là “mẹ Dương”, có thể là vì có em trai nên cô bạn này rất giỏi chăm sóc người khác.

Người nấu chính lần này của nhóm tất nhiên là Dương Khiết; Lương Tề Sơn, Thẩm Đàm và mấy tên con trai khác chỉ phải lo nhặt rau...

Tên Thẩm Đàm lạnh lùng đứng ở đó, cho dù chỉ đang nhặt rau thì vẫn khiến người ta vui mắt. Lưng cậu ta thẳng tắp, dưới ánh mặt trời càng trở nên đẹp đẽ.

Tần Phương nhóm ba thì cố gắng bắt chước theo những gì mẹ hay làm trong bếp, trông có vẻ cũng ra ngô ra khoai lắm.

Văn Thủ nhóm bốn mới bắt đầu nấu đã làm đổ hai lọ gia vị, suýt nữa thái cả vào tay nên tụi con trai cho cô bạn được đặt ra làm chân chạy vặt.

Chỉ có nhóm năm, cậu con trai tên là Bạch Tân chịu trách nhiệm nấu chính, động tác thành thạo, kỹ năng dùng dao gọn gàng, khiến cho lũ con trai còn lại đứng xem há hốc há dạ, Mai Hâm thậm chí còn nịnh bợ đứng cạnh dùng giấy quạt cho cậu ta nữa. Quan Doanh thì rành rang rửa rau cùng với Du Du.

Ngô Du Du nhìn khắp một vòng rồi thở dài, sao thấy mọi người đều có vẻ thuận lợi cả vậy.

Ngô Du Du quay sang nhìn người đang loay hoay bếp núc của nhóm mình, giật thót tim, vội nhắc to: “Trong nồi có nước đấy!!!!!!”

Thế nhưng vẫn không kịp, nồi vang lên mấy tiếng nổ “lục đục”, nước và dầu bắn tung tóe tứ phía. Lục Hạo Thiên nhanh tay vớ được một cái vung nồi che. Ngô Du Du đứng cạnh không may mắn thoát nạn, thấy cánh tay đau rất, nước mắt Ngô Du Du ứa ra.

Bỗng nhiên một bàn tay kéo Ngô Du Du lùi ra xa, Lục Hạo Thiên bặm môi, đứng chắn đằng trước. Đôi mắt cậu ta trong suốt, lóng lánh, nhìn Ngô Du Du đầy hối lỗi: “Xin lỗi, tớ không để ý trong nồi có nước.”

Cũng giống như cậu sơ suất tính toán sai phải không... Ngô Du Du thầm nghĩ, đúng là vua sợ ý! Mối Ngô Du Du nhếch lên như sắp chửi người đến nơi. Trong lòng đã nể cậu ta cả ngàn lần nhưng ngoài miệng lại làm vẻ rộng lượng.

“Không sao, đâu phải cậu cố ý!”

Người bình thường đều có thể nghe ra sự bất mãn qua giọng nói của Ngô Du Du nhưng thiếu gia họ Lục đây chẳng phải người bình thường.

Lục Hạo Thiên nhìn bạn nữ ngay trước mặt với đôi mắt to tròn ửng đỏ, nghe người ta đáp vậy xong liền thở phào nhẹ nhõm: “Vậy thì tốt, cảm ơn nhé.”

Ngô Du Du: ...

Thù này không nhỏ đâu nhé!

Cụm từ “oan gia ngõ hẹp” chắc chắn là dùng để tả hai người họ, sau sự kiện bắn đầu tung tóe, hai người lại tiếp tục đụng độ nhau trong vụ tranh cãi bỏ trứng trước hay cà chua trước.

“Đương nhiên là đập trứng vào trước rồi, đảo chín rồi cho cà chua vào, cà chua mau mềm lắm!” Ngô Du Du nói.

“Cho cà chua vào trước chứ, cà chua sẽ ra được nhiều nước hơn, sau đó mới cho trứng gà vào, trứng gà sẽ bao lấy cà chua, vậy mới ngon.” Lục Hạo Thiên cãi.

“Trứng gà bọc cà chua có ăn được không...” Ngô Du Du nghi ngờ.

“Đương nhiên là có.” Lục Hạo Thiên nói chắc như đinh đóng cột.

Mười phút sau, trong lòng mọi người chỉ có một suy nghĩ: “Lục Hạo Thiên là đồ siêu lừa đảo...”

Bữa cơm trưa hôm đó, nhóm hai và nhóm bốn phải đi ăn chực khắp các nơi, cả bàn nguyên liệu thực phẩm đều bị họ làm hỏng hết, thật quá đáng sợ.

Món được mọi người yêu thích nhất là sườn xào chua ngọt của nhóm một, đúng là ngon tuyệt cú mèo! Đến nước xốt cũng có thể trộn ăn với cơm!

“Mẹ Dương à, đồ cậu nấu ngon quá đi!” Văn Thù vừa ăn vừa nói nhồm nhoàm

Mai Hâm cũng chạy lại hóng: “Cho tớ một miếng sườn đi! Nghe nói ăn ngon lắm!”

“Nhanh lên! Không nhanh là hết đấy!” Quan Doanh vừa gắp một miếng sườn vừa ú ớ đáp.

“Mẹ Dương ơi, nếu tớ là con trai, nhất định sẽ gả cho cậu.” Ngô Du Du hí hửng nói.

“Áy chớ, món này có một nửa công của Lương Tề Sơn đấy, cậu gả cho ông ấy đi!” Dương Khiết trêu. Lương Tề Sơn ngồi ăn cơm đằng sau lập tức bị sặc: “Khụ khụ... Ừm... Khụ đừng có đùa! Cơm có thể ăn bữa, nói thì không thể nói lung tung được đâu!”

Dương Khiết giờ mới biết chính chủ đang ở ngay đằng sau, xấu hổ lè lưỡi không nói nhiều nữa.

Ngô Du Du thấy Thẩm Đàm cũng đang nhìn sang đây, mặt đỏ lên, đảo mắt nhìn sang chỗ khác, thật là xấu hổ quá...

Hoạt động buổi chiều khá thoải mái, cả lớp cùng nhau xếp các quân đô-mi-nô thành chữ 12-1* rồi đẩy ngã chúng và cùng nhau chụp ảnh lưu niệm

Lương Tề Sơn đi nhận quân đô-mi-nô về rồi chia cả lớp thành ba nhóm.

Cứ tưởng là quân đô-mi-nô chỉ bằng trang giấy, không ngờ lại khá là cao, khuôn vác cũng mất công, chứ đừng nói xếp chữ.

Tần Phương làm bí thư lớp đứng trên tầng quan sát chỉ huy, Lương Tề Sơn làm lớp trưởng ở dưới cùng mọi người xếp các quân đô-mi-nô.

“Không thể xếp dày như vậy được,” Thẩm Đàm đưa ý kiến, “Ở đây chỉ có mười tám quân, xếp dày không đủ đâu”.

“Ờ nhỉ, vậy phải làm sao?” Cậu con trai đang di chuyển quân gãi đầu gãi tai.

“Lát nữa xô đổ, những quân này sẽ nằm ra đất, bọn mình cần phải tính toán trước xem sao đã”. Thẩm Đàm đáp.

Lương Tề Sơn đứng bên cạnh cũng gật đầu đồng tình, vừa rồi thử xếp mấy quân trước, đúng là không ổn, quả thực cần phải tính toán trước.

Thế là Lương Tề Sơn chạy lại chỗ thầy quản lý hỏi mượn giấy bút, kéo tay áo Thẩm Đàm bảo: “Đại thần, mau về thử coi.”

Thẩm Đàm nhìn lại: “Ông là lớp trưởng mà.”

“Ông là đại thần đấy!” Lương Tề Sơn nghiêm túc đáp trả.

“Về thế nào đây?” Lũ con trai bối rối.

“Chữ “cao” đầu tiên làm sao nổi nét một với nét hai được? Xếp như viết chữ được không, đưa xuống rồi chéo qua đưa ngang?”

“Không cần,” Lục Hạo Thiên đứng bên cạnh thả quân đô-mi-nô trong tay ra, đứng thẳng lưng lên nói, “Đi xuống rồi vừa hay sẽ dừng ở giữa hai quân đô-mi-nô này, hai quân đấy sẽ bị rung theo rồi tự đổ, vậy là đã về được nét hoành.”

“Sau đó xếp dưới nó một quân, nó sẽ tự đổ theo hai hướng tạo thành bộ khẩu.” Ngô Du Du suy nghĩ một chút rồi tiếp lời.

Thẩm Đàm ngẩng đầu nhìn Ngô Du Du, lấy giấy bút trong tay Lương Tề Sơn vẽ mấy nét rồi nói: “Không cần phức tạp như vậy, viết nét ‘khẩu’ thành hình thoi đi, dính hình thoi chung với hai quân của nét hoành, khi đổ quân đầu tiên tạo thành nét hoành thì đồng thời cũng xô đổ luôn hai cạnh của hình thoi. Vậy là một lần xô đổ bốn quân.”

*bộ khẩu: là hình chữ nhật bốn cạnh dưới nét phẩy và hoành của chữ “Cao” mình dẫn hình ở trên.

“Hay! Thông minh!” Lương Tề Sơn ủng hộ.

Tiếp đó dựa trên tư duy này, mọi người cùng nhau mỗi người góp một ý.

Bản vẽ trong tay Thẩm Đàm chẳng mấy chốc đã vẽ hoàn chỉnh bốn chữ: “Có mười tám quân đô-mi-nô, chấm 1 quân, hoành 2 quân, khẩu 4 quân, khung 4 quân, câu và đề mỗi thứ 1 quân, khẩu 4 quân, cộng lại là 17 quân, quân còn dư để xếp những chữ còn lại.”

Lục Hạo Thiên nghe vậy bổ sung một câu “Trước hình thoi xếp thêm hai quân thì góc ngã sẽ chuẩn và đủ lực hơn.”

Ngô Du Du nghe xong rất phấn khởi, đúng là làm vậy chữ xếp được sẽ đẹp hơn hẳn.

Tốc độ tư duy của học sinh lớp nhất rất linh hoạt, nói một chút là hiểu hết. Một người bắt đầu gọi mô ý tưởng, phần việc còn lại lập tức rất nhẹ nhàng. Không cần phải bàn thêm nhiều nữa, lớp nhất khối mười hai nhanh chóng trở thành lớp đầu tiên hoàn thành trò chơi.

Lương Tề Sơn và mấy tên con trai đứng trước nét chấm đầu tiên, cùng nhau hô 1, 2, 3 rồi dùng sức đồng thời xô đổ quân đô-mi-nô, rầm rập rầm rập, những quân đô-mi-nô va vào nhau nối đuôi ngã xuống mặt đất, hết sức ấn tượng. Lũ học sinh vây quanh xem phải trầm trồ khen ngợi.

Cuối cùng, cả lớp đứng trước dòng chữ “Cao tam nhất ban”, cùng nhau ngẩng đầu cười nhìn lên tầng hai để thợ ảnh trên đây chụp ảnh lưu niệm cho họ.

Màn trập nháy một phát, bức ảnh ấy đã lưu giữ lại khoảnh khắc vui vẻ đẹp đẽ của tình bạn trong sáng.

Bạn đang đọc truyện *Giới Hạn Của Tuổi Trẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Thực hành ngoài trời 3

Chiều tối, đám học sinh tham gia hoạt động ngoài trời suốt một ngày rầm rập trở về ký túc xá, đã đến giờ tắm của học sinh nữ.

Bác quản lý ký túc bắc một chiếc ghế ngồi trước lối đi duy nhất vào phòng tắm. Tụi con trai không được phép vào.

Nhóm Ngô Du Du quay về sớm, trong phòng tắm không có ai. Đám con gái cười đùa tắm rửa xong mọi người mới về đến nơi.

Chỗ thay đồ rất chật, phòng tắm còn có hơi nước bên trong, người Ngô Du Du lại bắt đầu vã mồ hôi.

“Trời à, ống quần chật quá, không kéo lên được.” Mai Hâm đang cố kéo quần lên, ngồi phịch xuống ghế rồi lại nhảy dựng lên: “Á á, ghế ướt!”

“Thế đứng mà mặc đi.” Văn Thù nhanh nhẹn mặc bộ quần áo ngủ vào.

Bộ đồ lủng màu xám xịt, Ngô Du Du nhìn kiểu gì cũng thấy giống bộ của chú Lâm... Đúng là đồ con trai...

“Giá biết trước tớ đã mang quần áo ngủ đi rồi.” Ngô Du Du khở sở nhìn chiếc váy ngủ của mình, chỗ ở được sắp xếp thế này, không biết chạy thật nhanh qua ba tầng dưới có ổn không.

Tần Phương cũng mang theo váy ngủ, bạn ấy rủ Ngô Du Du: “Bọn mình mặc thêm quần thể dục đi.”

Trong phòng tắm, lại vừa tắm rửa xong, chẳng muốn mặc vào lại đâu...

Tần Phương nói xong bèn mặc thử, lúc xô được chân vào ống trái thì ống phải chắm xuống nền nhà, nền nhà tắm đang ướt.

Tần Phương: ...

Ngô Du Du: ...

Cuối cùng đám con gái ngoài Văn Thù, những người còn lại đều mặc váy ngủ, xách giỏ tắm chạy như bay lên tầng trên.

Cũng may có không ít các bạn nữ khác cũng rơi vào tình huống tương tự nên cũng đỡ xấu hổ.

Con gái thời trung học hiếm khi có dịp mặc váy, dù là giữa mùa hè, hầu như ít thấy ai mặc đồ ngắn trên đầu gối.

Thế nên lúc tụi con gái mặc váy ngủ với đôi chân trần trắng muốt chạy ngang qua, lũ con trai đang đứng dọc hành lang nhìn thấy lập tức hú hét.

Mấy cậu nhóc choai rụt rè thì chui vào phòng ký túc cười thậm thụt.

“Ôi đệt! Máy đưa con gái mặc váy ngủ đẹp lắm!” Tào Chính Vũ hớn hờ chạy về ký túc loan tin.

“Đâu đâu đâu? tôi cũng muốn xem.” Bạch Tân và vài tên con trai lập tức ló đầu ra cửa sổ nhìn về phía hành lang.

Thẩm Đàm và Lục Hạo Thiên vẫn điềm nhiên dọn giường. Giường hai người ở gần cửa sổ, chỗ đám con trai đang chen chúc lại xem, giẫm lên cả gối, khiến Lục Hạo Thiên hơi cáu.

“Thay quần đi rồi cả giẫm lên chỗ nằm.” Lục Hạo Thiên cau có với Tào Chính Vũ vì quần thể dục của cậu ta lấm lem đầy đất cát.

Tào Chính Vũ nói mà không cả quay lại nhìn: “Phui đi là hết, không sao đâu.”

Lục Hạo Thiên: ...

Thẩm Đàm đi thẳng lại giật lấy cái gối dưới chân một thằng con trai, vừa đứng lúc Bạch Tân reo lên: “Coi kìa, con gái lớp mình phải không?”

Thẩm Đàm nhìn ra theo, liếc một cái là thấy Ngô Du Du đang mặc chiếc váy ngủ màu vàng nhạt tôn làn da trắng. Tim rung lên một tiếng, Thẩm Đàm bối rối ngoảnh mặt đi, tiếp tục giật cái gối ra.

“Ồi chào!” Bạch Tân ngã bạng choạng, đầu cả đầu gối, quay đầu lại sáng giọng: “Làm cái gì thế!”

“Chưa từng nghe câu ‘phi lễ chó nhìn’ à?” Thẩm Đàm làm bộ nghiêm túc, thản nhiên vỗ bụi trên gối đi.

Mọi người về đến phòng, Văn Thù đã cắt xong đồ, đang ngồi lau tóc. Văn Thù mặc quần áo ngủ đứng là lợi thế, chạy một mạch ba tầng đánh vèo.

“Trời ạ, tim muốn rớt ra ngoài luôn, lần đầu tiên tớ mặc váy ngủ chạy nhanh thế đấy.” Mai Hâm đặt giỏ đồ tắm xuống, ngồi trên nệm thờ hồn hèn.

Dương Khiết trùm một chiếc khăn bông lên đầu Mai Hâm: “Đứng dậy lau tóc đi, không là ướt giường, tối không ngủ được đâu.”

“Có ai muốn sạc pin không?” Quan Doanh hỏi.

“Tớ! Tớ!” Mai Hâm giơ tay.

“Cả ngày nay tớ chẳng dùng tớ, bọn cậu sạc đi.” Ngô Du Du nói.

Quan Doanh lấy điện thoại của Mai Hâm đi lại chỗ ổ cắm, rút điện thoại của mình ra rồi cắm cái của Mai Hâm vào, chẳng thèm để ý đến cái nhìn hậm hực của những bạn gái khác, mặt lạnh tanh quay về chỗ nằm, bắt đầu xếp đồ.

6 giờ rưỡi, mọi người đều đã thu dọn đồ xong, chuẩn bị ra ngoài, tối nay có tổ chức liên hoan.

Cả đám vừa đi xuống tầng vừa cười đùa không ngớt, mùi sữa tắm, dầu gội tỏa khắp hành lang lẫn vào trong từng cơn gió thu âm ẩm, man mát.

“Ngô Du Du!” Sau lưng có ai đó gọi, Ngô Du Du kéo tay Tần Phương, quay lại nhìn.

Người gọi là Thiệu Tuấn lớp 6, từng gặp trước phòng giáo viên môn Lý.

Thiệu Tuấn vừa tắm rửa xong, tóc vẫn đang ướt, quần áo đồng phục sạch sẽ, cười khá ngại ngùng. Cậu ta đưa một tờ phiếu com ra, Ngô Du Du tò mò nhìn, nhìn kỹ thêm chút nữa, phiếu com màu xanh, trên có dán ảnh, đề tên. Mặt Ngô Du Du lập tức đỏ bừng, đây không phải là phiếu com của mình hay sao?

“Cậu... làm rơi ở phòng tắm.” Thiệu Tuấn vừa nói xong, mấy tên con trai đi theo lập tức “Ồ ồ ồ...” một tràng dài

Bỗng dưng mọi người lại ồ ồ khiến Thiệu Tuấn hơi căng thẳng, không biết người kia có giận không? Cậu ta dè dặt nhìn người con gái đứng trước mặt, mái tóc dài đã khô một nửa xoắn trên vai, đuôi tóc xoắn nhẹ, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, trong sáng. Mặt cậu ta lập tức đỏ bừng bừng.

Ngô Du Du thấy mọi người đều đang nhìn lại càng xấu hổ thêm. Sao có thể để quên ở phòng tắm chứ! Lại còn là phòng tắm nam nữ dùng chung. Không biết ngày mai có bị đồn linh tinh gì không đây.

Ngô Du Du rầu rĩ cau mày, cúi đầu nhanh chóng cầm lại phiếu com, nhỏ nhẹ nói một tiếng “cảm ơn” rồi vội vàng đuổi theo đám con gái đi trước. Tim Thiệu Tuấn dường như đập nhanh hơn. Câu “cảm ơn” nhỏ nhỏ đó tựa như một cơn lòng vũ lướt qua đáy lòng vậy.

Có điều thấy Ngô Du Du vừa xấu hổ vừa cau mày, lòng cậu ta không khỏi thấp thỏm, dằng ấy chắc sẽ không giận thật đấy chứ...

Ngô Du Du nhận lại phiếu com xong đã bỏ đi cùng Tần Phương, không còn thấy bóng dáng đâu, chỉ còn mình Thiệu Tuấn đứng tần ngần ở chân cầu thang, quay đầu nạt lũ bạn: “Đừng có lăm mồm nữa đi! Làm người ta xấu hổ rồi kia kìa!”

“Ái chà chà... người ta...” Bọn con trai được thể trêu tiếp, chẳng có thầy cô quản lý là nghịch hấn ra.

“Cho đi qua với.” Sau lưng có tiếng con trai nói.

Thiệu Tuấn giờ mới để ý mình đang đứng chặn cầu thang, ngại ngần dạt sang một bên.

Bọn Thẩm Đàm đi xuyên qua giữa đám đông, đến tầng dưới, Bạch Tân tò mò hỏi: “Tên kia quen Ngô Du Du à?”

“Chắc thế, trước cùng lớp mà, giờ cậu ta là lớp trưởng lớp 6 kiêm lớp phó học tập môn Lý đấy.” Lương Tề Sơn nắm rõ thông tin về ban cán sự khối 12 như lòng bàn tay.

“Chà, nhặt được phiếu com của con gái trong phòng tắm cơ, sao tôi lại không nhặt được nhỉ.” Tào Chính Vũ tiếu rề.

Thẩm Đàm nghiêm khắc bảo: “Chớ có đùa linh tinh.”

Hồi tưởng lại khuôn mặt xấu hổ nhăn nhó lúc nãy của Ngô Du Du, Tào Chính Vũ cũng chẳng buồn nói thêm nữa, chắc cũng chẳng vui thích gì.

Buổi liên hoan vẫn như mọi khi, mở màn là ban tổ chức lên phát biểu đôi lời rồi đến tiết mục văn nghệ của các trường, ca hát, nhảy múa, diễn kịch, không đặc sắc nhưng cũng đủ vui.

Kết thúc chương trình, mọi người tự quay về ký túc nghỉ ngơi, chuẩn bị cho hoạt động huấn luyện thực tiễn trọng tâm khác vào ngày mai.

Ngày đầu tiên còn khá thoải mái, bước sang ngày thứ hai, các hoạt động đều nặng hơn hẳn.

Bây giờ sáng, các bạn học đi theo lớp trưởng các lớp lên xe đến trung tâm huấn luyện thể dục thể thao.

Suốt chặng đường, mọi người thi nhau đoán xem hôm nay sẽ có những hoạt động gì, với kinh nghiệm hơn mười năm đi học của cả đám thì thi kéo co là thứ có xác suất cao nhất.

“Huấn luyện thể dục thể thao chưa biết chừng là thi cử tạ đấy.” Mai Hâm ngồi hàng trước Ngô Du Du bỗng nhiên đưa ra ý kiến rồi lập tức phải che đầu, cúi vúi bạn ngồi bên: “Ôi, sao đánh tớ!”

“Cậu nghĩ gì mà bảo con gái đi cử tạ hả? Người cậu nhỏ như thế, có mà tạ đè cậu ra ấy.”

“Sặc!” Mọi người xung quanh đều bật cười.

“Tạ Mai Hâm nâng được, chắc chắn là bọn này không nâng nổi đâu.” Lương Tề Sơn góp lời từ phía sau.

Theo thời gian học cùng nhau, Mai Hâm với tính tình hoạt bát đã nhanh chóng quen thân với các bạn, mọi người có thể thoải mái đùa giỡn với nhau mà không phải ngại gì cả.

“Cậu có ý gì hả!” Mai Hâm quát.

Lương Tề Sơn vội vàng giơ tay hàng: “Nữ hiệp tha mạng, tiểu nhân sai rồi.”

Điệu bộ của cậu ta rất hài hước, cả đám lại cười rầm rầm tiếp.

Trong xe chỉ có Ngô Du Du là vẫn tựa đầu vào cửa sổ, có ai hỏi thì mới trả lời.

Tần Phương ẩy nhẹ người Ngô Du Du, hỏi khe khẽ: “Du Du ơi, cậu say xe à?”

“Ơi?” Ngô Du Du giật mình rồi lại nhoẻn cười, “Không phải đâu, chắc tại tôi qua không ngủ được đấy.”

Tần Phương thấy mắt Ngô Du Du thâm quầng bèn gật đầu: “Hôm nay sẽ mệt lắm đấy, nếu thế hay là cậu tựa vào vai tớ ngủ một lát đi?”

Ngô Du Du với Tần Phương là bạn cùng lớp từ hồi lên Mươi, có tình cảm thân thiết hơn hẳn các bạn khác, nghe bạn bảo thế thì gật đầu: “Cảm ơn nhé!”

Cô bạn nói xong liền nhẹ nhàng tựa đầu vào vai Tần Phương.

Tào Chính Vũ chấp mạch ngồi sau lưng hai người nghe lỏm được, làm điệu tay hoa lan chỉ rồi chọc chọc vào người Bạch Tân ngồi bên cạnh, nói eo éo:

“Ngài ta cũng muốn dựa...”

Sau buổi cơm trưa hôm qua, Bạch Tân đánh “một trận thành danh” đã được sắc phong danh hiệu “thần bếp”, nghe xong mặt đỏ phừng phừng: “Ông làm cái gì thế, đừng có sán lại đây! Tôi vẫn còn là hoàng hoa khuê “nam” đấy nhé!”

“Đáng ghét! Ngài ta thích tiểu thịt tươi lắm lắm.” Tào Chính Vũ làm bộ nhào đến ôm tên kia.

Hai người thoải mái pha trò, tụi con gái ngồi trên cười đồ ngang ngửa dọc.

Mọi người vui vẻ suốt quãng đường đi, cuối cùng đã đến trung tâm huấn luyện.

Đến nơi, cả nhóm học sinh vốn đang cười nói rôm rả lập tức cầm nín hết, mắt thì nhau tròn tròn.

Bức tường màu đỏ cao chực thước đứng dựng sừng sững phản quang lấp lóa dưới cái nắng chói chang, thì ra là leo núi!

“Cái quỷ gì thế này, gia đến cái cây còn chưa trèo bao giờ, giờ bắt đi trèo tường!” Tào Chính Vũ nhăn nhó bịt cả hai mắt lại.

Lương Tề Sơn đi ngang qua gạt tay cậu ta xuống rồi cười: “Đừng có bịt, hãy đối mặt với hiện thực đi chàng thanh niên!”

Vì thời gian có hạn nên bài tập leo tường này chủ yếu là tạo cơ hội cho học sinh trải nghiệm.

Mỗi người có năm phút, có thể trèo được bao nhiêu thì trèo. Tuy nhiên cũng giống như các hoạt động khác, thành tích điểm cao nhất sẽ được thống kê, kết thúc hoạt động, ba lớp có thứ hạng cao nhất sẽ được tặng giấy khen.

Lớp phó thể dục gọi mấy cậu con trai thể lực tương đối tốt đi nghe thầy hướng dẫn nói, đám còn lại chỉ làm chơi vui, nghe biết sơ sơ các bước trèo là đủ, có tham gia là được rồi.

Những học sinh nam được chọn hầu hết là những tên có vóc người cao to của lớp, ngoại trừ hai tên Thẩm Đàm và Lục Hạo Thiên.

Lục Hạo Thiên nhìn bức tường phải leo, nghiêm túc nói với Lý Văn Hào, lớp phó thể dục: “Tôi không.”

Một câu ngắn gọn, không giải thích thêm.

Lý Văn Hào động viên rằng leo tường ngoài thể lực thì cũng cần tay chân dài, hai người đều cao ráo cả, cậu ta tin là sẽ có ưu thế tốt hơn khi chọn điểm tựa trèo lên.

Thẩm Đàm và Lục Hạo Thiên đều không buồn nói gì trước những lời này, chỉ có điều ánh mắt hai người như muốn nói giùm rằng “Cậu bị ám đầu rồi.”

Con gái lên trèo trước. Mai Hâm đeo đai an toàn vào, nhìn ngược lên bức tường dựng đứng, nuốt nước bọt, đứng trên mặt đất, bám cả hai tay vào một khối điểm tựa, âm mưu cố gắng ôm được đủ 5 phút, tuy thành tích có ra sao thì cũng không ảnh hưởng đến điểm của lớp nhưng Mai Hâm vẫn cố gắng hết sức, làm bộ nghiêng răng nghiêng lợi, rất là nỗ lực.

Cuối cùng thầy giáo thấy khó coi quá, mới được 2 phút đã cho Mai Hâm về chỗ.

Mai Hâm lập tức làm ra vẻ hết hơi, than thở một câu “mệt thật đấy”, có điều mắt lại lấp lánh nụ cười.

Mọi người thầm bấm like cho Mai Hâm: “Lợi hại lắm!”

Ngô Du Du, Tần Phương và Dương Khiết là những người leo tiếp theo. Bức tường nhìn có vẻ đơn giản nhưng đối với các tân thủ này, đó đã thành một cuộc thi đu bám treo mình trên tường rồi.

Ngô Du Du đạp lên hai khối điểm tựa, tay trái giữ lấy một điểm tựa phía trước, tay phải cố gắng vói lên một điểm tựa trên cao, vấn đề là: tay ngắn...

Ngô Du Du quơ quơ tay mấy cái, sau lưng có vài tên con trai bật cười, ngại ngùng, Ngô Du Du thu tay lại, thấy hai đứa bạn cùng leo cũng chẳng khác hơn, không phải kiệt sức, bám bất động thì là giống như Du Du, tay không vói được điểm tựa.

Ba đứa con gái nhìn nhau qua lại rồi cùng thả tay đầu hàng.

Có mấy học sinh nữ đầu têu làm xấu trước, các học sinh nam cũng được thể học theo, bám thử lên tường một chốc rồi thả tay bỏ cuộc, hoặc thậm chí bắt chước Mai Hâm, chỉ đứng ôm mấu tựa một tí rồi xuống. Hoạt động này thực sự không có gì vui.

Cảnh tượng này khiến cho nhóm con trai chủ lực tức nổ phổi, chưa chiến đã hàng rồi!

Hai thầy giám sát bốn mắt nhìn nhau, chơi kiểu vậy mà cũng nghĩ ra được cơ đấy. Excuse me? Không phải học sinh lớp chọn rất ngoan, rất kiên trì đến cùng hay sao?

Cuối cùng đã đến lượt nhóm chủ lực. Lục Hạo Thiên và Thẩm Đàm trèo cùng một nhóm. Hai người leo được một đoạn khoảng bốn năm mét thì đã có ý giờ tay xin hàng.

Đám ở dưới ngồi coi được dịp mở rộng tầm mắt.

“Nam thần lên sân khấu trông giống mấy con thần lùn đang bò nhỉ?” Mai Hâm ngồi trong bóng râm, ăn thạch hoa quả, phát biểu ý kiến.

Văn Thù thì nói năng tử tế hơn một chút: “Thể lực và trí tuệ là hai chuyện khác nhau. Tên Lý Văn Hào kia đúng là không có đầu óc, chẳng lẽ nhà khoa học nào cũng đều là chuyên gia leo núi à? Vậy thì chẳng phải Hawking sẽ có thể chạy nhảy, đi xuyên thời gian hay sao?”

*Hawking: tức Stephen Hawking, nhà vật lý lý thuyết, vũ trụ học, thành tựu nổi bật là thuyết kỳ dị hấp dẫn trong khuôn khổ thuyết tương đối tổng quát và tiên đoán lý thuyết hố đen phát ra bức xạ. Hawking mắc một căn bệnh về thần kinh vận động liên quan tới hội chứng teo cơ bên, khiến cho ông hầu như liệt toàn thân và phải giao tiếp qua một thiết bị hỗ trợ phát giọng nói.

Thẩm Đàm và Lục Hạo Thiên ở đằng kia đang đi lại chỗ nghỉ, lấy khăn lớp trưởng đưa để lau qua. Thẩm Đàm mở chai nước, ngửa đầu lên, sườn mặt tuần tú, góc nghiêng hoàn hảo, hầu kết chuyển động lên xuống trong lúc uống nước dưới ánh mặt trời trông thật bắt mắt.

“Nam thần đúng là nam thần...” Mai Hâm nhìn tít cả mắt.

Đã quên với kiểu háo sắc của Mai Hâm, Quan Doanh bật cười trên: “Không phải thần lùn nữa à?”

“Chep, đó chỉ là so sánh vậy thôi! Không cần để ý chi tiết đâu.” Mai Hâm vỗ vai Quan Doanh đáp, “Nói xem, các cậu không thấy Lục Hạo Thiên thực ra cũng rất đẹp trai à?”

Cả đám con gái lập tức quay đầu lại nhìn, Lục Hạo Thiên đang ngồi trên ghế, khuỷu tay chống lên đầu gối, hai tay tựa cằm, chăm chú xem mọi người leo tường. Sườn mặt cũng rất đẹp, có điều hai mắt nhỏ và dài, trái ngược với đôi mắt to và sâu của Thẩm Đàm. Nếu như Thẩm Đàm đẹp kiểu con lai Tây thì Lục Hạo Thiên giống một người quân tử trong tranh họa cổ.

Lương Tề Sơn đứng cạnh Thẩm Đàm nói nói cười cười, rạng rỡ như ánh dương.

“Thực ra Lương Tề Sơn cũng không tồi.” Mai Hâm bổ sung.

Dương Khiết hiếm khi tham gia đề tài kiểu này phát biểu: “Thực ra con trai lớp mình đều không tồi.”

Con trai lớp chọn là hàng chất lượng cao, chuyện này chắc chắn được cả khối công nhận. Hoạt động ngoại khóa lần này hay có các bạn gái lớp khác mượn cớ đi ngang qua để nhìn, không phải vì thẩm mien, chỉ đơn giản là sự tò mò của tuổi mới lớn trước những cậu con trai tuần tú.

Dương Khiết vừa nói xong, năm người con gái còn lại đồng loạt gật đầu, cái này chắc chắn phải thừa nhận.

Kết quả chung cuộc của hoạt động trèo tường, Lý Văn Hào là người trèo được cao nhất, 7.5 mét, nói theo lời của Mai Hâm thì chính là “cậu ta trèo cứ như có zombie đuổi đằng sau” vậy.

Tác giả có chuyện muốn nói:

Vốn định viết để khích lệ mọi người cố gắng học tập, chẳng hiểu sao càng viết càng thấy đi quá xa...

Bạn đang đọc truyện *Giới Hạn Của Tuổi Trẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Hoạt động ngoại khóa 4

Cơm trưa vẫn tự nấu giống hôm qua, sau khi ăn xong món sủi cảo tự gói, học sinh lớp 12-1 rủ nhau tụ tập dưới bóng râm trên bãi cỏ đã có vài lớp khác ngồi sẵn.

Thầy Mai Hiêm Phong phui phui tay, nhàn nhả nằm ngửa một bên, sụp mũ che mặt cho đỡ nắng, chân bắt chữ ngũ, mặc kệ cho lũ học sinh ồn ào.

Thầy phụ trách mặc đồ thể dục màu trắng toàn thân, đội mũ lưỡi trai cũng màu trắng từ xa chạy tới.

“Các em là học sinh lớp nào? Chủ nhiệm lớp đâu?”

“Trung học M, lớp 12-1 ạ, thầy chủ nhiệm đang ở đằng kia.” Lương Tề Sơn bị mọi người đẩy ra đáp.

Thầy phụ trách gật đầu, lấy sổ tay ra rồi nói: “Lát nữa chọn ra mười bạn nam và mười bạn nữ để thi đấu giữa các lớp.”

Thầy thông báo xong định đi ngay nhưng Lương Tề Sơn lại có ý kiến, tỏ vẻ khó xử: “Chuyện ấy... Thưa thầy, lớp em chỉ có sáu bạn nữ...”

“...” Thầy phụ trách ngạc nhiên nhìn đám học trò, học sinh nam áp đảo hoàn toàn, trong cả đám chỉ có lác đác vài bóng dáng mảnh mai.

Đúng là chỉ có sáu em thật! Trời ạ, đây là lớp hòa thượng à?! Về mặt thầy phụ trách rất đặc sắc, sau cùng thầy đành nói: “Vây sáu em ấy đi cả, chọn lấy vài em làm nhiệm vụ thứ hai.”

Cả đám hòa thượng tuân theo mệnh lệnh bắt đầu lựa chọn người.

Bốn bạn nữ Lương Tề Sơn tương đối quen biết anh dũng hy sinh: Ngô Du Du, Dương Khiết, Tần Phuong và cả Văn Thù. Ban đầu vốn định chọn Mai Hâm thi lần hai nhưng thấy cậu ta nhỏ người, trong khi Văn Thù trông lại khỏe mạnh nên mới chọn người sau.

Sau đó, Lương Tề Sơn phải cảm thấy thật may mắn vì đã chọn Văn Thù, bạn nữ này đúng là đặc biệt!

Trò thứ nhất là hai người ba chân, năm nam và năm nữ cột chân vào nhau đi chuyển 50 mét, một trò chơi cũ rích nhưng đối với học sinh trung học đang tuổi lớn thì trò này có hơi thân mật quá.

Có mấy chủ nhiệm lớp bắt đầu lên tiếng phản đối. Lương Tề Sơn thấy thế cũng không dám tự quyết, bèn chạy đi xin ý kiến của thầy Mai Hiêm Phong. Thầy Mai kéo một góc mũ lên, ngáp một cái thật dài rồi bảo: “Tuổi này không chơi, còn định đợi lúc nào? Nhanh đi đi, đừng có dài dòng phí lời.” Nói xong liền xua tay đuổi bọn học trò đi, ra bộ còn làm phiền thầy ngu nữa thì chết với thầy.

Được một câu của thầy, tất cả lũ con trai lập tức reo hò ầm ĩ. Rời khỏi trường lớp, được thả tự do một ngày, mọi người dần dần không còn quy củ như lúc ở trường, hơn nữa ở bên ngoài trường, thầy Mai Hiêm Phong cũng chẳng muốn quản lý học sinh chặt quá, thế là tụi con trai càng được thả lỏng. Cả đám nghịch ngợm dám mang cả thầy ra đùa.

“Thầy óach lắm!”

“Thầy Mai là nam tử hán chân chính!”

Đám học sinh cùng khối lũ lượt rời khỏi bãi cỏ, thầy Mai Hiêm Phong kéo mũ lưỡi trai ra, nhìn theo bóng lưng lũ học trò nhí nhố, không khỏi nở nụ cười: “Mấy thằng nhóc này...” Thầy đuổi thẳng cái sống lưng mũ lưỡi trai rồi lại nằm xuống, thờ dài một câu: “Tuổi trẻ ời tuổi trẻ...”

Nắng mùa thu trong xanh, ánh mặt trời đổ xuống từng ngọn cỏ trên đường đua và cả những tốp nam thanh nữ tú trẻ trung rục rờ, khúc khích nói cười.

Mỗi lớp cử ra mười người, hai bên trái phải của Ngô Du Du tình cờ chính là Thẩm Đàm và Lục Hạo Thiên.

Lúc Thẩm Đàm khom lưng ngồi xổm xuống cột chân hai người, Ngô Du Du không thể ngăn nỗi nhịp tim của mình đập bùm bùm. Người con trai mặc áo phông trắng, quần thể dục màu đen, mái tóc trơn bóng, sạch sẽ, đen tuyền.

“Được rồi.” Thẩm Đàm buộc xong thì đứng dậy. Cậu ta cao hơn Ngô Du Du một cái đầu, khi nói chuyện phải cúi xuống, thấy Ngô Du Du đang cúi đầu nhìn chăm chăm đôi giày mới tập trung.

“Bạn Ngô Du Du ời?” Cậu ta bắt buộc phải gọi to hơn.

“Gi?” Ngô Du Du giật mình ngẩng đầu lên.

Người con gái ngạc nhiên ngẩng đầu lên dưới ánh mặt trời, khuôn mặt thuần khiết, trắng nõn, người con trai đứng bên cạnh đang cúi đầu, ngắm nhìn trọn vẹn từng biểu cảm của người con gái. Đôi mắt Thẩm Đàm phảng phất nét cười: “Vừa rồi lớp trưởng nói, lát nữa hô số lẻ, người trước trái người sau phải, hô số chẵn người trước phải người sau trái.”

“Ồ, ừ.” Ngô Du Du lập tức gật đầu. Sợ chết mất, háo sác đến thất cả thần, nhất định là bị Mai Hâm truyền nhiễm rồi!

“Á!” Chân phải bị đau, Ngô Du Du kêu lên, nhìn xuống thấy Lục Hạo Thiên đang dùng lực siết dây.

“Bạn Lục ời, chặt vừa thôi, hơi đau đấy.” Ngô Du Du khẽ trách.

“Chặt một tẹo, không tí nữa đi lại là bị tuột mất đấy.” Lục Hạo Thiên thản nhiên đứng dậy, hài lòng gật đầu với kiệt tác của bản thân.

Văn Thù đứng bên phải Lục Hạo Thiên cũng trách theo: “Chặt thế này, lát nữa cậu nhấc chân lên tứ khôi cần tốn sức luôn...”

Lục Hạo Thiên không hiểu ý, còn gật đầu tán thành: “Vây tốt quá, nếu chân mỗi người đi một hướng thì phiền lắm.”

Ngô Du Du: ...

Văn Thù: ...

Thẩm Đàm đứng ngoài cùng bên trái, Lương Tề Sơn đứng ngoài cùng bên phải. Cuộc đua bắt đầu. Ngô Du Du nhớ trình tự của mình là phải trái phải trái. Trò chơi hai người ba chân này cái khó nhất là bước đi không đều, may có Lý Văn Hào đứng giữa giọng rất khỏe nên nhịp đi của mọi người đều nhau.

Trên đường đua, lớp 1 đang dẫn đầu bỏ xa các lớp khác, bỗng nhiên, Dương Khiết đứng cạnh Lý Văn Hào bị lao đảo do người bên cạnh bước quá nhanh, theo phản xạ lùi chân trái lại để chống, kéo theo cả mười người cùng nhau ngã. Ngô Du Du cũng nghiêng ngã, được Thẩm Đàm nhanh tay đỡ thất lưng.

“Cẩn thận!”

“Cám ơn!” Ngô Du Du cảm thấy sau lưng có hơi ấm, mặt đỏ lên.

Lý Văn Hào vốn tưởng mình sắp ngã sắp mặt rồi thì không ngờ lại được một bàn tay xóc mạnh lên. Cậu ta quay đầu lại nhìn, Văn Thù đứng bên trái chỉ mặt thẳng bằng chút xiu lúc đầu sau đó nhanh chóng đứng vững, hai bên trái phải, mỗi bên giữ chặt một tên con trai. Tư thế của bạn ấy giống như đang cạp nách hai cái bao tải to.

“Đứng vững! Tiếp tục nào!” Văn Thù hô to.

Lý Văn Hào giật bắn mình, vội quay người đỡ Dương Khiết dậy, đội hình lớp chỉ bị rối một chút rồi lại một lần nữa tiếp tục cuộc đua.

Lớp 1 dành ngôi đầu đứng như dự liệu, nhanh hơn lớp về nhì năm giây.

Lý Văn Hào nhận cúp xong xuống vỗ vai Văn Thù: “Nữ hiệp!”

Văn Thù sáng khoái vỗ trả lại: “Cố lên!”

Lý Văn Hào bị Văn Thù đập suýt học máu, bà cô này tay khỏe khủng khiếp!

Hoạt động thứ hai là bắn cung, được các bạn nam nhiệt liệt hưởng ứng. Trò chơi chỉ mới thấy trên tivi, ai cũng thấy hứng thú.

Trước khi bắt đầu thi, mỗi người được bắn thử trước hai lượt.

Tay trái Ngô Du Du cầm cung, tay phải kéo dây, kéo được một nửa tay đã run lên, mắt môi mắt lợi mới kéo cho căng hết cỡ được, trông cũng ra dáng lắm.

Mũi tên bay đi rồi rơi ngay xuống dưới chân Ngô Du Du.

Lục Hạo Thiên im lặng quan sát Ngô Du Du thực hiện rồi tiến lại gần, chỉ vào tay trái của Ngô Du Du bảo: “Lúc tay phải thả dây, tay trái không được rung, khẩu pháo không có bộ phận thì đạn biết bay đi đâu?”

Ngô Du Du gật đầu, đến lần thử thứ hai, quả nhiên tên đã bay đi được, tuy không xa lắm nhưng đó là do Ngô Du Du kéo dây chưa đủ căng.

“Cám ơn!” Ngô Du Du đưa cung tên cho Lục Hạo Thiên thử.

“Ừ.” Cậu ta lạnh nhạt gật một cái rồi bắt đầu nâng tay bắn thử, tay trái giữ cung, tay phải kéo dây cung căng hết, lưng thẳng, mắt phượng nhìn chăm chú về phía bia ngắm, khuôn mặt anh tuấn, đáng đứng vững chãi.

Mai Hâm đang đứng bên cạnh táy máy nghịch cung tên thấy vậy háo sắc bảo: “Con trai bắn cung thật là đẹp.”

Chỉ nghe “Vèo” một tiếng, mũi tên bay đi, chính giữa hồng tâm!

“Trời ơi!” Mai Hâm lập tức chuyển từ trạng thái háo sắc sang mở to hai mắt, kêu lên khe khẽ.

Thế mà trúng chính giữa hồng tâm luôn?!

Mọi người xung quanh cũng được một phen giật mình, cái tên này từng tập bắn cung rồi à!

Bạn đang đọc truyện *Giới Hạn Của Tuổi Trẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Cuộc thi Vật lý?

Sau cuộc thi bắn cung, Lục Hạo Thiên đánh một trận thành danh, từ đó hot boy của trường ngoài Thẩm Đàm còn có thêm một người nữa.

Đương nhiên đây là chuyện sau này. Hoạt động cuối cùng của đợt sinh hoạt ngoại khóa này là “Bức tường tốt nghiệp”.

Lúc thực hiện nhiệm vụ vượt tường, phát sinh một vấn đề ngoài ý muốn, lớp 12-1 có một “Anh lớn” tên là Trịnh Quân, cao 1m87, nặng 128kg, bị đặt biệt danh là kem viên sô-cô-la.

Bức tường tốt nghiệp là một bức tường cao 4,2 mét, yêu cầu đội chơi không được sử dụng sự trợ giúp của các dụng cụ, dùng cách chèo người xây tháp để đưa tất cả mọi người trèo lên đến đỉnh.

Cuối cùng chỉ còn ba học sinh nam và “Anh lớn” ở dưới chân tường, vì sức nặng gánh trên vai mà mặt ai nấy đều đỏ phừng phừng. Hai người đứng trên đầu tường kéo lên cũng không được nhẹ nhàng gì, mỗi người bắt lấy một tay đồng sức kéo lên nhưng đối tượng không hề nhúc nhích.

“Anh lớn, cậu đá chân lên đây đi!” Lý Văn Hào ra lệnh.

Trịnh Quân dùng hết sức đá cái chân mập mạp lên trên, Lý Văn Hào ở đầu tường đã nhào quá nửa người ra ngoài, cậu con trai thứ ba đứng dưới tường lùi về sau hai bước chạy lấy đà, nhảy bật lên đây một cú!

Cuối cùng đã túm được chân.

Thầy giám thị không nhìn được cười, vì tư thế tay chân đều bị túm của “anh lớn”, trông quá giống một con heo bị cột lại chuẩn bị đem nướng. . .

Tiếp đây thì thầy lập tức không cười nổi nữa, mắt nhìn chăm chú vào cảnh tượng đang xảy ra không thốt câu nào: vì Lý Văn Hào túm lấy quần của “anh lớn”, đám con trai ở trên tường cố sức kéo lên nên quần của cậu ta dần dần tuột ra, phô cho cả thiên hạ xem một cái quần sịp màu đỏ!

Con gái lớp 1 nín cười quay người đi chỗ khác, đám con trai dưới sân hét to: “Ồi! Quần! Coi chừng cái quần!”

Cuối cùng lớp 1 mất 15 phút để hoàn thành thử thách, về bết nhưng điểm chung cuộc xếp đầu nên đương nhiên vẫn được nhận cúp.

Trên đường về trường, Lý Văn Hào cầm máy ảnh chụp liên hồi cảnh quan xung quanh.

Nhiều tên con trai không chịu nổi đuối cậu ta đi, số khác lại tranh thủ lúc các bạn ngủ, xúi giục Lý Văn Hào chụp lên. Mai Hâm còn cực kỳ phối hợp làm một tư thế cute để chụp.

Mọi người dần chìm vào giấc ngủ sâu, kỳ sinh hoạt ngoại khóa kết thúc. Không ai biết được, chờ đợi họ phía trước là một cuộc huấn luyện còn địa ngục hơn thế.

Cột mốc thi giữa kỳ sắp đến, sau khi có kết quả lần thi tháng thứ hai, danh sách những người có nguy cơ bị đào thải cơ bản đã định hình. Các học sinh giỏi ở lớp khác càng thêm gắng sức đua tranh.

“Tiểu Ngọc, đợi tớ với!” Vương Thành lớp 12-4 đuổi theo Tiểu Ngọc mới ra khỏi phòng học, “Cùng đi vệ sinh đi.”

“Ừ, đi.” Trần Tiểu Ngọc khoác tay bạn, hai người cùng đi về phía nhà vệ sinh.

Lúc đi qua lớp 1, Trần Tiểu Ngọc không kìm được, quay đầu nhìn vào trong.

“Cậu nhìn trộm soái ca đấy à?” Vương Thành trêu.

“Đâu có!” Trần Tiểu Ngọc vội vàng xua tay, hai tai đỏ bừng.

Vương Thành ra về người từng trải bảo: “Em gái chó vội phủ nhận, em muốn gặp ai, để chị giúp cho!”

Thấy Vương Thành nói năng chẳng để ý gì ở chốn đông người, Trần Tiểu Ngọc vội vàng gạt tay áo bảo: “Đừng nói nữa, không phải cậu muốn đi vệ sinh à, mau đi nhanh lên không là phải xếp hàng đấy!”

Lúc này, trong phòng học lớp 12-1, không khí trông rất trang nghiêm, mỗi người đều đang tuyệt vọng chiến đấu với từ vựng.

Ở đâu ra vậy chứ! Xếp sau tiết toán của thầy Mai Hiểm Phong, là giờ Anh dài đằng đẵng! Là do thấy thầy giáo Tiếng Anh dễ bắt nạt lắm ư!

Có điều đúng là thầy giáo Tiếng Anh dễ bắt nạt thật. . .

Từ lớp 1 đến lớp 9 đều cùng học với một thầy giáo tiếng Anh, một ông thầy đi du học về có trái tim ấm áp. Có lần, thầy giáo bắt chép chính tả từ vựng, Tào Chính Vũ, tên dờ hơi của lớp bỗng gào lên rõ to: “Thầy ơi! Sao thầy lại bắt chúng em làm vậy ạ! Hôm nay là sinh nhật của lớp trưởng mà thầy ơi!”

Lung Lương Tề Sơn cứng đờ, ơ đệt, mọi người đang bàn bạc xem hôm nay tan học đi ăn gì, sao lại thành thế này chứ!

Lũ con trai giỏi đùa dai bắt đầu ầm ầm lên: “Cửu gia đừng làm vậy!”

Thầy Chu là con thứ chín trong nhà nên học sinh thích gọi thầy là “Cửu gia”, thầy cũng rất vui vẻ để mặc mọi người gọi.

Không biết là đưa nào đầu tên trước, cả lớp bắt đầu đồng thanh hô: “Cửu gia lão tiên, pháp lực vô biên, thiên thu vạn đại, thống nhất trường M!” “Thầy ơi đừng bắt chép chính tả ạ!”

Đám Ngô Du Du úp mặt vào sách cười gập người, Dương Khiết cũng đứng hình không nói nên lời.

Cửu gia trên bục giảng bị bọn học trò quây dỡ khóc dỡ cười: “Đừng có lừa thầy, hôm nay có đúng là sinh nhật của Tiểu Lương không?” Thầy nhìn về phía Lương Tề Sơn đang vừa giận vừa ngại ngừng dùng sách úp lên mặt.

“Báo cáo thầy, thật trăm phần trăm ạ! Không tin thầy xem sổ cái đi!” Tào Chính Vũ lại to họng.

“Cửu gia đẹp trai vô đối, Cửu gia đừng bắt viết chính tả ạ.”

“Cửu gia đại tiên là nam thân của em!”

Đám con trai vừa thấy thầy có vẻ xuôi xuôi liền khắp khởi mừng thầm, vội vàng tắt nước theo mưa.

Cuối cùng thầy Chu bị chọc cho cười tít cả mắt, vung bàn tay to bè lên: “Giỏi lắm, rất giỏi! Hôm nay không bắt chép chính tả! Cả lớp nghỉ!”

“Vạn tuế!” Cả lớp lập tức hoan hô.

Lương Tề Sơn nghe cái lập tức cảm rót xuống đất, thế mà thầy cũng nghe?! Cậu ta rất muốn ngày nào cũng là ngày sinh nhật hết...

Sự tình vui quá hóa buồn.

Không biết làm thế nào mà chuyện nghịch ngợm của lớp bị thầy chủ nhiệm biết. Sáng hôm nay thầy Mai Hiêm Phong yêu cầu giờ nghỉ trưa cả lớp tập trung ở phòng học mười phút ngồi chép chính tả từ vựng tiếng Anh, đưa nào không đi bị trừ điểm tích lũy. Tám mươi điểm là đạt yêu cầu, viết sai năm từ trừ một điểm, vấn đề là từ vựng không được giới hạn ôn những đâu!

“j-e-w-e-l-l-e-r-y, jewellery, jewellery, châu báu...” Ngô Du Du không còn thời gian nghĩ chuyện gì khác, miệng lảm nhảm từ mới liếng thoảng. Tiếng Anh là điểm yếu của Ngô Du Du, không thể dễ bị trừ điểm dễ dàng như vậy được!

Mai Hâm ngồi sau chọc vào lưng Ngô Du Du: “Du Du ơi, tiết sau là môn Lý đấy, cậu nên xuống văn phòng đi!” Sau lần thi tháng thứ hai, Mai Hâm đã rơi xuống top 5 từ dưới lên, cuối cùng buộc phải tham gia vào hội ôn bài đêm với mọi người, ban ngày cũng không dám ngồi ngơ ngác, rảnh ra là đi hỏi bài mọi người.

“Ôi, tớ quên mất!” Ngô Du Du nhìn thời khóa biểu ở góc bảng đen, vội vàng gấp sách vở chạy ra ngoài.

Ngô Du Du chạy thẳng một mạch xuống văn phòng, đến chỗ rẽ thành linh đâm sầm vào Thiệu Tuấn đang ôm một chồng sách bài tập đi từ văn phòng ra. Cả chồng sách rơi tung tóe.

“Ôi, xin lỗi, mình xin lỗi!” Ngô Du Du vội vàng ngồi xổm xuống nhặt giúp cậu ta.

“Không sao, để tớ làm.” Thiệu Tuấn vô tư ngồi xuống nhặt cùng.

Hai người cùng nhau nhặt sách. Thiệu Tuấn nhìn Ngô Du Du rồi hỏi: “Du Du à, cuộc thi học sinh giỏi Lý sắp tới chắc cậu có tham gia nhì.”

“Tớ không tham gia.” Ngô Du Du lắc lắc đầu.

Thiệu Tuấn khá bất ngờ: “Môn Lý cậu học giỏi lắm mà, nếu thi được giải cao thì không cần phải thi đại học nữa!”

“Đó chỉ là một khả năng thôi.” Ngô Du Du đưa lại chồng sách nhặt được cho Thiệu Tuấn, đứng dậy phui tay rồi giải thích, “Nhưng nếu lỡ may tớ không được trong khi lại mất thời gian ôn thi đội tuyển tỉnh, không thể lên lớp học, cậu cũng biết lớp tớ có luật điểm tích lũy rồi đấy, lúc đấy tớ sẽ bị loại khỏi lớp chọn ngay.”

Cũng bởi nguyên nhân này, sau khi thầy Mai và Lương Tề Sơn không thể thuyết phục nổi, mấy cao thủ học giỏi của lớp năm này đều không tham gia tập huấn ôn thi trên tỉnh.

Thiệu Tuấn trong lòng có hơi tiếc: “Thế thì thật lãng phí tài năng của cậu.”

“Tớ đâu đáng gọi là lãng phí.” Ngô Du Du bật cười, “Mấy cao thủ lớp tớ mới là lãng phí thực sự chứ, nghe nói Thảm Đàm cao thủ số 1 lớp tớ đã từ chối cả hai cơ hội đi thi học sinh giỏi Toán và Lý đấy!”

Thiệu Tuấn nghe thế cũng không nói tiếp được gì nữa, đổi giọng đùa: “Mấy đứa lớp thường bọn tớ nhiều người đang ra sức học lắm, trông chờ lần thi giữa kỳ tới một bước lên mây đấy, các cậu phải cố lên đấy!” Nói xong cậu ta xem giờ rồi bảo: “Phải mau lên lớp thôi, cậu đi nhanh đi.”

Ngô Du Du cũng cười lại: “Vậy cậu cũng phải cố lên nhé!” Sau đó đi vào văn phòng.

Thiệu Tuấn đứng ở đằng sau nhìn bóng lưng người con gái rời đi, lòng thầm nghĩ tớ quả thực đang rất cố gắng đấy.

Tác giả có chuyện muốn nói:

Chương này đã viết đi viết lại tới ba lần... Tôi sẽ cố gắng thêm!

Bạn đang đọc truyện *Giới Hạn Của Tuổi Trẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Cóp phao

Giữa trưa, học sinh lớp 1 ăn cơm xong không ai quay về ký túc xá mà đều đến thẳng lớp học.

Khi các lớp còn lại của khối mười hai bắt đầu lục tục đi vào dãy nhà học, lớp 12-1 đã sột sọat tiếng giấy bút, mọi người đều tranh thủ phút chót đọc cố thêm vài từ mới.

Đúng mười hai giờ ba mươi phút, thầy Mai Hiểm Phong bước vào lớp, hài lòng nhìn thấy lũ học trò đang chăm chỉ ôn bài. Thầy bước dầm bước lên bục giảng rồi bảo: “Mọi người lấy giấy nháp ra.”

Mẹ ơi, không hổ là Mai Siêu Phong, có thể đọc ra đề mà không cần xem sách. “Mai Siêu Phong” là biệt danh cả lớp ngầm đặt cho thầy.

*Mai Siêu Phong là nhân vật luyện cửu âm chân kinh bị tẩu hỏa nhập ma thành “cửu âm bạch cốt trảo”, giết người tàn nhẫn, nham hiểm độc ác trong tiểu thuyết “Thần điêu đại hiệp”.

Chờ mọi người trật tự lại, lấy giấy nháp ra xong xuôi, thầy nói tiếp: “Cóp hết những từ các em muốn vào giấy đi. Thầy cho năm phút, mau lên!”

Cái quái gì vậy! Copy á?

Cả lớp nhìn nhau, ai nấy đều do dự không làm.

Thầy Mai Hiểm Phong sột ruột gỗ bần: “Cho các em chép thì cứ chép đi, bình thường nghĩ đủ cách để quay cóp cơ mà, sao giờ lại không dám làm công khai hả?”

Thấy thầy nói nghiêm túc, mọi người bắt đầu khắp khởi mừng thầm, cúi đầu hí hoáy chép thật nhanh.

Vừa hết ba phút, thầy Mai Hiểm Phong vỗ tay xuống bàn: “Được rồi, vừa vừa thôi! Trịnh Quân, anh định chép cả quyển sách đấy à?”

Cả lớp bật cười rúc rích. Trịnh Quân bị thầy nêu danh, khuôn mặt tròn vo hơi hơi xấu hổ, len lén ôm tờ giấy mới chép được vào lòng.

“Thu hết các tờ vừa chép lại cho thầy, lấy vở chép chính tả ra.” Thầy đợi mọi người bỏ hết bút xuống rồi mới nói.

Thu lại, thế mà còn kêu chép đi!

“Lúc viết chính tả, đừng để thầy bắt được anh chị nào quay cóp đấy!” Thầy ra lời cảnh cáo với những tay còn ngo ngoe. Chiếc áo sơ mi màu đen thầy mặc bỗng trở nên thật tà khí.

Cả lớp nghe lời lập tức nộp lại giấy, lấy vở ra rồi ngẩng mặt chờ thầy đọc từ mới.

Ngô Du Du lưu luyến nhìn tờ phao rồi mới lấy vở chính tả ra, lòng thấp thỏm không yên.

Sau khi chép chính tả xong, thầy Mai Hiểm Phong vỗ chông giấy phao thu về nói: “Những từ trên giấy các em chép ra đây chính là những từ các em thấy ít thuộc nhất, bớt chút thời gian ôn chúng nhiều hơn một chút, có thể tự ngồi viết chính tả hoặc cũng có thể nhờ bạn kiểm tra chéo. Tất nhiên đây chỉ là một cách học, có học không, học thế nào là tùy các anh chị.”

Nói xong thầy dùng một bàn tay to ôm cả xấp phao đập lên vai, tay kia cầm túi quần, nghênh ngang ra khỏi lớp.

Trong lớp bắt đầu có tiếng rì rầm nói chuyện. Ngô Du Du nghĩ lại tờ phao mình viết, trên đó có vài từ mới khó nhớ được viết đầu tiên, rồi thêm vài câu nữa. Chuẩn chỉ là viết theo thứ tự độ nắm chắc và độ trọng tâm của kiến thức.

Hóa ra còn có thể xác định điểm yếu của mình bằng cách này!

Rèm cửa màu xanh phủ kín, phòng học lớp 12-1 hoàn toàn yên tĩnh, mười hai giờ bốn mươi phút, cả lớp bắt đầu ngủ trưa theo thói quen.

Ngô Du Du vui đầu trên cánh tay nghĩ đến ngày nghỉ định kỳ hằng tháng sắp đến. Vì tháng Mười được nghỉ quốc khánh dài ngày nên tháng này chỉ được nghỉ ngắn nửa này Chủ nhật. Mẹ Ngô Du Du đã nói trước là muốn đến đây thăm con gái, nghĩ đến là lại thấy hơi buồn phiền.

Dịp nghỉ lễ Quốc khánh về nhà, Ngô Du Du tình cờ biết chú Lâm Quốc Trung sắp sửa được điều về trụ sở chính bên nước M, đây là một cơ hội thăng tiến tốt nhưng chú lại lên gấu điểm. Nếu chú đi rồi, mẹ và Văn Văn chắc chắn sẽ đi theo, vậy thì còn Ngô Du Du phải làm sao, chú thấy con gái lớn đang ở giai đoạn thi đại học hết sức quan trọng nên không muốn để con gái bị ảnh hưởng.

Sau khi bị Dương Ngọc biết chuyện, mẹ và chú đã trao đổi nghiêm túc trong thư phòng một lần, mẹ bảo nếu chú từ bỏ cơ hội chuyển này, ở vào tuổi chú, rất khó kiếm được cơ hội tốt như vậy lần hai, mẹ muốn chú đi M trước, Du Du cũng không cần thi đại học nữa, sang M du học luôn.

Ngô Du Du đi uống nước tình cờ nghe lỏm được. Du Du chưa từng có ý định đi du học nhưng lại càng không muốn vì mình mà ảnh hưởng đến chú Lâm. Nếu vậy thì Ngô Du Du sẽ cảm thấy mình là một đứa dư thừa trong nhà.

Trước khi về trường, mẹ nói chuyện với Ngô Du Du. Ngô Du Du bảo mình có thể ở lại trong nước một mình, Dương Ngọc kiên quyết phản đối, một đứa con gái đang tuổi vị thành niên sống một mình trong nước thật quá mạo hiểm. Cuối cùng, không ai chịu ai. Dương Ngọc nói ngày nghỉ cuối tháng sẽ đến trường tìm Ngô Du Du để thống nhất quyết định, thời hạn chuyển của Lâm Quốc Trung không thể trì hoãn, muốn đi M du học thì phải nhanh chóng làm thủ tục.

Vì chuyện này, cả tháng nay Ngô Du Du luôn thấy bất an, nhắm mắt lại, ép mình không được suy nghĩ, có nghĩ cũng bằng thừa, quan trọng nhất lúc này là ngủ trưa! Buổi chiều còn việc học hành nặng nề đang chờ mi đó!

Chỉ chớp mắt là đến cuối tuần. Buổi sáng, sau khi Lương Tề Sơn thông báo những việc cần chú ý trong kỳ nghỉ như thường lệ, cả lớp liền lao ra khỏi phòng học trong tiếng chuông reo.

Cánh cổng sắt của trường trung học M mở toang, có tốp phụ huynh đi vào, cũng có rất đông học sinh phấn khởi chạy ra.

“Sao tớ cứ có cảm giác giống như nhà tù phóng thích phạm nhân ấy nhỉ...” Mai Hâm đứng trên hành lang nhìn xuống dòng người nườm nượp bên dưới cảm thán.

“Thì không phải là giống ngồi tù hay sao?” Tần Phương đi từ trong lớp ra đứng cạnh Mai Hâm.

“Mọi người có kế hoạch gì không?” Dương Khiết hỏi, định rủ các chị em đi ăn uống gì đó ngoài trường.

“Tớ không bận gì cả, mọi người muốn làm gì, tớ đều theo hết.” Văn Thù giơ tay phát biểu, miệng cười tươi roi rói.

“Vậy thì...” Dương Khiết chưa nói hết câu đã bị ngắt lời. “Tần Phương!” Lương Tề Sơn đứng gọi từ xa.

“Ồ?” Tần Phương quay đầu nhìn.

“Bọn con gái các cậu có rảnh không, bọn tớ định sang quán đồ nướng mới mở ở trường bên ăn thử, đi đông được khuyến mãi.” Lương Tề Sơn quơ quơ đi động trong tay, cười xán lạn.

To gan thật, ngông nga ngông nghênh, không hề sợ bị thầy giáo đi ngang qua phát hiện tịch thu mất.

Sau khi hỏi ý mọi người, Tần Phương vui vẻ đồng ý.

“Tớ không đi.” Ngô Du Du lí nhí nói.

“Hả? Tại sao?” Lương Tề Sơn và đám con trai lại gần, nghe được nên hỏi luôn.

Thấy mọi người đều đổ dồn nhìn mình, Ngô Du Du cười ngại ngùng: “Hôm nay mẹ tớ đến nên không thể đi ăn với mọi người được.”

“À, không sao hết!” Lương Tề Sơn an ủi, “Cả tháng không gặp, tất nhiên người nhà quan trọng hơn, cậu mau đi đi, đừng để cô chú đợi.”

“Ừ, vậy mọi người đi chơi vui vẻ nhé.”

“OK. Đi đi!”

Ngô Du Du đi rồi, cả nhóm túc tắc kéo nhau đến quán đồ nướng.

“Thích nhỉ, tôi cũng muốn mẹ tôi đem đồ ăn ở nhà đến thăm.” Tào Chính Vũ hâm mộ nhìn từng tốp cha mẹ xách cặp lồng đi về hướng ký túc xá.

Lương Tề Sơn ngả ngón vỗ vai cậu ta: “Không phải có cha con ở đây rồi hay sao, tí nữa cha dẫn con đi ăn thịt nhé!”

“Cút!”

“Bọn mình đi mua đồ uống đi, không sợ là vào quán sẽ đắt hơn đấy.” Dương Khiết đề nghị.

“Đi!” Mọi người đồng thanh nhất trí, thẳng tiến về phía cửa hàng tiện lợi.

Ngô Du Du về ký túc lấy di động, ra đến cổng trường đã thấy xe Dương Ngọc đậu cạnh bồn hoa.

Ngô Du Du mở cửa xe chui vào ghế phó lái.

“Thắt dây an toàn vào đi.” Dương Ngọc quay sang bảo, “Mẹ đặt chỗ rồi, đến quán thịt nướng ăn đi.”

“Vâng.” Ngô Du Du biết thừa Dương Ngọc đã chuẩn bị sẵn sàng rồi.

Sau khi ngồi vào bàn và gọi vài món ăn lên, Dương Ngọc hỏi luôn: “Về chuyện đi du học, con nghĩ đến đâu rồi?”

Ngô Du Du thờ thẩn nhắm nháp chén trà trong tay, hương trà đại mạch thơm ngát khiến lòng người thoải mái hơn nhiều.

“Con muốn ở lại trong nước, chí ít là muốn học đại học trong nước.”

“Không được!” Dương Ngọc đáp dứt khoát, “Mẹ không đồng ý để con sống một mình trong nước đâu.”

“Con có thể đến ở nhờ nhà ông.” Ngô Du Du ngẫm nghĩ rồi nói, “Giờ con ở đó được, có lên đại học cũng vẫn có thể ở đó tiếp, không thành vấn đề.”

Dương Ngọc không ngờ con gái muốn đến ở nhà ông. Ông nội Ngô Du Du thuộc thế hệ những phi công đầu tiên của đất nước, sau này trong thời kỳ cách mạng đặc thù, vì lý lịch gia đình không tốt nên bị điều đến một xí nghiệp bao bì nhựa ở thành phố C. Cụ Ngô nhanh chóng thích nghi hoàn cảnh mới, vì tính cách cẩn mẫn, chịu khó chịu khổ, cộng thêm đầu óc thông minh nên chẳng mấy chốc đã được thăng chức lên làm giám đốc xí nghiệp. Sau khi về hưu, cụ tham gia sinh hoạt với hội thư pháp thành phố C, ngày tháng khá an nhàn. Có điều sau khi Dương Ngọc tái hôn, chỉ ngày lễ tết mới bớt chút thời gian đến gặp ông cụ.

“Ông nội ở thành phố C, con muốn chuyển qua đó à?” Dương Ngọc cau mày.

“Vâng.” Ngô Du Du gật đầu, “Chỉ có nghỉ đông, nghỉ hè và Quốc khánh dài ngày con mới về, còn không thì cứ ở lại trường, chưa kể giờ giao thông rất phát triển, đi buýt từ W đến C chỉ mất có một tiếng.”

Có tiếng gõ cửa, người phục vụ bước vào, trên chiếc xe đẩy tay xếp rất nhiều đĩa đồ ăn.

Dương Ngọc biết con gái ở trường không được ăn ngon, cho là thanh niên tuổi này đều thích ăn mặn nên gọi đủ các loại thịt.

Bà cởi áo khoác tây trang ra, xắn tay áo để nướng thịt.

“Mẹ, để con.” Ngô Du Du vội cảm lấy vỉ, động tác nướng rất thành thạo.

Bên ngoài nhà ăn chính, bọn Lương Tề Sơn ngồi kín một dãy bàn dài, lũ con trai đang hào hứng nướng thịt. Khói bếp mù mịt càng khiến không khí thêm náo nhiệt.

Bỗng nhiên Tào Chính Vũ đẩy đẩy người Thẩm Đàm ngồi cạnh: “Này! Ông xem người ngồi trong phòng riêng kia có phải là Ngô Du Du không?”

Thẩm Đàm nhìn theo, vừa khéo lúc người phục vụ mở cửa, trong chớp mắt đóng mở của cửa ra vào thoáng nhìn thấy một gương mặt nghiêng thanh tú.

“Ừ, chắc có lẽ.” Thẩm Đàm trả lời qua loa.

“Chà, sao khéo vậy, bạn ấy và mẹ cũng tới chỗ này ăn luôn!” Tào Chính Vũ ngạc nhiên thốt lên.

Lương Tề Sơn ở bên nghe thấy cũng nhìn về hướng đó, bật cười: “Thật là khéo!”

Tác giả có chuyện muốn nói:

Tôi...tôi... tôi đã trở lại, tôi không bao giờ chơi game nữa! Truyện này vốn tôi chỉ viết đại, không ngờ lại có người thích, thế nên phải viết lại cẩn thận hơn ~ moa moa!

Bạn đang đọc truyện *Giới Hạn Của Tuổi Trẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Quán đồ Nướng

Ngô Du Du và mẹ cùng ăn một bữa cơm không mấy rôm rả, do chính bản thân đôi bên đều không phải người nhiều lời.

Cuối cùng Dương Ngọc quyết định về bàn bạc với ông nội của Du Du trước, nếu có gì không ổn thì con gái vẫn phải xuất ngoại cùng họ.

Ý tưởng này Ngô Du Du phải nghĩ mãi mới ra vì biết rõ tính mẹ mình rất chuyên quyền, nếu không thể khiến mẹ yên tâm thì chắc chắn trăm phần trăm không thể ở lại trong nước.

Vất vả lắm Ngô Du Du mới khơi dậy được hứng thú học tập nên không muốn dừng lại tại đây.

Hai mẹ con ra khỏi phòng ăn vừa đúng lúc bọn Lương Tề Sơn đang tán phét ầm ầm. Thấy Ngô Du Du nhìn qua bên đó, Dương Ngọc hỏi: “Bạn học của con à?”

“Vâng.” Ngô Du Du gật đầu.

“VẬY ĐI ĐI, MẸ CÒN PHẢI HỌP, VỀ CÔNG TY TRƯỚC ĐÂY.” Dương Ngọc vỗ nhẹ lên vai con.

“Vâng ạ, mẹ đi đường cẩn thận.”

“Ừ, biết rồi.”

“Du Du?” Lương Tề Sơn là người phát hiện ra Ngô Du Du đang đi tới trước nhất, cậu ta tò mò nhìn ra sau lưng bạn hỏi: “Cô đâu?”

“Mẹ tớ về trước rồi.” Ngô Du Du đáp.

“Mau lại đây nhanh lên!” Mai Hâm vừa nói vừa dịch người chừa chỗ ngồi cho bạn.

“Quan Doanh không đi à?”, Ngô Du Du ngồi xuống, vừa đón lấy bát đĩa Dương Khiết đưa cho vừa thắc mắc.

“Ừ.” Văn Thù nhún vai. “Chẳng bao giờ thấy cậu ấy tụ tập cùng bọn mình cả.”

Từ khai giảng tới nay, phòng ký túc của Ngô Du Du đã tổ chức gần ba lần hoạt động tập thể nhưng Quan Doanh chưa hề tham gia lần nào, cũng không nói lý do, tuy không thể ép nhưng trong lòng bọn Ngô Du Du đều không mấy vui vẻ, dù sao hoạt động nhóm, thiếu một người là sẽ kém vui đi rất nhiều.

“Ồ” Ngô Du Du gật đầu rồi hỏi tiếp, “Sao Bạch Tân cũng không đi?”

“Cậu ta ở lại ký túc tập hát đấy.” Tào Chính Vũ lật mặt một lượt miếng thịt nướng trên vỉ, nước thịt chảy ra rớt xuống, “xèo” một tiếng, hoa than bắn ra tung tóe. “Sắp tới có hội thi “Mười giọng hát hay nhất trường” mà, cậu ta đang tranh thủ thời cơ được phép dùng điện thoại để luyện tập.”

*Mười giọng hát hay nhất trường (校园十佳歌手): có nguồn gốc từ cuộc thi “Mười giọng hát hay nhất trường” do Đại học Bắc Kinh tổ chức lần đầu tiên năm 1986 từ đó thành công của cuộc thi đã gắn liền với tên tuổi của trường và được hưởng ứng rộng rãi.

“Thần bếp hóa ra còn biết cả hát?” Tần Phương ngạc nhiên.

Hội thi “Mười giọng hát hay nhất trường” là hoạt động văn nghệ được tổ chức mỗi năm một lần. Hồi học lớp mười, lớp mười một, mọi người còn rủ nhau kéo hội đi xem nhưng lên lớp mười hai, hầu như chẳng còn ai để ý đến nó.

“Cậu ta bảo năm lớp 10, lớp 11 đều đã bỏ lỡ nên không muốn lên 12 rồi còn phải nuối tiếc điều gì.” Lương Tề Sơn nói xong, thấy thịt vừa nướng chín tới liền gấp ngay lấy miếng to nhất nhúng ngập nước tương, nhai vội nhai vàng.

Mai Hâm chậm chân hơn, cau có trừng mắt: “Cậu có biết ưu tiên con gái là gì không thế?”

Lương Tề Sơn cười ti tiện: “Tớ chỉ biết trước thức ăn ngon, người người đều bình đẳng!”

Mọi người ăn uống cười nói rất rôm rả, Ngô Du Du cũng gác chuyện phiền lòng sang bên, cùng mọi người nói nói cười cười.

Sau khi ăn xong, cả đám tiếp tục kéo quân đi càn quét hiệu sách và văn phòng phẩm gần cổng trường. Trong cửa hàng toàn là dân học sinh trường M vừa được thả, hi hi ha ha ầm ĩ.

“Ồ, cây bút chì này đẹp thật!” Mai Hâm chỉ vào một cây có cái đầu lợn màu hồng nhạt lắc lư trên đỉnh.

“Đừng mua.” Dương Khiết buột miệng nhắc, “Cậu xem hộp bút của cậu có bao nhiêu là bút rồi kia, không phải lần trước cậu vừa mới mua hai cái mới rồi à?”

Mai Hâm chép miệng, tự biết đuối lý nhưng vẫn cứ nói lảm bảm: “Nhưng chưa có cái nào trông như thế này mà.”

Tần Phương buồn cười kéo tay Mai Hâm: “Chỉ còn một năm nữa thôi, lên đại học đâu còn dùng nhiều bút nữa, năm nào cũng ra thêm mẫu đẹp mới, cậu cố nhìn đi.”

Ngô Du Du đang đi xem sách tham khảo, tìm mua mấy cuốn môn Hóa, gần đây môn Lý đã có chút tiến bộ nhưng Hóa vẫn dậm chân tại chỗ nên đành mua thêm mấy quyển về luyện.

Ngô Du Du đang cầm hai cuốn “Mô phỏng đề thi đại học năm X” và cuốn “Tuyển tập tổng hợp các dạng bài tập môn Hóa” phân vân thì Lục Hạo Thiên

đi ngang qua nói: “Cậu nên chọn quyền này này, nó là tuyển tập đề thi còn cái kia chỉ là phân dạng bài tập. Theo tình trạng hiện tại của bọn mình thì phân dạng bài tập không quan trọng bằng, cậu đâu thể học hết tất cả các dạng được. Chẳng bằng luyện đề thi cho quen.”

Ngô Du Du ngẫm nghĩ cảm thấy có lý nên trả hết các quyền khác lại.

Xong chuyện mọi người kéo nhau quay về trường, 7 giờ tối phải quay lại lớp tập trung nên cả đám sáng sỏ về ký túc rửa mặt còn đi ăn cơm tối.

Hẹn nhau thời gian và chỗ gặp xong, nhóm chia thành hai nửa nam nữ đi về ký túc xá riêng.

Trời vẫn còn sớm, tắm rửa xong, tụi con gái cùng phòng ký túc túm tụm lại ngồi thông dong lau tóc.

Mai Hâm ngồi xếp bằng trên giường ăn đồ ăn vặt, trong ngăn tủ dưới giường toàn là đồ ăn vặt đủ loại. Mai Hâm vừa ăn vừa xới lời mời mọi người: “Ăn cùng tớ đi, tớ có nhiều lắm!”

“Thế tớ không khách sáo đâu đấy!” Văn Thù nhào tới lấy một gói snack khoai tây quơ quơ trước mặt Mai Hâm.

Mai Hâm sáng khoái gật gật đầu: “Cứ lấy đi, bình thường tớ cũng ăn của các cậu không ít lần.” Dương Khiết bê một chậu táo tàu đã rửa sạch sẽ từ nhà vệ sinh ra gọi: “Lại ăn hoa quả đi, tớ vừa mới mua ở cổng trường đấy.”

“Quào má Dương tốt quá!” Lũ con gái trong phòng ký túc vui vẻ nhào tới, cả đám bị nhốt trong ký túc đã lâu lắm rồi chưa được ăn trái cây.

Từ lần trước thầy Mai Hiêm Phong tốt bụng mua một thùng nho đặt trên bục giảng cho cả lớp mang về ký túc để ăn cho đủ chất. Hậu quả là bọn con trai tụi đó bị tiêu chảy tập thể vì chưa chịu rửa sạch đã ăn luôn...

Thế nên từ đó Mai đại ca chẳng bao giờ mua đồ ăn cho mọi người nữa, thầy nhún vai bảo là: “Thầy đâu có dám, lỡ xảy ra chuyện gì, người nhà mầy đưa lại bảo thầy hạ độc thì làm sao há, thầy đành phải dùng cả lý lẽ và hành động nghiêm túc minh họa cho các em biết thế nào là “bỏ bỏ giữ mình” đấy.”

Chưa từng thấy ông thầy nào dạy học trò như thế này!

Đám con gái phòng 310 đang vui vẻ ăn uống thì bỗng Tần Phương thắc mắc: “Quan Doanh vẫn chưa về nhỉ?”

Bạn ấy nói ra mọi người mới giật mình, từ lúc tan học đã không thấy bóng dáng Quan Doanh nữa.

“Mọi người có thấy tan học xong cậu ấy chạy đi đâu không?” Dương Khiết cau mày.

“Không, bọn mình học xong là đi ăn cơm luôn, không để ý, nhưng lúc bọn mình đi thì cậu ấy đã không còn trong lớp rồi.” Văn Thù nhớ vậy.

Mai Hâm nhìn sang chiếc giường gọn gàng của Quan Doanh quay lại hỏi: “Mấy cậu nói xem có phải cậu ấy đang yêu không?”

“Hả? Với ai?” Ngô Du Du bỏ quả táo tàu cắn dở ra hỏi.

“Sao tớ biết được!” Mai Hâm tròn mắt “Cậu nghĩ mà xem, bình thường cậu ấy chẳng thấy đi cùng bọn mình, cứ đến ngày nghỉ thì đều là người đầu tiên đi, người cuối cùng về.”

“Nhưng thường ngày lúc nào bọn mình cũng đi với nhau đâu phát hiện ra điều gì đâu.” Tần Phương thắc mắc.

“Vậy là bạn trai ngoài trường rồi!” Mai Hâm nheo mắt đầy tình tưởng, “Hai người đó chắc chắn là quen nhau từ hồi cấp hai, lên cấp ba không học cùng nhau, nhưng nhưng nhớ nhớ, cứ đến ngày nghỉ là hẹn gặp nhau như Ngưu Lang Chức Nữ ấy, trời ơi, thâm quá!”

“Mai Hâm!” Văn Thù ngắt lời.

“Gi?” Mai Hâm bị kéo khỏi ảo tưởng, ngó đầu lại nhìn.

Văn Thù khinh bỉ: “Quá rồi đấy.”

“Ha ha ha ha ha...” Cả phòng ký túc bật cười ầm ĩ.

“Cốc cốc” thành linh có tiếng gọi cửa, mọi người đều quay ra nhìn, là con gái lớp khác.

“Du Du.” Vương Trình Trình tần ngần gọi.

Ngô Du Du giật mình thấy bạn, hai người đã không liên lạc từ sau khai giảng.

Ngô Du Du đi ra ngoài, thấy cạnh Vương Trình Trình còn một bạn gái khác từng gặp hồi đi học thêm hè, Trần Tiểu Ngọc.

“Hi!” Trần Tiểu Ngọc ngượng ngùng chào.

Biết do người ta không thân quen nên Ngô Du Du cười thoải mái: “Học hè bọn mình từng học chung một lớp rồi, không cần giới thiệu lại đâu, có việc gì

thế?”

Thấy đối phương thân thiện, Trần Tiểu Ngọc cũng nở nụ cười: “Tớ đến là muốn mượn bài thi của cậu xem một chút, bài thi môn Toán của các cậu ấy, được chứ?” Đề thi môn Toán của lớp 1 các thầy cô lớp thường đều có thể xem nhưng rất ít người cho học sinh làm thử, ai cũng đều có tiến độ dạy phải bám sát cho kịp, phát cho làm thì phải tốn thời gian chữa bài nữa.

“Đương nhiên là được.” Ngô Du Du cười, “Để buổi tối tớ lên lớp, sắp xếp lại bài thi đã, trừ đề lần này vẫn chưa sửa xong còn lại các cậu có thể lấy xem.”

“Cám ơn!” Trần Tiểu Ngọc cười cảm kích, lộ ra hai chiếc răng khênh đáng yêu.

“Dào ôi, xem ra tớ chẳng giúp được gì,” Vương Trình Trình đứng một bên than thở, “Cứ tưởng hai người không quen nhau, biết thế tớ chẳng đi cùng rồi.” Cô nàng thề lười hải hước.

Ba người đều bật cười.

“Sao Nhiễm Linh không đi cùng luôn?” Ngô Du Du hỏi.

“Nó không cùng lớp với tớ.” Vương Trình Trình đáp, “Hình như bên lớp 6, từ sau khai giảng vẫn chưa ăn với nhau bữa nào.”

“Ồ!” Ngô Du Du gật đầu, tình cảm cấp 3 xuất phát từ việc sớm chiều gần bó, xa nhau một cái đến nói chuyện cũng ngừng. Đối với những người bạn học đang đứng đây, gặp thì hỏi nhau vài câu rồi ai làm việc người đó, đương lúc cấp bách, lấy đâu ra thời gian tụ tập, mọi chuyện cứ thế dần dần phai nhạt.

Tắm rửa thay đồ xong, mọi người lại tụ tập đi về phía cổng trường. Lần này năm người cùng phòng ký túc với Lương Tề Sơn đều đi đủ, mười người trai thanh gái lịch đi trên đường khiến rất nhiều người phải ngoái lại nhìn.

Dương Khiết bắt đầu hơi lo lắng, quay sang thì thầm với Ngô Du Du đi bên cạnh: “Này, cậu thấy bọn mình đi ăn cơm với nhau thế này, nếu thầy chủ nhiệm biết, liệu có bị phê bình không nhỉ?”

Ngô Du Du lập tức hiểu ý bạn: “Không đời nào, một nam một nữ mới có vấn đề chứ, cả đám như bọn mình thì coi như liên hoan thôi, có việc gì được.”

Dương Khiết gật đầu nhưng vẫn chưa yên tâm thật sự. Chẳng bao lâu sau, Dương Khiết liền phát hiện không phải là mình lo lắng thừa.

Bạn đang đọc truyện *Giới Hạn Của Tuổi Trẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Tính nhảm

Bữa này mọi người đi ăn lẩu, theo thông lệ bàn cơm lại chất đầy các món thịt.

Lương Tề Sơn cầm mấy chén gia vị lại, Bạch Tân vội xua tay: “Để tôi tự làm.”

“Ái chà! Chê ông đây à?!” Lương Tề Sơn trợn mắt lên ra vẻ tức giận.

“Đâu có!” Bạch Tân vội cười làm huê, “Sắp thi rồi, tôi không được ăn mấy thứ quá cay quá mặn, để tí tôi tự pha lấy.”

Lương Tề Sơn lộ ột đồ chột trong tay mình bắt đắc dĩ.

Bạch Tân vừa đi, Mai Hâm liền than: “Bình thường trên lớp có thấy cậu ta chú ý như vậy đâu, xem ra cậu ta rất coi trọng cuộc thi này rồi.”

“Mỗi người một chí, mười hai vẫn có quyền có thú vui, sở thích mà.” Văn Thù cười.

“Ồ! Ai gọi thêm cả trứng gà thế?” Tào Chính Vũ thấy phục vụ mang ra ba quả trứng gà liền thắc mắc.

“Tớ...” Ngô Du Du ngượng ngùng giơ tay lên trong cái nhìn đổ dồn về của mọi người.

Thẩm Đàm nhớ tới bữa cơm ở căng tin giáo viên lần trước, mắt thấp thoáng ý cười.

Ngô Du Du cầm lấy trứng gà, lúng túng không biết nên nấu thế nào. Dương Khiết ngồi sát bên cạnh không vội làm giúp mà dạy trước: “Cậu đập nó vào bát, đánh đều lên, giảm nhỏ lửa rồi cho vào, thế là được món canh trứng rồi.”

Ồ ồ, Ngô Du Du đã hiểu, vội đi tìm bát thì có một đôi tay rần rờ chìa ra.

“Để tớ làm cho.”

Thảm Đầm lấy quả trứng gà trong tay Ngô Du Du và một cái bát không để bên cạnh, thuận thực đập liên tiếp ba quả trứng, đánh đều lên, cho trứng vào nồi rồi vặn lửa to lên.

Cậu ta làm lưu loát liền một mạch, Mai Hâm háo sắc trầm trồ: “Quào! Lợi hại quá!”

Lương Tề Sơn bắt bình lấy dưa gỗ xuống bàn: “Này, này! Không được thiên vị! Lúc này tôi nướng thịt cho mọi người, sao không thấy ai khen, cậu ta mới đập vài quả trứng mà đã khen tới phôi vậy hả? Tội kiện!”

“Thịt nào cơ?!” Văn Thủ cười sáng sặc, “Bọn tớ có được ăn bao nhiêu đâu! Tớ nhớ là toàn gấp vào bát cậu là chủ yếu mà.”

Mọi người cười ầm ầm.

Mọi người đã có một bữa lẩu ra trò. Bạch Tân ăn xong mặt đỏ bừng bừng, đôi mắt bị hơi cay xông lên ầng ậc nước: “Hội thi tổ chức vào thứ Bảy, Chủ nhật tuần sau, đúng lúc vừa thi xong kỳ thi giữa kỳ, mọi người nhớ đến cổ vũ cho tôi nhé!”

“Đi chứ!” Tào Chính Vũ sáng khoái vỗ bả vai Bạch Tân, “Anh em ta tất nhiên sẽ đi cổ vũ ông rồi!”

“Cả nhóm bọn tớ nữa! Cả bọn tớ nữa!” Mai Hâm vội vàng giơ tay đại diện cho mình và các đồng đội. Nhóm con gái không có ý phản đối, ai cũng thấy khá hứng thú, việc học hành quá nặng nề, có cơ hội hoạt động coi như uống thuốc bổ cho tinh thần cũng hay.

Buổi tối trở lại phòng học, Quan Doanh vào lớp đúng lúc chuông reo.

“Cậu đi đâu thế? Bọn tớ để phần cho cậu mấy món điểm tâm đấy, ăn không?” Mai Hâm hỏi thì thầm.

“Đi ra ngoài một chuyến,” Quan Doanh cầm đồ ăn, gật đầu với mọi người: “Cảm ơn nhé!”

Mai Hâm vẫn muốn nói chuyện tiếp nhưng nhác thấy thầy Mai Hiêm Phong đã vào lớp nên vội ngậm miệng, len lén dựng thẳng người lên.

Lần này thầy Mai Hiêm Phong không đem theo đề thi, mọi người thầm thở phào nhẹ nhõm.

“Com chiều ngon không?” Thầy Mai Hiêm Phong chống hai tay lên bàn giáo viên hỏi.

“Ngon ạ!”

“No say rồi ạ!”

“Vẫn chưa no đâu ạ! Thầy mời bọn em đi!”

Lũ học trò bên dưới thấy thầy có vẻ thoải mái nên gan cũng to hẳn ra.

“Ừ.” Thầy gật đầu, neho mắt giao hoạt, “Đã ăn no rồi, giờ chúng ta sẽ tập thể dục não bộ để tiêu com.”

Mọi người: ...

Đây là chuyện đã bị định trước rồi!

“Cắt hết giấy bút trên bàn đi cho thầy!”

Hả? Cắt hết thì làm bài kiểu gì, mọi người mặc dù rất tò mò nhưng vẫn răm rắp nghe theo, không biết thầy lại có chiêu gì mới nữa.

Thầy Mai Hiêm Phong đợi mọi người cắt xong xuôi hết rồi nói: “Dù là môn Toán hay Lý, Hóa, quan trọng nhất chẳng qua chỉ có hai điều, một cái là cách làm, hai là tính toán. Hai điều này có một điểm chung, chính là luyện tập! Cách làm đúng chưa đủ, phải tính đúng, tính đúng vẫn chưa đủ, mà phải tính thật nhanh!”

Thầy đứng thẳng nhìn khắp lớp một lượt: “Từ hôm nay trở đi, thầy sẽ kiểm tra khả năng tính nhẩm của các em bất chợt.”

Thầy nói xong thì lấy một viên phấn ra: “Từ giờ, mỗi lần thầy viết xong sẽ cho các em một lượng thời gian nhất định để suy nghĩ, sau đó gọi một số thứ tự bất kỳ đứng lên trả lời, phải lập tức nói được đáp án, nếu không trả lời được hoặc trả lời sai liền tiếp ba lần thì bị trừ hai điểm!”

Lại trừ điểm! Đừng có chơi trò này nữa được không!

“Thưa thầy, nếu một người không may bị thầy gọi nhiều lần hơn thì... không công bằng ạ...” Dưới lớp có một cậu học sinh ý kiến.

“Anh đáp không được thì tôi mới nhớ số thứ tự của anh, kêu thêm vài lần là tốt cho anh chứ sao, thầy nói rồi đấy, người giỏi không sợ chiến.” Thầy Mai Hiêm Phong trả lời rất đương nhiên.

Cả lớp: ...

Thầy là bạo chúa!

Thầy viết biểu thức đầu tiên lên bảng, dưới lớp năm mươi cặp mắt nhìn lên hết sức chăm chú, tựa như muốn bám sát nút từng nét phấn của thầy.

$$(1/3+1/8)\div 17/11$$

“Số 17!” Mới viết xong được khoảng mười mười lăm giây, thầy Mai Hiêm Phong thỉnh thoảng gọi.

Ngô Du Du giật mình đứng phắt dậy: “Bảng 121/408 ạ.”

Nói xong Ngô Du Du căng thẳng nhìn thầy Mai, phép tính này khó ở chỗ mẫu số là tích của mẫu số quy đồng 24 với 17. Từ số bằng 11 bình phương bằng 121. Ngô Du Du không chắc chắn trong mấy giây đó mình có tính sai không nên trong lòng thấp thỏm.

“Đúng, làm sao ra?” Thầy Mai Hiêm Phong vừa lòng gật đầu.

Ngô Du Du thở phào nhẹ nhõm, hắng giọng, yên tâm giải thích: “Phép quy đồng mẫu số trong ngoặc thì dễ rồi, quan trọng là tính mẫu số quy đồng 24 nhân 17, để tính nhanh, em tính 24 nhân 20 trước, được 480, trừ đi 24 nhân 3 bằng 72 thì còn 408. Từ số bằng 11 bình phương bằng 121 ạ.”

Những học sinh không biết tính nhanh trong lớp đều ngạc nhiên, cả đám đều thật thà đặt phép tính nhân dọc trong đầu, thì ra còn có cách tính thế này nữa nhỉ?

Thầy Mai Hiêm Phong rõ ràng rất hài lòng với câu trả lời của Ngô Du Du. Hồi học thêm hè, thầy phát hiện ra con bé này có khả năng tính nhẩm rất nhanh nên đã chọn Ngô Du Du để mở màn.

“Ngồi xuống, câu tiếp.” Thầy Mai Hiêm Phong xoay người lại, bắt đầu viết biểu thức tính tiếp theo lên bảng.

Mỗi buổi đầu nên thầy Mai Hiêm Phong chỉ viết toàn các phép tính tổ hợp cộng trừ nhân chia và bình phương quy đồng mẫu số. Độ khó không cao, chỉ có hai học trò không qua được ải.

Sau khi gọi cậu học sinh cuối cùng trả lời, thầy Mai Hiêm Phong khá hài lòng với kết quả buổi học, học sinh lớp chọn rất có tố chất, sau khi nghe Ngô Du Du gợi mở cách tính, mọi người đều học được ngay cách tính nhanh, sức học rất tốt, không có ai kém cạnh.

Thầy thả viên phấn đang cầm xuống, phẩy sạch tay.

“Hôm nay mọi người về nhà học thuộc bình phương và lập phương các số từ 1 đến 20. Phải thuộc lâu lâu như đọc bảng cửu chương ấy, hai ngày nữa thầy sẽ kiểm tra.” Nói xong thầy thủng thẳng bỏ lại một câu “tự học đi” rồi ngênh ngang ra khỏi lớp.

Thầy vừa đi, cả lớp lập tức ồn ào, đua nhau than thở. Buổi tối mùa thu trời se se lạnh, có tiếng hắt hơi, có cả tiếng khịt mũi. Hầu hết mọi người đều đang trao đổi bài vở với nhau. Bầu không khí đã dần trở nên thân thiết, không còn rời rạc như những ngày đầu.

Dương Khiết ngồi bên thì thầm thảo luận bí quyết tính nhẩm với Ngô Du Du.

Ngô Du Du suy nghĩ rồi nói: “Chắc là cần nhớ được nhiều phép tính hơn đây, ví dụ như tính 15 nhân 12 thì bằng 15 bình phương trừ đi 45, vậy thì phải nhớ được 15 bình phương, 22 nhân 25 thì cũng thế, cậu có thể tính bằng 11 nhân 25 nhân 2 vì phép nhân với 11 khá dễ tính, cũng có thể tính bằng 22 nhân 100 chia 4 nếu giỏi tính chia, hoặc tính 5 mũ 4 trừ 75, cách tính rất nhiều, thấy tính cái nào dễ hơn thì tính cái đó. Tóm lại thì học thuộc mấy cái bình phương với lập phương như thầy bảo đúng là rất tiện.”

“Quào, siêu nhân.” Mai Hâm tỏ vẻ ngưỡng mộ.

“Vậy còn tính căn thức thì sao?” Dương Khiết nghe Ngô Du Du nói càng cảm thấy phấn chấn vì được mở mang thêm một cách tính mới.

“Về căn thì...” Ngô Du Du suy nghĩ, “Dấu căn đúng là cũng hay xuất hiện trong khi tính, cũng tính tương tự thôi, chẳng qua là số cần khai căn lớn hơn, còn tùy thuộc xem là khai căn bậc mấy nữa. Cậu chỉ cần thuộc vài kết quả căn số là được, cùng lắm thì đưa hết vào trong căn rồi tính.”

“Cũng phải.” Dương Khiết đắm chìm cảm máy tính ngồi im nghiền ngẫm cách tính nhẩm.

Tần Phương chọc chọc bút gọi Ngô Du Du nhìn ra ngoài cửa sổ: “Bạn nữ kia có phải người bạn ngày tới tìm cậu không?”

Ngô Du Du nhìn theo, đúng là Trần Tiểu Ngọc và Vương Trình Trình mới gặp buổi chiều. Lúc này Ngô Du Du mới nhớ ra mình đã đồng ý cho người ta mượn đề mà vẫn chưa sắp xếp cái gì cả!

Ngô Du Du bảo người ngoài cửa sổ chờ một chút, cuống cuống rút hết đề thi ra, xếp qua loa rồi chạy ra ngoài.

“Xin lỗi, vừa rồi thầy chủ nhiệm lên nên mình chưa sắp xếp được, các cậu phải đợi lâu rồi.”

“Không sao đâu!” Trần Tiểu Ngọc nhanh nhẩu xua tay, “Tớ không vội, không làm phiền cậu là may rồi.”

Ngô Du Du thấy quý cô bạn trước mặt mình ghê, vô tư vỗ vai đối phương: “Không phiền gì hết, cậu cầm lấy mà xem, thi xong trả cũng được, dạo này tớ ôn không dùng đến nó.”

“Ừ!” Trần Tiểu Ngọc cầm xấp bài thi, do dự hỏi: “Nếu không hiểu thì có thể tới hỏi bài cậu không?”

Ngô Du Du ngạc nhiên trong dạ, không hiểu thì có thể đi hỏi thầy giáo mà, nhưng ngoài mặt vẫn lịch sự gật đầu: “Đương nhiên là được, nếu tớ rảnh.”

“Cám ơn!” Trần Tiểu Ngọc nghe vậy vui vẻ nở nụ cười.

Hai người chào Ngô Du Du rồi cùng nhau quay về lớp.

Buổi tối trở lại ký túc xá, sau giờ tắt đèn, nhóm con gái phòng 310 ôm bàn ghế vào nhà vệ sinh bật đèn pin lên học tiếp.

Lúc nói chuyện phiếm, Ngô Du Du đem chuyện này ra kể, Quan Doanh liền hí mắt lại: “Tớ cá cược, bạn ấy đang thích ai đó lớp mình đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Giới Hạn Của Tuổi Trẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Hỏi tại chỗ

Ai?” Mai Hâm khịt khịt mũi hỏi khò khè.

“Làm sao tớ biết được.” Quan Doanh trợn trừng mắt.

“Khoan nói chuyện này vội, Quan Doanh, chiều nay cậu đi đâu thế?” Dương Khiết hỏi.

“Đi ra ngoài một chuyến.” Quan Doanh cúi đầu tỏ vẻ không muốn nói. Biểu cảm rất rõ ràng nhưng bốn cô bạn vẫn ngẩng đầu nhìn chăm chăm sang.

Dương Khiết không hỏi tới nữa, nói sang chuyện khác: “Bạch Tân phòng 603 ký túc nam, thứ Bảy tuần sau thi “Mười giọng hát hay nhất trường” đấy, bọn tớ đã nhận lời đi cổ vũ cho cậu ta rồi, cậu cũng đi nhé.”

“Tớ có việc rồi, các cậu cứ đi đi.”

Quan Doanh vừa nói xong, không khí trong ký túc nặng nề hẳn.

“Cậu có chuyện gì thế?” Văn Thù không nhịn được nữa, là người nóng tính, lại khá bạo dạn, không quen nói chuyện úp mở.

“Việc riêng.” Quan Doanh lạnh lùng đáp.

Đã nói đến mức này thì cũng chẳng cần phải hỏi thêm gì nữa.

Thấy Văn Thù vẫn đang còn khó chịu định nói tiếp, Tần Phương vội giữ tay lại: “Ừ, được rồi, người ta chắc có việc thật đấy, không đi cũng đâu có sao đâu.”

“Đâu chỉ có một lần, sao lần nào cậu cũng có việc cả thế, đâu ra khéo đến vậy, nói thẳng ra là cậu không muốn tham gia hoạt động tập thể chứ gì!” Văn Thù nổi nóng, chẳng thèm nghĩ gì nữa, nói toạc ra hết.

Thế này coi như đã ngửa bài rồi.

“Àm” một tiếng, Quan Doanh gấp sách lại, đứng phắt dậy: “Đừng thế đấy, lần sau có việc đừng có rù rỏ nữa, tớ không tham gia đâu!”

Nói xong cậu ta mở cửa ra khỏi nhà vệ sinh.

Ngô Du Du đuổi theo ngay, giữ Quan Doanh lại khuyên nhủ: “Văn Thù nóng tính, cậu biết mà, đừng để bụng. Lần này bạn thì thôi, tình cảm của bọn mình còn đó, bớt vài lần tụ tập cũng đâu sao.”

Quan Doanh từ từ gạt tay Ngô Du Du ra, mái tóc dài xổ ra che một phần khuôn mặt, đôi mắt dưới ánh trắng trở nên sâu thẳm: “Tớ biết, tớ cũng hiểu các cậu không thoải mái nhưng câu ban nãy là tớ nói thật, tớ không có thời gian tụ tập với mọi người, tớ còn có việc riêng của mình. Sau này đừng rù rỏ nữa.”

Nói xong Quan Doanh bỏ mặc Ngô Du Du hững hờ còn ngơ ngác, cất đồ vào tủ rồi trèo lên giường.

Nhóm con gái phòng 310 cứ giữ tâm sự nặng nề như vậy suốt đêm cuối tuần cuối cùng trước kỳ thi giữa kỳ.

Sáng sớm, mọi người thức giấc theo tiếng chuông, học sinh trường M nhanh chóng rời giường, ba người đi rửa mặt, ba người đi vệ sinh, năm phút sau đổi chỗ. Mười phút sau, mọi người đã rời ký túc, chỉ còn lại một người ở lại trực phòng dọn dẹp vệ sinh, năm phút sau cũng ra khỏi cửa.

Chờ mọi người trong lớp tập trung đông đủ trong sân, lớp trưởng Lương Tề Sơn thông báo hôm nay thầy Mai Hiểm Phong yêu cầu mọi người tập trung tại sân thể dục.

“Hả? Không tập thể dục theo đài à?” Mọi người ngạc nhiên.

Hằng sáng, mọi người đều tập trung ở mảnh sân nhỏ trước dãy nhà ăn để tập thể dục theo đài, ăn sáng xong thì đến lớp sớm học bài, thông thường là vậy.

Sân thể dục lớn nối liền ký túc xá với dãy nhà học có đường chạy điền kinh thường dùng trong dịp đại hội thể dục thể thao của địa phương.

“Ai biết, mau đi đi, thầy bảo phải tập trung trước khi các lớp khác bắt đầu tập thể dục theo đài.” Lương Tề Sơn sốt ruột giục, “Mau mau! Chạy nhanh lên!”

Đám bạn chạy cuống cuống ra sân thể dục, thầy Mai Hiểm Phong đã đứng sẵn giữa đường chạy.

Thầy mặc một bộ đồ rộng rãi, áo khoác xanh lá, quần bò xanh lam, đứng dưới nắng sớm mùa thu trong trẻo, hình ảnh thật sống động.

Thầy Mai Hiểm Phong cầm một xấp giấy vỗ liên tục vào lòng bàn tay, miệng thúc giục: “Chạy nhanh lên! Đứng đực ra làm gì thế! Lát nữa không muốn ăn sáng nữa à!”

Chỉ cần không mở miệng thì thầy rất đẹp trai, Ngô Du Du nghĩ đều, chân vẫn bước thoăn thoắt.

“Mỗi người một tờ, dán lên lưng, mau lên!” Thầy đưa xấp giấy cho lớp trưởng phát cho lớp.

“Cái gì vậy nhì, còn dán lên lưng nữa?” Mọi người thắc mắc.

“Cái đệt! Nó là bình phương và lập phương từ 1 đến 20!” Tào Chính Vũ thở hổn hển đứng hình nhìn tờ giấy.

Tờ giấy trắng khổ A3 trên tay chính là cái hôm bữa thầy giáo bảo sẽ kiểm tra cộng thêm vài số căn bậc hai. Mặt sau tờ giấy có gắn kim băng để cố định lên quần áo.

Thầy Mai Hiểm Phong lấy giấy vỗ vào gáy cậu ta: “Ngậm miệng lại! Đừng có nói tục, dán mau lên cho thầy!”

Lũ học trò dán giấy xong có cảm tưởng mình hết như lũ phạm nhân, được yêu cầu xếp thành một vòng tròn.

“Mỗi người nhìn lưng người đứng trước, bắt đầu nhắm đi cho thầy, hai ngày nữa thầy sẽ kiểm tra phản ứng nhanh. Vận động giúp tăng khả năng ghi nhớ nhất là buổi sáng.” Thầy giáo đứng giữa vòng tròn nói thật to rồi ngồi bệt xuống thảm cỏ, ngáp một cái, như thể chuẩn bị đánh một giấc, “Bắt đầu đi!”

Và thế là các học sinh lớp 12-1 nghe theo mệnh lệnh của thầy chủ nhiệm, xấu hổ cấm mặt nhìn tờ giấy phía trước chạy vòng quanh.

“13 bình, 169, 14 bình, 196...”

“2 mũ 8, 256, 2 mũ 9, 512...”

Đến lúc ăn sáng, Mai Hâm tu liền một mạch hết cốc sữa đậu nành rồi mới thở phào nhẹ nhõm: “Trời ạ... tớ khát khô cả cổ họng.”

Vừa nãy thầy Mai Hiểm Phong chê lớp đọc quá nhỏ nên cứ ra lệnh mãi: “Đọc to lên!” “Đọc to nữa lên!” “Đọc nhỏ trừ điểm!”

Câu này vừa được nói ra, cả lớp lập tức hô to hết công suất. Tập thể dục buổi sáng xong, hầu như ai cũng khô cả miệng, răng sức nuốt nước miếng liên tục.

“Tớ không bao giờ dám nói tập thể dục buổi sáng là khổ u ác tính nữa... Tớ tình nguyện được tập, còn hơn xấu hổ đọc cái tờ kia.” Văn Thù than thở.

Từ tối qua đến giờ, Quan Doanh và Văn Thù bơ nhau suốt, buổi sáng Quan Doanh còn định đi một mình, Ngô Du Du và Tân Phương phải giữ lại mãi mới được, sáu người cùng ký túc mới có thể cùng nhau ăn sáng.

Quan Doanh lặng lẽ ăn cơm, không tham gia thảo luận với mọi người. Văn Thù thì làm như không nhìn thấy Quan Doanh, vô tư cười đùa với những người khác.

Ngô Du Du sợ Quan Doanh một mình nên cũng ít nói góp với mọi người hơn, thỉnh thoảng ngắt đầu nói mấy câu với cậu ta để cậu ấy đỡ buồn.

Dương Khiết cũng hiểu nên nói chuyện với cả hai, không để ai bị bỏ rơi cả.

Bữa sáng này ăn thôi cũng thật mệt.

Trong giờ học, Văn Thù và Quan Doanh vốn ngồi cạnh nhau nhưng lại không nói với nhau câu nào, vài lần Mai Hâm chủ động bắt chuyện, hai người vẫn không để ý tới nhau. Tình trạng này khiến những người còn lại trong nhóm khá lo lắng.

Dương Khiết nhìn Ngô Du Du một cái: “Du Du, đi vệ sinh với tớ đi.”

“Ừ” Ngô Du Du biết Dương Khiết có chuyện muốn nói riêng nên bỏ vở bài tập xuống, đứng dậy đi theo.

“Tôi có một câu hỏi!” Tào Chính Vũ chọc chọc Lương Tề Sơn bàn bên, “Vì sao con gái thích đi vệ sinh cùng nhau?”

“Làm sao tôi biết được.” Lương Tề Sơn đáp, “Chắc là sợ nhà vệ sinh có ma đấy.”

“Sặc!” Lũ con trai ngồi quanh đều bật cười, “Lớp trưởng thật có hiểu biết, lợi hại lắm!”

Dương Khiết đứng rửa tay bên bồn rửa hỏi Ngô Du Du: “Hôm qua lúc cậu đuổi theo cậu ấy, cậu ấy nói gì?”

Ngô Du Du kể lại nguyên văn cuộc nói chuyện tối qua, hai người đều im lặng.

“Cậu ấy nói không có thời gian, có phải trong nhà có chuyện gì không?” Dương Khiết đặt giả thiết.

“Có thể.” Ngô Du Du gật đầu.

Chuyện này rất khó xử, việc nhà người ta không thể hỏi nhiều, nhưng nếu không làm rõ được nguyên nhân thì hai người kia khó mà làm hòa được.

“Giờ làm sao đây, bọn mình kẹt giữa.” Dương Khiết thở dài.

“Kiểu gì cũng có cách, chúng ta cứ tạm ba phải đi.” Ngô Du Du an ủi.

Nhưng mọi người không ngờ rằng chẳng bao lâu sau chuyện này đã diễn tiến đi xa tới một mức độ mà độ tuổi của mọi người bấy giờ chẳng thể giải quyết nổi.

Sáng thứ Tư, sau khi học sinh lớp 12-1 một lần nữa tập bài thể dục mắt mắt xong thì lên lớp học.

Mấy ngày nay cả trường đã rỉ tai nhau sự tích của lớp họ, không ít học sinh đi trực nhật sớm cô tình rề ngang qua sân thể dục đứng hóng trò vui.

Nhưng giờ học sinh lớp 12-1 chẳng hơi đâu để ý cái chuyện này. Mọi người đều đang lăm bằm đọc thuộc tờ A3 thầy Mai Hiêm Phong phát, lát nữa thôi thầy sẽ tới kiểm tra rồi!

Giữa tiếng đọc rì rầm của mọi người, thầy Mai Hiêm Phong bước vào lớp, mọi người càng cố tăng tốc học nhanh hết mức.

“17 bình phương 289!”

“19 bình phương 361! 19 ba lần phương 6859!”

...

Thầy Mai Hiêm Phong vừa lòng nhú mày: “Được, được rồi, cất hết đồ đi, giờ thầy gọi số của ai thì người đó đứng lên kiểm tra.”

Lại thế! Trong đám học sinh ngồi dưới, có đứa đã căng thẳng đến mức buồn đi vệ sinh.

“Không trả lời được hoặc trả lời chậm, lớp trưởng thay thầy ghi lại trừ người đó 1 điểm, xem xem ai bị trừ nhiều điểm nhất.”

“!!!”

Não Lương Tề Sơn đang chạy tăng tốc bỗng bị vấp, thầy vừa nói cái gì thế? Mình lấy hơi đâu mà ghi! Em còn chưa học thuộc phần mình mà thầy ơi! Em mặc kệ! ('□) 〰

“Số 7.” Thầy Mai Hiêm Phong thỉnh linh gọi.

Lương Tề Sơn đánh phải nhờ vả Thẩm Đàm. Cậu ta quay sang nhìn, mấp máy môi: “Ba hộp sữa chua.”

Mịa nó! Gian thương! Lương Tề Sơn đang vội, Dương Khiết đã đứng dậy trả lời rồi, đánh phải cắn răng gật đầu. Khóe môi Thẩm Đàm nhếch lên vừa lòng.

“25 bình phương.”

Thầy Mai Hiêm Phong mở miệng một cái, dưới lớp lập tức hóa đá, trên giấy đâu có nó! Mịa thật, lại thế rồi!

Dương Khiết phản ứng nhanh, tính 5 mĩ 4: “625 ”

“Đứng.” Thầy Mai Hiểm Phong vừa lòng gật đầu, cho ngồi xuống.

“Số 44.”

Bạch Tân xem lướt lại một lượt rồi đứng lên, hai tay căng thẳng xoắn lại. Gần đây cậu ta đều mãi tập hát, vẫn chưa học thuộc kỹ.

“13 nhân 19.” Đôi mắt thầy Mai Hiểm Phong nhìn thoáng qua bàn tay cậu học trò đầy thâm thúy.

“Đạ là... 13 bình 169, thêm... 6 nhân 13 là...”

“Trừ điểm.” Thầy Mai Hiểm Phong ngắt lời luôn, giọng cũng to tiếng hơn “13 nhân 20 trừ đi 13 không phải xong rồi sao? Mấy bữa nay không học thuộc à?”

“Có... học... thuộc ạ...” Bạch Tân nuốt nước bọt, trả lời lắp ba lắp bắp.

“Học không thuộc thì có khác gì không học? Làm không đến nơi đến chốn thì có khác gì không làm, không có lý do lý trấu gì cả!” Thầy Mai Hiểm Phong chỉ trích nghiêm khắc khiến mắt Bạch Tân đỏ lên.

“Ngồi xuống đi!” Thầy Mai Hiểm Phong gọi tiếp, “Số 1!”

Thẩm Đàm xoay xoay cái bút trong tay nhìn chữ trên trang giấy viết “Bạch Tân trừ một điểm”, cậu ta bắt đắ dĩ thờ dài, tuyệt đối không muốn nhè lúc người anh em bị xấu mặt đứng lên gây chú ý làm gì.

Chú thích:

*Tập thể dục theo đài: cái này ngày xưa ở Việt Nam mình hay thấy trên tivi và trên đài lúc tầm 5 giờ 5 rưỡi sáng, lâu rồi không dậy được giờ đó nên không biết có còn không. Ở bên Trung thì nó là bài tập thể dục tay không tương tự, động tác mỗi thời một kiểu, phát trên đài quốc gia và CCTV.

Bạn đang đọc truyện *Giới Hạn Của Tuổi Trẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Sinh chuyện 1

“27 nhân 87.”

Thẩm Đàm dừng một chút, giọng trả lời điềm đạm: “ 2349.”

“4 nhân căn 3.” Thầy Mai Hiểm Phong chưa cho cậu ta ngồi xuống, vẫn hỏi tiếp.

“6,93.” Thẩm Đàm cũng vẫn tiếp tục trả lời không do dự.

“Căn bậc hai của 13 lập phương.”

“Khoảng 46,9.”

“2 mĩ 10 trừ 1, tất cả lấy căn.”

“Chưa đến 32, lớn hơn 31,9 một chút.”

“Quào...” Cả lớp đều trầm trồ kinh ngạc, cái này cũng tính nhẩm được hả?

“Được rồi, ngồi xuống!” Thầy Mai Hiểm Phong gật đầu, “Chỉ cần vậy thôi, tính khai căn không cần chính xác từng chữ số, lúc thi hầu như chỉ cần biết khoảng khoảng ước chừng là được, không cần lãng phí thời gian tính ra cụ thể!”

Thầy nhìn lướt qua đám học sinh đang còn ngơ ngác bên dưới, bổ sung thêm: “Học để thi là mục tiêu quan trọng nhất của các em trong giai đoạn nước sôi lửa bỏng này, những thứ khác không cần phân tâm cho nó nhiều.”

Tiếp đó thầy Mai Hiểm Phong tiếp tục gọi thêm hơn hai chục người nữa, có tới chín người bị trừ điểm, trong đó có cả Quan Doanh và Mai Hâm...

Sau khi tan học, Quan Doanh vẽ vờ những con số lên trên giấy nháp, Mai Hâm ỉu xiu vò đầu: “Trời ơi, đã nói là học thuộc bảng số cơ mà? Sao lại biến

thành kiểm tra tính nhầm chứ!”

“Đấy gọi là ứng dụng đấy người ạ.” Tần Phương buồn cười.

“Phải thuộc rồi mới ứng dụng được chứ! Thế này nhanh quá đi mất!” Mai Hâm cào cào quyển vở, bữu môi bất mãn.

“Không vui à,” Ngô Du Du chỉ tay lên góc bảng đen, “Thấy không, ‘cách kỳ thi đại học còn 222 ngày’, gạch hết các ngày nghỉ đi, cậu còn bao nhiêu thời gian đâu, còn trừ đi thời gian ăn uống ngủ nghỉ mỗi ngày nữa, còn lại càng ít nữa.”

“Đề tó tính cho.” Văn Thù cười trên nỗi đau kẻ khác, lấy nháp ra tính, “Gạch đi ngày nghỉ lễ cả nước, còn 192 ngày, trừ tiếp đi ngày nghỉ hằng kỳ của bọn mình, 3 ngày rưỡi trừ tháng 1 và tháng 2, còn 174,5 ngày.”

Văn Thù khoanh số 174,5 trên nháp rồi tiếp tục lẩm nhẩm: “Mỗi ngày 6 giờ dậy học đến 9 giờ đêm, trừ 1 tiếng nghỉ trưa, chiều tối trừ 1 tiếng, nghỉ giữa giờ trừ 1 tiếng rưỡi. Mỗi ngày chỉ còn 11 tiếng rưỡi, tính 11 giờ để học thôi.”

Văn Thù lại viết số 11 cạnh con số 174,5 lúc nãy, viết thêm dấu nhân vào giữa, mẫu số là 24. “Mỗi ngày 24 tiếng, chúng ta còn 79,9 ngày để học.”

“Cái gì!” Ít thế thôi á? Mai Hâm sợ đứng hình.

Mấy người Dương Khiết cũng có hơi sợ, mọi người đều biết không còn nhiều thời gian nữa nhưng không ngờ tính kỹ ra chỉ còn 80 ngày!

Văn Thù nhún vai cười: “Có một số việc phải tính toán kỹ mới ra nước đã ngập đến chân rồi nhĩ.”

Từ cảm giác nước ngập đến chân này mà sau khi tan học, nhóm con gái phòng 310 đều không giải lao, toàn tâm toàn ý học bài, lớp 12-1 cũng vì sợ thầy Mai Hiêm Phong mà dồn hết thời gian vào luyện đề.

Sau khi thi xong môn Hóa cuối cùng vào thứ Sáu, môn Toán đã có điểm, bài điểm cao nhất được điểm tuyệt đối 200, điểm trung bình cả lớp được 173, cao hơn lớp đứng thứ 2 trong 6 lớp ban Tự nhiên tới 19 điểm!

Thầy Mai Hiêm Phong cầm phiếu điểm, khuôn mặt nghiêm khắc của thầy cuối cùng đã có chút rạn rờ. Thầy xắn tay áo, ôm sau đầu, thoải mái ngả người dựa lưng vào ghế, đôi chân dài bắt chéo đặt trên bàn làm việc, hai mắt từ từ khép lại thả lỏng một lát.

Điện thoại trên bàn thầy bỗng đổ chuông.

Thầy lăm bằm một tiếng rồi đứng dậy nghe: “Alo, xin chào.”

“Hiêm Phong à, thầy tới phòng tôi một lát.” Thầy hiệu trưởng nói.

Thầy Mai Hiêm Phong cau mày, nghiêm túc đáp: “Được, tôi đến ngay đây.”

Thầy cúp điện thoại, cầm chiếc áo khoác vắt ở lưng ghế lên đi về phía phòng hiệu trưởng.

Cánh cửa phòng hiệu trưởng vang lên ba tiếng “cốc cốc cốc” cách quãng đều đặn.

“Mời vào.”

Mai Hiêm Phong mở cửa bước vào, áo khoác đen, quần tây và giày màu đen, áo bên trong dáng rộng màu cà phê, mới từ dãy nhà học sang, ánh nắng vàng ruộm lúc chạng vạng của trời thu hắt vào khiến toàn thân thầy thêm phần mạnh mẽ.

“Chú Trần.”

“Hiêm Phong tới rồi à, mau ngồi đi.” Thầy Trần Quảng Lượng có gương mặt phúc hậu, nụ cười ấm áp, thầy chỉ vào một bên ghế sofa mời ngồi xuống nói chuyện.

Mai Hiêm Phong ngồi xuống, hai chân để mở, hai tay đặt trên đầu gối chống cằm, tư thế hoàn toàn thoải mái.

“Hiêm Phong à, tôi nghe nói kết quả thi toán lần này của lớp thầy tốt lắm hà.” Thầy Trần Quảng Lượng lấy một chiếc cốc giấy dùng một lần đặt trên giá sách quay lại trò chuyện.

“Tôi uống nước trắng thôi.” Mai Hiêm Phong nói.

“Nước trắng hả? Thật không giống thầy, khi xưa mỗi lần thầy từ doanh trại về đều uống được lắm mà.” Thầy Trần Quảng Lượng có phần ngạc nhiên nhưng vẫn tự nhiên rót nước ấm cho khách.

“Đấy là chuyện xưa rồi, giờ không được như vậy nữa ạ.” Mai Hiêm Phong cười tự giễu, đứng dậy đưa hai tay đón cốc nước, “Cảm ơn chú.”

Thầy Trần Quảng Lượng cầm chén trà của mình ngồi cạnh ghế sofa đơn của Mai Hiêm Phong bảo: “Tôi gọi thầy về là đúng, thầy xem thầy vừa tới điểm trung bình môn Toán lớp chọn liền cao hẳn lên, cao hơn hẳn so với các năm trước đấy! Tôi thấy không chừng thi đại học trường ta lại có thủ khoa

ban Tự nhiên đây!”

“Chà! Cái này thật không dám nói quá lời!” Mai Hiêm Phong xua tay, “Đúng là trong lớp có mấy đứa tố chất tốt nhưng vẫn cần phải rèn luyện nhiều lắm, trình độ vẫn chưa tới nơi.”

“Hiêm khi thấy thầy đánh giá cao học sinh như vậy đây.” Thầy Trần Quảng Lượng cười, nhấp một hớp trà rồi đổi giọng: “Nhưng Hiêm Phong à, môn Toán tất nhiên quan trọng nhưng các môn khác cũng không thể xem nhẹ được.”

“Tôi chỉ là giáo viên Toán thôi.” Mai Hiêm Phong thần nhiên đáp.

“Đâu thể nói đơn giản vậy được.” Thầy Trần vờn người ngồi sát về phía đối phương nói chuyện, “Thầy còn là chủ nhiệm lớp, sau này thời gian sau khi tan học thầy phải phân bổ cho công bằng chút chứ.”

Mai Hiêm Phong nheo mắt nhìn thầy hiệu trưởng, ắt có lẽ mới có thầy cô nào đấy nhìn không vừa mắt nên đến thưa kiện.

Thầy nghiêm túc đáp: “Tôi chỉ chiếm dụng mười phút nghỉ trưa của các em, thời gian còn lại do các em tự sắp xếp, tôi đâu có quyền hành gì.”

Nói dối trắng trợn! Nếu thầy không bắt các em nó làm kiểm tra ngày một thì sao bọn nó phải về ký túc bật đèn pin lên học toán chứ?

Thầy Trần Quảng Lượng thấy đối phương nói năng thần nhiên quá cũng không biết nói tiếp thế nào.

Thầy đổi qua cách nói khác: “Học sinh không biết phân chia thời gian thì thầy phải giúp bọn nó chứ, Toán quan trọng mà mấy môn kia cũng vậy cả. Đừng để được cái nọ mất cái kia, tổng điểm không lên nổi thì cũng hỏng, thầy nói xem có phải không?”

Đã nói đến mức này, Mai Hiêm Phong tất nhiên không thể cãi: “Chú Trần nói phải lắm, chốc về tôi sẽ nghĩ cách để các em biết cách phân bổ thời gian.”

Các học sinh lớp 12-1 lúc này đang phấn khởi thu dọn đồ đạc chuẩn bị mai nghỉ về nhà, không hề biết đến một tương lai gian khổ mới đang đón chờ mọi người.

“Cuộc thi ngày mai của Bạch Tân lúc mấy giờ?” Văn Thù đang xếp đồ hỏi.

“Sáng, mười giờ bắt đầu, buổi sáng thử giọng, chiều thi chính, chắc Chủ nhật mới hết.” Dương Khiết đáp.

“Ừ. Vậy mai bọn mình 9 rưỡi tập trung ở cổng trường nhé!” Văn Thù Chúng ta đây ngày mai buổi sáng 9 giờ rưỡi cổng trường gặp đi” Văn Thù khoác túi lên vai, vui vẻ nói.

“Được.” Tần Phương và Mai Hâm đồng thanh.

“Sáng mai tớ đi thăm ông nội, tớ đã hẹn trước với mẹ rồi, chiều tớ sẽ về tụ tập với các cậu.” Ngô Du Du đeo ba lô lên, áy náy đáp.

“Không sao hết, cậu cứ đi đi, chiều đến thì gọi điện cho bọn tớ!” Dương Khiết dặn.

“Thu dọn xong cả rồi, về thôi, quay lại ký túc lấy đồ rồi về nhà!” Mai Hâm vui vẻ nhảy bật dậy đi tiên phong.

Văn Thù nổi bước, chỉ còn lại ba người con gái nhìn ngăn bàn của Quan Doanh, nó đã trống không, thi xong là đã không thấy bóng dáng Quan Doanh đâu, chẳng biết đi nơi nào.

Dương Khiết thờ dài dờn tầm mắt, gọi mọi người: “Đi thôi!”

“Bạn ấy lại không nói gì cả hả?” Tần Phương thủ thỉ nói với Ngô Du Du.

“Ừ.” Ngô Du Du đầu đầu, “Trước đây bạn ấy còn nói một tiếng giờ chẳng nói câu nào nữa.”

“Biết làm sao bây giờ...” Tần Phương khó xử cau mày, “Hôm đó Văn Thù xúc động quá, cũng tại tớ không giữ chặt.”

“Sao lại trách cậu được.” Ngô Du Du vỗ về an ủi, chuyện thế này khó nói đúng sai, chỉ là vấn đề quan điểm cá nhân mà thôi.

“Đừng nghĩ nữa, rồi sẽ tốt.” Dương Khiết quay đầu an ủi.

“Ừ, chỉ mong thế...”

Trên con đường nối dãy nhà học với ký túc xá, từng tốp học sinh tan trường nói cười rôm rả, lá phong đỏ lửa chao liêng rơi giữa ánh trời chiều, thỉnh thoảng có vài chiếc bay lạc đến góc cổng, rơi bên cạnh những người bạn đang vẫy tay chào nhau, tiếng cười vui vẻ vang vọng khắp sân trường.

Lúc này, thầy Mai Hiêm Phong đang ngồi trên ghế trong phòng làm việc của mình, trong tay là bài thi giữa kỳ môn Tự nhiên của lớp 12-1 mà thầy mới lấy về.

Thầy đang định xem một lượt tình trạng các bài thi để lên kế hoạch học tập giai đoạn sau cho đám nhóc kia thì điện thoại bàn đổ chuông.

Thầy vuốt phẳng ống tay áo hơi nhăn, tay phải nhấc điện thoại lên nghe: “Alo, xin chào.”

Bàn tay vuốt áo của thầy dần dần dừng lại, đôi mày cau chặt, giọng thầy trầm và nghiêm: “Tôi muốn được biết nguyên nhân.”

Không biết đầu bên kia nói gì mà thầy đứng bật dậy vỗ mặt bàn, đối phương tiếp tục nói thêm gì nữa không rõ rồi thầy lịch sự mà cương quyết đáp: “Vay thế này, cuối tuần tôi qua đó một chuyến, tôi thấy chúng ta cần gặp mặt trực tiếp để trao đổi về chuyện của em Quan Doanh.”

Sau khi cúp máy, thầy buồn bực đi loanh quanh trong phòng rồi rút di động ra, tìm một số điện thoại, bấm gọi cho đối phương.

Điện thoại nhanh chóng có người nghe máy.

“Lão Từ, tôi là Hiêm Phong đây, anh giúp tôi tra hệ thông tin một người...”

Bạn đang đọc truyện *Giới Hạn Của Tuổi Trẻ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Pháo hoa chống tàn

Sáng sớm thứ Bảy ở ngoại ô thành phố C.

Ngô Du Du đi cùng mẹ về nhà ông nội ở vùng nông thôn gần thành phố.

Ông nội Ngô Du Du từng là quân nhân, thuộc thế hệ phi công đầu tiên của quốc gia, đã ngoài bảy mươi nhưng vẫn rất mực quắc thước, đi bộ trên đường từng nhịp bước chân hay vung tay đều ra dáng một cựu chiến binh, dáng người cao lớn, tác phong quyết đoán.

Còn chưa tới cổng, Ngô Du Du đã thấy một ông cụ mặc áo sơ mi trắng, quần tây đen, tay vắt áo khoác đứng chờ ở cửa.

“Ông nội ơi!” Ngô Du Du xuống xe, tươi cười chào ông.

Gương mặt cụ Ngô Quốc Xương nhăn nheo nhìn đứa cháu gái một lượt từ trên xuống dưới, nghiêm túc dạy bảo: “Trời lạnh mà cũng không biết đường mặc thêm áo à!” Nói xong cụ đưa luôn chiếc áo khoác quân đội màu xanh lục đang vắt trên tay cho, “Mặc vào đi! Trời thu dễ cảm lạnh lắm!”

“Vâng ạ.”

“Cha ạ.” Dương Ngọc khóa xe cẩn thận rồi lại chào cụ.

Cụ Ngô trông cho cháu gái ngoan ngoãn mặc áo mình đưa vào rồi mới quay sang nhìn con dâu, gật đầu chào: “Tối rồi à.”

“Ngoài trời gió cả, về nhà rồi nói chuyện.” Cụ Ngô xoay người đi trước, Ngô Du Du bước theo bên cạnh ông. Từ nhỏ Ngô Du Du đã sống với ông, ở với ông lâu nhất, có nhiều tình cảm nhất.

Trên người cụ có mùi hương sạch sẽ, dễ chịu như ánh mặt trời ấm áp khiến tâm tình Ngô Du Du vui vẻ hẳn lên.

Vào đến nhà, Dương Ngọc muốn xuống bếp làm cơm nhưng ông cụ không cho, bảo để ông tự làm, Dương Ngọc cũng phải chịu cụ, đứng bên giúp một tay, Ngô Du Du chỉ chịu trách nhiệm rửa rau, cắt cơm.

Cụ Ngô Quốc Xương sinh ra ở nông thôn, quen làm việc nhà, cộng thêm hơn mười mấy năm quân ngũ nên việc gì làm được cụ đều thích được tự lực cánh sinh. Cụ quay đầu ngo thấy Ngô Du Du làm rau không nhịn được dạy vài câu: “Nhặt rau như cháu thì nhà có làm ra bao nhiêu tiền cũng không đủ để mua thức ăn đâu!”

Nói xong cụ lau tay đến bên cạnh cháu gái làm mẫu luôn: “Cái này chỉ cần nhặt bớt lá già đi là được, ngắt ngắn chừng này, ngắt đến tầm này, đừng có vứt hết cả đi thế, vậy không phải lãng phí lắm sao?”

“Dạ, vâng ạ.” Ngô Du Du nhanh nhẩu nhận sai.

Đồ ăn được sắp lên bàn, hai mặn hai rau một canh, mâm cơm ba người nhưng vẫn khá là phong phú.

Trên bàn cơm, Dương Ngọc bàn với ông chuyện sau này, cụ Ngô rất tán thành: “Con cứ để con gái ở đây cha chăm cho. Xuất ngoại làm cái gì? Sinh ngoại, tổ quốc ta tươi đẹp biết bao!”

Cụ Ngô Quốc Xương cũng giống như phần lớn thế hệ lão thành ngày xưa, có một tình yêu nồng nàn, cố chấp đối với tổ quốc. “Tư bản chủ nghĩa ngoại quốc loạn lắm con ạ, Du Du ở lại trong nước là tốt đấy!”

Dương Ngọc nghe cụ bảo vậy thì không tiện nói thêm gì nữa, dịu dàng bảo: “Con chỉ lo có mình hai người ở đây, không có ai giúp đỡ, sinh hoạt sẽ vất vả, con đang tính thuê người giúp việc đến, cha thấy thế nào ạ?”

“Giúp việc cái gì chứ, ngày xưa tôi một mình bốn ba bên ngoài biết bao nhiêu năm, bà nội con bé này với cha nó không hề đi theo, phí tiền làm cái gì!” Hàng mày cụ Ngô cau hẳn lại, nghiêm nghị bảo, “Con cháu họ Ngô chúng ta, từ nhỏ đã được dạy cách độc lập sinh tồn, con xem xem các con nuông chiều con cái đến mức nhặt rau cũng không biết kia kia! Sau này biết sống thế nào? Làm sao mà lập gia đình được?”

Dương Ngọc vốn luôn là người ngang ngược, độc đoán, trước mặt cụ Ngô liên tục gật đầu vâng dạ, mắt thì lảng lảng quan sát ngôi nhà nhỏ sạch sẽ, biết cuộc sống hiện giờ của cụ cũng khá tốt nhưng vẫn cứ lo lắng, một ông già và một đứa con nít ở với nhau, lỡ như có chuyện gì thì lấy ai mà giúp.

Sau khi ông cụ giải ngũ thì không ở ngôi nhà được quân khu phân cho trong khu tập thể mà quay về quê gốc ở thành phố C, nếu không thì giờ đã có vài người đồng đội sống cạnh, Dương Ngọc còn có thể yên tâm hơn một chút. Dương Ngọc định bụng sẽ mang quà cáp đi thăm hỏi hàng xóm láng giềng một chút, nhờ sau này người ta chiếu cố giúp cho.

Ăn cơm xong, ông cụ có thói quen ngủ trưa. Dương Ngọc dẫn Ngô Du Du đi siêu thị gần đấy mua quà biếu.

Hàng quán gần đó khá sầm uất, có điều nhà cửa xây từ xưa nên siêu thị chỉ là một tòa nhà không lớn lắm. Dương Ngọc ngắm thấy hàng rau dưa hoa quả coi như cũng tươi nên mua một ít.

Hàng người xếp hàng thanh toán không đông, chỉ một lát đã đến lượt. Ngô Du Du vội xếp đồ từ trong xe lên mặt quầy, ngẩng đầu lên nhìn người thu ngân không khỏi sững sờ cả người: “Quan Doanh...?”

Quan Doanh đang đứng trước mặt mặc đồng phục màu đỏ của siêu thị, tóc dài buộc gọn thành đuôi ngựa, nghe tiếng người gọi, bàn tay quét mã vạch vẫn không hề chậm lại, khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn có hơi cứng ngắc.

“Quen à?” Dương Ngọc hỏi.

“Vâng, bạn con là bạn học.” Ngô Du Du đáp.

“Chào cô ạ.” Quan Doanh lễ phép chào Dương Ngọc rồi nhìn Ngô Du Du nói đúng một từ “khéo thật”. Gương mặt không có vẻ gì là vui mừng kinh ngạc mà còn có vẻ không được vui lắm.

“Tổng cộng là bảy trăm tám mươi bảy tệ hai hào, tiền mặt hay quẹt thẻ ạ?”

“Tiền mặt.”

Thanh toán xong, Du Du chào tạm biệt Quan Doanh, dù trong lòng có rất nhiều điều muốn hỏi nhưng hiện tại không phải lúc thích hợp để nói chuyện.

Ra khỏi siêu thị, Dương Ngọc thấy con gái vẫn ngoái lại nhìn bên bảo: “Đừng nhìn nữa, con bé không muốn bị con bắt gặp, vừa rồi rõ ràng không vui, con không thấy à? Đi thôi!”

“Dạ.” Ngô Du Du ngoan ngoãn quay đầu, cất quà tặng vào cốp sau xe rồi ngồi vào ghế phó lái.

“Bạn con cũng ở thành phố C à?” Dương Ngọc vừa lái xe vừa hỏi.

“Vâng, chắc vậy, chưa từng nghe bạn ấy nói chuyện trong nhà ạ.” Ngô Du Du đáp.

Dương Ngọc nói chuyện nhưng vẫn lái xe rất cẩn thận: “Vậy thì hay rồi, sau này hai đứa có thể về nhà cùng nhau, mẹ yên tâm hơn một chút, bạn con nhà ở đâu?”

“Con không biết...” Đây là lời nói thật, mấy đứa con gái chơi với nhau hầu như không nói chuyện gia đình, cũng chẳng ai hỏi căn cứ, lúc tán gẫu cùng lắm nhắc qua vài câu.

Dương Ngọc cau mày, gương mặt vẫn rất đẹp: “Không sau, chừng nào về trường nhớ hỏi thăm người ta một chút, nếu mà còn có thể sắp xếp cho con quay lại trường.”

Dương Ngọc nói rất kín kẽ nhưng Ngô Du Du không thích cảm giác bị sắp xếp tất cả mọi việc thế này.

Ngô Du Du cũng cau mày, nói hơi nhanh: “Không cần, con biết tự về nhà.”

Thấy giọng con có vẻ bắt đầu cáu, Dương Ngọc liếc một cái rồi đổi đề tài, tính bà trước nay thích lấy nhu thắng cương nhưng vẫn không định thay đổi việc sắp xếp con gái theo lệnh mình.

Xuống xe, Dương Ngọc bắt đầu đi chào hỏi các nhà.

Ngô Du Du đi theo nhìn người mẹ có kinh nghiệm làm phiên dịch nhiều năm, thành thạo xã giao hàn huyên với người ta.

Mẹ vẫn luôn chu đáo, đúng mực như vậy, cho dù là lúc ở cạnh con gái.

Ngô Du Du ủ rũ cúi đầu...

Một giờ chiều, hai người kết thúc việc thăm hỏi hàng xóm, quay lại nhà chào ông nội rồi Dương Ngọc chở thẳng Ngô Du Du về trường.

“Không cần chơi với nhiều bạn, chú ý an toàn, com tối xong thì về luôn, đừng có chơi khuya, nhớ chưa?” Lúc xuống xe, Dương Ngọc dặn cố.

“Biết rồi ạ.” Ngô Du Du sốt ruột đáp, đeo ba lô lên xuống xe, “Con chào mẹ, mẹ đi đường cẩn thận nhé.”

Nhìn chăm chú cho đến lúc xe khuất hẳn, Ngô Du Du quay lưng đi về hướng nhà thể chất.

Hội trường lớn dưới tầng một có chừng mấy trăm người, trên sân khấu, cuộc thi đã bắt đầu. Ngô Du Du nhắn tin cho Dương Khiết tìm họ.

“Ngô Du Du, bên này!” Lương Tề Sơn đưa lưng về phía sân khấu khua tay gọi.

Ngô Du Du vội bước qua, ngồi ngay ngoài cùng, bên trái tay là Mai Hâm.

Mai Hâm khoác tay Ngô Du Du vui vẻ bảo: “Sao giờ mới tới thế, sắp đến lượt Bạch Tân rồi! Buổi sáng thử giọng cậu ta được nhiều người thích lắm đó!”

“Thật á?” Ngô Du Du kinh ngạc.

“Thật!” Mai Hâm gật đầu lia lịa, “Không tin lát cậu xem là biết! Trong lòng tớ giờ địa vị của cậu ta có thể sánh ngang với Luhan nhà tớ rồi.”

Trong tủ quần áo của Mai Hâm toàn là ảnh của Luhan, cô nàng còn tính khi nào tốt nghiệp sẽ tích cực tham gia các hoạt động của fandom anh ta hơn. Ngày ngày ở ký túc Ngô Du Du cũng được nghe Luhan tốt thế nào, đẹp ra sao bằng vẻ mặt hào sảng khiến cho mọi người cười mãi.

Thấy Bạch Tân được Mai Hâm đánh giá cao như vậy, Ngô Du Du bắt đầu tò mò lượt thi kế tiếp.

Lúc MC xướng gọi người thi số báo danh 33 Bạch Tân lên, đám Tào Chính Vũ, Lương Tề Sơn góc bên này liền ra sức vỗ tay thật kêu, có người còn huýt sáo hoan hô. Lần này lớp đến được những hơn hai mươi người, có thể thấy bình thường thần bếp ăn ở tốt thế nào.

Châu Kiệt Luân – “Pháo hoa chóng tàn”

“Rời bỏ chốn phồn hoa nương nhờ cửa Phật, kết thúc đời thế nhân

Giấc mộng lạnh lẽo trần trở cả một đời, nợ tình còn vấn vương”

Hai câu mở đầu, giọng Bạch Tân sáng mà mềm, nốt thấp có giọng trầm khàn nam tính, quả nhiên vừa nghe đã lay động lòng người. Mọi người bắt gặp đều giữ yên lặng.

“Mưa mịt mù, cỏ hương khuất chìm sau cây cỏ

Ta nghe nói, nàng vẫn đợi chờ nơi thành trì cô độc

Tiếng sáo mục đồng phía ngoại ô, len lỏi vào nơi thôn dã

Duyên phận lạc địa sinh căn này chính là đôi ta”

Sau khi hát được nửa bài thì tiết tấu nhạc từ chậm rãi bắt đầu nhanh hơn.

“Bài hát này đoạn điệp khúc cậu ta viết lời cải biên đấy.” Lương Tề Sơn ngồi dưới khán đài giải thích với mọi người.

Cải biên bài hát ư?

Chuyện này xưa nay mọi người chỉ nghe nói qua qua, chưa bao giờ nghĩ quanh mình có một người am hiểu âm nhạc như vậy, những người đi thi đa phần chỉ biết đọc nhạc lý căn bản, biết hát biết nhảy mà thôi.

Mưa mịt mù, mưa mịt mù, bạn cũ khuất dần sau cây cỏ.

Ta nghe nói, ta nghe nói, nơi này người vẫn mãi cô độc

Cánh cổng thành hoang lổ rêu phong, bám chặt gốc cổ thụ già trong cô quạnh

Phiến đá chơ vơ vẫn vang vọng tiếng đợi chờ

Tiếng sáo mục đồng phía ngoại ô, len lỏi vào nơi thôn dã

Lay động ngọn đèn tàn giấc mộng tan

Chưa nghe người đàn một khúc đàn cổ

Mưa mịt mù, bạn cũ khuất dần sau cây cỏ

Duyên phận lạc địa sinh căn

...

Đoạn điệp khúc được chuyển thành đọc rap, lời điệp cũng được sửa đổi khá nhiều, giọng rap thông thả mạch lạc kết hợp với nhịp trống truyền thống khiến cho người nghe bất ngờ. Xong đoạn rap nhạc quay về với giai điệu quen thuộc cũ của bài “Pháo hoa chóng tàn”:

Duyên phận lạc địa sinh căn này chính là đôi ta

...

Hát đến âm cuối, giọng Tiểu Bạch luyến láy hơi khàn, khán giả ngồi bên dưới vẫn còn đắm chìm trong lời ca điệu nhạc.

“Hay!” Không biết ai là người đầu tiên hoan hô.

Lập tức tiếng vỗ tay dưới khán đài rền vang như sấm dậy.

Các thầy cô giám khảo đều hết sức kinh ngạc, không ngờ một hội thi vui là chính để mọi người trở lại ca hát lại có thể xuất hiện một tiết mục có trình độ cao như vậy, còn đầu tư tâm huyết đến mức cải biên bài hát nữa. Việc này không biết là tốn bao nhiêu công.

Tác giả có chuyện muốn nói:

Lần đầu tiên viết văn nên rất căng thẳng, rất muốn viết ra cho được cảm xúc của chính mình nhưng lại cảm thấy vẫn còn khó hiểu, mong mọi người trong lúc đọc giải trí có thể để lại bình luận, mỗi một bình luận đối với mình đều là kinh nghiệm quý giá!

Cho dù bạn thích hay không, làm ơn nhất định hãy nói cho mình biết ý nghĩ của các bạn, mình hy vọng một ngày nào đó có thể sáng tác ra được một tác phẩm khiến mọi người vừa lòng!

Cám ơn mọi người!!

Đùi gà bự kính cần tạ ơn!

Chú thích:

Ngô Quốc Xương:吴国昌 Nay mình mới biết từ “xương” có nghĩa là sáng sủa, hưng thịnh, tốt đẹp, cùng nghĩa với chữ “xương” trong tên cụ Tú Xương

Pháo hoa chóng tàn: Đoạn lời dịch bài hát được lấy nguồn từ Vietsub by Dragon Rider @JayVietNam

Bạn đang đọc truyện *Giới Hạn Của Tuổi Trẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Kỷ luật

Không có gì phải lo lắng, Tiểu Bạch nghiêm nhiên có tên trong danh sách thi chung kết ngày mai, tổng cộng tám người, khối mười hai chỉ có mình cậu ta vào.

Bên trong một quán ăn nhỏ ngoài trường,

“Cùng ly!” Lớp 12-1 ngồi kín hai bàn, mọi người nâng chén nói cười hi hi ha ha, cả tập thể cùng nhau chúc mừng thiên vương âm nhạc của lớp.

“Tiểu Bạch, không thể ngờ được tên thần bếp nhà cậu lại có tài ca hát đến thế, bình thường giấu tài kỹ quá đấy.” Tào Chính Vũ trêu đùa.

Bạch Tân lọt được vào vòng chung kết, trong lòng đang vui, bạn học cùng lớp lại có đồng người đến cổ vũ cho mình, cậu ta kích động đỏ bừng mặt mũi: “Cám ơn mọi người đã đến, tôi thực sự rất vui, cảm ơn!”

“Cảm động ghê nhỉ,” một tên con trai trêu, “Nếu thực lòng cảm ơn thì phải cạn chén!”

“Hay lắm! Uống!” Mọi người đua nhau nhao nhao theo.

“Uống thứ này làm gì có nghĩa lý gì chứ!” Tào Chính Vũ chưa uống rượu mà người đã điên sẵn, đứng hẳn lên ghế, vốc người gầy gò liêu xiêu, “Uống bia đi!”

“Đúng! Phải uống rượu mới vui!” Lũ con trai cười to.

Lớp trưởng Lương Tề Sơn sốt ruột đứng lên giải vây: “Được rồi, đều đang vị thành niên cả, cẩn thận bị thầy bắt được đấy, đây vẫn đang ở cổng trường, phải chú ý tác phong chứ!”

Mọi người tỉnh táo lại, khí thế dịu hẳn đi.

Ai biết lớp trưởng lại bồi thêm một câu: “Nếu bị bắt thì phải làm sao?”

Khi mọi người còn đực ra nhìn nhau, Thẩm Đàm phát biểu: “Bọn mình học lớp 2.”

“Sặc”

“Ồi đệt hahaha...”

Mọi người ngày càng hiểu thêm về tên siêu nhân này, bình thường không nói, đã nói là toàn câu nguy hiểm, thằng cha này khá lắm.

Cứ như vậy, lũ con trai mỗi người uống một chút bia, đổi sang một phòng khác lại uống tiếp, càng uống càng ăm ỉ.

Mấy đứa con gái và Lương Tề Sơn ngồi chung một bàn không uống rượu. Mai Hâm uống nước chanh hồ hởi kể lại màn trình diễn buổi sáng cho Ngô Du Du nghe, còn túm cả tay Dương Khiết vẫy gọi Bạch Tân ngồi cách đây một đoạn, kêu cậu ta hát ngay tại trận một bài.

Bạch Tân không hề ngại đông người, nói hát liền hát, mấy tên giật gựa Tào Chính Vũ đầu têu vỗ tay rầm rầm.

“Hay!” Cậu ta bắt chước điệu bộ uốn éo trên tivi hát một bài, mọi người hò hét ăm ỉ, cười không thẳng nổi lưng dậy.

Bỗng nhiên một tên chạy ào từ nhà vệ sinh vào, mặt hoảng hốt: “Nhanh lên, đóng cửa lại, kéo rèm cửa vào, tôi vừa mới thấy thầy Vương Phi đến đấy!”

“Ồ đệt, anh Phi cũng đến đây ăn cơm à?” Mấy tên con trai giật thót, vội vàng đứng dậy đóng cửa lại, đá hết mấy lon bia trên bàn vào góc nhà.

Trong tích tắc, cả lũ đều loạn cào cào.

“Không sao đâu, mọi người nhỏ tiếng thôi, thầy không biết đâu...” Văn Thù an ủi.

Nhưng mà ý trời khó tránh. Văn Thù còn chưa nói hết câu, cửa phòng đã bị mở ra, người phục vụ đứng ngoài đó tươi cười bảo: “Xin chào, bia mọi người gọi đây ạ.”

Sau lưng người phục vụ là thầy Vương Phi vừa đúng lúc đi ngang qua.

Lương Tề Sơn cảm thấy mắt mình giật khủng khiếp, trong đầu chỉ vang lên hai chữ:

“Xong rồi...”

Trong lúc mọi người bị thầy Vương Phi lôi lên văn phòng, Lương Tề Sơn đang liều mạng nghĩ kế thoát nguy, cậu ta chọc chọc Thẩm Đàm, ra hiệu bằng mắt “Người anh em mau nghĩ cách đi.”

Thẩm Đàm giơ tay đầu hàng ý là cậu ta cũng hết cách rồi.

Lương Tề Sơn quay sang cầu cứu Lục Hạo Thiên, ai ngờ cậu ta đang cúi đầu gửi tin nhắn, vô tình nhìn lướt qua màn hình, trên đó viết: “Con đến phòng giáo viên, về muộn một chút ạ.” Người nhận: “Mẹ”.

Lương Tề Sơn: ...

Trong lòng tụi Ngô Du Du đều đang thâm thò dài, sao mà khéo thế chứ. Mọi người là con gái, tuy không uống rượu nhưng chắc cũng khó tránh bị phê bình vài câu.

Quả nhiên thầy Vương Phi lập tức phê bình đám con gái luôn, còn nói rất chanh chua nữa.

“Mấy đứa con gái các chị lại dám đi ngồi uống rượu với bọn con trai hả? Thật là quá lắm!”

Bọn con trai nghe xong đều bất bình, Tào Chính Vũ to mồm cãi: “Chúng em chỉ đi chung với nhau thôi, cả lớp cũng chỉ có sáu bạn gái mà, gọi là hộp lớp thôi. Chưa kể mấy bạn gái cũng có uống đâu.”

“Đừng có giả vờ!” Mắt thầy Vương Phi gườm gườm, “Vị thành niên uống rượu mà còn cãi hả? Hôm nay tôi sẽ gọi chủ nhiệm lớp các anh chị lên nói chuyện cho rõ!”

Thầy hăm hăm rút điện ra quay lại hỏi: “Lớp mấy?”

“Hai...” Tào Chính Vũ buột miệng nhưng được Lương Tề Sơn giữ lại, vội sửa, “Lớp một...”

Thầy Vương Phi từ lâu đã không ưa thầy Mai Hiêm Phong, vị trí chủ nhiệm lớp chọn vốn dĩ là của thầy ta! Giờ túm được cơ hội này rồi, tất nhiên không thể tha.

Vừa hay hôm nay thầy Mai Hiêm Phong đang có ở trường, mẹ của Quan Doanh bảo sẽ đến đây nên sau khi nghe điện thoại, thầy liền đi thẳng tới phòng giáo viên.

Sau khi nói chuyện rõ ràng với thầy Vương Phi, thầy Mai Hiêm Phong liếc đôi mắt sắc bén đảo qua cả lũ học trò trẻ trâu bên cạnh rồi gật đầu với thầy Vương Phi: “Tôi biết rồi, tôi sẽ xử lý.”

Thái độ ấy chẳng khác gì cấp trên nghe cấp dưới báo cáo công chuyện hằng ngày khiến Vương Phi tức anh ách.

“Xử lý thế nào?” Thầy Vương Phi tròn tròn mắt, rõ ràng định can không nả, “Chuyện thế này phải phê bình! Gọi người nhà bọn chúng tới...”

Thầy Mai Hiêm Phong nhìn đồng hồ, nói thật nhanh bằng vẻ đáng tin cậy: “Học trò của tôi tôi sẽ quản lý, nếu thầy không còn chuyện gì nữa tôi sẽ đưa bọn nó đi.”

Thầy biết học sinh mình sai nhưng hôm nay còn có việc gấp hơn, coi thái độ của Vương Phi thì xem chừng còn định giữ chân lại nói chuyện, thế thì mẹ của Quan Doanh sẽ về nhà mất.

“Thầy...” Vương Phi tức á khẩu.

Tuy nhiên thầy Mai Hiêm Phong không chờ cho Vương Phi nói xong đã quay người ra khỏi văn phòng ngay.

Đám học sinh lớp 1 nín thở làm ruồi muỗi xem hai người đấu khẩu.

Giờ thấy thầy Mai Hiêm Phong đã đi, Lương Tề Sơn nhanh nhẹn lập tức kéo mọi người tháo chạy nhanh như chớp ra khỏi văn phòng, chỉ còn lại mỗi thầy Vương Phi đứng trong đây tức tối một mình.

Trên đường đi, thầy Mai Hiêm Phong quay người nhìn lũ học trò một cái, vừa nói vừa cười: “Lần sau uống đừng có để bị bắt đấy, chuyện này mà làm to lên thì chẳng ra sao đâu!”

Ồ, không phạt bọn mình à?

Lũ học sinh lớp 1 choáng váng tập thể, cứ tưởng là sẽ bị no đòn chứ!

Thứ bảy là ngày nghỉ, đường đi không một bóng người, thầy Mai Hiêm Phong đi đến khúc rẽ thì sột ruột đuổi đám học sinh về: “Về nhà cả đi, hôm nay thầy đây còn có việc, sau này sẽ nói chuyện với anh chị sau, đi mau lên.”

Mọi người do dự, không đứa nào dám nhúc nhích một bước.

Quan sát một hồi thấy hình như không phải thầy đang nói ngược, lại còn tỏ vẻ đại ý là “Sao mấy đứa còn chưa biến đi hả” thì mặt đứa nào đứa nấy lập tức hồng hào như mới vừa sống lại.

“Cám ơn thầy! Chúng em chào thầy ạ!” Lương Tề Sơn mau miệng hô, lũ nhát quỷ nhí ma sung sướng quay người bỏ chạy, phía sau còn nghe thấy tiếng thầy Mai dặn dò: “Tránh tránh cái nhà hiệu bộ ra, bị bắt nữa là thầy cho chạy vòng quanh sân thể dục đấy!”

“Vâng, thưa thầy!” Bọn con trai phấn khởi đáp lời.

Đi đến cổng trường, Lương Tề Sơn đề nghị mấy thằng con trai nhà ở nội thành tiện đường đưa bọn con gái về, đã sáu giờ tối rồi, trời mưa thu tối nhanh.

Thẩm Đàm và Lục Hạo Thiên và bốn tên con trai nhà đều ở nội thành, vừa khéo có thể về cùng xe với mấy đứa con gái.

Mọi người còn chưa sắp xếp xong thì sau lưng có tiếng thầy Mai Hiêm Phong gọi: “Ngô Du Du, em lại đây!”

Ngô Du Du ngạc nhiên xoay người lại, thầy Mai Hiêm Phong đang đứng trước cổng vẫy tay gọi. Thầy mặc đồ đen toàn thân, vì đi nhanh nên tóc bị rối lên.

Ngô Du Du thối mách chỉ vào mình: “Gọi em ạ?”

“Vớ vẩn!” Thầy Mai Hiêm Phong lại gần hơn, “Đi với thầy mau!” sau đó xoay người đi về phía ký túc xá.

Ngô Du Du thấy thế cũng không kịp chào hỏi tử tế, nói đại một câu “Ngày mai gặp” rồi vội vàng đuổi theo.

“Ồ! Chuyện gì thế?” Tào Chính Vũ tò mò huych Mai Hâm

Mai Hâm cũng ngạc nhiên đáp “Không biết.” nhìn theo hướng hai người đó đi về “đó là hướng ký túc xá phải không? Hay là ký túc xá gấp sự cố gì?”

“Cốc” Mai Hâm ôm cái đầu bị Văn Thù gõ, tức giận hét lên “Sao lại đánh tôi!”

“Ký túc xá gấp sự cố mà lại thế à?” Văn Thù tỏ vẻ khinh thường, “Thế thì đã sớm báo động rồi chứ!”

“Thế là vì sao.” Mai Hâm chẹp miệng.

“Không biết, hay là bọn mình đi theo xem đi?” Tần Phương đề nghị.

“Đã muộn rồi, về nhà trước đã, có thầy Mai ở đây, không sao đâu.” Dương Khiết nhìn đi động xem giờ.

“Ai nói thế!” Tào Chính Vũ ra vẻ nham hiểm bảo, “Một ông thầy trẻ tuổi và một học sinh nữ xinh đẹp một mình đi về ký túc xá, sao có thể không sao được!”

Lương Tề Sơn tung cước đá cậu ta một cái: “Bớt nói nhăng nói cuội đi!” Cậu ta nói nghiêm túc “Chuyện đây không được nói lung tung.”

Tào Chính Vũ cũng ý thức được chuyện liên quan đến danh dự không thể đùa nên lè lưỡi: “Xin lỗi, coi như chưa nói gì nhé.”

Bạch Tân đưa ra ý kiến: “Mấy đứa con gái các cậu đi xem xem sao, ký túc xá nữ bọn tôi không vào được, giờ muộn rồi, các cậu vào xem một cái cho yên tâm cũng tốt.”

Thẩm Đàm thấy mọi người còn do dự, thân nhiên đề nghị: “Đây nhà của bọn cậu đối diện sân thể dục mà phải không? Các cậu về ký túc xá nữ xem đi, bọn tôi đứng chờ ở sân thể dục, thấy không sao thì bọn mình cùng về.”

Cậu ta nói thì mọi người mới ngó ra chuyện ký túc xá nữ đối diện sân bóng rổ.

“Phải đây, đi thôi, coi như đứng đợi Ngô Du Du một lát.” Lương Tề Sơn nghe vậy gật đầu tán thành.

Thế là năm tên con trai đứng trên sân bóng rổ tìm một góc kín đáo ngồi xuống ẩn nấp nhìn lên tầng ba ký túc xá nữ.

Mặt đất hơi lạnh, Lục Hạo Thiên lấy khăn tay trong túi ra trải xuống rồi mới ngồi lên, Thẩm Đàm tựa lưng vào một thân cây, ánh mắt rất sáng không biết đang nghĩ gì.

Đợi một lúc không thấy bóng ai, Tào Chính Vũ ngẩng đầu nhìn lên lan can phơi đồ của học sinh nữ rồi xấu hổ dúi tầm mắt: “Làm sao đây nhỉ, giờ tôi thấy bọn mình thật giống lũ biến thái.”

“Tôi cũng thấy thế đấy.” Mặt Bạch Tân ửng đỏ, trước đây ngày nào cũng đi tắt qua sân bóng rổ này đến nhà ăn nhưng chưa bao giờ cố ý nhìn xem ký túc xá nữ thế nào, giờ bỗng nhiên ngồi xuống nhìn chằm chằm lên thấy không tự nhiên chút nào, cảm giác tim đập nhanh hơn, có cả ngượng ngùng, cũng có hơi kích thích.

“Nghĩ vớ vẩn gì đấy!” Lương Tề Sơn nhìn lên dây quần áo phơi ở ban công thấy ngay chiếc áo sơ mi Tần Phương mặc mấy hôm trước phơi ở giữa, cậu ta háng giọng, ra vẻ đứng đắn, “Trong lòng có quỷ, nhìn cái gì cũng đều đáng khinh, biết chưa?”

“Thế sao tai ông còn đỏ chứ.” Lục Hạo Thiên không lưu tình chút nào chém ngay.

“Sặc! ”

Cả lũ con trai đều bật cười.

Bạn đang đọc truyện *Giới Hạn Của Tuổi Trẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Quan Doanh

Ngô Du Du đi theo thầy Mai Hiêm Phong vào thẳng ký túc xá nữ, ký túc xá thứ Bảy không có người, chỉ còn mỗi một mình bác gái trực ban ở đây. Thầy Mai Hiêm Phong xuất trình thẻ giáo viên rồi dẫn Ngô Du Du đi lên.

“Thường ngày quan hệ giữa các em với Quan Doanh có tốt không?” Giữa không gian yên tĩnh, tiếng bước chân trong hành lang nghe rõ mồn một.

Ngô Du Du nói hơi do dự: “Cũng khá tốt ă.” Nếu không tính đến vụ cãi nhau...

“Bạn ấy muốn nghỉ học.” Thầy Mai Hiêm Phong nói.

“Nghỉ học á!” Ngô Du Du kinh ngạc dừng bước.

“Ừ.” Thầy Mai Hiêm Phong tiếp tục nói, “Mẹ bạn ấy không nghe lời thầy khuyên, chắc giờ đang ở trên phòng ký túc các em thu dọn đồ đạc. lát nữa thầy sẽ nói chuyện thêm với bác ấy, em đứng bên cạnh thôi là được.”

Ngô Du Du nghĩ một cái là hiểu ngay, thầy Mai Hiêm Phong mang theo mình là để tránh người ta nói ra nói vào. Thêm nữa là quan hệ giữa bản thân và Quan Doanh trong lớp cũng khá tốt, vì thế ngoan ngoãn gật đầu: “Em biết rồi ạ.”

Lên đến phòng ký túc xá, mẹ Quan Doanh đang ở đấy thu dọn quần áo, rõ ràng chỉ tầm tuổi của Dương Ngọc nhưng so với một Dương Ngọc được chăm chút nhan sắc kỹ lưỡng thì mẹ Quan Doanh phải già hơn đến chục tuổi.

Tóc lốm đốm hoa râm, không nhuộm đen lại mà chỉ búi gọn gàng ở sau đầu, không hề che giấu sự tiêu tụy, già nua của bản thân. Đôi môi lúc nào cũng như đang mỉm cười cực kỳ giống với Quan Doanh.

Bà Quan nhét hết quần áo của Quan Doanh vào một cái túi xách to, thấy họ vào cũng chỉ ngẩng lên nhìn một cái rồi lại cúi xuống tiếp tục việc trong tay.

“Mọi người không cần khuyên gì nữa, Quan Doanh nhà tôi không có thời gian đến trường đâu, nó còn phải hỗ trợ nuôi cả gia đình nữa. Thứ Hai kế toán đi làm, tôi sẽ đi làm thủ tục, năm học này vừa mới bắt đầu, các thầy phải cho tôi rút lại tiền chứ.”

Ngô Du Du biết hoàn cảnh nhà Quan Doanh không tốt nhưng không ngờ lại vì vậy mà đến nông nỗi muốn nghỉ học.

Thầy Mai Hiêm Phong đã nhờ người tìm hiểu về cô Quan trước nên không lấy làm ngạc nhiên.

Thầy đến gần giường Quan Doanh, kiên nhẫn nói: “Đã khai giảng được hai tháng, qua kỳ thi giữa kỳ một rồi, không thể rút lại toàn bộ tiền đâu ạ.”

Bà Quan vẫn luôn tay dọn đồ: “Vây một nửa chắc phải được chứ.”

Thầy Mai Hiêm Phong vẫn rất điềm tĩnh: “Cái này phải hỏi phòng kế toán rồi nhưng bác chắc chắn muốn con gái nghỉ học vì mấy ngàn tệ này ă?”

Bà Quan cười nhếch mép, mắt nhìn tay, tay thoăn thoắt gấp đồ ngay ngắn: “Đâu chỉ là mấy ngàn tệ, không đi học, thời gian đó có thể làm việc nuôi gia đình nữa.”

“Tuy Quan Doanh hiện đã đủ mười tám tuổi nhưng giờ đi làm thì chỉ có thể được người ta trả cho mức lương tối thiểu vùng theo luật định thôi.”

Thầy Mai Hiêm Phong hít sâu một hơi, nhìn chằm chằm bà Quan nói thật bình tĩnh: “Tính từ hôm nay đến ngày thi đại học còn 1920 giờ học bài, tính lương tiêu chuẩn là 11 tệ rưỡi một giờ, cứ cho là em ấy dùng toàn bộ thời gian đi học này để đi làm, vậy thì cũng chỉ kiếm thêm được 22 ngàn 080 tệ. Cộng thêm tiền học phí được hoàn trả nữa thì vẫn chưa tới 30 ngàn tệ.”

“Đánh đổi tiền đồ của con gái lấy số tiền này liệu có đáng không?” Thầy cúi đầu nhìn xuống bà Quan đang ngồi ở mép giường.

Những lời này khiến cô Quan có hơi do dự trong chớp mắt nhưng nó cũng nhanh chóng lướt qua.

Bà Quan buồn cười nhìn lại thầy: “Thầy quên còn cả bốn năm đại học nữa ă? Vây cả cả là năm năm đấy, có chuyện gì mà không cần tới tiền đây? Tốt nghiệp đại học không phải rồi cũng đi làm công hay sao, đi làm kiếm được tiền sớm hơn một chút, đọc sách chỉ cần biết đọc biết viết là đủ rồi.”

Thầy Mai Hiêm Phong không đáp trả ngay mà cẩn thận quan sát vẻ mặt cố chấp mà buồn bã của người phụ nữ đang ngồi trước mặt, lần này thầy đổi giọng nói: “Cô tính như vậy là không đúng.”

Thầy lùi lại vài bước, tựa người vào lan can, mở rộng không gian nói chuyện, thoải mái quan sát người mẹ càng nắm tay lại chặt hơn: “Bây giờ người học hết cấp 3 làm việc ở thành phố cấp 2, tiền lương thường được trả ở mức 1700 tệ một tháng là kịch kim, dựa vào năng lực của con gái cô hiện giờ, thi một trường ngành kỹ thuật không thành vấn đề, tốt nghiệp hệ chính quy ra đi làm lương khởi điểm đã là 5000 tệ rồi.”

Thầy xòe năm ngón tay nhún mạnh rồi thu tay về, nhìn thẳng vào mắt bà Quan nói tiếp: “Như vậy tính ra nếu bỏ học, bốn năm tới con gái cô chỉ kiếm được cho gia đình 116 nghìn tệ, còn nếu tốt nghiệp được đại học chính quy, lương tháng 5000 thì chỉ mất ba năm là có thể kiếm được bằng chừng ấy tiền. Thậm chí nếu tính đến năm 55 tuổi về hưu thì đã kiếm được 1 triệu 188 nghìn tệ cho gia đình.”

Thầy đổ người về trước, một tay chống lên thành giường, cúi đầu nói hết sức đanh thép: “Làm như cô bây giờ là giết gà lấy trứng, 3 vạn tệ ở hiện tại sao có thể so với 1 triệu tệ trong tương lai chứ.”

Ngô Du Du đứng một bên càng nghe càng thấy buồn, trước hết là bởi nội dung này giờ toàn tính toán tiền nong, sau nữa là vì Quan Doanh bằng tuổi mọi người nhưng đã phải cân nhắc đến chuyện nghỉ học, nhớ lại những đêm ôn thi vừa qua bạn ấy vẫn miệt mài thức khuya ôn bài, còn chiến tranh lạnh với mọi người nữa, nghĩ đến đó trong lòng bất giác cảm thấy xót xa.

Mẹ Quan Doanh ngạc nhiên nhìn thầy giáo, một lúc sau lại bắt đầu thu dọn đồ đạc của con gái, về mặt mặt mũi: “Tôi mặc kệ, giờ thầy nói thì dễ nghe lắm, nhưng nhà chúng tôi hiện giờ chẳng còn đường sống, nếu con bé không bỏ học đi làm thì đến tiền sinh hoạt phí của nó cũng là cả vấn đề.”

Thầy bác gái có vẻ đã lung lay, thầy Mai bèn tiến lên một bước ngồi bên cạnh, mép giường tuy nhỏ nhưng thầy vẫn luôn lịch sự giữ khoảng cách nhất định.

Thầy nói bằng giọng ấm áp: “Theo cháu được biết, từ hồi cấp 2, Quan Doanh đã bắt đầu đi làm thêm phụ giúp gia đình, đóng tiền học phí và sinh hoạt phí. Mỗi ngày tiền cơm ba bữa nhiều nhất chỉ tiêu hết 13 tệ, tiền điện nước sinh hoạt phí không quá 2 tệ, nói cách khác mỗi ngày con gái cô chỉ cần 15 tệ.”

“Vậy thì sao?” Bà Quan nhún mày khó hiểu.

Mắt thầy Mai Hiêm Phong sáng lên về tinh anh, giọng thầy càng ngày càng trầm hơn, nói cũng rất chậm, dường như đang cho đối phương thời gian suy xét: “Cứ đến ngày nghỉ là trò ấy lại đi làm, mỗi tháng làm đến hơn 36 giờ công, số tiền làm thêm đó đã thừa đủ tiền sinh hoạt phí cho trò ấy, hơn nữa còn có dư lại để tiếp tế cho gia đình nữa.” Thầy Mai Hiêm Phong phản bác lời lẽ của bà Quan.

Bà Quan đáp lạnh lùng: “Không sai, đúng là con bé có trợ cấp cho nhà nhưng như tình hình nhà tôi thì bấy tiền sao mà đủ?”

“Trợ cấp chính phủ, tiền tuất truy lĩnh sau khi mất của chồng cô và tiền đồng đội cựu chiến binh quyên tặng hàng tháng chắc chắn đủ cho con bé học hết đại học.” Thầy Mai Hiêm Phong nhìn thẳng vào mặt bác gái, nói hết những chuyện mình nắm được.

Bà Quan như đĩa phải vôi, bỏ hết đồ đang cầm trên tay xuống, về mặt hung dữ, đứng phắt dậy, nhìn thầy Mai Hiêm Phong đang ngồi trên mép giường từ trên cao xuống. Tư thế giống như chuẩn bị lao vào đánh nhau khiến Ngô Du Du đứng bên cạnh sợ đứng tim.

“Thầy thì biết cái gì?” Bác gái quát, “Quan Trung vì cái nghiệp làm lính của lão ấy mà bỏ lại mẹ con bọn tôi một mình, tiền trợ cấp đó là lão ấy dùng tính mạng đổi lấy, bà đây không thêm!”

Giọng bác gái càng nói càng lớn tiếng: “Người đã đi rồi, có cho tôi số tiền này phòng có ích gì! Tôi không cần, tôi muốn để các người biết là các người nợ tôi! Là cái thứ mà các người gọi là đại nghĩa quốc gia đẩy nợ mẹ con chúng tôi!”

Người phụ nữ siết chặt cổ áo thầy Mai Hiêm Phong, miệng thở hổn hển, mặt mũi đỏ bừng vì kích động.

Từ đôi mắt thầy Mai Hiêm Phong thoáng qua một chút thương hại, thầy vẫn nói bằng giọng điềm đạm như trước: “Sau đó thì sao? Cô không nhận, cả nhà sống vô cùng cực khổ, con gái của cô chú vì thế mà không thể đến trường, rồi sao nữa?”

Thầy gỡ bàn tay thô ráp vì lao động đang túm cổ áo mình ra, đứng dậy, với ưu thế chiều cao 1m88 khiến cho bà Quan phải lùi về sau mấy bước: “Bọn họ thấy ấy này, thấy ấy này rồi thì sao?”

Thầy nhìn thẳng vào đôi mắt đang dao động của cô Quan, tiếp tục hỏi dồn: “Rồi trong lòng cô có dễ chịu không? Rồi chú Quan Trung có sống lại không? Rồi hai mẹ con cô có cảm thấy được an ủi không? Cô làm vậy là tự làm khổ mình, còn làm người thân của cô khổ lây, trong lòng cô có thấy dễ chịu không?”

“Thầy thì biết cái gì...” Cô Quan nói thì thào.

“Cháu không hiểu.” Thầy Mai ngắt lời, “Cháu chỉ biết rằng nếu cô có bản lĩnh, không cần chỗ tiền trợ cấp đó cô vẫn có thể sống tốt, đã không thấy khổ tâm. Nhưng thực tế là cô không làm được! Cô đã không thể tự lực cánh sinh thì nhận tiền trợ cấp có gì là sai? Cô vì cái gì mà phải khiến con gái cô đi theo, vì sự cố chấp của cô mà khiến em ấy khổ lây?”

“Thầy thì biết cái gì!” Bà Quan thỉnh linh xô ngã thầy Mai Hiêm Phong, đôi mắt giận dữ ngấn ngấn lệ, khuôn mặt đỏ gay vì giận.

“Thầy có biết giờ kiếm tiền khổ thế nào không? Các người được ăn sung mặc sướng từ nhỏ, sao hiểu được nỗi khổ của bọn tôi? Các người là tầng lớp trí thức trên cao, không muốn tuân theo quy luật sinh tồn, các người đâu có phải là vì tốt cho chúng tôi đâu? Cùng lắm chỉ là trò chơi của các người cả thôi!”

Giọng bà Quan phẫn nộ, bất cam: “Có tiền có quyền là có tất cả, thầy có biết chúng tôi phải cố gắng như thế nào không? Những cố gắng mưu sinh của chúng tôi chỉ cần một quyết định băng quơ của các ông lớn các người là tay trắng hết! Quan Trung nhà chúng tôi cũng bị các người làm hại!”

“Nhiều năm qua chẳng lẽ cô chưa từng có cơ hội để vươn mình hay sao?”

Lời thầy Mai Hiêm Phong trở nên sắc sảo, đôi mắt thông tuệ nhìn thẳng vào bà Quan: “Chính cô chưa từng cố gắng, nỗ lực lại đổ lỗi cho xã hội bất công ă? Chỉ ít cháu biết hiện giờ đang có một cơ hội để đổi đời, chính là để Quan Doanh thi đại học!”

Thầy Mai Hiêm Phong hạ chốt câu kết bằng một giọng điệu đanh thép. Thầy nói xong, cả không gian lặng thinh chỉ còn tiếng thở hổn hển của bà Quan.

Bầu trời phía ngoài ký túc đồ au, mặt trời đã gần như khuất hẳn, ánh sáng màu cam xuyên qua cửa sổ hắt lên một nửa khuôn mặt của Ngô Du Du, nửa còn lại chìm vào bóng tối, người đứng cúi đầu không nhìn được về mặt.

“Cô ơi,” Một giọng nói trong trẻo vang lên phá tan cái tĩnh lặng.

Ngô Du Du ngẩng đầu tiến lên mấy bước, dưới cái nhìn chăm chú của mọi người mở ngăn tủ của Quan Doanh lấy ra một cái rương nhỏ.

“Cháu không biết nhà cô đã xảy ra chuyện gì, cũng không biết cô bắt bạn ấy nghỉ học là đúng hay sai nhưng mà cháu biết Quan Doanh chắc chắn... không muốn từ bỏ.”

Mở rương ra, bên trong toàn là sổ ghi, góc ngoài cùng để một cuốn lịch bàn được siêu thị tặng. Quyển lịch bàn màu đỏ thắm được Quan Doanh đánh dấu chỉ chút những kỳ thi quan trọng.

Về mặt cô Quan rất xúc động...

“Những quyển sổ này là sổ ghi tóm tắt công thức quan trọng và những bài sửa sai trong hai tháng qua kể từ khai giảng.” Ngô Du Du lấy chúng ra, sổ cỡ A4, có chừng 7, 8 cuốn, đều đã ghi kín chữ. Mép vở vì lật xem nhiều nên bị quần được những cuốn để trên ép cho phẳng ra, ngay ngắn gọn gàng.

Ngô Du Du đặt chồng sổ vào tay cô Quan, ngẩng đầu lên, đôi mắt đỏ hoe: “Cháu không biết ngày nghỉ bạn ấy làm gì nhưng lúc ở trên trường, mỗi tối trở về ký túc bạn ấy vẫn luôn chăm chỉ đọc sách, có lần cháu tỉnh dậy lúc nửa đêm, phát hiện bạn ấy đang cầm sách ngủ quên trong nhà vệ sinh.”

Chẳng trách Quan Doanh chẳng bao giờ đi chơi cùng mọi người, chẳng trách lúc nào cậu ấy cũng học đến thâm cã mãt, chẳng trách cậu ấy luôn giữ ý thức rõ ràng về hoàn cảnh, luôn luôn tỉnh táo...

Mở một quyển sổ ra

Trong đó không có gì đặc biệt, cũng như những học sinh khác, trang đầu tiên viết vài lời cổ vũ bản thân, mấy câu nói tâm đắc.

Người sao chữ vậy, chữ Quan Doanh rõ ràng, sạch đẹp, mọi thứ được ghi chép rất tỉ mỉ, cẩn thận. Quyển sổ chỉ có hai màu trắng đen, đơn giản, đậm mẽ.

Những quyển sổ ghi chép của Quan Doanh cũng giống như cách làm người của cậu ấy ngày thường, bình tĩnh mà sắc sảo.

Phía dưới những quyển sổ là các bài thi được xếp theo từng môn học, trên mỗi trang bài thi đều có vết mực đánh dấu bài khó, chỗ sai.

Thậm chí cạnh mỗi câu sai đều có chú thích rõ: “Vỡ sửa bài quyển X, trang X.”

Cậu ấy quả thực rất nỗ lực học hành...

Cô Quan giờ từng trang giấy có nét bút của con gái, đôi mắt cô chớp từ từ nhòa lệ.

Đây là lần đầu tiên người mẹ cảm nhận được rõ ràng đến thế sự cố chấp, quật cường của con gái trong học tập.

Trong góc thùng có một con gấu bông cũ mặc chiếc áo thun trắng được giữ cẩn thận, trên chiếc áo có một dòng chữ đàn ông ngay ngắn bằng bút máy đã cũ: “Tặng Doanh Doanh, mừng con được giải quán quân, chúc con ngày càng tiến bộ, luôn luôn hạnh phúc.”

Tay bà Quan run run, nhẹ nhàng cầm con thú bông lên, nước mắt trào ra, nức nở một tiếng, xoay người sang chỗ khác, bụng miệng khóc thất thanh...

Trong góc cầu thang cách phòng ký túc chỉ một bức tường, bốn cái bóng mảnh khảnh đứng sát vào nhau, ánh nắng cuối ngày kéo dài thành những chiếc bóng đen loang lổ.

Bạn đang đọc truyện *Giới Hạn Của Tuổi Trẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Mười giọng hát hay

Sáng chủ nhật, nhà hàng nhỏ cạnh trường M đã bắt đầu bận rộn, chuẩn bị đón học sinh quay lại trường.

“Tiểu Quan ơi, sao chậm thế! Lại xem xem thực phẩm trên xe đã vác xuống hết chưa! Rồi mau mau đi xếp bàn nữa.” Bà chủ nhà hàng “Tứ Xuyên nhỏ” hét to gọi cô gái đang đứng trước cửa.

Cánh tay Quan Doanh mảnh khảnh cố sức vác hết hai thùng cái trắng cuối cùng trên xe xuống, lau mồ hôi trên trán, gất lên: “Biết rồi!” Hôm nay thật đen đủi, một nhân viên xin nghỉ phép, chỉ còn mỗi mình Quan Doanh, giờ đang lúc chuẩn bị mở cửa, lát nữa đến giờ ăn cơm, chỉ có một đầu bếp và một bà chủ, không biết sẽ vội sắp mặt thế nào nữa.

Quan Doanh thăm thò dài, xắn tay áo gọn gàng, tự nhẩm “123” rồi bê thùng cái trắng lên, cả người lao đảo.

“Cẩn thận!” Cũng may không bị ngã, sau lưng có một đôi tay mềm đỡ giúp, một giọng nói trong trẻo hô lên.

Quan Doanh giật mình quay người lại: “Du Du?”

Ngô Du Du đỡ giúp Quan Doanh mặt trắng bệch, cười tủm tỉm “Chào buổi sáng nhé Doanh Doanh!”

Sau lưng Ngô Du Du còn có bốn bạn gái phòng ký túc 310 đứng đó, mọi người đều cười híp mắt chào Quan Doanh.

“Các cậu...” Quan Doanh giới ăn nói nhất thời bí từ.

Văn Thù tiến lên trước, đỡ bớt mấy củ cải để trên, nói rất chân thành: “Xin lỗi, lúc trước tớ không biết cậu vội đi làm. Tớ xin lỗi vì không biết nên đã xúc động.”

Bỗng dưng có người đến xin lỗi khiến Quan Doanh sững sốt.

Quan Doanh không muốn bị mọi người đối xử khác biệt giống như nhà trường dành ưu đãi cho học sinh nghèo ấy.

Có trời mới biết mỗi lần Quan Doanh cầm tờ giấy “XX quyên tặng XX tệ” đứng trên sân khấu chụp ảnh rồi ảnh đó lại đem dán ở bảng tin cho mọi người cùng xem, trong lòng Quan Doanh rất tức giận.

Nỗi tức giận này không có hình thức, chẳng có nội dung, đúng là rất ghét nhưng rồi vẫn nhận tiền quyên góp đó.

“Không sao.” Quan Doanh nghe thấy giọng nói lạnh lạnh của chính mình, cúi đầu, không muốn để mọi người nhìn thấy vẻ mặt của mình.

Ngô Du Du thấy hai tay Quan Doanh siết chặt, tiến lên cười nói: “Bình thường hay bảo nếu cậu có thời gian thì đi cùng bọn mình nhưng nếu cậu đã không có thời gian vậy thì bọn mình đến chỗ cậu! Đổi hình thức sinh hoạt tập thể mới cũng hay lắm.”

Dương Khiết cũng dịu dàng nói: “Chỉ mong cậu đừng chê bọn tớ làm phiền cậu là được.”

Mai Hâm vui vẻ lại gần khoác tay Quan Doanh: “Tớ nói cho cậu biết nhé! Chiều nay Tiểu Bạch đấu trận chung kết đấy! Bọn mình đông người cùng nhau làm xúm với cậu, lát nữa hỏi xin bà chủ xem buổi chiều có thể thả người không nhé!”

Mọi người từ đầu không hề tỏ ra thương hại hay đồng cảm, nói chuyện tự nhiên như thường khiến Quan Doanh khá bất ngờ. Không hỏi han ân cần, tự cho là hay, không thương nọ thương kia.

Mọi người vẫn coi mình là bạn bè bình thường ư?

“Ngán người gì thế!” Văn Thù cầm mấy củ cải huých vai Quan Doanh, cười xấu hổ: “Không phải là cậu không chịu tha lỗi đấy chứ.”

Quan Doanh giật mình tỉnh lại: “Không... Không phải...” Cậu ấy mấp máy môi, mắt sáng lấp lánh, “Tớ không trách cậu đâu, cảm ơn đã thẳng thắn với tớ.”

Văn Thù thở phào nhẹ nhõm, nhoen miệng cười ngốc nghếch: “Sao lại cảm ơn tớ thế! Không trách là may rồi!”

“Hết việc làm đứng ở cửa tán phét hả?” Bà chủ quát, xò dép lê đi ra cửa, từng thớ mỡ trên mặt đều tỏ rõ sự bất mãn: “Nhanh đi làm việc đi, đang vội muốn chết!”

Nói xong bà chủ quay lưng đi luôn, Tần Phương gọi: “Bác chủ ơi.”

Người phụ nữ béo nghiêng người nhìn lại.

“Bác ơi, bọn cháu đông người thế này làm giúp thì nhanh lắm, tầm từ hai giờ đến bốn giờ chiều không có khách ăn cơm, bác để cho Quan Doanh ra ngoài với bọn cháu một lát nhé!” Tần Phương có khuôn mặt ngoan ngoãn, giọng nói dễ nghe, nghe vào bụng đã thấy mềm lòng rồi.

Nhưng bà chủ không dễ tính cho lắm, bà bảo: “Chớ có đùa! Giờ phải rửa rau, kê bàn, ai hơi đâu rảnh đi dạy mấy tiểu thư các cô làm việc được!”

“Bọn cháu không lấy tiền công đâu ạ.” Ngô Du Du thấy có vẻ có thể xin được, bèn tiến lên trước, “Bọn cháu có sáu người, ba đưa đi xếp bàn, ba đưa đi rửa rau rửa bát, đến giờ cơm trưa, đảm bảo sẽ sẵn sàng hết cả đồ ăn tối!”

Thuê một đứa được sáu đứa, bà chủ hơi xiêu xiêu, bà nhìn đám con gái bảo: “Mấy đứa có biết làm không?”

“Biết ạ!” Mai Hâm đẩy Dương Khiết ra trước, nói hết sức nghiêm túc: “Bạn này là chuyên gia nội trợ cái gì cũng biết, còn bọn cháu cũng đều từng tự nấu cơm dọn dẹp cả rồi ạ!”

“Có biết làm không thì bác cứ để bọn cháu làm thử là biết ngay mà.” Tần Phương nói thêm.

Bà chủ do dự một chốc rồi gật đầu: “Vậy bác cứ tạm đồng ý trước nếu đến 2 giờ mà vẫn chưa xong việc thì con bé không được đi.”

“Chắc chắn sẽ xong ạ.” Đám con gái vui vẻ nói.

Từ sau khi cha mất, chuyện trong nhà đều do mẹ và Quan Doanh tự lo liệu, đã lâu lắm rồi không nhận được sự giúp đỡ của người khác ảm áp thế này.

Tùng tia nắng sớm tỏa ra khắp nơi, thời tiết cuối thu mát mẻ, không khí dường như cũng trong lành hơn. Nhìn năm cô bạn trước mặt đang vui vẻ tươi cười, Quan Doanh khịt mũi, trong lòng như có thứ gì đấy vừa tan chảy.

Quan Doanh xoay người, hít sâu một hơi, giọng vẫn lạnh lạnh như trước nhưng mắt dường như đang cười ảm áp: “Ồ đây trả lương theo giờ, buổi chiều đi với mấy cậu thì tớ không được trả công đâu.”

“Hả?” Đám con gái ô lên, cả lũ đều chưa đi làm, chẳng ai biết cách tính lương ra sao. Thế này không phải là gây thêm phiền phức rồi sao.

Tuy nhiên Quan Doanh không để cho mọi người kịp xin lỗi đã chớp mắt, làm ra vẻ con buôn bước nhanh đến trước mặt bà chủ, chống một tay xuống quầy thu ngân, vẻ mặt ti tiện: “Sáu người làm công cho bác, về ngoài không tòi, chỉ đi bê đồ ăn thôi cũng khiến khách ngon miệng hơn. Hôm nay cháu muốn được lĩnh đủ tiền công.”

Lông mày bà chủ dựng đứng, chuẩn bị mắng cho một chặp.

Quan Doanh lạnh lạnh nói: “Đó là giá thuê được sáu trẻ vị thành niên làm công cho cô, cô lời rồi. Hôm nay ngày cao điểm, bọn cháu mà đi thì cô làm sao mở cửa tiệm được?”

Cuối cùng Quan Doanh dựa vào yếu tố “lao động trẻ em” và dọa “bãi công” để đòi được trả đủ lương rồi quay lưng gọi mọi người ra sau bếp. Vừa đi vừa nói: “Quan Doanh tớ sao có thể làm không công chứ.”

“Lợi hại lắm!” Mai Hâm mắt phát sáng.

Mặt đám con gái theo đuôi đều tỏ rõ sự sùng bái.

Văn Thủ tiến lên chào vai Quan Doanh: “May mà có cậu đấy!”

Quan Doanh bật cười cùng mọi người, nghe thấy chính mình nhẹ nhàng mở nói: “Cảm ơn các cậu.”

Cảm ơn của các cậu đã quan tâm, cảm ơn đã thẳng thắn.

Ngô Du Du âm thầm thở phào nhẹ nhõm, lấy làm may mắn vì hôm qua đã đi hỏi trước thầy giáo chỗ làm của Quan Doanh, may hơn nữa là mọi người đều là những người bạn chân thành, lạc quan.

Ngô Du Du ngẩng đầu nhìn trời quang mây thưa, khoe môi cong lên, có những người bạn này thật là hạnh phúc ba đời.

Lúc nhóm sáu đứa con gái chạy thẳng một mạch đến hội trường thi hát, Tào Chính Vũ gọi í ới: “Mấy cậu đi làm bồi bàn đấy à, sao lười thôi thế.”

Cậu ta nói bừa mà trúng phóc, Ngô Du Du nhìn sang mọi người, ai nấy ít nhiều đều có vài vết bẩn, thậm chí còn có thể ngửi thấy cả mùi bếp vẫn ám trên quần áo.

“Bốn tiên hạ phẩm đương nhiên phải mang chút mùi vì trần thế rồi, mau ngậm miệng lại mà xem hát đi.” Mai Hâm tùy tiện vỗ vai bảo cậu ta ngồi dịch vào trong rồi kéo Quan Doanh ngồi hàng trên.

Bốn người còn lại ngồi ở hàng sau, Ngô Du Du ngồi cạnh Lục Hạo Thiên nên thấy hơi xấu hổ, đại công tử họ Lục này có bệnh ưa sạch sẽ.

Ngô Du Du ngồi rất dè dặt, nghĩ bụng không biết mùi trên người sáu đứa có xông khói khiến cậu ta tắc thở không.

Tuy nhiên Lục Hạo Thiên không tỏ vẻ gì là khó chịu, lúc Ngô Du Du cựa người cậu ta quay đầu nói một câu: “Cậu còn cựa nữa người ngồi sau sẽ gãy cổ mất đấy.”

Ngô Du Du quay đầu, quả nhiên vì mình và Dương Khiết ngồi sát nhau mà lại còn ngồi ngoài cùng bên phải nên hai bạn nữ ngồi sau phải vẹo cổ nghiêng sang góc Lục Hạo Thiên để xem sân khấu.

Ngô Du Du xin lỗi mấy bạn nữ rồi ngoan ngoãn ngồi im, liếc mắt nhìn Lục Hạo Thiên không có biểu cảm gì, hai mắt chăm chú lên sân khấu, Ngô Du Du yên tâm tựa lưng chờ Tiểu Bạch lên hát.

Khoảng 2 giờ rưỡi, đến phần thi hát của Bạch Tân, cậu ta hôm nay mặc một chiếc sơ mi trắng quần kaki, chân đi giày phở thông sáng màu, quả đầu húi cua gọn gàng, hoàn toàn cực kỳ đẹp trai.

Cậu ta vừa lên sân khấu, Ngô Du Du đã nghe thấy tiếng mấy bạn nữ sau lưng kích động thì thầm với nhau.

“Đàn anh mười hai đây sao? Đẹp trai quá trời quá đất!”

“Vì khuôn mặt này, tớ sẽ cố vũ cho anh ấy!”

“Con trai lớp 12-1 đó, lớp đó nhiều soái ca lắm.”

“Tớ cũng muốn vào lớp chọn...”

Ngô Du Du chăm chú nhìn Bạch Tân trên sân khấu, không giống kiểu lạnh lùng của Lục Hạo Thiên hay Thẩm Đàm, Bạch Tân mất một mí, mặt hơi non, xem chừng khá là hợp gu mấy người thích trai Hàn như Mai Hâm.

Ngô Du Du liếc nhìn Mai Hâm ngồi hàng trước, người ta còn chưa hát, Mai Hâm đã hoa tay múa chân hò hét, Tào Chính Vũ càng nhìn càng buồn cười, cũng kêu gọi anh em hưởng ứng hô thật to: “Bạch Tân! Cố lên!”

Quan Doanh ngồi ngoài cùng bị lây nhiễm bầu không khí này cũng bật cười.

Đèn tối lại, sau khi MC lùi vào cánh gà, nhạc dạo vang lên.

“Song đao” của Châu Kiệt Luân.

Xuyên thấu ống kính sửa đổi lịch sử gửi tới trí tưởng tượng của con người

Một thước phim tư liệu dài tám cm được khắp mọi nơi khen ngợi.

Hai phe thiện ác đối lập nhau, tôi siết chặt nắm đấm làm quen với

Những thủ đoạn ăn miếng trả miếng

Bạch Tân thay đổi một chút phần nhạc của bài hát, đẩy phần xướng cao lên, xóa phần nhạc cổ truyền, làm nổi bật giọng nam hát chính. Giọng hát lúc đầu ảm đạm sau cao vút, chuyển sang già thanh, khiến người nghe sững tai.

Từ mái nhà cúi đầu nhìn xuống dưới toàn là bạo lực đảo điên

Đáp án giải quyết của thế hệ trước chỉ là mỉm cười cam chịu

Bộ Đường phục uớt sũng trong mưa than thở theo cách rất phương Đông

Tôi không quen nhìn không chịu nổi khi danh dự gia tộc bị tổn thương.

Sau tiếng trống vang lên, người hát gầm nhẹ, rất sống động. Tiếp đây là rap, không rap nhanh, đọc nhấn rõ âm, tròn khí, tiết tấu mạnh mẽ dần theo nhịp trống, giọng hát khàn khàn như có nỗi đau thương như có khí phách của người cầm đao, khiến cả khán đài chấn động.

Bài hát lên đến cao trào, một tiếng binh khí va chạm vang lên rồi tất cả đều im lặng.

Cả khán đài nín thở để rồi sau đó tiếng vỗ tay dậy vang như sấm.

Tác giả có chuyện muốn nói:

Tối hôm qua lúc đọc thấy bình luận mọi người bảo đọc xong muốn khóc, bỗng nhiên mình khóc thật.

Cứ tưởng là văn mình kém hài hước, ít kể chuyện tình yêu, không có cảnh dễ thương, chuyện tình cảm chậm chạp thì dần dần mọi người sẽ không đọc nữa. Có mấy lần mình đã phân vân nghĩ xem có nên thêm vài thứ hay ho vào không nhưng lại cảm thấy đó không phải văn phong của mình. Áp lực cũng rất lớn, thậm chí nghĩ tới chuyện có nên ngừng viết hay không, dù sao mình vẫn quan trọng chuyện công việc hơn.

Khóc xong bỗng nhiên nghĩ thông luôn, cho dù chỉ có một người thấy cảm động cũng đủ rồi, chớ quên tâm nguyện thừa ban đầu.

Cảm ơn sự có mặt của mọi người! Thật đấy! Động lực của mình đều từ các cậu đấy! Cảm ơn bình luận của mọi người! Thật sự cảm ơn!

Chú thích:

*tóc húi cua: rất rất ngẫu. Tóc húi cua trai Tây thì xem

Bạn đang đọc truyện *Giới Hạn Của Tuổi Trẻ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Giác mơ

Bài hát cải biên này của Bạch Tân gây xúc động mạnh với mọi người, các giám khảo cuộc thi đã đứng cả dậy vỗ tay nhiệt liệt.

Khán giả ngồi dưới không kể là học sinh lớp nào đều hoan hô ầm ĩ.

Không ai chú ý có một người ngồi hàng ghế sau đã mỉm cười đứng dậy ra về.

Cuối cùng quán quân cuộc thi tất nhiên là Bạch Tân.

Thi xong, Lương Tề Sơn rủ mọi người xuống căng tin ăn mừng, không uống rượu là chẳng sao hết, cậu ta không tin vào căng tin liên hoan mà thầy Vương Phi còn bắt phạt được!

Bạch Tân, nhân vật chính của ngày hôm nay đến sau cùng. Cậu ta vội vàng chạy tới, sự hưng phấn, vui vẻ vẫn còn ửng hồng trên khuôn mặt, mồ hôi túa ra ướt đầm. Cậu ta bảo: “Xin lỗi, vừa rồi thầy giáo gọi tôi lên văn phòng, sợ là hôm nay không đi liên hoan với mọi người được đâu. Thế tiết tự học buổi tối tôi khao mọi người đồ uống bù nhé?”

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, bữa liên hoan tung bừng trong tưởng tượng bỗng chốc tan thành mây khói.

“Tên chíp hôi nhà ông phạm tội gì à?” Tào Chính Vũ đùa cho bớt bối rối.

Bạch Tân cười ngu: “Tôi cũng không biết nhưng có vẻ rất gấp.”

“Thế mau đi đi, 6 rưỡi tối mới tập trung cơ, lúc nào ông xong thì qua ký túc gọi bọn tôi.” Đại ca Lương Tề Sơn vỗ vai thẳng bạn.

Bạch Tân xin lỗi mọi người thêm lượt nữa rồi chạy biến.

Lương Tề Sơn băn khoăn nhìn sáu bạn nữ, không biết có nên liên hoan nữa không. Tàn Phuong hiểu ý nên chủ động nói trước: “Nhân vật chính đi mất rồi, bọn mình giải tán đi, sáu đứa bọn tớ đi trước, tụi con trai các cậu có thể về ký túc xá uống tiếp, tối gặp sau nhé.”

Lương Tề Sơn đang lo không biết làm thế nào với vụ tụ tập mà thiếu nhân vật chính thế này lại được Tàn Phuong xử lý gọn gàng như thế, thiện cảm với cô bạn không khỏi nhiều hơn. “Được, tối nay tên đó mà không mời mọi người uống nước, tôi sẽ đánh gãy đùi cậu ta.”

“Ha ha ha” Cả lũ con trai đều bật cười.

Mọi người tản đi trong tiếng nói cười rộn ràng. Nhóm Ngô Du Du chào tạm biệt rồi nhanh chóng đi ra phía cổng trường, chớ quên họ đã hứa quay lại quán com làm việc.

“Ôi chết rồi, hình như tớ rửa rau xong vẫn chưa vớt ra.” Mai Hâm thình lình hét lên.

Văn Thù ngửa tay không chịu được lại gõ đầu cậu ấy: “Tớ làm giúp cho rồi, chờ giờ cậu mới nhớ ra thì bọn chúng trưng phênh lên mất!”

Mai Hâm bung trán, mắt long lanh nhìn Văn Thù: “Trời ạ, tớ yêu cậu chết đi được ấy!”

Mấy bạn nữ còn lại đều bật cười.

Ngô Du Du đi sau cùng, bỗng nhiên nhớ đến cuộc nói chuyện giữa Quan Doanh và bà chủ hồi sáng lại thấy lo lo bèn kéo ống tay áo Quan Doanh hỏi nhỏ: “Doanh Doanh ơi, hôm nay cậu nói chuyện với bà chủ như vậy không sao chứ? Liệu bác ấy có gây khó dễ cho cậu không?”

Quan Doanh dứt hai tay trong túi áo, quay đầu mỉm cười với Ngô Du Du: “Chắc là có.”

“Hả?” Ngô Du Du giật thót, mọi người đến là muốn giúp chứ không phải muốn đến làm hại bạn mà.

Quan Doanh nói ngay: “Nhưng không sao đâu, hôm nay là ngày làm cuối cùng của tớ ở đó rồi.”

Thấy Ngô Du Du vẫn nhìn mình chưa hiểu gì, Quan Doanh cười: “Vì mẹ tớ đã bảo tớ là hãy tập trung mà học.”

Quan Doanh ngẩng đầu nhìn lên trời cao, ánh nắng buổi chiều tà vàng óng ánh phủ cái ầm áp vô tận lên mỗi người đang vội vàng ngược xuôi trên con đường nhỏ.

Cảnh vật giản dị mà hạnh phúc khiến Quan Doanh cảm thấy có lẽ giấc mơ không còn là điều quá xa vời nữa.

“Reng... reng... reng...”

Tiếng chuông báo hết tiết 1 ca tự học buổi tối reo lên. Đám con trai đứng dậy giãn gân cốt, không khí trong phòng học lại trở nên thân thiện.

Tiểu Bạch đi lấy đồ uống ở quầy bán quà vặt về, mỗi người một chai, mọi người tự lấy lương thực dự trữ của mình ra, bắt đầu náo loạn ầm ĩ, hò hét khích cậu ta lên bảng hát.

Từ đầu buổi tự học buổi tối, tâm trạng Tiểu Bạch có vẻ hơi nặng nề nhưng trước sự nhiệt tình của mọi người, cậu ta vẫn vui vẻ lên bục giảng phát biểu: “Vậy tôi sẽ hát một đoạn bài “Giấc mơ của tôi” nhé. Hy vọng giấc mơ của mọi người đều sẽ thành sự thật!”

“Được!” Tụi con trai ngồi dưới vỗ tay ầm ầm, còn có tên đứng hẳn lên ghế huyết sáo.

Học sinh lớp 1 hò hét không hề ngại ai, khiến các bạn lớp khác đi ngang qua ai cũng dừng chân lại xem.

“Cứ liên tục tiến thẳng về phía trước

Thế giới thật cuồng điên

Mỉm cười đón nhận đau thương, đem tất cả những giấc mơ

Gửi gắm hết cho thời gian

Hãy cứ bay đi bằng cả trái tim nếu thực sự muốn

Có ai chưa từng trải qua phút giây bối rối

Tôi muốn rằng mình sẽ bỏ qua nỗi chán chường thất vọng

Ôm ấp những nuối tiếc đẹp đẽ

Giấc mơ nhắc tôi rằng không nên dừng lại chờ đợi

Cứ để cho ánh sáng chiếu rọi vào vầng mắt lệ ướt

Sắc cầu vồng mà trái tim ta hằng ao ước nhất sẽ xuất hiện

Dẫn bước tôi đi tới mảnh trời đang có bạn

Bởi vì bạn chính là giấc mơ của tôi

Giấc mơ của tôi...”

Bài hát giọng nữ được thể hiện lại bằng giọng nam chuyển tải thứ màu sắc vừa trông mong vừa do dự của tuổi trẻ đối với tương lai đang chờ phía trước.

Đôi mắt Bạch Tân từ từ nhắm lại để cho giọng hát ngọt ngào, nhẹ nhàng lay động khiến người nghe phải lặng đi vì xúc động.

“...Cứ để cho ánh sáng chiếu rọi vào vầng mắt lệ ướt

Sắc cầu vồng mà trái tim ta hằng ao ước nhất sẽ xuất hiện

Dẫn bước tôi đi tới mảnh trời đang có bạn

Bởi vì bạn chính là giấc mơ của tôi

Giấc mơ của tôi

Giấc mơ của tôi

Bởi vì bạn chính là giấc mơ của tôi...”

Âm cuối vừa tắt, cả lớp hưng phấn vỗ tay hoan hô một lần nữa.

Vài tên bát nháo đầu tiêu vỗ bàn ôm tụi theo nhịp hô.

“Tiểu Bạch!” “Thùng! Thùng!”

“Tiểu Bạch!” “Thùng! Thùng!”

...

Loại hoạt náo viên bệnh thần kinh kiểu này khiến đám con gái nằm bò ra bàn cười không thẳng lưng lên được.

Học sinh các lớp khác vây bên ngoài đứng xem ngày càng đông cũng vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Lương Tề Sơn nhìn cảnh tượng này lập tức biết là hỏng ăn rồi, làm ầm ĩ quá, các thầy cô đang ngồi dưới văn phòng tầng một đâu có ai bị điếc đâu!

Quả nhiên, không đợi cậu ta dẹp loạn đã thấy tiếng thầy Mai Hiêm Phong vang lên ngay cửa: “Đang mở hội thi hát đấy à?!”

Cả lũ học sinh ngồi trong lập tức co vùi thủ tiêu tang vật nhanh chưa đến ba giây. Bạch Tân xấu hổ chạy về chỗ.

Nhóm Ngô Du Du cũng lặng lẽ cất mấy món quà vật vào lại ngăn bàn. Tuy nhà trường không làm nghiêm vụ mang đồ ăn vào lớp nhưng chẳng hiểu vì sao vẫn cứ chột dạ...

Thầy Mai Hiêm Phong quét mắt lia một vòng quanh cả lớp đang ngồi nghiêm chỉnh rồi bảo: “Tuy đang giờ nghỉ nhưng làm gì cũng phải biết chừng mực thôi.” Thấy đứa nào đứa nấy ngồi nghiêm như tượng, đôi mắt thầy dường như đang cười, thầy đôi giọng, “Cả lớp hãy chúc mừng bạn Bạch Tân lớp mình mới giành được giải quán quân cuộc thi hát của trường trước đã nào!” Nói xong thầy là người vỗ tay trước tiên.

Mọi người đi từ ngạc nhiên đến phấn khích, trong khoảnh khắc cả lớp cùng nhau vỗ tay rầm rập.

“Thầy cừ thật!”

“Hay lắm!”

“Tiểu Bạch thật lợi hại!”

Không phản đối hoạt động sau giờ học như những giáo viên chủ nhiệm thông thường, thầy Mai Hiêm Phong rõ ràng rất ủng hộ các hoạt động sinh hoạt phong phú sau khi tan học như thế này.

Nói theo lời của thầy thì là, ở tuổi các em, chỉ cần không ảnh hưởng đến việc học thì chơi được bao nhiêu cứ chơi, chứ mà đợi đến tuổi thầy còn muốn chơi thì lại sợ người ta cười cho.

Về buồn trên khuôn mặt Bạch Tân nhạt đi một chút. Cậu ta ngẩng đầu, mặt mũi đỏ bừng, hai mắt sáng lấp lánh nhìn thầy Mai Hiêm Phong. Thầy Mai Hiêm Phong đang nhìn cậu ta gật đầu cổ vũ.

“Được rồi! Được rồi đấy!” Thầy Mai Hiêm Phong vỗ tay yêu cầu tập trung, giờ tay lên ra hiệu mọi người giữ im lặng.

Thầy gõ tay xuống một bài thi gần đó bảo: “Thầy biết mọi người đã rất nỗ lực trong nửa học kỳ vừa qua, thành tích môn Toán có những tiến bộ trông thấy nhưng thi đại học là tính điểm nhiều môn cộng lại, cho nên những môn học khác cũng chớ có lơ là.”

Thầy gọi Lương Tề Sơn lên giao cho một tờ danh sách. Mặt thầy nghiêm lại.

“Hồi đầu năm thầy không có nói đùa, kết quả lần thi giữa kỳ này, có tổng cộng bảy em bị loại ra, đồng thời cũng có bảy học sinh ưu tú từ các lớp khác sắp chuyển sang lớp chúng ta.”

Một lời của thầy khiến tâm trạng vui vẻ trong lớp vừa rồi lập tức tắt ngúm như bị dội một chậu nước lạnh, tay chân bủn rủn.

“Đây là danh sách học sinh mới, phía dưới cùng là danh sách học sinh bị loại và lớp sẽ chuyển sang tương ứng. Tối nay các em có thể thu dọn ngăn bàn chuyển sang lớp học mới, chỗ ở trong ký túc xá tạm thời không thay đổi.”

Thầy Mai Hiêm Phong không chừa cho mọi người chút thời gian giảm xóc nào mà nói luôn: “Học kỳ này còn một lần đầu loại nữa, chính là kỳ thi cuối học kỳ. Hy vọng mọi người nỗ lực thật tốt, cũng hy vọng những bạn bị loại vẫn tiếp tục không ngừng cố gắng.”

Thầy Mai Hiêm Phong đi rồi, lớp học chìm trong im lặng.

Tiếng chuông vang lên lần nữa báo giờ vào lớp.

Lương Tề Sơn đặt tờ danh sách lên trên bàn giáo viên: “Bạn nào muốn xem thì lên xem nhé.”

Trái ngược hoàn toàn với cảnh tượng chen lấn khi lần đầu tiên có danh sách điểm tích lũy, lần này không một ai nhúc nhích.

Ngô Du Du cảm giác lưng bị bút bi chọc, đằng sau có giọng nói khe khẽ của Mai Hâm: “Du Du ơi... cậu xem giúp tớ được không? Tớ... không dám xem”

Ngô Du Du nhìn lên bức giảng không một bóng người, cảm thấy giờ mà mình đi lên thì áp lực ghê quá nên đành có lỗi với Mai Hâm vậy: “Đợi lát nữa tớ đi xem sau được không?”

Mai Hâm lo lắng bặm môi, cũng hiểu giờ bảo cậu ấy lên qua thực có hơi làm khó người khác nên đành ngoan ngoãn gật đầu.

Suốt thời gian tự học buổi tối còn lại không hề có ai lên xem, mọi người đều bắt an nhìn xuống trang vở. Ở chung với nhau gần nửa cái học kỳ, nói không lưu luyến, nuối tiếc là nói dối, nhất là những bạn xếp cuối lớp thì trong lòng càng lo lắng hơn, bảy người, nghĩa là tỷ lệ trúng thưởng của họ cực cao.

Hết giờ học, mọi người lục tục lên bảng xem danh sách, không may có, may mắn cũng có. Lúc Dương Khiết phấn khởi báo cả sáu đứa đều ở lại, Mai

Hâm cuối cũng đã thở phào nhẹ nhõm, vừa rồi cậu ta căng thẳng sắp phát khóc lên rồi.

May mắn thật, nhóm bạn nho nhỏ thân quen đều còn ở lại.

Ngày hôm sau lên lớp.

Phòng học lớp 1 có bảy chiếc bàn bỏ trống, không kịp để ai đó thương cảm đã lập tức đón chào bảy người bạn học mới tới.

Sau khi các bạn mới giới thiệu xong, Ngô Du Du nhận thấy có hai người quen, một là bạn gái đến hỏi mượn vở lần trước, tên là Trần Tiểu Ngọc, còn một là Thiệu Tuấn lớp 6 bữa mới gặp dưới tầng.

Đúng lúc Ngô Du Du nhìn tới Thiệu Tuấn đứng trên bảng thì cậu ta cũng nhìn ngược lại, hướng về phía ánh mặt trời nhếch miệng cười.

Ngô Du Du hơi lúng túng nhìn đi chỗ khác, lòng bỗng có một thứ cảm giác kỳ lạ thuộc về giác quan thứ sáu. Bạn Thiệu Tuấn này không phải có ý gì với mình chứ...

Người ta bảo con gái thời đi học rất ngốc nghếch thực ra không hẳn đúng, giác quan thứ sáu của các chị em đều rất mạnh mẽ, có khi tên con trai đó còn chưa hiểu tiếng lòng mình thì bạn nữ ấy đã cảm giác được rồi.

Chẳng qua không có bạn nữ nào thích nói rõ thái độ của mình ra trước khi bạn nam bày tỏ, thường là sẽ làm bộ như không biết. Thậm chí còn tự nói với mình đây là ảo giác.

Cái gọi là ngốc nghếch cũng lắm chi là một kiểu dễ thương điểm tô cho đẹp thôi.

Lỡ như đoán sai ý thì biết làm sao, cứ để mình ở thế bị động mới là cách bảo vệ bản thân tốt nhất.

Chú thích:

Bản dịch lời bài hát “Giấc mơ của tôi” được lấy từ bản vietsub của Trương Lượng Đình Jane Zhang VNFC

Bạn đang đọc truyện *Giới Hạn Của Tuổi Trẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Tương lai sẽ làm gì

Từ sau kỳ thi giữa kỳ, Ngô Du Du cảm nhận được rõ ràng bầu không khí học tập trong lớp ngày càng nặng nề, gần đây đến cả Mai Hâm cũng đã bắt đầu không bằng lòng chỉ với những gì được dạy trên lớp, làm xong bài tập yêu cầu là tranh thủ thời gian đi ôn luyện thêm.

Trong lòng mọi người đều chỉ nghĩ đến một thứ: điểm tích lũy!

Sau kỳ thi giữa kỳ, không biết thầy Mai Hiêm Phong bị nhiễm thứ virus điên cuồng gì mà từ một giáo viên Toán dạy giỏi thầy bỗng chuyển sang loại hình toàn năng. Hiện giờ trên bảng điểm tích lũy đã tính thêm hai mục mới là chính tả từ vựng tiếng Anh và kiểm tra Vật lý nâng cao.

Hơn nữa sau khi tới thêm bảy bạn học mới, toàn bộ điểm tích lũy của cả lớp đều bị thay máu, bắt đầu tính lại từ đầu.

“Du Du à, hâm mộ cậu ghê, đã tiến thẳng vào top 10 rồi.”

Hôm nay là ngày tổng vệ sinh mỗi tháng một lần theo quy định của trường. Mai Hâm đứng sát cửa sổ, thì thà thì thào bảo.

“Ồ, vậy à?” Ngô Du Du vẫn cúi đầu tiếp tục vò tờ giấy báo trong tay rồi cầm nó cọ cửa sổ, làm vẻ mặt nghiêm túc đáp lại: “Tớ cũng hâm mộ tớ đó.”

Mai Hâm lập tức cạn lời, không nhìn được đầy khế con bạn một cái: “Cậu nói năng đồ đón như vậy từ khi nào thế hả?!”

Ngô Du Du không nín cười nổi: “Chơi với mấy đứa dờ hơi phòng 603 nên vậy đó.”

“Ấy ấy, đừng có chụp mũ bọn tôi nhé!” Tào Chính Vũ đứng phía sau nhào qua, hai tay vịn một cây chổi lau, cười ma mãnh, “Ký túc bọn tôi tệ nhất chỉ có hai tên hủ nút kia thôi, ngoài mặt im im đứng đưng, sau lưng nguy hiểm giết người không dao!”

“Biết thừa rồi.” Văn Thủ đứng bên hươ chiếc giẻ lau trên tay, “Lúc nào tớ cũng cảm thấy Lục Hạo Thiên rất hợp sau này làm luật sư, chỉ cần nói mấy câu là đủ cho phe đối phương tức chết.”

“Vậy thì “đại soái ca” Thẩm Đàm chắc sẽ rất hợp làm “lừa bịp” sư, miệng nam mô bụng một bồ dao găm luôn.” Mai Hâm thề lười.

“Ha ha ha ha” mọi người đều phải bật cười, nói đúng quá, cậu ta thật quá hợp cái nghề này.

“Này, Du Du, sau này cậu muốn làm gì thế?” Mai Hâm nhảy xuống bàn, đưa tay lên đỡ Ngô Du Du.

Ngô Du Du lắc lắc đầu tỏ ý không cần, cánh tay mảnh khảnh chống xuống mặt bàn, nhanh nhẹn nhảy xuống.

“Chưa nghĩ kia, cũng chẳng biết mình hợp làm gì nữa.” Ngô Du Du thẳng thắn nói, “Cậu thì sao?”

“Tớ muốn làm sâu gạo!” Mai Hâm giữ miếng giẻ lau, nói rất hào hứng, “Được ăn uống thỏa thích, ngắm trai đẹp mỗi ngày, không phải tăng ca, không bị ganh ghét, còn được trai đẹp bao nuôi nữa!”

“Thế cậu làm nghề mộng du đi.” Văn Thù lờm cho một cái rồi trèo lên bàn để lau cạnh trên và mặt phía ngoài cửa sổ. Dáng người cao gầy và mái tóc ngắn gọn gàng của bạn ấy nhìn sao thật giống một cậu con trai đáng yêu.

Tào Chính Vũ nhìn không chịu được, quảng cây gậy lau trong tay đi, cầm giẻ lau lên bảo: “Để tôi làm cho, để đấy tôi, chẳng biết nghĩ gì nữa, sao có thể để con gái lau cửa sổ được.”

Nói xong cậu ta nhảy luôn lên bàn, đẩy Văn Thù ra.

Văn Thù vui vẻ cười: “Cảm ơn Đại Tào nhé!”

“Ái chà, Đại Tào hôm nay làm anh hùng cứu mỹ nhân đó.” Lương Tề Sơn và mấy tên con trai phòng 603 khác lau dọn phòng thí nghiệm xong về lớp bắt ngay được cảnh này nên reu reo ghẹo ngay.

“Cái này là do nhà trường phân công không hợp lý, tôi đang dùng thực tiễn để chứng minh mệnh đề nam nữ phối hợp cùng làm việc thì không biết mệt là gì đây.” Tào Chính Vũ vừa lau vừa lẩm bẩm.

Mấy bạn nam khác cũng chạy lại giúp con gái dọn dẹp.

Mọi người cứ nói chuyện mãi rồi lại lộn trở về với chủ đề lúc đầu.

Tương lai muốn làm gì.

Lương Tề Sơn suy nghĩ một chút rồi nói: “Chắc tớ sẽ học tiếp khoa học tự nhiên, mất công học mấy môn tự nhiên mãi, không thể lãng phí được. Về phần học khoa gì thì tớ vẫn chưa nghĩ ra.”

“Tớ cũng thế!” Dương Khiết đang kê bàn về chỗ cũ, “Chỉ biết là sau này sẽ học ban tự nhiên, còn lại chưa biết làm gì.”

Tào Chính Vũ đứng sát cửa sổ quay lại nói: “Tôi nhớ hồi nhỏ viết văn bài công việc trong tương lai, tôi từng muốn làm đủ nghề từ nhà khoa học cho đến ngôi sao, mỗi thời mỗi nghề.”

“Phải đó.” Ngô Du Du đồng ý, “Đúng là một tuổi nghĩ mỗi khác, có điều tương lai làm gì, tớ nghĩ nó được quyết định bởi tớ học đại học gì.”

“Vậy thì chưa chắc, tốt nghiệp đại học xong, thường chẳng làm đúng chuyên ngành mấy đâu.” Dương Khiết phản bác.

“Bạch Tân thì sao?” Mai Hâm thấy Bạch Tân đứng một mình không nói gì nên hỏi chuyện.

“Tôi à...” Khuôn mặt luôn sáng sủa của Bạch Tân có chút rầu rầu, hơi nhíu mày, “Tôi muốn làm ca sĩ.”

Tất cả mọi người đều khá bất ngờ. Tào Chính Vũ cười: “Đúng đó! Cậu hát nghe hay lắm! Bạo hồng rồi nhớ tìm tôi làm người đại diện nhé!”

“Cả tớ nữa! Tớ cũng muốn làm người đại diện.” Mai Hâm theo sát sau gáy tay xung phong.

“Làm người đại diện vất vả lắm, cuộc sống sâu gạo của cậu sẽ tan thành mây khói mất đấy.” Văn Thù cười.

Mai Hâm lập tức ịu xù: “Thế á? Vậy thôi đi... Tớ mắc làm sâu gạo rồi!”

“Ha ha ha” Mọi người đều phải bật cười.

“Tôi nói thật đó!” Thấy mọi người không nghiêm túc mấy, Bạch Tân ngắc đầu, có hơi do dự nhưng vẫn chọn phải nói cho rõ.

“Bữa đó sau khi thi hát xong, người đại diện của công ty S tìm gặp tôi thông qua thầy giáo, bảo tôi tham gia phỏng vấn của công ty họ tháng sau.”

Lập tức mười người của hai phòng ký túc đều quay lại nhìn cậu ta, mặt ai cũng rất ngạc nhiên.

“Ông đã kiểm tra danh tính của ông ta chưa?” Thẩm Đàm là người nói đầu tiên.

“Ừ, rồi, thầy dạy Nhạc đã kiểm tra giúp tôi rồi.” Bạch Tân gật đầu.

“Ồi chà, có phải sau này tôi có thể lấy vở bài tập của ông đi bán lấy tiền phải không...” Tào Chính Vũ cảm thán.

Lương Tề Sơn ngắt lời cậu ta, nói với Bạch Tân: “Vậy ông có định đi không? Nếu đậu thì sao? Có được đi học nữa không?”

Câu này hỏi trùng phóc thắc mắc của tất cả mọi người. Lúc mới nghe tin này, ai cũng giật mình nhưng nghĩ đến tình hình hiện giờ của họ thì trong lòng Bạch Tân chắc chắn đang rất mâu thuẫn.

Gánh nặng học tập năm cuối cấp không cho phép duy trì giấc mơ âm nhạc của cậu ấy.

“Tôi không biết.” Bạch Tân vứt giẻ lau xuống, tựa lưng vào bàn nói từ từ, “Ông ta bảo nếu qua phỏng vấn thì sẽ thảo luận với tôi chuyện sáng tác bài hát, theo ý này thì chắc là vẫn có thể đến trường đi học được.”

“Đến trường không thành vấn đề, nhưng học lên cao thì khó khăn lắm.” Lục Hạo Thiên lạnh lùng bỏ một câu.

“Cậu có muốn trao đổi thêm với thầy Mai Hiểm Phong không?” Dương Khiết đề nghị.

Bạch Tân nhìn một cái rồi lắc đầu.

Tuy thầy giáo là người dẫn dắt chỉ đường dẫn lối cho học trò nhưng học trò ở tuổi này dù cho có chuyện gì cũng không thích tâm sự với thầy cô nữa, chứ đừng nói là cha mẹ.

“Thầy Mai Hiểm Phong chắc chắn sẽ không đồng ý đâu. Đến thi học sinh giỏi còn không cho đi nữa là cái này.” Quan Doanh nói.

“Thi học sinh giỏi Lý ấy hả?” Lương Tề Sơn vỗ người Thẩm Đàm, “Tôi nhớ hồi lớp Mười ông từng đi rồi phải không?”

Thẩm Đàm dứt hai tay trong túi, lưng dựa trên ức tường vôi trắng, đôi mắt đen láy như mặt nước phẳng lặng: “Ừ.”

“Hết năm lớp Mười là tôi chẳng quan tâm nữa.” Lương Tề Sơn nói tiếp, “Cuộc thi năm nay chắc bắt đầu rồi đấy, lớp mình không có ai đi à?”

“Có đấy.” Mai Hâm chen vào ngay, “Ban đầu thầy Lâm dạy Lý bảo Du Du đi rồi nhưng sau đó lại bị thầy Mai Hiểm Phong ngăn lại.”

Mọi người lập tức đổ dồn vào nhìn Ngô Du Du đang đứng im này giờ.

“Hả?” Bỗng dưng bị gọi tên, Ngô Du Du sửa dáng ngồi lười của mình lại, thấy cả Bạch Tân cũng đang nhìn mình thắc mắc, Ngô Du Du bèn háng giọng giải thích:

“Thực ra không phải thầy không cho đi mà là thầy gọi tớ lên văn phòng phân tích học lực hiện tại của tớ rồi khuyên tớ đừng đi thi, chịu khó học tập chăm chỉ.”

Nguyên văn lời thầy Mai Hiểm Phong là: “Dựa vào tình hình trước mắt của em, thi học sinh giỏi Lý thêm lần nữa rồi gửi gắm hy vọng vào khả năng được xét tuyển thẳng thì không chắc ăn bằng việc em tăng cường học Anh và Hóa, tham gia kỳ thi tuyển sinh đại học chung.”

Ngô Du Du cũng tự xem xét thành tích của bản thân và tình hình tuyển thẳng của các trước đại học, cảm thấy quả đúng thế, chưa kể bản thân không yêu đương cuồng dại gì môn Lý lắm, nó cũng chỉ là một môn học thôi.

Thế nên Ngô Du Du chủ động từ chối tham gia thi học sinh giỏi, tiếp tục ôn tập như bình thường. Chỉ có thầy Lâm là hơi buồn lòng.

“Tôi đoán nếu Tiểu Bạch đi hỏi ý thầy, thầy nhất định cũng sẽ nói...” Tào Chính Vũ nhái theo vẻ mặt thầy Mai Hiểm Phong, “Dựa vào tình hình trước mắt của em, xác suất theo đuổi giấc mơ âm nhạc thành công không cao bằng em chăm chỉ học để thi đại học.”

Tuy đùa không đúng lúc nhưng giọng nói và dáng điệu y như đức của cậu ta vẫn khiến mọi người phải cười phá lên, Bạch Tân trông cũng vui vẻ.

Thế thì cậu cứ đi thử xem sao nhỉ? Dù sao cũng chỉ là phỏng vấn thôi mà, chắc không ảnh hưởng gì ghê gớm cả đâu.” Tàn Phuong đề nghị, nghiêm túc nói với Bạch Tân, “Tớ cảm thấy nếu cậu không đi thì đáng tiếc lắm.”

“Nếu sau cùng vẫn chọn thi đại học thì chi bằng đừng đi, lỡ như đậu phỏng vấn chẳng phải càng buồn hơn à.” Quan Doanh lại có ý kiến khác.

“Đồng ý.” Lục Hạo Thiên chẳng mấy khi được một lần tán đồng với người khác.

“Này chứ, sao hai cậu lại vậy hả, càng nói càng khiến người ta rối thêm ra.” Tàn Phuong đánh chời Quan Doanh.

“Bọn tôi chỉ nói thật thôi.” Lục Hạo Thiên mở rộng hai tay, tỏ rõ lập trường.

Thấy Bạch Tân có vẻ ngày càng rối, Thẩm Đàm đứng thẳng dậy lại gần vỗ vai cậu ta: “Cho dù chọn gì thì hãy cứ đi đến cùng.”

“Đúng!” Lương Tề Sơn cũng tiến lên bá vai cậu ta, đôi mắt sáng ngời, môi mỉm cười, mặt mũi rạng rỡ, “Đừng để ý những thứ khác, lòng nghĩ thế nào thì

làm theo thể ấy. Bọn tôi mãi mãi ủng hộ ông!”

Bạch Tân bật cười, mặt tái tái: “Cám ơn!”

Ngô Du Du nhìn về mặt ấy biết rằng trong lòng cậu ta vẫn chưa quyết, mọi người ở đây, mỗi người đều có một cách nhìn riêng nhưng không ai có thể lựa chọn thay cậu ấy. Ngoài giúp cậu ta phân tích, mọi người chỉ còn có thể cổ vũ cậu ấy về mặt tinh thần thôi.

Chú thích:

*bạo hồng: Là hiện tượng 1 người nhờ 1 tác phẩm/ vai diễn/ bộ phim nào đó mà đột nhiên gia tăng độ nổi tiếng đáng kể, thậm chí có thể nói là đổi đời luôn.

Bạn đang đọc truyện *Giới Hạn Của Tuổi Trẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Đến tháng

Sáng thứ tư, Ngô Du Du vừa rời giường liền phát hiện có biến.

Đến tháng rồi, nguy hiểm hơn là, không hề báo trước!

Đây là chuyện ngại ngùng nhất của con gái, thời gian vệ sinh cá nhân buổi sáng đã ít nay còn ít hơn.

Nhờ có Tần Phương giúp dọn phòng, Ngô Du Du cố gắng lắm mới đến kịp giờ chạy bài tập chạy đầy xấu hổ buổi sáng của thầy Mai Hiêm Phong.

Vội khuôn mặt nhợt nhạt, Ngô Du Du vừa hô “có mặt” vừa chen ngay vào vòng chạy cùng với Tần Phương.

Mỗi bước chạy đều không dám bước quá rộng nhưng cảm giác khó chịu vẫn ngày một tăng lên, ngày càng thấy không khỏe. Tuy vậy, Ngô Du Du vẫn cố gắng bám kịp nhịp chạy của cả lớp. Còn về phần miệng phải tụng từ mới và ngữ pháp, Ngô Du Du không hề thuộc được một chút nào, vật lộn mãi mới qua được giờ thể dục buổi sáng.

“Tớ cảm thấy mình sắp thăng thiên rồi.” Hết giờ chạy thể dục buổi sáng, Ngô Du Du đang ngồi uống sữa đậu nành trong căn tin.

Ngày đầu tiên của Ngô Du Du lúc nào cũng cực kỳ đau, tí như sáng nay bắt đầu nhâm nhâm đau, từ sau sáu giờ sáng bắt đầu đau quằn quại. Mấy lần trước may đều khéo vào cuối tuần hoặc nghỉ lễ, đây là lần đầu tiên kể từ khi lên Mười Hai, ngày đầu tiên của Ngô Du Du rơi vào ngày đi học.

“Tớ có gói trà gừng đường đỏ, tí nữa lên lớp tớ pha cho cậu một cốc nhé.” Dương Khiết quan tâm nói.

“Không hồ là mama của phòng ký túc, cái gì cũng có.” Văn Thù cảm thán còn bị Dương Khiết khinh bỉ một cái.

“Đau lắm hả?” Mai Hâm cắn bánh bao, nhìn Ngô Du Du đang chau mày. Mai Hâm chưa từng bị đau bụng kinh nên không hiểu nhưng xem ra là rất đáng sợ.

“Đúng vậy, đau âm ỉ mãi, còn khó ở hơn bị đâm phải kim.” Cách so sánh của Ngô Du Du lập tức khiến Mai Hâm sợ run bắn, kim đâm á?! Ôi mẹ ơi, nghĩ thôi đã xoắn cả ruột lại rồi.

“Hôm nay thứ Tư nhì?” Tần Phương chợt nghĩ ra, “Thế bài thi thể dục cuối kỳ làm sao bây giờ?”

“Á! Hôm nay hình như kiểm tra chạy bền 800m và nhảy xa!” Văn Thù bổ sung, khiến Ngô Du Du càng thêm tuyệt vọng.

“Vậy đành phải xin phép thầy thôi...” Ngô Du Du nói đầy bất đắc dĩ.

Tiết thể dục buổi chiều.

Ngô Du Du đã bước sang một giai đoạn đau quằn quại mới, cả giờ nghỉ trưa không ngủ được chút nào, xong mười phút luyện tập tư duy logic là chẳng đọc được gì nữa hết, trong đầu chỉ có một ý nghĩ, chết quách cho xong...

Nhờ Tần Phương dìu, Ngô Du Du từ từ đến được sân thể dục.

Hồi học trung học, con gái đến ngày thường chẳng muốn bị nhiều người biết, Ngô Du Du cũng thấy thế nên cứ cố làm ra vẻ như thường.

Tuy nhiên con trai thời nay có hiểu biết vượt xa những gì con gái tưởng.

“Có phải Ngô Du Du bị đau dạ dày không nhỉ? Hôm nay tôi thấy cậu ấy có vẻ không khỏe, cứ ôm bụng suốt.” Bạch Tân tranh thủ nói chuyện phiếm trong lúc khởi động làm nóng cơ thể cùng với đám con trai cùng phòng ký túc.

“Tôi đoán là đến ngày ấy hằng tháng.” Tào Chính Vũ ra vẻ hiểu biết đưa ra phán đoán.

Cả lũ con trai đứng đó đều đỏ mặt.

“Chắc chắc, ông anh đây thật là dày dặn kinh nghiệm, hiểu biết quá.” Lương Tề Sơn cười quái dị.

Đề tài tán gẫu của đám con trai khá ít ỏi.

Thẩm Đàm nhìn thoáng qua hướng Ngô Du Du, bỗng cúi đầu nhắc khẽ: “Thầy giáo đến.”

Tất cả đám con trai lập tức im re, nhanh chóng xếp hàng về vị trí.

Bài khởi động vẫn là chạy chậm một vòng quanh sân như mọi khi, con trai chạy trước, con gái chạy nối theo sau. Ngô Du Du đi lên xin phép thầy giáo.

“Vậy em có thi nhảy xa được không?” Tuy thầy giáo là nam nhưng chẳng lạ gì chuyện này.

“Nhảy ba bước ạ?” Ngô Du Du hỏi.

“Ừ.” Thầy nhìn Ngô Du Du một cái, “Thầy nhớ hồi lớp Mười, em là quán quân nhảy ba bước của đại hội thể dục thể thao phải không?”

“Vâng ạ.” Ngô Du Du cười ưỡ ỏi, tuy nhảy tại chỗ không giỏi nhưng nhảy ba bước lại xuất sắc bất ngờ, thậm chí vì bước chạy đà rất tốt mà thầy giáo còn bảo Ngô Du Du sang thi chung với bên nam.

“Vậy hôm nay em cứ nhảy đi, cuối tiết thầy bảo mọi người nhảy ba bước, em nghỉ chạy 800m, lúc đó cả vào.”

“Vâng ạ.” Ngô Du Du ngoan ngoãn gật đầu, nhìn về phía các bạn học đang chạy, ưỡ ỏi đi chuyển về phía khán đài.

Sau khi chạy làm nóng cơ thể xong, thầy giáo chia con trai thành hai nhóm kiểm tra chạy 1000m.

Nhóm đầu tiên kiểm tra xong, thầy đưa đồng hồ bấm giây giao cho Lương Tề Sơn cầm, đi lại chỗ Ngô Du Du ngồi.

Đám con trai mới chạy xong ở bên này, ngoài Lương Tề Sơn còn đứng thẳng đờ, những người khác đều tản ra khắp nơi, ngã trái ngã phải.

Tào Chính Vũ thở hồng hộc nằm ườn trên thảm cỏ, tay chân đang hình chữ đại.

“Vừa chạy xong không nên nằm.” Lục Hạo Thiên mặc dù đang mắc thở không ra hơi nhưng vẫn thích lắm lời.

“Ông đây... Mặc kệ ông!” Tào Chính Vũ nuốt nước bọt, tiếp tục thở phì phò, “Không nằm... mới thật là không tốt ấy... mẹ nó chứ... mệt chết đi được!”

Thẩm Đàm chống hai tay xuống đầu gối, điều hòa nhịp thở. Vì phải chạy bộ nên hôm nay cậu ta mặc một chiếc áo len dệt cổ rộng màu đen, lúc khom lưng xuống, xương quai xanh lấp ló như thấy như không khiến con gái các lớp khác trên sân thể dục liên tục ngo sang nhìn.

Tào Chính Vũ vừa hồi sức, nhòm người dậy ngồi trên bãi cỏ thì thấy ở hố cát gần khán đài, thầy giáo đang vẽ vạch, một bạn nữ mặc đồng phục mùa đông lặng lẽ đứng cách đó không xa, hình như đang nói chuyện với thầy.

“Không phải Ngô Du Du không khỏe sao? Sao còn thi nhảy ba bước nhỉ?” Cậu ta thắc mắc.

Thẩm Đàm và những tên con trai khác đều nhìn về phía đó.

“À, tôi nhớ bạn đây hồi lớp Mười là quán quân hạng mục này đấy.” Một tên con trai phát biểu.

“Thật à? Lợi hại nhỉ.” Tào Chính Vũ ngạc nhiên.

“Đúng thế.” Người kia nói rõ hơn, “Bước dặm đà đầu tiên của cậu ấy rất xa, chạm đến mép hố cát nên vạch lấy đà của bạn ấy xa hơn các bạn nữ khác một chút, gần như là giống của con trai. “Ồi vãi! Trâu bò vậy cơ à?!” Tào Chính Vũ lại tiếp tục ngạc nhiên ra mặt.

Cái giọng lạnh lạnh của Lục Hạo Thiên bỗng lên tiếng: “Nhưng lần này vẽ vạch lấy đà nữ đấy.”

Tụi con trai đều nhìn theo hướng Lục Hạo Thiên nhìn, Thẩm Đàm cũng đứng thẳng dậy nhìn, đôi mắt vốn phẳng lặng như làn thu thủy, đôi đồng tử bỗng co lại nhanh chóng.

Ngô Du Du bặm môi, thử thả lỏng bàn tay phải đang ấn bụng, duỗi thẳng lưng, cảm giác đau đớn tạm ngưng lại. Ngô Du Du lúc này chỉ có ý định duy nhất là tranh thủ khoanh cắt cơn đau này phải nhanh chóng nhảy cho xong, không cần điểm cao, đạt tiêu chuẩn là được.

Sau khi gạt đầu ra hiệu với thầy, Ngô Du Du tĩnh tâm hít sâu một hơi, bước lùi hai bước rồi lập tức phát lực chạy lấy đà dậm nhảy.

Tuy nhiên đúng vào lúc dậm nhảy, hố cát đã ở ngay trước mắt, Ngô Du Du bỗng giật thót, dường như nhảy lấy đà ngắn quá!

Lúc tiếp đất, chân phải giẫm trúng mép hố cát, từ mắt cá chân lan ra một cơn đau kinh khủng. Ngô Du Du hét lên rồi ngã rầm vào trong hố cát.

“Du Du!”

“Ngô Du Du!”

Bên tai có tiếng các bạn học gọi nhưng Ngô Du Du không còn sức đáp lại, tầm nhìn trước mắt dần dần tối đi, cơn đau bụng kinh đã bị cái đau hết sức rõ ràng từ chỗ mắt cá chân lấn át.

Ngô Du Du cuộn người hít sâu, mồ hôi lạnh túa ra, đau đến nỗi không kêu được thành tiếng.

“Mau! Khiêng vào phòng y tế!” Bên tai có tiếng bước chân lộn xộn, có tiếng gọi sốt ruột của thầy giáo từ đâu đó vọng tới.

Bỗng nhiên Ngô Du Du cảm thấy có một đôi tay khỏe khoắn đỡ lưng và nâng khoeo gối của mình dậy, khuôn mặt áp vào một bộ ngực ấm áp.

Thiếu niên vừa mới vận động xong không có mùi mồ hôi kỳ lạ mà còn có cảm giác ấm áp trong lành như ánh sáng mặt trời phả vào mặt.

Ngô Du Du hé mắt nhìn thấy một chiếc cằm đẹp, làn da trắng của Thẩm Đàm dưới nắng mặt trời dường như sáng bóng lên, cọng tóc thấm ướt mồ hôi, một gương mặt tuấn tú đang cau mày căng thẳng.

Thấy Ngô Du Du nhìn mình, một cặp mắt đen thẳm cúi xuống nhìn về phía Ngô Du Du.

“Nhìn một chút.” Giọng nói khẽ khàng như nước đó, đúng ba chữ đấy đã khiến Ngô Du Du cảm thấy yên lòng vô cùng, dần dần thả lỏng chiếc áo đen đang nắm chặt trong tay.

Đầu đón ngày một nhiều hơn, Ngô Du Du từ từ nhắm mắt lại bất tỉnh.

Trong cơn mơ, hình như Ngô Du Du đã quay về thời thơ ấu.

Ngô Du Du đi học về tới nhà thì thấy một đôi giày da đen đặt trước cửa nhà, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn bùng nổ một nụ cười vui sướng.

Cô bé đá vội đôi giày thể thao trên chân, không kịp thay dép lê đã chạy thẳng vào nhà.

Lúc thấy bóng người cao lớn mặc quân phục bên trong phòng khách, miệng cô bé đã cười ngoác tận mang tai, tiếng cười đầy trong trẻo, vô tư.

“Cha ơi!”

Nghe thấy tiếng của con, Ngô Quân đứng trước cửa sổ xoay người lại, ngồi xổm xuống, dang rộng đôi tay, giọng nói ấm áp, trầm hùng: “Du Du về rồi à, có nhớ cha không?”

“Nhớ ạ!” Ngô Du Du đáp thật to, trời chiều ngả về tây, ánh tà dương xuyên qua cửa sổ hắt vào căn phòng màu gỗ, người trước mặt bị phản quang nên không thể nhìn rõ từng đường nét nhưng một nỗi lo lắng vẫn cứ ùn ùn trào dâng trong lồng ngực, dường như da đầu cũng đang run lên.

Cô bé lao vội tới ôm lưng cha thật chặt, hơi thở trong mát như ánh mặt trời khiến sống mũi cay cay: “Cha ơi... Con rất nhớ cha...”

“Cha ơi...” Ngô Du Du từ từ mở mắt ra, trần nhà trắng như tuyết, bốn phía kéo rèm trắng, người nằm trên giường bệnh, tay cầm kim truyền dịch.

Là phòng y tế của trường.

Ngô Du Du đưa tay chùi nước mắt, từ từ nhòe dậy.

“Roẹt” một cái, rèm che được kéo ra, Mai Hâm vui vẻ thò đầu vào thăm dò: “Cậu tỉnh rồi!”

Mai Hâm vẫn đang mặc đồng phục thể dục, thậm chí không mặc thêm áo khoác nên Ngô Du Du đoán mình ngất không lâu lắm.

Ngô Du Du nói, tiếng bị khàn: “Mặc áo khoác vào đi, trời lạnh đấy.”

“Phòng y tế có điều hòa, cậu khỏi lo cho tớ đi!” Mai Hâm xua tay, lại gần quan sát sắc mặt Ngô Du Du thật cẩn thận, quan tâm hỏi han: “Cậu thế nào rồi? Còn đau không?”

“Mắt cá chân vẫn còn hơi đau một chút.” Ngô Du Du cẩn thận đánh giá, mắt cá chân chắc hơi sưng, hơi phù, hơi đau.

Bỗng nhiên nghĩ tới một vấn đề, Ngô Du Du tròn mắt nhìn xuống dưới chân. Sáng nay dùng loại băng ngày, giờ nằm lâu thế này, có phải đã tràn ra giường rồi không?!

Trên tấm vải ga giường là một chiếc áo khoác tối màu, còn trên chiếc áo khoác tối màu có một vài vệt máu, nhìn thấy ghê.

Ngô Du Du ủ rũ ngẩng đầu lên xin lỗi Mai Hâm: “Làm bẩn áo của cậu rồi... Tớ...”

Không đợi Ngô Du Du nói xong, Mai Hâm đã vội xua tay ngắt lời: “Không phải của tớ!” Nói xong lại nheo mắt đầy đê tiện, cười cũng thật xấu xa: “Cái áo khoác này là của Thẩm đại thần.”

Cái gì?!!

Trong nháy mắt, Ngô Du Du chỉ cảm thấy mặt nóng rực, sấm sét rung trời.

Tác giả có chuyện muốn nói:

Vì gần đây có quy định mới cấm tình tiết yêu sớm nên không dám viết quá rõ ràng cho các đồng chí học sinh trung học vị thành niên của chúng ta, từ chương này mình bắt đầu thêm vào một chút cảm mến nhưng tình yêu hồi đi học trong trí nhớ của mình khá là mờ lung nên các cảnh tình cảm thực sự thì đợi sau tốt nghiệp nhé.

Bạn đang đọc truyện *Giới Hạn Của Tuổi Trẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Bệnh viện

Nhận được tin báo, thầy Mai Hiêm Phong lập tức chạy vội đến phòng y tế.

Mai Hâm được thầy sai đi lấy áo khoác cho Ngô Du Du, cô bạn còn cực kỳ tâm lý lấy thêm một chiếc quần dài và một miếng băng ban đêm rồi giúp thu dọn chăn chiếu.

Thầy Mai Hiêm Phong thấy mặt mũi đứa học trò vẫn tái mét bèn tháo luôn chiếc khăn len quàng cổ màu xám của mình ra quàng lên cổ con bé, khom lưng xuống bảo: “Lên đi.”

Ngô Du Du quan sát tấm lưng áo bành tô màu đen, do dự trong giây lát rồi ngoan ngoãn nằm lên.

Thầy cũng Ngô Du Du lên xe đưa đến bệnh viện ở gần trường rồi lại cũng tiếp vào trong bệnh viện.

Ngô Du Du áp mặt lên bờ vai rộng của thầy mà ngỡ như đang được cha cõng.

Hai người họ đều giống nhau, đều có trong mình sự trầm tĩnh và cương nghị riêng có của một người lính.

“Thầy đã báo tin cho cha mẹ em rồi.” Thầy Mai Hiêm Phong xóc người Ngô Du Du lên cõng cho chắc, vừa đi vừa nói chuyện.

Hành lang dài của bệnh viện không một bóng người, chất giọng khàn của thầy bỗng nghe sang sảng rõ ràng.

“Họ ra nước ngoài hết rồi ạ.” Ngô Du Du đáp khe khẽ.

“Thầy biết.”

Chẹp, quên bém mắt thầy là bạn học với chú Lâm đấy...

“Cám ơn thầy ạ.”

“Chuyện phải làm mà, em bị thương, thầy là chủ nhiệm lớp cũng có phần trách nhiệm.”

Thầy cõng Ngô Du Du vào phòng khám, đi lấy số rồi lại cõng đi tiếp.

Cuối cùng hai thầy trò ngồi trên hành lang dài chờ phim chụp X quang. Trời đã muộn, đèn từ phòng trực hắt ánh sáng trắng xóa xuống nền đất.

“Giờ em đang ở nhà ông nội hả?” Thầy Mai Hiêm Phong hỏi.

“Vâng ạ.” Ngô Du Du gật đầu.

“Có muốn báo cho ông biết không?”

Ngô Du Du ngẩng đầu ngạc nhiên, không ngờ thầy vẫn chưa báo cho ông nội. Ngô Du Du này giờ còn đang lo ông năm nay đã nhiều tuổi rồi, bắt ông chạy tới thành phố C một chuyến thật không tiện.

“Không cần ạ, xem kết quả đã rồi tính, nếu không có vấn đề gì lớn thì thầy đừng nói cho ông biết nhé.”

“Ừ.” Thầy Mai Hiêm Phong đồng ý ngay, không do dự, chứng tỏ sự tôn trọng hoàn toàn quyết định của học trò của thầy.

Thời gian chờ hơi lâu, hai thầy trò ngồi im re một lúc, Ngô Du Du lại nói:

“Thưa thầy.”

“Giê em?” Thầy Mai Hiêm Phong quay sang nhìn, con bé đang cúi đầu, tóc mái thưa bết mồ hôi trước trán, lông mi dài phủ bóng xuống mắt, mặt mũi dưới ánh đèn trắng càng có vẻ ốm yếu hơn.

“Thầy từng đi lính ạ?” Ngô Du Du hỏi khe khẽ.

“Ừ, cha em nói cho em biết à?”

Ngô Du Du nhìn thầy một cái rồi mới nghĩ ra người cha mà thầy nói đến chính là chú Lâm.

“Vâng ạ, cha bảo thầy từng đi lính.”

“Thầy kể em nghe về quân đội được không ạ?” Ngô Du Du hỏi tiếp.

Thầy Mai Hiêm Phong dù ngạc nhiên nhũm mày nhưng không hỏi nhiều: “Em muốn biết về mặt nào?”

“Súng ạ.”

Giọng con gái dịu dàng dễ nghe khiến thầy Mai Hiêm Phong thực sự nghi ngờ mình đã nghe lầm.

“Súng ư?” Thầy hỏi lặp lại.

“Vâng, súng.” Ngô Du Du thu hai tay đặt trên đầu gối, bàn tay trái nắm lấy ngón trỏ của bàn tay phải, đầu cúi gằm nhìn xuống nền nhà.

Mai Hiêm Phong quan sát Ngô Du Du, dường như thầy đã hiểu ra được điều gì đó. Thầy đổi tư thế ngồi cho thoải mái, bắt chéo hai chân, ngẫm nghĩ một chốc rồi bảo: “Vậy thầy nói một chút về các loại súng nhé, em đã biết chưa?”

“Biết một ít thôi, thầy nói đi ạ.”

Thầy Mai Hiêm Phong quay sang nhìn cô học trò một cái đầy ẩn ý rồi cất giọng nói khàn khàn khe khẽ của mình giảng giải những kiến thức cơ bản nhất về súng ống trong quân đội.

“Hỏi thầy nhập ngũ, quân đội còn đang dùng súng trường 81, không lâu sau đó thì đổi sang mẫu 95 và 03 là súng bán tự động, tất nhiên đây là chỉ bên bộ binh thì như thế...”

Màn đêm dần buông, đèn đường ngoài cửa sổ vừa lên, xa xa có tiếng người vội vàng ngược xuôi, hành lang khu chiếu chụp vẫn không một bóng người, chỉ có nỗi một giọng đàn ông đang thông thả kể.

Ngô Du Du nhìn nền gạch men trắng viền lam chấm xám phản xạ ánh sáng đèn trời nên chói mắt, dần dần chỉ còn nghe thấy mỗi giọng của thầy, tất cả những thứ khác dường như đều tĩnh lặng.

“Súng trường tự động kiểu 95 là loại cha dùng lâu nhất, là súng do chính người Trung Quốc chúng ta tự mình nghiên cứu phát triển...”

Giọng thầy dần dần trùng với một giọng nam trong ký ức, đều là giọng nói tự hào ấy, vừa ẩn dấu chút hoài niệm vừa bùng bùng nhiệt huyết.

“Du Du à, nếu con là con trai, cha nhất định sẽ bảo con nhập ngũ!” Dường như giọng nam sang sảng triu mến ấy vẫn còn đang văng vẳng ngay bên tai.

Mỗi lần về nhà, Ngô Du Du luôn hào hứng bám lấy cha để cha kể cho nghe về những thứ mình hoàn toàn không hiểu gì này, cho dù buồn ngủ ngập chày nước mắt vẫn không muốn đi ngủ, vẫn không muốn dừng lại chút nào. Chỉ muốn nghe giọng nói của cha nhiều thêm lúc nữa, càng thương nhớ hơn hơi thở ấm áp tựa như ánh mặt trời kia...

Ánh sáng trước mắt nhòe đi qua làn nước tán sắc thành muôn màu rực rỡ...

“Ngô Du Du!” Bỗng có tiếng y tá gọi từ phòng bác sĩ cách đó không xa.

Thầy Mai Hiêm Phong ngừng kể: “Có kết quả rồi, để thầy đi xem xem, em ngồi đây đợi đừng đi đâu nhé.”

“Vâng ạ.” Giọng Ngô Du Du đáp lại hơi run, đợi khi thầy đi khuất hẳn, cô bạn liền ngẩng đầu lên nhìn trần nhà, tầm nhìn trước mắt dần sáng trở lại.

Ngô Du Du khịt khịt mũi, hôm nay bị làm sao vậy nhỉ?

Cô bạn mỉm cười tự giễu, chắc có lẽ tại bữa nay chỉ còn một thân một mình lại bị thương, cũng có lẽ tại mẹ và mọi người mới đi tuần trước, hôm nay nhìn thấy nhiều thứ gọi nhớ xúc động, ấy nên mới mơ thấy những cảnh đã lâu lắm rồi không còn mơ nữa...

Ngô Du Du hít một hơi thật sâu, cảm thấy hơi hồi hận, vừa rồi tùy hứng quá, đây là lần đầu tiên Ngô Du Du thấy thầy Mai Hiêm Phong nói nhiều đến thế.

Nhìn bóng dáng cao lớn của người thầy cách đó không xa đang cảm phiếu kết quả đi về đây, lòng Ngô Du Du bỗng thấy hơi cảm động.

Cám ơn thầy, thầy Mai.

Kết quả kiểm tra xem như là may mắn, xương cốt không làm sao, chỉ bị trật khớp nhẹ, bác sĩ khám chữa một lát rồi cố định lại, kê cho đơn thuốc rồi cho về nhà.

Thầy Mai Hiêm Phong đưa học trò về đến tận ký túc xá, đang định đi rồi nghỉ lại, xách phích nước xuống dưới tầng xin đầy hai bình nước nóng.

Bấy giờ tối, học sinh đều đang trên lớp tự học, ký túc xá tối đen thui, không một bóng người.

Thầy không tiện ở lâu trong ký túc nữ nên dặn dò vài câu rồi định về luôn.

“Thưa thầy, em cám ơn thầy ạ!” Đúng lúc thầy Mai Hiêm Phong mở cửa ra về thì Ngô Du Du nói vọng từ sau lưng.

Thầy ngoái lại gạt đầu bình thân rồi đi luôn.

Sau khi ra đến cổng chính của ký túc xá, thầy ngẩng đầu lên nhìn căn phòng duy nhất sáng đèn của dãy nhà, hồi tưởng lại chuyện ở bệnh viện, về mặt thoáng qua trong chớp mắt của học trò khi nói “súng”.

Một cơn gió đêm thổi qua cuốn theo làn hơi lạnh, thầy quấn chặt chiếc khăn cổ màu xám thêm hai vòng rồi rút tay vào túi áo bành tô, đi thẳng về phía dãy nhà học.

Ánh trăng ngày càng sáng hơn, ngọn đèn đom đóm đực kéo bóng người thầy thành một dải dài, chỉ có mình thầy đi trên con đường lớn, càng lúc càng xa, dãy nhà tự học buổi tối vắng kia đèn đuốc sáng trưng giữa màn đêm sâu thẳm.

Bạn đang đọc truyện *Giới Hạn Của Tuổi Trẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Áo khoác

Sau một tuần dưỡng bệnh, lúc chân của Ngô Du Du đã gần như khỏi hẳn thì lại vừa đến đúng dịp nghỉ cuối tháng của tháng 11.

Hôm tối thứ Sáu, Ngô Du Du cầm chiếc áo khoác của Thẩm Đàm, ngồi chờ người trên giường ký túc bán khoán.

Tuy đã giặt sạch nhưng có khi người ta chẳng dám mặc nữa đâu... Cho dù người ta dám thì chính Ngô Du Du cũng chẳng có gan, xấu hổ quá...

Xem chừng hiểu được tâm sự của cô bạn, Mai Hâm đề nghị: “Hay cậu mua cho ông ấy một cái mới đi.”

“Ừ, chắc phải vậy.” Ngô Du Du gật đầu, cho dù mua một cái mới rồi đem trả thì vẫn xấu hổ nhưng đây là cách duy nhất rồi.

“Vậy cậu tính làm gì với cái áo này?” Quan Doanh luôn là người biết cách đặt vấn đề, “Vứt đi hả?”

“Hừm... vứt đi thì không hay lắm.” Dù sao cũng là đồ của người ta nhưng giữ lại càng không ổn, nếu để ông nội thấy Ngô Du Du cầm áo con trai về nhà thì không bị đánh mới lạ.

Văn Thù gãi đầu: “Trời ạ, đạo lý đối nhân xử thế thật rắc rối, nếu là tớ thì tớ sẽ đi hỏi thẳng cậu ta xem muốn vứt đi hay làm sao, chốt lại một câu cho dễ hành sự.”

Dương Khiết khô lòi ròi: “Chắc chỉ có cậu mới làm vậy được,” sau đó quay sang nói với Ngô Du Du, “Hay cậu cứ để lại ký túc xá đi, để mấy bữa chắc chẳng bị ai thấy đâu, đợi ít lâu sau, chuyện qua đi, cậu mua cho ông ấy một cái mới còn cái này thì đem quyên góp cho nhà tình thương.”

“Đành làm vậy vậy...” Ngô Du Du thở dài, sao gần đây toàn chuyện rắc rối.

Chủ nhật đến, Ngô Du Du và Mai Hâm bước ra từ cửa hàng đồ thể thao N ở trong nội thành.

“Quần áo của Thẩm đại thần quý giá quá...” Mai Hâm nhìn cái túi giấy Ngô Du Du đang cầm than thở, “Cậu đúng là lần đổ máu thứ hai mà.”

“...” So sánh đúng lắm.

Ngô Du Du nhìn vào ví tiền, đã tiêu sạch tiền tiêu vặt của tận mấy tháng vì nó, quả là quý giá...

“Đi nào! Tớ mời cậu đi uống!” Mai Hâm sáng khoái vỗ vai bạn. Hai đứa dắt tay nhau vào một quán trà sữa.

Ngô Du Du đang quay mặt lại nói chuyện với Mai Hâm bỗng liếc thấy một bóng người quen ở bên kia đường, vội kéo Mai Hâm hỏi: “Ôi! Cậu mau nhìn xem kia, đó có phải là Tiểu Bạch không?”

“Ở đâu đâu?” Mai Hâm ngoảnh đầu lại nhìn theo hướng Ngô Du Du chỉ, “Chà! Đúng thế..”

Chục phút sau, ba người cùng ngồi trong một quán Starbucks gần đó, Mai Hâm đang khuấy cốc Frappuccino thì thốt lên ngạc nhiên: “Nghĩa là ông đã đi phỏng vấn chọn ca sĩ? Và đã vượt qua rồi hả?”

Bạch Tân ngồi đối diện uống một hớp nước rồi gật đầu: “Ừ, tôi cũng không ngờ.”

Ngô Du Du chổng cằm, bắn khoăn quan sát vẻ mặt u sầu của cậu ta: “Vậy nếu cậu nhận lời thì họ đồng ý chờ đến khi cậu tốt nghiệp à?”

Tiểu Bạch nhìn sang Ngô Du Du rồi lắc đầu, mặt mày ủ dột: “Họ bảo về suy nghĩ kỹ rồi cho họ một câu trả lời thuyết phục, tháng Ba sang năm đã phải ra bài hát đơn đầu tay rồi.”

Cũng phải, người muốn nổi tiếng nhiều lắm, tài thì ở đâu chẳng có, cơ hội này thiếu gì người muốn. Nhưng bảo một học sinh trung học phải ra quyết định với tương lai của mình chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi thì quả thực quá khó khăn.

“Người nhà ông biết chưa?” Mai Hâm hỏi.

“Mọi người chưa biết.” Tiểu Bạch bỏ cốc cà phê xuống rồi thở dài, “Tôi chẳng biết phải nói với họ thế nào, mọi người nhất định sẽ hỏi xem tôi có suy nghĩ gì nhưng giờ đến tôi cũng chẳng biết trong lòng mình đang nghĩ gì nữa.”

Cậu ta ngoảnh đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, đôi mắt một mí bỗng thật buồn: “Tôi cảm thấy trong lòng mình luôn áp ứ giấc mộng làm ca sĩ nhưng đến lúc có người nói nó có thể thành hiện thực thì tôi lại lúng túng không biết làm gì. Tôi phải bỏ học sao? Nếu bỏ học, sau này thất bại thì thế nào. Nhưng nếu không bỏ học thì làm sao mới cân bằng được giữa việc học và đi hát.”

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, Tiểu Bạch dường như đã trưởng thành lên không ít, đã không còn giống như hồi đi thi hát, là thằng nhóc lớn tướng lúc nào cũng nói “tôi muốn làm ca sĩ” hay “chỉ cần nỗ lực nhất định có thể thành công” nữa.

Có không ít người trẻ đương thời muốn làm ca sĩ, cảm thấy mình thích nhạc, yêu nhạc thì nên chiến đấu vì giấc mơ. Dường như khi hô câu khẩu hiệu này, tuổi trẻ đang rực cháy, linh hồn được thăng hoa.

Nhưng nếu hỏi người đó xem quân nhạc đánh nhịp gì, bài hát này dùng khóa nhạc nào, biết bao nhiêu về nhạc lý, thì có mấy ai nói được. Cái giấc mơ mà họ gọi đó chỉ đơn giản là điểm cuối huy hoàng còn hành trình đến đó trong đầu họ chỉ có hai chữ “nỗ lực”.

Chỉ đơn thuần là một con mộng tưởng, chẳng bao giờ nghiêm túc thực hiện.

“Ít nhất cậu đã suy xét.” Ngô Du Du hạ tay xuống, nói nghiêm túc, “Cho dù kết quả về sau thế nào, trải qua chuyện này, cậu cũng đã học được rất nhiều điều giá trị rồi.”

Tiểu Bạch quay lại nhìn Ngô Du Du, cười ảm áp, gật đầu thật mạnh: “Ừ!”

Ba người cùng nhau về tới trường, Ngô Du Du nhờ Tiểu Bạch đưa áo khoác cho Thẩm Đàm, không quên cảm ơn. Tiểu Bạch cảm áo khoác, chẳng hiểu nghĩ gì mà mặt đỏ bừng, quay lưng chạy mất.

“Ông ấy chạy nhanh vậy làm gì nhỉ, vẫn chưa nói xong cơ mà.” Mai Hâm tò mò nhìn theo bóng lưng đối phương, mở miệng trêu Ngô Du Du.

Ngô Du Du giật mình: “Không phải cậu ta đoán ra gì rồi chứ... Không đời nào, sao bọn con trai lại biết cái này được.”

Nhưng mà quả thực Tiểu Bạch đúng là biết cái này, đám con trai ở trong ký túc, cho dù trong sáng thế nào, chỉ cần mấy tháng là đều thành bậc lão làng hiểu rộng biết nhiều hết.

Cậu ta ném cái túi giấy trong tay vào lòng Thẩm Đàm đang sắp xếp quần áo chuẩn bị lên lớp.

“Này, Ngô Du Du nhờ đưa cho ông đấy.”

Thẩm Đàm cúi đầu xuống nhìn, tay bắt lấy: “Cảm ơn.”

“Chao ôi!” Tào Chính Vũ hớn hờ trên, “Ông nói cảm ơn với Tiểu Bạch làm gì chứ, ông phải nói với Ngô Du Du nhà người ta ấy.”

“Đại Tào, ông rành lắm phải không?” Lương Tề Sơn chống người lên từ quần áo cười tủm tỉm, “Người ta là anh hùng cứu mỹ nhân đấy, giờ mỹ nhân báo đáp, Kinh Thi gọi đó là gì ấy nhỉ...?”

Âm cuối Lương Tề Sơn đánh đai rất dài, Tào Chính Vũ lập tức tiếp lời: “Phải đâu báo đáp ai ơi, để mà giao hảo đời đời cùng nhau!”

“Ha ha ha ha ha...” Cả phòng bật cười ầm ầm.

Nhân vật trung tâm là Thẩm Đàm lại chẳng hề xấu hổ lấy một chút, cậu ta thản nhiên lấy chiếc áo trong túi giấy ra cắt tem mác, úm thử lên người. Trước sự trêu chọc của mọi người, cậu ta quay sang nhìn Lương Tề Sơn cười băng mắt, miệng lại thốt ra một câu đáng sợ: “Ông nói năng thế này, Tân Phương có biết không?”

“Mợ!” Lương Tề Sơn đỏ bừng mặt.

“Vãi! Lão đại thăm mền bí thư lớp hả?” Tào Chính Vũ hét ầm lên.

“Không phải chứ...” Bạch Tân cũng giật mình, thế quái nào mà cậu ta chẳng nhìn ra chút gì.

“Ông ông ông... ông đừng có nói bậy!” Lương Tề Sơn nhảy dựng lên, phần nộ chỉ vào Thẩm Đàm, “Tôi nói năng thế nào liên quan gì đến bạn ấy! Đừng có nói bừa!”

“Ồ, vậy hả...”

“Ồ vậy hả là cái ý quái gì thế! Ông đây nói thật mà! Ai thích bạn ấy chứ!” Lương Tề Sơn nóng nảy.

“Tôi có nói ông thích người ta đâu.” Thẩm Đàm nhún vai ra vẻ vô tội, “Ông kích động thế làm gì.”

“!!!” Lũ con trai khác lẫn ra cười sặc sụa.

Lương Tề Sơn lập tức khô lời, hức hức hức tức chết mất thôi!!!

Chú thích:

*Quân nhạc: là nhạc sử dụng trong nghi thức quân đội, nghi lễ Nhà nước và đón tiếp khách nước ngoài, nghi thức quốc gia trong mít tinh, lễ kỷ niệm, trao tặng. Ở Việt Nam mình thường là các bài như Tiến bước dưới quân kỳ, Bác vẫn cùng chúng cháu hành quân, 19/8,...

Bạn đang đọc truyện *Giới Hạn Của Tuổi Trẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Tập huấn

Lại qua thêm một lần thi cuối kỳ nữa. Sau khi thi xong, học sinh lớp 1 ở lại phòng vui vẻ thu dọn đồ đạc.

Tiểu Bạch đi rồi, cậu ấy tự cho mình nghỉ học một năm để theo đuổi giấc mơ của bản thân, nếu một năm sau thấy tuyệt vọng thì còn có thể trở về.

Tuy mọi người đều rất lưu luyến nhưng vẫn mỉm cười tạm biệt, khích lệ cậu ấy kiên trì vì bản thân đến cùng không từ bỏ. Ra được một quyết định thế này, cậu ấy nhất định còn cảm thấy lo lắng và khó khăn hơn mọi người. Ngoài việc cố gắng thấu hiểu và động viên, mọi người chẳng thể tặng cho cậu ấy món quà nào khác.

Cậu ấy đã trở thành người đầu tiên trong số họ rời đi.

“Du Du!”

Đúng lúc Ngô Du Du đang định đeo ba lô ra về thì bị gọi giật lại.

Người gọi là Thiệu Tuấn, sau khi đổi chỗ ngồi hồi tháng Một thì Thiệu Tuấn bắt đầu ngồi cạnh Ngô Du Du, hai người thỉnh thoảng vẫn thảo luận bài vở nhưng Ngô Du Du luôn cố gắng giữ khoảng cách, dù cho đối phương có ý gì với mình hay không, an toàn là trên hết.

“Gì thế?” Ngô Du Du hỏi.

Nhóm bạn phòng 310 cũng dừng lại chờ Ngô Du Du, quan sát cậu con trai đang đứng ngượng ngùng trước mặt.

Thiệu Tuấn rõ ràng không ngờ mình chỉ gọi Ngô Du Du mà cả sáu bạn nữ trong lớp đều đứng lại, bối rối gãi đầu gãi tai: “Chuyện là... À, nghỉ đông... nghỉ đông rồi có thể tìm cậu nói chuyện không?”

Dưới tình thế cấp bách, cậu ta đã thốt ra như vậy, đến bản thân nghe còn thấy kỳ cục. Cậu ta buồn rầu nhìn bạn nữ trước mặt, quả nhiên đôi mắt đen láy ấy nhìn mình đầy nghi hoặc.

“À... Ý tớ là...” cậu ta bối rối, “Ý tớ là, liệu có thể cho số điện thoại, đến lúc đó có thể hẹn nhau lên thư viện học nhóm, nói chuyện bài vở cũng tiện hơn một chút.”

Lần này Ngô Du Du dám chắc cậu ta có ý với mình, cô bạn cười thần nhiên: “Tớ không có di động, xin lỗi, nghỉ đông tớ không ở thành phố W, chắc không thể học nhóm với các bạn được, nếu có chuyện gì thì chờ lúc nào quay lại trường thảo luận sau nhé.”

Ngô Du Du phát hiện chơi lâu với bọn phòng 603, công lực nói dối của bản thân ngày càng tăng tiến.

Mai Hâm nheo mắt đầy khoái trá, thấy cậu ta xấu hổ lại càng thích nói góp vào: “Ồ, tớ nhớ bọn Thẩm đại thần đều ở thành phố W, nếu cần thì cậu hỏi số điện thoại của cậu ta đi.”

Thiệu Tuấn quay đầu nhìn Thẩm Đàm vừa úp ghế lên mặt bàn xong cũng đang nhìn về phía này, rõ ràng chỉ là một cái nhìn bình thường nhưng lại khiến cậu ta hơi ớn lạnh.

“Ồ, không cần đâu, tớ đi trước đây.” Thiệu Tuấn vội ngoảnh mặt đi, vớ lấy cặp sách đeo lên vai, ngượng ngùng nói, “Sang năm gặp lại.” Nói chưa dứt câu, cũng không chờ xem Ngô Du Du đáp thế nào đã chạy thực mạng đi mất.

Đám con gái phòng 310 bật cười khúc khích.

Trên đường quay lại ký túc, Mai Hâm trêu Ngô Du Du: “Ồ, tớ không có di động, thế tới qua ai mới gọi cho ông nội vậy nhỉ?”

“Cậu rảnh lắm có phải không?” Ngô Du Du lờm nguýt, “Dù có có thì tớ cũng không nhớ số điện thoại của mình, huống chi tớ thực sự không ở thành phố W, đấy là nói thật mà.”

“Ồ, Du Du, cậu và Quan Doanh phải về thành phố C à?” Dương Khiết đoán.

“Ừ, hôm nay cùng về này.” Quan Doanh đáp. Từ sau khi mọi chuyện rõ ràng, mỗi lần Ngô Du Du về nhà ông, hai người đều đi cùng nhau.

“Ồ... Vậy là phải sang năm mới mới gặp lại nhau nhì.” Tần Phương có phần cảm khái, tuy kỳ nghỉ đông khá ngắn ngủi nhưng vẫn muốn cả nhóm được tụ tập với nhau.

“Không đâu, tớ với Du Du vẫn gặp nhau được đấy.” Dương Khiết cười bí hiểm.

“Tại sao chứ?” Mai Hâm thắc mắc.

Ngô Du Du thở dài: “Tại vì thầy Mai Hiểm Phong gọi bọn tớ đi tập huấn vào kỳ nghỉ đông.”

“Tập huấn hả?”

“Là gì thế?”

Vừa mới thi xong, thầy Mai Hiểm Phong đã gọi Ngô Du Du và Dương Khiết dọn đồ ngày nghỉ đông thứ ba tập trung ở thành phố Y để tập huấn thực tiễn, tuy mạng tiếng là tự nguyện tham gia nhưng nào có ai dám nói “không đi” với thầy.

“Nghe nói còn có học sinh trường khác tham gia.” Dương Khiết bổ sung thêm.

“Cái đệt! Để làm gì vậy chứ... kéo bè kết đảng đánh nhau à?” Văn Thù nắm chặt quai cặp, ngạc nhiên hỏi, “Chỉ có hai đứa các cậu thôi à?”

“Nghe nói còn mấy bạn nam nữa, chắc kéo bè kết đảng đánh nhau thật đấy.” Ngô Du Du hơi ừ ừ, “Mong mãi mới đến Tết mà lại...”

“Chắc chắn, đội hình nam nữ kết hợp à?” Quan Doanh nhoen miệng cười, “Cố lên nhé, thua thì đừng quay về gặp bọn tớ nữa.”

Trái ngược với sự lạnh lùng trước đây, Quan Doanh của hiện tại đã lạc quan hơn nhiều, cũng hay cười nhiều hơn.

“Biết rồi, bọn tớ nhất định đánh cho bọn họ tơi bời khói lửa!” Ngô Du Du vung tay đùa chơi.

Nhưng chỉ ít bữa sau, Ngô Du Du đã thấm thía lời các cụ hay bảo rằng “nói trước bước không qua”.

Ngày 18 tháng Một, Ngô Du Du và Dương Khiết cùng bắt xe buýt đến trung tâm huấn luyện, ở cửa ra vào đã có khá đông học sinh tụ tập.

Bầu trời buổi sáng mùa đông hôm nay bỗng quang đãng khác hẳn ngày thường, trời cao, mây thưa, tầm nhìn quang đãng.

Lương Tề Sơn quàng chiếc khăn trắng to sự vấy tay gọi hai người.

“Bên này! Bên này!”

Thảm Đầm đứng cạnh cậu ta mặc toàn đồ màu đen, hai tay đút túi, rất ra dáng thanh niên trí thức trẻ tuổi ưu tú.

Lục Hạo Thiên đứng bên tay còn lại, mặc áo dạ hai hàng khuy màu be, đeo ba lô, tay cầm một quyển sách, hết sức tập trung tinh thần, không để ý đến xung quanh.

Dương Khiết và Ngô Du Du chạy chậm chậm tới mới thấy cạnh họ còn một người nữa, Giả Thiên Lam, chính là quán quân lập trình viên tin học, cũng chính là cậu bạn đã từng chỉ trích thầy Mai Hiêm Phong.

Cậu ta mặc một chiếc áo bông mùa đông tối màu, quần dài màu xám, mắt đeo kính, mặt mũi nghèo biểu cảm, thấy đám con gái chạy tới cũng không hề có ý đón chào, chỉ lạnh lùng đứng một bên, ngoảnh đầu nhìn hướng khác, chờ mọi người bắt đầu làm việc. Ngô Du Du không có ấn tượng tốt với cậu ta nên kéo Dương Khiết chỉ đứng tán gẫu với mấy bạn nam phòng 603.

“Chỉ có mấy đứa mình thôi à?” Dương Khiết hỏi.

“Ừ.” Lương Tề Sơn gật đầu, “Đoàn mình có sáu người,” cậu ta đánh mắt ra hiệu mọi người quan sát xung quanh, “Ở đây có bốn trường cấp ba của thành phố W, trường I, trường II, trường M và trường cấp ba trực thuộc đại học F, tổng cộng có hai mươi tư người.”

Ngô Du Du giật mình gật đầu, lướt chung quanh một vòng nhìn thấy một người quen, Lỗ Phi học cùng lớp bỏ túi hờ, người đứng cạnh cậu ta chắc đều là dân trường I.

“Đám con trai bên kia đều là dân trường II, nhóm có một bạn nữ trông khá giống Văn Thù là đội của trường trực thuộc đại học F, còn lại là dân trường I.” Lương Tề Sơn chu đáo giới thiệu.

Mọi người quanh đây, ai cũng đều có vẻ rất lợi hại. Học sinh giỏi có hai đặc điểm nhận dạng, một là mắt sáng, hai là tự tin, mỗi người ở đây đều ít nhiều có đủ hai điểm này.

Thì ra đây là buổi tụ họp học sinh giỏi của các trường...

Dựa theo tác phong xưa nay không đổi của thầy Mai Hiêm Phong, lần này nhất định là đợt tập huấn đồ mồ hôi sôi nước mắt...

“Tốc độ”, “Logic”, “Kỹ năng”

Trên bảng đen ghi sáu chữ to. Thầy Mai Hiêm Phong mặc áo bành tô đen, lưng đứng thẳng tắp trên bục.

“Mỗi trường là một đơn vị sáu người, mỗi tổ hai người, có ba phút tự phân tổ.”

Thầy vừa dứt lời, đám học sinh lập tức thực hiện, không một ai thắc mắc, bàn tán gì, chỉ tập trung hoàn thành nhiệm vụ.

Sau ba phút, không cần thầy Mai Hiêm Phong hô, đại diện từng trường đều tự giác nộp lại giấy ghi chép kết quả phân tổ lên bục, các học sinh còn lại cũng đã tự chia ra hai người ngồi chung một bàn.

Tính hiệu suất cao và độ tự giác, tự chủ của các bạn khiến Ngô Du Du phải thán phục.

Thầy Mai Hiêm Phong vừa lòng gật đầu. Các thầy cô đều thích dạy học sinh giỏi là có cái lý của nó. Học sinh bình thường chỉ biết làm cho xong những gì thầy cô bảo còn học sinh giỏi thì hoàn thành nó xuất sắc đến từng góc cạnh.

“Hôm nay bắt đầu, hai người một tổ, sẽ tiến hành thi đua giữa các trường với nhau, tính điểm tích lũy. Thắng không được thưởng, thua không bị phạt.”

Thầy Mai Hiêm Phong nhìn khắp một lượt, các học sinh ngồi bên dưới, dù ngồi nghiêm túc hay thoải mái thì đôi mắt tinh anh của các em đều tập trung nhìn lên phía thầy. Thầy lại lên tiếng: “Động lực thi đấu của các em chỉ có một, đó là danh dự và vinh quang!”

Ngô Du Du hết sức bất ngờ, danh dự và vinh quang chính là hai thứ mà đám học sinh giỏi khao khát nhất, thầy quả thực đã nắm được lòng hiếu thắng của mọi người.

“Mọi người đến đây không phải để học bỏ túi, càng không phải để luyện thi đại học.” Thầy Mai Hiêm Phong chậm chậm rời khỏi bục, đứng trước mặt mọi người, mặt mũi bùng bùng khí thế, “Mọi người ở đây chỉ có một mục đích duy nhất, đó là trở nên mạnh mẽ!”

Đúng như thầy nói, lũ học trò ngồi đây, chỉ cần giữ vững phong độ thi việc thi đại học đậu được vào những trường đại học hàng đầu cả nước là chuyện trong tầm với. Việc tập trung ôn tập suốt một thời gian dài khiến mọi người khá mệt mỏi, còn ba ngày tập huấn ở đây chưa gì đã bắt đầu khiến cho từng đứa một cảm thấy hưng phấn.

“Vòng thi thứ nhất, Tốc độ. Những người không thi thì đứng xung quanh, 8 người thi ngồi vào giữa phòng.” Thầy Mai Hiêm Phong cầm một tập đề thi trên bục giăng lên.

Trong sáu học sinh đến từ trường M, Lương Tề Sơn và Dương Kiệt sẽ thi “Kỹ lưỡng”, Giả Thiên Lâm và Lục Hạo Thiên là đội “Logic”, còn Ngô Du Du và Thẩm Đàm với khả năng tính nhẩm nhanh xuất sắc thi vào đội “Tốc độ”.

Thầy vừa nói xong, mọi người trật tự dạt sang các góc lớp, Lương Tề Sơn làm động tác “cổ lên” với nhóm Ngô Du Du rồi nhanh chóng dịch ra một bên, khoanh tay đứng nhìn.

Ngô Du Du và Thẩm Đàm liếc nhau, cùng 6 bạn khác ngồi xuống giữa phòng học.

Đề thi phát xong, không có gì bất ngờ, tất cả đều là số học nâng cao.

Nhận được đề, mọi người lập tức làm ngay.

8 người gần như nộp bài đồng thời.

Tính nhanh là thứ Ngô Du Du tự hào nhất, thậm chí có thể sánh ngang với đại thần Thẩm Đàm, nhưng cả 8 người ngồi đây đều gần như nộp bài đồng thời, nghĩa là, bạn ấy so với mọi người ở đây không hề nổi trội gì.

Ngô Du Du căng thẳng nuốt nước bọt, nhìn chăm chăm xem thầy Mai Hiểm Phong chấm bài.

Mười phút sau có kết quả.

Tám người đều được điểm tối đa.

Mọi người đứng xem bốn phía không còn hơi hợt như lúc đầu, Giả Thiên Lâm đeo tai nghe đứng dựa vào góc tường cũng không dám khinh thường nữa. Thực lực của Ngô Du Du và Thẩm Đàm, những người khác không biết nhưng 4 người cùng học trường M ở đây đều biết rất rõ.

Đám học sinh ở đây đều không dễ đối phó.

Tác giả có chuyện muốn nói:

Gần đây hay nghỉ viết, tuy vẫn còn hàng tồn kho nhưng cũng thấy rất xấu hổ! Cảm hứng ới, xin hãy quay về! Cà phê trên tay, có cả thiên hạ! Grào grào!

Bạn đang đọc truyện *Giới Hạn Của Tuổi Trẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Thách thức

Thầy Mai Hiểm Phong chống hai tay lên bàn, gọi theo danh sách: “Ngô Du Du.”

“Có ạ.” Ngô Du Du đứng bật dậy, mọi người đều đổ dồn lại nhìn.

“Câu 1, 44 nhân 23 125, em tính thế nào?” Thầy viết đề lên bảng.

Mọi người đứng xem khá bất ngờ, phép nhân với số có năm chữ số lại mới là câu đầu tiên à?

Giọng con gái trong treo trả lời: “4 nhân 23 125 bằng 92 500, 40 nhân 23 125 bằng 925 000, cộng lại được 1 017 500.” Không có gì bất ngờ, Ngô Du Du vẫn áp dụng cách tính phân tích thừa số thành tổng mà bạn ấy thành thạo nhất.

“Ai tính giống bạn ấy thì giơ tay.” Thầy Mai Hiểm Phong đếm thấy có bốn học sinh giơ tay bèn gọi một người không giơ tay đứng dậy: “Lệ Nam Sinh, em nói cách của mình đi.”

Lệ Nam Sinh ngồi bên trái Ngô Du Du đứng lên, là một cậu con trai gầy gò, trông như có bệnh. Cậu ta đẩy mắt kính lên rồi bình tĩnh đáp:

“11 là thừa số có cách tính nhanh riêng, ví dụ như câu này, 11 nhân 23 125, giữ nguyên 2 ở đầu và 5 ở cuối, ở giữa cộng tổng hai chữ số liền kề được 2 cộng 3 bằng 5, 3 cộng 1 bằng 4, 1 cộng 2 bằng 3, 2 cộng 5 bằng 7, vậy kết quả là 254 375, nhân 4 được 1 017 500.”

Ngô Du Du ngạc nhiên nhìn sang, vì đã quá quen với cách phân tích thừa số thành tổng mà bỏ quên cách phân tích thành thừa số đặc biệt, giờ mới ngó ra, chủ yếu là do gần đây toàn học đề ôn thi đại học cả.

Quả nhiên là núi cao còn có núi cao hơn. Trong lòng đã có thêm cái nhìn mới về các đối thủ cạnh tranh trong đợt tập huấn này.

Thầy Mai Hiểm Phong vừa lòng gật đầu, ném viên phấn trong tay đi: “Hai em lên đây.” Thầy đứng dịch ra một góc bảng.

“Giờ thầy ra một câu, các em hãy dùng cách Ngô Du Du vừa nói, viết lại quá trình tính.”

Ngô Du Du cọ viên phấn trong tay, từ lúc bắt đầu tham gia tập huấn, đây là lần đầu tiên Ngô Du Du thấy hồi hộp, dường như lòng bàn tay đã đổ mồ hôi.

Dùng cách của mình? Nếu đang ở trường mình thì Ngô Du Du đã rất quen rồi nhưng vừa bị ấn tượng với cách cậu bạn kia nên Ngô Du Du càng cảm thấy phải tập trung hơn, mắt nhìn chăm chú vào bảng đen.

Cách của mình, không thể để thua được.

Giống như Ngô Du Du, Lê Nam Sinh cũng đã sẵn sàng nghênh chiến.

“86 nhân 5 329.”

Hai người lập tức đặt phấn viết.

“ $90 \times 5\,329 = 479\,610$, $4 \times 5\,329 = 21\,316$. Trừ đi được 458 294.”

Hai người gần như cùng tính xong, viết một mạch không hề ngừng, dường như cảm thấy viết không đủ nhanh bằng tốc độ tư duy nên chữ viết rất ngoáy.

Ngô Du Du vừa nhẩm tính thật nhanh vừa cố gắng viết nhanh nhất có thể. Thậm chí cổ tay vì viết vội quá mà còn hơi đau. Trong đầu không có gì khác ngoài những con số.

Khoảnh khắc dừng tay, tâm tình lập tức nguội lạnh, người bên cạnh không biết đã viết xong từ lúc nào đang nhìn sang phía mình. Ngô Du Du cảm thấy choáng váng, nửa buồn nửa sợ, cụp mắt, bặm môi, không nói gì.

Ngô Du Du thua, thua ngay trên phương diện mình tự hào nhất.

“Viết chậm hơn chút thôi, không sao đâu.” Lương Tề Sơn đứng kề bục giảng khẽ động viên.

Thầy Mai Hiêm Phong phản đối: “Thua là thua, viết chậm thì lấy tư duy nhanh hơn bù lại không phải được hay sao?”

Lương Tề Sơn lập tức ngậm miệng đứng ngay đơ, cậu ta biết thầy Mai Hiêm Phong ghét nhất là đã thua còn kiếm cớ.

Cảm giác bị thua ngay trên phương diện mình tự hào nhất thật quá đau, Ngô Du Du nghĩ.

“Trường I được 1 điểm” Thầy Mai Hiêm Phong thần nhiên công bố kết quả, “Trường F và trường II, mỗi đội cử một bạn lên đi.”

Hết vòng thứ nhất, đội trường F và trường I hòa nhau, đều được 1 điểm.

“Mỗi trường có một cơ hội thách đấu.” Mọi người cứ tưởng đã kết thúc, không ngờ thầy Mai Hiêm Phong lại nói, “Đội nào muốn khiêu chiến thì đứng lên, chỉ điểm đối thủ.”

8 người ngồi dưới lập tức ngồi im, trường M và trường II đang để thua có bàn tán nhưng vẫn không có ai đứng lên. Mấy đứa trẻ này kém máu lửa thật, thầy Mai Hiêm Phong nghĩ.

“Các em...” Thầy đang định khích lệ mọi người một chút thì có một giọng nói trầm trầm lên tiếng.

“Thảm Đàm trường M, khiêu chiến Lê Nam Sinh trường I.”

Tất cả học sinh trường M và trường I đều nhìn đổ dồn lại. Lương Tề Sơn ngạc nhiên há hốc mồm, Thảm Đàm lại đi chủ động thách thức hả?!

Khóe miệng thầy phấn khởi nhếch lên, hứng thú quan sát chàng trai cao dong dỏng trước mắt: mặt mũi trẻ trung, dáng vóc thâm trầm, đôi mắt lễ phép và khá sắc xảo nhìn về phía trường I.

Một kiểu thách thức không dùng lời.

Lê Nam Sinh ngẩng đầu lên nhìn một cái, khuôn mặt thanh tú lạnh lùng. Cậu ta chống bàn, từ từ đứng lên, mắt kính phản quang sáng loáng: “Được.”

Hai người đứng hai đầu bảng đen, thầy Mai Hiêm Phong hắng giọng: “Câu này không cần viết cách tính, chỉ cần ghi đáp án. Tính sao thì tùy.”

Hai cậu học trò gật đầu, thầy Mai Hiêm Phong đọc: “Thấy hai người gật đầu, Mai Hiêm Phong liền bắt đầu báo đề “56 căn 8 nhân 37 cộng 25 căn 2, chính xác đến hai chữ số.”

Ngay khi thầy đang đọc đề, Lê Nam Sinh đã lập tức viết các số “158.392”, “35.355”, sau khi thầy đọc xong, cậu ta viết luôn thêm thành: “158.392 x 37 + 35.355”.

Ngô Du Du nuốt nước bọt, 56 căn 8 bằng 158.392, 25 căn 2 bằng 35.355, bạn Lê Nam Sinh có thể lập tức tính xong ngay phép khai căn, có thể nói là khả năng tính nhẩm hơn Ngô Du Du không chỉ một chút...

Trong lúc Lê Nam Sinh còn đang vội vã làm tính thì người bên cạnh đã gõ phách tính xong.

Phản bảng đen trước mặt Thẩm Đàm không có gì khác ngoài số 5895.86.

Không sai một chữ, thắng bại đã rõ.

Thẩm Đàm gật đầu chào Lê Nam Sinh mặt mày ngạc nhiên rồi tự quay về chỗ ngồi. Thắng không kiêu, ung dung tự tại.

“Trường M cộng 1 điểm.”

Nghe thầy Mai Hiêm Phong nói xong, Ngô Du Du lập tức quay đầu nhìn cậu con trai vừa ngồi xuống bên cạnh mình. Áo sơ mi trắng mặc trong áo khoác đen, cổ áo bẻ thẳng, mặt vẫn lạnh tanh nhưng vô tình lại khiến người ta thấy đáng tin cậy, cứ như chẳng có gì là cậu ta không làm được.

Bỗng nhiên nhớ lại hôm cậu ta bế mình chạy tới phòng y tế, mặt Ngô Du Du hơi ửng hồng.

Có lẽ cảm nhận được cái nhìn của đối phương, Thẩm Đàm cũng quay sang nhìn lại, bốn mắt nhìn nhau.

Hình như tim đập hơi nhanh hơn. Ngô Du Du phải hít thở sâu.

Vứt cái ý nghĩ vớ vẩn này đi mau, Ngô Du Du thầm nhủ, chuyện mình gây ra để cho đồng đội phải đi khắc phục nhất định không được tái diễn nữa!

Nội dung thi buổi sáng, ngoài tính nhanh còn có nhận diện nhanh hình chiếu ba mặt, loại đề này cần khả năng tư duy không gian rất mạnh, Ngô Du Du tạm coi như ở tốp giữa còn Thẩm Đàm thì dẫn đầu.

Thi suốt buổi sáng, thần kinh Ngô Du Du căng thẳng do tập trung cao độ tưởng như không chịu nổi nữa.

Đến giờ cơm trưa, nơi tập huấn có một tòa nhà cạnh dãy phòng học, cho phép được sử dụng thoải mái làm các phòng tự học, cảm giác hơi có mùi được học đại học.

Ngô Du Du chào qua Dương Khiết rồi một mình đi đến phòng tự học, xé túi bánh mì ngậm vào miệng rồi mở sổ tay chép lại những điều đáng nhớ đã học được sáng nay.

Đến giờ Ngô Du Du mới hiểu “biến học vô bờ”, trước đây bản thân đã quá tự tin.

Ngô Du Du đang với tay cầm cốc nước trên bàn thì thoáng nhìn thấy bóng một người đi ngang qua cửa.

Có phải Thẩm Đàm không?

Hình như biết là bị nhìn, Thẩm Đàm quay người nhìn sang, cũng khá là ngạc nhiên.

Cậu ta lại gần, kéo một chiếc ghế bên cạnh ngồi xuống nhìn bánh mì trong tay Ngô Du Du.

“Không đi ăn cơm?” Cậu ta nói luôn câu khẳng định khiến Ngô Du Du bất giác chột dạ.

“Ừ...” Ngô Du Du lồm nồm miếng bánh cuối cùng rồi chùi miệng, quay sang cười, “Sáng nay học được rất nhiều từ các đại thần trường khác nên tớ muốn ghi chép lại.”

“Chiều nay chắc sẽ nhóm khác thi, để tớ ghi sau cũng được.” Thẩm Đàm nói, mắt liếc qua quyển sổ của Ngô Du Du, có vài hình được vẽ bằng bút bi đen.

Ngô Du Du thấy cậu ta đang xem, lại đứng chỗ mình không biết nên đẩy hẳn quyển sổ lại chỗ đối phương: “Tớ hỏi cậu cái này nhé?”

Thẩm Đàm gật đầu: “Ừ.”

“Cái hình chiếu ba mặt này sao mọi người nhận dạng ngay được thế?” Ngô Du Du chỉ vào một hình được vẽ lại theo trí nhớ.

Thẩm Đàm nghe xong, suy nghĩ rồi chìa tay ý bảo Ngô Du Du đưa bút cho cậu ta. Thẩm Đàm cầm bút, nhòai người nghiêng lại gần, bắt đầu vẽ trên giấy.

“Đầu tiên, cậu có thể đơn giản hóa vật thể này đi...”

Giọng nam trầm trầm ngay cạnh lỗ tai, gió thổi chiếc rèm cửa màu xanh nhạt bay bay, ánh mặt trời trưa mùa đông chui vào trong lớp học mang theo cái ấm áp tràn trề khiến trái tim Ngô Du Du tỉnh lặng lại.

Đầu hai người chúc vào nhau, Ngô Du Du có thể thấy rõ cái mũi sạch sẽ thơm ngát của người kia.

Vài phút sau...

“Cho nên khả năng tưởng tượng không gian rất quan trọng nhĩ.” Ngô Du Du quan sát các hình vẽ trên sổ.

“Ừ, đầu tiên cậu nên thử ghi nhớ nó sau đó nhắm mắt lại thử tưởng tượng hình dáng nó thế nào.” Thẩm Đàm đặt bút xuống, ngồi thẳng người lại, nghiêm túc đề nghị.

“Ồ, vậy...” Ngô Du Du đang định hỏi nữa thì có người ở cửa trên, “Chà, hai người bọn cậu không ăn cơm mà ở đây làm gì hả?”

Ngô Du Du ngẩng đầu lên nhìn. Lương Tề Sơn cười ranh mãnh đang đứng ngay cửa phòng cùng mọi người.

“Thảo luận đề thi sáng nay.” Ngô Du Du giơ quyển sổ trong tay lại chứng minh sự trong sạch.

Mọi người ngồi quây lại thành vòng cùng xem sổ ghi chép của Ngô Du Du.

Giả Thiên Lâm bỗng nhiên hỏi Thẩm Đàm: “Vừa rồi ở cửa nhà ăn, Lê Nam Sênh gọi ông lại làm gì thế?”

“Hỏi bài một chút.” Thẩm Đàm đáp thật sự ngắn gọn.

Giả Thiên Lâm cau mày: “Là đối thủ cạnh tranh với nhau, cậu chỉ cho cậu ta thì bọn mình biết phải làm sao.”

Mọi người đều có vẻ không vui.

Thẩm Đàm nhìn cậu ta một cái: “Cậu ta biết không có nghĩa là bọn mình sẽ thua.”

Chính xác, một người có thành công hay không không phải là do đối thủ thất bại.

Lục Hạo Thiên cũng nói góp vào: “Cậu ta mạnh, ông càng mạnh hơn thì chẳng sao hết.”

Thấy mọi người đều có vẻ mặt rất đương nhiên, Giả Thiên Lâm không nói được gì nữa.

“Thi đại học cạnh tranh ngàn người lấy một, ông làm vậy cũng phóng khoáng, vô tư thật đấy.”

Ngô Du Du buột miệng chen vào: “Tớ cảm thấy chẳng sao cả. Cậu thấy thầy Mai là giáo viên trường M nhưng vẫn đưa học sinh trường khác tới tập huấn đấy thôi, phải có cạnh tranh mới tốt, đối thủ mạnh thì mình cũng sẽ càng mạnh lên.”

Điểm này Ngô Du Du đã được trải nghiệm rất rõ, lúc đầu học ở trong trường, cảm thấy mình đã giỏi rồi nhưng đi độ sức với người ta mới biết là ếch ngồi đáy giếng.

Thấy Giả Thiên Lâm vẫn bất mãn, Lương Tề Sơn vội mở lời: “Được rồi! Được rồi! Các ông cứ mạnh với không mạnh làm tôi đâm sợ, chiều nay bọn mình vẫn còn phải thi đấy!”

Tác giả có chuyện muốn nói:

Nói rõ lại lần nữa, cấp ba cấm yêu sớm, từ từ rồi sẽ có mùi mờ ám.

Bạn đang đọc truyện *Giới Hạn Của Tuổi Trẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Ca tự học buổi tối

Buổi chiều, mọi người lại tập trung ở phòng học một lần nữa.

Lục Hạo Thiên tính bình tĩnh trời sinh phối hợp với Giả Thiên Lâm là đại thần lập trình viên năng lực phân tích logic siêu cấp, trường M thắng đẹp thêm một trận, nhất là lần thi giới hạn thời gian, bạn học Giả là người đầu tiên đứng lên thách đấu một cao thủ lập trình của trường I, nghiêm nhiên thắng đẹp thêm lần nữa.

Ban đầu Ngô Du Du cảm thấy cậu này quá kiêu ngạo, không phải kiểu lạnh lùng như Thẩm Đàm và Lục Hạo Thiên, sự kiêu ngạo của Giả Thiên Lâm có phần xác xược, miệt thị, nhưng hiện giờ Ngô Du Du thấy dù có hơi ngông cuồng đấy nhưng cậu ta có quyền được kiêu ngạo.

Buổi tối, mọi người cùng nhau ăn cơm trong nhà ăn, mỗi trường ngồi một bàn, các bàn cách nhau khá xa. Từ lúc bắt đầu tập huấn đến giờ, Ngô Du Du vẫn chưa biết được hết tên của mọi người.

Chẳng có ai tỏ ý giới thiệu, mọi người đều chỉ nói chuyện với người cùng đội, chuyện Lê Nam Sênh chủ động hỏi Thẩm Đàm coi như là của hiếm.

Ngô Du Du thì thầm với Dương Khiết: “Không khí trầm quá nhỉ.”

Dương Khiết nhìn quanh bốn phía rồi gật đầu: “Chắc chẳng ai muốn nói chuyện cả.”

Ngô Du Du chọc chọc trứng gà trong bát, ăn cơm kiểu này đến là đau dạ dày, lát nữa quay về ký túc, chạm mặt các bạn nữ khác, chắc khó sống lắm...

Buổi tối, học sinh các trường đều chủ động tụ tập ở phòng tự học.

Lương Tề Sơn đang luyện làm bài tập logic với Lục Hạo Thiên. Tuy mọi người đã phân chia nhóm trước như vậy nhưng cái gì cũng nên học thử một lần mới không uổng công đến đây.

Ngô Du Du nhìn bài logic trước mặt mà đau muốn nổ đầu luôn.

“Du Du, câu này cậu giải được không?” Dương Khiết chỉ vào một bài trong vở của Lục Hạo Thiên.

“Không.” Ngô Du Du chép lại đề một lần, chẳng nghĩ ra được gì.

Ngô Du Du ngẩng đầu nhìn Thẩm Đàm, Thẩm Đàm đang thảo luận với Giả Thiên Lâm một bài toán nâng cao cũng ngẩng lên nhìn lại một cái.

Hai người bốn mắt nhìn nhau trong giây lát, mặt Ngô Du Du hơi ửng hồng.

“Không thể thế này được! Bón đại thần các cậu cắt một vị lại đây dạy cho bọn tớ đi, đừng có bỏ mặc đồng đội chứ.” Dương Khiết gõ bút xuống mặt bàn.

Sau một lát, Thẩm Đàm ngồi bàn trên Ngô Du Du xoay người lại giảng bài cho hai cô gái, đằng kia chỉ còn Lương Tề Sơn đối mặt với Lục Hạo Thiên kiêu lòi và Giả Thiên Lâm kiêu ngạo ngửa mặt nhìn trời, hoàn toàn khô lòi, cậu ta cũng là đại thần, tại sao bọn con gái lại không nhờ cậu ta chứ, giận rồi...

Cả nhóm học đến 9 rưỡi thì bắt đầu lục tục thu dọn sách vở quay về ký túc.

Đang đứng dậy thì Ngô Du Du cảm thấy dây thần kinh bên đùi phải giật giật khiến lưng phải khom lại, há miệng ra thở.

“Sao thế?” Thẩm Đàm là người đầu tiên phát hiện ra vấn đề, cúi đầu hỏi.

“Ồm, không sao.” Sau giây lát chỉ còn cảm giác cơ bắp không dễ chịu lắm. Ngô Du Du thử co chân phải, “Vừa rồi hình như bị co cơ.”

“Lại chuột rút cơ nữa à?” Dương Khiết lại đỡ bạn, “Từ sau lần cậu bị ngã, chân bị thương, tớ đã lo cậu sẽ bị chuột rút cơ mà, có cần xem xem sao không?”

“Tớ xem rồi, bác sĩ bảo là di chứng nhỏ, không đáng ngại, dần dần sẽ hết.” Ngô Du Du cảm thấy chân phải vẫn còn tê bèn dựa vào người Dương Khiết, quay sang chào mọi người, “Mọi người về trước đi, tớ đi chậm theo sau.”

“Vậy sao được, đây là tầng 6 cơ đấy!” Lương Tề Sơn cau mày, dường như nghĩ ra điều gì đó, đuôi lông mày nhếch lên, “Dương Khiết đỡ cậu đến đầu cầu thang, để Thẩm Đàm đỡ cậu xuống dưới tầng, lần trước cậu bị ngã cũng là cậu ta đỡ mà.”

Ngô Du Du không tránh khỏi nghĩ đến sự kiện áo khoác dính máu khiến mặt lại đỏ thêm lần nữa. Số lần đỏ mặt của hôm nay sắp lược chín cả mặt rồi.

“Không cần...” Thẩm Đàm bỗng nhiên mở lời, Ngô Du Du ngẩng lên nhìn cậu ta rồi lại cúi xuống, nghe thấy cậu ta nói tiếp thế này:

“Lên đi, tớ đỡ cậu về.”

Người con trai ngồi xổm xuống đưa lưng về phía Ngô Du Du, thì ra cậu ta nói không cần là không cần đưa đến đầu cầu thang...

Ngô Du Du nhìn tấm lưng gầy trước mặt, cảm thấy rất lúng túng.

“Thất thần làm gì thế, mau lên, sắp tắt đèn rồi kìa.” Lương Tề Sơn đứng cạnh giục.

Ngô Du Du cắn răng một cái, nhẹ nhàng lại gần, áp lên chiếc áo khoác màu đen, có thể cảm nhận rõ cảm giác ngực mình ti lên lưng đối phương. Đợi cậu ta giữ chắc hai chân rồi đứng thẳng dậy thật vững, Ngô Du Du vội thẳng người lên, cố gắng giữ khoảng cách với lưng Thẩm Đàm.

Thẩm Đàm có thể cảm giác người sau lưng đang cứng lại, tuy nếu dựa vào lưng mình thì cậu ta cũng sẽ tiết kiệm được sức hơn nhưng cậu ta không thể nói ra được.

Cứ giữ tư thế gồng sức như vậy, Thẩm Đàm đỡ cô bạn trên lưng xuống tầng.

Lục Hạo Thiên thấy cậu ta thở dốc bèn quay lại hỏi: “Cần giúp không?”

“Không cần.” Thẩm Đàm đáp.

Thẩm Đàm xúc người con gái sau lưng lên, cảm giác được sức nặng của đối phương, khoe miệng cong cong, bạn ấy ngồi sau lưng chắc khó chịu lắm.

Ngô Du Du cảm giác lưng mình sắp gãy đôi, từng đốt sống mỗi nhử nhưng lại không dám tiếp xúc nhiều hơn với người con trai phía trước, hai tay chỉ bám hờ lên đầu vai, bàn tay cũng chỉ chạm một nửa.

Mọi người bên phía Lương Tề Sơn đang đùa nhau rất sôi nổi còn bên này lại cực kỳ yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng hít thở rõ ràng của người thiếu niên.

Gió đêm cuốn bay sợi tóc chạm vào má, Ngô Du Du nghĩ không biết có nên gạt đi không, chỉ sợ vừa cựa người sẽ không gượng nổi tư thế này nữa. Nhưng cuối cùng ngửa quá, Ngô Du Du không nhịn nổi đưa tay lên gạt đi, không ngờ trọng tâm không vững, nhào người về trước.

Đúng lúc Thẩm Đàm đang xúc lại người sau lưng, bỗng cảm thấy có một thân hình mềm mại va vào mình. Thẩm Đàm ngạc nhiên trong giây lát, bước chân cũng thoáng dừng lại rồi làm như không hề hay biết gì, tiếp tục bước về phía trước, chỉ có điều khoe miệng càng cong rõ ràng hơn.

Khoảnh khắc Ngô Du Du nằm úp sấp lên lưng Thẩm Đàm, dường như tim đã vọt ra ngoài, lập tức muốn thẳng người lên nhưng lại thấy quá mệt không thẳng dậy nổi nữa.

Ngô Du Du rầu rĩ nhìn lên trời cao, ông trời ơi! Tại sao mình lại biến thành một đứa suy nghĩ rồi rầu rĩ nhỉ!

“Bám chắc nhé.” Giọng Thẩm Đàm trầm trầm dịu dàng dặn.

“Ừ.” Mỗi khi địa hình thay đổi, cậu ta luôn mở miệng nhắc khẽ, tuy Ngô Du Du tự nhìn được đường nhưng vẫn thấy hơi cảm động.

Đêm mùa đông, gió rét căm căm quét gò mà Ngô Du Du đau rát. Dưới ánh đèn mờ mờ tỏ tỏ, cậu bạn nam mỗi khi mở miệng, làn hơi sương thờ ra lại nhẹ nhàng tan đi. Ngô Du Du tĩnh lặng tựa vào lưng đối phương, bầu trời đêm phía trước trải cả dải ngân hà vạn dặm.

Mọi người ở cùng một dãy nhà, con trai tầng dưới, con gái tầng trên, có cửa sắt lớn ngăn như các chỗ khác, chẳng qua giường tầng biến thành một giường ghép, mỗi trường một phòng. Không có cảnh mấy đứa con gái ngại ngùng ngủ cùng nhau.

Trong phòng chỉ còn Ngô Du Du và Dương Khiết.

Ngô Du Du vừa bóp chân vừa ngủ ra.

Dương Khiết rửa mặt xong quay về đẩy người bạn: “Nhìn cái gì thế? Mau ngủ đi chứ.”

“Ồm.” Ngô Du Du sực tỉnh, chui người vào chăn.

“Má Dương ơi.”

“Ơi,” Dương Khiết nằm xuống giường, xoay người lại nhìn, “Sao?”

Ngô Du Du muốn nói rất nhiều thứ nhưng nhất thời không nói nổi thành lời bèn đưa tay sửa lại chăn: “Không sao cả.”

Dương Khiết tựa vào giường nhìn bạn: “Không phải cậu vẫn còn lẩn cán chuyện buổi sáng chứ?”

Cả chuyện buổi sáng lẫn chuyện buổi trưa và chuyện buổi tối cơ! Ngô Du Du ruột gan rối bời, mở miệng lại chỉ đáp: “Ừ.”

“Đừng nghĩ nữa, cùng nhau cố gắng là được, tớ thấy học sinh các trước khác cũng không phải tài thánh đâu, không phải buổi tối vẫn phải lên phòng tự học đọc sách đó sao.” Dương Khiết an ủi.

“Tớ cảm thấy trước kỳ nghỉ này mình vẫn còn rất tự tin, hôm nay lại thua ở ngay thể mạnh của bản thân, cảm thấy rất... xấu hổ.” Ngô Du Du nhẹ nhàng thù thỉ.

Không ngờ cô bạn có thể nói thẳng thắn đến thế, Dương Khiết ngạc nhiên bật cười: “Cậu nên vui mới phải, chỉ ít cậu cũng đã nhìn thẳng vào bản thân, nếu là tớ chắc chẳng dám nói ra cảm giác thật. Tớ phục cậu lắm ấy, thật đấy.”

Đền ký túc vụt tắt, chắc là thầy Mai Hiêm Phong kéo cầu dao.

Mọi thứ bỗng nhiên tối om, Ngô Du Du vẫn chưa nhìn quen, được Dương Khiết khen khiến Ngô Du Du lúng túng giây lát rồi cười thật tươi: “Cám ơn má Dương!”

“Đồ ngốc này, có gì mà cảm ơn chứ.” Dương Khiết thấy bạn vẫn còn xoa chân bèn hỏi, “Còn đau lắm hả?”

Ngô Du Du lắc đầu: “Không đau đến thế đâu, chẳng qua hơi khó chịu chút.”

Dương Khiết cau mày: “Sao lâu vậy rồi mà vẫn còn chưa khỏi nhỉ.” Nói xong bèn nhòm người dậy, “Ồ nhà tớ thường hay mát xa cho ông, để tớ xoa bóp cho cậu nhé.”

“Ôi chào, cậu biết làm à?” Ngô Du Du dừng tay nhìn bạn đầy ngạc nhiên, duỗi thẳng chân phải ra.

Dương Khiết ngồi xuống mép giường, thuận thực đặt chân phải của bạn lên trên gối, tay trái nắm thành nắm đấm, gõ nhẹ lên chân: “Có phải đau ở mặt này không?”

“Ừ.” Ngô Du Du gật đầu, dùng ngón tay chỉ, “Chỗ này này, kéo từ hông xuống.”

Dương Khiết đưa tay lần thứ: “Có thể hơi đau, cố chịu chút nhé.”

“Ừ... Á!” Ngô Du Du vừa ừ một cái, Dương Khiết dùng bốn khớp ngón tay gõ mạnh vào chỗ gân đau nhất khiến cơn đau trào lên rên thành tiếng.

“Đau! Đau! Nhẹ tay chút đi!” Ngô Du Du bất giác dịch chân tránh đi nhưng bị Dương Khiết giữ chặt.

Dương Khiết vỗ nhẹ một cái: “Đừng có cựa! Chịu khó một tí là khỏe ngay!”

Nói xong, tay trái lại gõ mạnh thêm lần nữa.

Ngô Du Du cảm thấy vừa ngứa vừa đau, không nhịn được phải xin tha: “Ôi trời ơi, cậu tha cho tớ đi, khó chịu quá hu hu...”

Dương Khiết bị chọc cười, hai người đùa nhau một lúc, không may Dương Khiết gõ trúng đầu gối khiến cả hai đứa cùng ngã chổng kên ra nền nhà.

Đôi bạn liếc nhìn nhau rồi cùng phì cười.

Lương Tề Sơn phòng tầng dưới đang dọn giường thì nghe phía trên trần nhà có tiếng cười đùa, bọn con trai đều cố gắng làm lơ mặc kệ.

Cho đến khi “Uỳnh!” một tiếng, Lương Tề Sơn xấn lại ổng tay áo: “Ồ đệt, mấy đứa con gái làm trò gì vậy nhỉ, không sao đấy chứ!”

Chỗ này cách âm không tốt lắm, họ chỉ nghe thấy tiếng cười nhưng không nghe được nội dung cụ thể.

“Chắc là ngã.” Lục Hạo Thiên xếp giấy ngay ngắn đặt phía đầu giường rồi từ từ ngã lưng.

“Ngã hả? Không sao chứ?” Lương Tề Sơn bắn khoăn nhìn trần nhà.

Lúc này Thẩm Đàm mới từ nhà vệ sinh ra, Lương Tề Sơn huyếch tay cậu ta: “Hôm nay ông công kiêu gì mà người ta giận giữ ném đồ trên kia kia.”

Thẩm Đàm nhìn cậu ta một cái, im lặng giây lát, sau khi nghe thấy tầng trên có tiếng cười thì lạnh nhạt buông một câu: “Tần Phụng.”

“Đệt! Đang yên đang lành sao lại nhắc đến bạn ấy! Ông có tổ oi!” Lương Tề Sơn nhảy dựng ngược, tức chết mất. Bắt đầu từ bữa đó, cậu ta và thằng oắt ma cà bông Tào Chính Vũ cứ đâm ba bữa lại lôi cái tên này ra dọa. Chuyện này không cần thận truyền ra ngoài thì làm gì còn mặt mũi gì nữa.

Tuy vậy cậu ta vẫn chưa ý thức được tự mình đã làm chuyện tương tự.

Giả Thiên Lâm lặng thinh đeo tai nghe lên, cau mày bảo: “Ồn quá đấy.”

Lục Hạo Thiên coi mọi người đùa nhau, quay lưng úp mặt vào tường, trợn mắt nằm đừ ra một lúc rồi từ từ nhắm mắt lại.

Màn đêm yên tĩnh hoàn toàn, bầu trời sao trên cao chín tầng mây tựa như tâm hồn của nhóm bạn trẻ, lung linh và kỳ diệu.

Chú thích:

*chuột rút cơ: mặc dù hiện thời Ngô Du Du giải thích là do di chứng lần bị thương trước nhưng gần đây mình mới đọc được một bài báo nói chuột rút cơ có thể là một dấu hiệu cảnh báo sớm của việc thiếu hụt canxi. Mọi người có thể tham khảo thêm ở link để biết thêm. Bài báo viết: “Canxi đóng vai trò ổn định hoạt động của các cơ và xương. Do đó, chuột rút cơ là một trong những triệu chứng ban đầu báo hiệu cơ thể đang thiếu hụt canxi. Tình trạng chuột rút và đau cơ thường xảy ra ở bắp đùi, hai tay, tuy nhiên ở bắp đùi là chủ yếu. Triệu chứng chuột rút do thiếu canxi xảy ra khi bạn giữ một tư thế ngồi, nằm, đứng quá lâu và khi thay đổi tư thế thì các cơ bị co rút, gây đau đớn.”

Bạn đang đọc truyện *Giới Hạn Của Tuổi Trẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Thi đấu

Sáng sớm hôm sau, Ngô Du Du bị tiếng ồn từ ngoài hành lang và người tầng dưới đánh thức.

“Dậy thôi.” Dương Khiết thấy bạn đã hơi tỉnh nên vừa thay quần áo vừa nhắc.

“Mấy giờ rồi?” Ngô Du Du lờ mờ mắt, giọng ngái ngủ.

“Bây giờ.” Dương Khiết nhìn đồng hồ.

Bây giờ hả?!

Ngô Du Du ngồi bật dậy nhanh quá nên bị choáng.

“Muộn rồi à?” Ngô Du Du nhắm mắt lại vò đầu đầy đau khổ.

“Chưa đâu, không phải tập thể dục buổi sáng, ăn điểm tâm xong, 8 giờ mới tập trung.” Dương Khiết đi về phía nhà tắm, “Tớ đi rửa mặt trước, cậu mau dậy đi.”

“Ừ.” Ngô Du Du đáp. Tối qua trước khi ngủ suy nghĩ nhiều thứ linh tinh nên nằm mơ cả đêm nhưng lại không nhớ mình mơ gì.

Ngô Du Du buồn bực vò đầu rồi đứng dậy dọn dẹp chăn gối.

Đến căn tin, quầy bán thức ăn đã trống không, các nhân viên nhà ăn đang thu dọn khay sắt kêu loảng xoảng.

Đã hết rồi ư? Hai đứa vẫn chưa ăn cơm mà.

“Dương Khiết! Ngô Du Du! Ở đây!” Lương Tề Sơn gọi sang sáng.

Hai đứa ngồi xuống cùng rồi mới phát hiện ra trên bàn còn thừa hai phần ăn sáng.

“Cậu lấy giúp bọn tớ à?” Dương Khiết hỏi.

“Ừ, bọn tôi thấy các cậu chưa đến mà người ta đã dọn quầy rồi nên mua giúp hai phần. Không biết các cậu thích ăn gì nên gọi đại đây.” Lương Tề Sơn bảo.

Ngô Du Du nhìn hai quả trứng gà luộc trước mặt, bất giác ngẩng đầu nhìn về phía Thẩm Đàm.

Cậu ta vẫn cúi đầu ăn bữa sáng như cũ, động tác nho nhỏ, lịch sự.

Chẳng rõ vì sao trực giác lại nói với Ngô Du Du rằng cậu ta là người mua giúp cho mình.

“Cám ơn nhé.” Ngô Du Du nhoèn cười cảm ơn chung.

Cho dù là ai giúp thì vẫn cảm ơn họ đã nghĩ cho mình.

Sau một buổi thi sáng, trường M đã dẫn điểm khá xa so với các trường còn lại. Không ngờ Lương Tề Sơn ngày thường trông có vẻ tùy tiện nhưng là người nghiên cứu đề rất cẩn thận, hợp tác với Dương Khiết là người suy nghĩ kỹ càng tạo thành cặp bài trùng.

Với đề phân tích tình huống lần này, hai người làm vô cùng chặt chẽ, tìm ra các chi tiết hơn được trường trực thuộc đại học F xếp thứ hai 5 điểm, đồng hạng nhất với trường I.

Mọi người kéo nhau đi ăn cơm rồi nghỉ trưa luôn tại phòng tự học. Sau đó hai mươi tư con người một lần nữa được gom chung về một chỗ.

Bàn ghế trong lớp đã được sắp xếp lại. Bốn góc lớp, mỗi góc một dãy bàn ghép đôi châu đầu lại với nhau. Căn phòng này lớn hơn so với các phòng học thông thường, có thể là do cải tạo lại từ nhà xưởng. Giữa không gian trống trải, ánh mặt trời hắt từ các ô cửa sổ vào rọi sáng thành các đốm loang lổ trên bức tường.

“Mỗi trường một bàn, luân phiên đội Tốc Độ đầu tiên, đội Logic thứ hai, đội Kỹ Lượng thứ ba. Lần lượt làm bài, thi đồng thời tốc độ và điểm số. Thành tích cuối cùng được tính căn cứ vào thời gian hoàn thành và độ chính xác.” Thầy Mai Hiểm Phong chỉ vào bốn góc phòng nói với đám học sinh giỏi đang đứng ở cửa.

“Cuối cùng, bổ sung một điều.” Thầy đứng đối diện với mọi người, “Đáp án các em tính ra sẽ là số liệu cần thiết trong đề bài của đội tiếp theo, nếu như làm sai thì đồng đội của các em sẽ phải dùng số liệu sai để giải dẫn đến sai liên hoàn. Hiểu cả rồi chứ?”

“Vâng ạ...”

Chỉ có vài tiếng trả lời thưa thớt khiến thầy Mai Hiểm Phong đậm câu.

“Nói thật to vào! Hiểu rồi hay chưa?” Thầy nói rất to, lập tức khí thế bản thân cuộn cuộn như rồng như hổ, khiến Ngô Du Du chấn động tâm can.

Tất cả mọi người lập tức hô thật to: “Hiểu rồi ạ!”

Nghe thấy thứ mình muốn, thầy Mai Hiểm Phong tựa người vào một bức tường, quay lại về nhân nhả thường ngày: “Thanh niên trẻ trung phơi phới thì phải dũng mãnh vào, đừng có mà thều thào như chết đói nữa nhé.”

Tuy thấy hô tướng lên vậy khá là ngại nhưng không thể phủ nhận rằng sau khi hô to một cái, dường như có thứ gì đấy trong cơ thể được thức tỉnh, chẳng hiểu sao hơi hơi sôi sục nhiệt huyết và hưng phấn.

Ngô Du Du đi theo Thẩm Đàm vào lớp ngồi xuống chỗ của trường M. Trên mặt bàn chỉ có một đề thi, một tờ giấy nháp và một tờ trả lời.

Ngô Du Du ngơ ngác lật qua lật lại đề thi, xác nhận chắc chắn chỉ có đúng một đề rồi quay đầu nhìn Thẩm Đàm.

Cậu ta đang nhiu mày đọc đề thi trước mặt, áo sơ mi trắng, áo khoác đen, phong độ ngời ngời.

“Bắt đầu!” Thầy Mai Hiểm Phong hô khẩu lệnh, Ngô Du Du lập tức hồi thần, kéo đề thi lại xem.

Một tờ đề thi hai mặt đúp bốn trang phía sau dính một tờ giấy trắng.

Ngô Du Du giật tờ giấy trắng ra làm giấy nháp. Thẩm Đàm đọc đề thi, đưa ra nhận định nhanh rồi quay sang nói với Ngô Du Du: “Bài điền chỗ trống bên trái tôi làm câu trên, câu đại trên cùng bên phải cậu làm, viết luôn bài giải vào phiếu trả lời.”

Gian phòng học rộng rãi bắt đầu có tiếng trao đổi khe khẽ, có lẽ các trường đều đang thương lượng, phân công nhiệm vụ, nhưng chỉ nghe được tiếng người nói rì rầm chứ không nghe rõ nội dung.

Giờ phút này, chất giọng nam dễ nghe của Thẩm Đàm vẫn đang kể bên tai Ngô Du Du nghe rất rõ ràng.

“Làm xong bọn mình đổi chỗ, cậu làm hai câu ứng dụng, ba câu hỏi phụ tôi làm.”

Ngô Du Du khá là bất ngờ, vừa mới lật xem đề chưa được vài giây, cậu ta đã xem được hết rồi à?

Ngô Du Du chỉ để ý đến tờ giấy trắng cuối cùng chứ không nhận ra có câu hỏi phụ.

“Được.” Ngô Du Du đồng ý, cầm lấy phiếu trả lời, Thẩm Đàm lật đề thi về trang đầu. Ngô Du Du đưa tờ giấy trắng cho cậu ta làm nháp.

Từng cử chỉ hành động của hai người đều ngầm thể hiện sự ăy ý. Nhanh chóng, dứt khoát.

Câu đại đầu trang bên phải mặt số một có ba ý tất cả. Ngô Du Du nghĩ mình có thể làm xong nhanh sau đó chép câu trả lời bài điền chỗ trống Thẩm Đàm làm.

Nhưng thực tế là vì kết quả của mình sẽ dùng cho nhóm sau nên lúc viết Ngô Du Du không dám ngoáy như ngày thường, thậm chí viết xong mỗi đoạn còn soát lại xem, không sai mới làm tiếp.

Lúc Thẩm Đàm làm xong hai mươi câu điền chỗ trống thì Ngô Du Du mới làm được một nửa ý ba.

Thẩm Đàm vỗ vai Ngô Du Du, ra hiệu đổi vị trí: “Đổi tôi.”

Chỉ đúng hai chữ nhẹ nhàng nhưng khiến Ngô Du Du phải xao lòng. Thứ cảm giác được dựa dẫm và cảm thấy yên tâm này có nữ sinh nào mà không thích.

Nhưng mình lại chính là đứa kéo thật lùi tốc độ của đội, điều này thật đáng buồn.

Dầu trong lòng ngổn ngang trăm mối nhưng Ngô Du Du vẫn lập tức dừng bút, đổi chỗ với Thẩm Đàm. Trong cuộc thi không cho phép được do dự, Thẩm Đàm chỉ huy nhất định sẽ ổn cả.

Thẩm Đàm đưa phiếu trả lời sang, mắt vẫn nhìn chăm chú vào câu đại số 3.

Ngô Du Du biết cậu ta muốn mình chép đáp án bài điền chỗ trống trước.

Cô bạn đẩy trả phiếu trả lời về: “Không cần, cậu làm câu đại trước đi.”

Thẩm Đàm ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn một cái, xác nhận Ngô Du Du nói nghiêm túc rồi gạt đầu: “Được.” Cậu ta thu lại tờ bài làm, không có gì phải bắt ép cả.

Ngô Du Du thở phào nhẹ nhõm, từ hôm qua cô nàng đã luyện tập cách ghi nhớ hình ảnh, cuối cùng đã có cơ hội để thử.

Ngô Du Du tập trung nhìn câu trả lời bài điền chỗ trống.

Mới một phút đồng hồ, Thẩm Đàm đã làm xong ý 3 câu đại. Ngô Du Du lấy luôn phiếu trả lời về.

Thẩm Đàm nhìn Ngô Du Du một cái, đưa phiếu trả lời cho bạn. Cậu ta biết sau buổi trưa hôm qua, Ngô Du Du vẫn luôn chăm chỉ luyện tập cách ghi nhớ hình ảnh. Cậu ta muốn xem xem hiệu quả thế nào.

Ngô Du Du cầm tờ bài làm, vội vàng viết lại những gì mình nhớ được.

Mất nửa phút là Ngô Du Du viết xong, quay sang thấy Thẩm Đàm đang tập trung đọc đề câu hỏi phụ, không có vẻ định làm ngay nên hiểu cậu ta có ý nhường cô bạn viết vào phiếu trả lời trước.

Ngô Du Du khá là cảm kích, cảm kích vì khoảnh khắc vừa rồi đã tín nhiệm mình.

Thôi nhìn, Ngô Du Du gấp rút bắt tay làm hai câu đề ứng dụng.

Hai câu đều thuộc phần hàm số này vừa khéo là thế mạnh của Ngô Du Du nên làm rất nhanh, tận dụng tính nhẩm tối đa đến mức con số cứ như nhảy ra từ trong đầu không cần nghĩ nữa.

Giải xong, Ngô Du Du lập tức giao lại phiếu làm bài cho Thẩm Đàm.

Thẩm Đàm đưa tay cầm bài làm, đẩy bài thi sang: “Kiểm tra xem.”

Sau đó cậu ta không cần xem lại đề, làm một mạch ba câu hỏi phụ vào tờ bài làm.

Đầu cậu ta nhớ được hết hả?

Ngô Du Du cầm đề thi, thầm cảm thán: “Đại thần đúng là đại thần...”

Cô bạn xem lại câu trả lời của Thẩm Đàm trên đề thi, nghiêng đầu nhìn câu trả lời mình viết trên phiếu, soát lần lượt từng cái một.

Hoàn toàn khớp!

Ngô Du Du bất giác nhoẻn cười, tuy chỉ là hai mươi con số nhưng nó đã khẳng định sự tiến bộ của bản thân!

Thẩm Đàm đang ngồi nhưng người vẫn còn cao, hiếm có bạn học nào có cái lưng dài đến thế, trông thật là thư sinh.

Cậu ta cố gắng viết thật nhanh bài giải câu hỏi phụ. Người thiếu nữ ngồi sát lại gần, mùi dầu gội hương hoa thoang thoảng tỏa khiến ngòi bút đưa kém trôi chảy đi một chút.

Viết xong, Thẩm Đàm đặt bút xuống, quay sang thấy Ngô Du Du đang nhìn chăm chú vào bài thi trên tay, đôi mắt cười dịu dàng như có sóng mắt dập dềnh, hẳn là vui vì khả năng ghi nhớ hình ảnh của bạn ấy.

Nhớ lại hôm qua Ngô Du Du vì ngồi lâu mà bị rút gân, cậu ta chỉ cảm thấy có một góc nào đấy tận sâu thẳm đáy lòng đang ngấm tan chảy.

“Xong rồi.”

Ngô Du Du nghe vậy ngẩng đầu nhìn sang bài làm của Thẩm Đàm. Đã xong cả ba câu hỏi phụ, ngại thật, còn nhanh hơn cả tưởng tượng...

Ngô Du Du chỉ xem tờ bài làm nên đã bỏ qua mất chút ám áp thoáng vụt qua trong đôi mắt người thiếu niên.

Trường M nộp bài rồi lần lượt ba trường kia cũng lập tức nộp, mọi người gần như nộp cùng lúc, chỉ chênh nhau không quá 1 phút.

Vậy nên kết quả phụ thuộc vào độ chính xác.

Lục Hạo Thiên và Giả Thiên Lâm, một người mặt mũi vô cảm, người kia thì mặt vênh lên cùng bước vào lớp, nhận lại bài làm từ tay thầy Mai Hiểm Phong. Lục Hạo Thiên nhận bằng hai tay, cúi đầu nói “cảm ơn ạ”.

Còn Giả Thiên Lâm thì tự rút luôn lấy một tờ giấy nháp trên bàn rồi về chỗ của mình, chẳng thèm nhìn ai lấy một cái.

Sau khi nhận được bài thi, Lục Hạo Thiên xem bài điền chỗ trống xong đề nghị với Giả Thiên Lâm:

“Chúng ta đổi vị trí đi!”

Cậu ta biết mình có tính cầu thả nên để mình làm hai mươi câu điền chỗ trống thi không ổn.

Giả Thiên Lâm nhìn qua câu số, đang định xem câu trả lời ở vòng trước ngẩng lên nhìn: “Vì sao?”

Lục Hạo Thiên không muốn dài dòng nên nói gọn lỏn: “Tôi sẽ làm nhầm.”

Có lẽ vì đối phương đã nói trắng phớ ra, hoặc có lẽ do cảm giác gánh nhiệm vụ lúc nguy nan, Giả Thiên Lâm đặc ý gật đầu: “Được.”

Hai người đổi chỗ rồi nhanh chóng làm bài.

Tác giả có chuyện muốn nói:

Mẹ ơi, hơn nửa đêm không thấy bài tồn kho đâu làm bà đây sợ toát mồ hôi hột...

Cuối cùng phát hiện ra chưa cắm USB...

Chân gà bự ta lưu hết truyện ở trong đó đây! USB còn người con! USB mất người... hức hức...

Ta vẫn chưa viết đến đoạn họ tốt nghiệp nên cũng chẳng biết là bao nhiêu chương, thôi cứ từ từ tính...

¬ (̄ ̄) ¬

Cố lên! Phấn đấu! Chân gà bự ta cũng là Không Có Giới Hạn!!! Vui đầu gối chữ thôi!

Chú thích:

*câu hỏi phân tích tình huống: Đề bài đưa ra một tình huống cụ thể có nhiều dữ kiện, có thể yêu cầu phân tích đúng sai, cũng có thể yêu cầu nêu các trường hợp có thể xảy ra và cách giải.

*câu hỏi ứng dụng: gắn lý thuyết với thực tiễn. Ví dụ: một người đi xe đạp đường trường có quãng đường và thời gian phụ thuộc với nhau theo hàm số $s=20t$ chẳng hạn.

Bạn đang đọc truyện *Giới Hạn Của Tuổi Trẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Thi đấu 2

Tốc độ của hai người đều xấp xỉ nhau. Giả Thiên Lâm làm xong bài điền chỗ trống thì Lục Hạo Thiên cũng vừa khéo xong ba câu đại.

Chuyển bài làm sang.

Lục Hạo Thiên làm xong câu hỏi phụ mà Giả Thiên Lâm vẫn đang làm nốt câu hỏi ứng dụng cuối cùng. Cậu ta bèn đọc bài điền chỗ trống rồi chép vào.

Đội Giả Thiên Lâm làm xong, Lục Hạo Thiên đưa phiếu làm bài cho cậu ta rồi chỉ vào một câu trong bài điền chỗ trống: “Câu này ông tính sai rồi.”

“Đội lát nữa nói sau.” Giả Thiên Lâm cau mày, ngời bút ngoáy lia lịa vội vã chép bài giải câu ứng dụng vào.

Lúc này một góc phòng bỗng có tiếng ghế cọ trên nền nhà, trường trực thuộc đại học F là đội đầu tiên nộp bài!

Lục Hạo Thiên thấy thế bèn đặt bút giải lại câu sai kia lên nháp.

Giả Thiên Lâm vừa đặt bút xuống cái, Lục Hạo Thiên liền đẩy tờ nháp sang đồng thời chỉ vào đề câu sai.

“Câu này tôi tính ra bằng này.”

Giả Thiên Lâm nhìn đề bài, câu này cậu ta tính khá rắc rối, nhiều bước, quả thật rất dễ tính sai.

Lúc cậu ta còn đang đắn đo thì một góc lớp khác lại có tiếng ghế cọ trên nền nhà.

Giả Thiên Lâm liếc vội qua tờ nháp của Lục Hạo Thiên, thấy đại khái có vẻ ổn liền chữa lại đáp án trong bài thi.

“Ừ, cậu đúng rồi.”

Lục Hạo Thiên thấy đối phương cũng đồng ý với mình nên không nghĩ nhiều nữa, lập tức đứng lên để nộp bài trước trường I.

Hai người ra khỏi lớp, Dương Khiết hít sâu một hơi, Ngô Du Du ra dấu tay cổ lên.

Dương Khiết quay lại mỉm cười gật đầu rồi bước nhanh vào lớp.

Chung cuộc, mọi người mất tổng cộng gần hai tiếng ba mươi phút để hoàn thành bài thi.

Khoảng 20 phút sau khi thi xong, thầy Mai Hiêm Phong phát trả bài lại cho mọi người.

Trường I đứng nhất, trường M hạng ba...

Kết quả này khá là bất ngờ, nhất là khi đội Ngô Du Du đã làm được điểm tối đa vòng 1.

Mọi người cầm bài thi sang phòng kế bên cùng nhau xem cẩn thận.

Vòng cuối, Lương Tề Sơn và Dương Khiết làm sai hai câu đại, bị trừ khá nhiều điểm, dẫn đến vòng ba bị kém điểm hơn các trường còn lại.

“Xin lỗi, là tớ làm sai...” Dương Khiết nhìn màu mực đỏ đánh dấu trên bài thi khẽ cắn môi.

“Không! Không! Là do lỗi của tớ.” Lương Tề Sơn mở bài thi ra, cau mày buồn bã, “Hai câu đại này, lúc kiểm tra tôi đã không phát hiện ra chỗ sai.”

Cậu ta và Dương Khiết làm xong thì soát bài cho nhau một lượt rồi mới nộp, tuy chậm hơn một chút nhưng có thể đảm bảo sự chính xác. Không ngờ vẫn cứ sai.

Ngô Du Du thấy hai người họ đều tự trách mình nên an ủi: “Không sao đâu, bọn mình xem lại xem sai ở đâu để rút kinh nghiệm, vẫn còn một ngày thi nữa mà, điểm tích lũy của đội mình không chênh các đội khác nhiều đâu!”

Dương Khiết vẫn còn khá buồn, Lương Tề Sơn ngồi phịch xuống không nói năng.

“Không phải lỗi của các cậu.” Thẩm Đàm bỗng nhiên nói.

Ngón tay dài trắng bóc chỉ vào bài thi vòng ba: “Cách các cậu làm không có vấn đề gì, là do số liệu vòng hai có vấn đề.”

“Không thể thế được.” Giả Thiên Lâm đẩy mắt kính, vốn nãy giờ im lặng bỗng chen vào nói, “Số liệu bài này lấy từ câu điền chỗ trống, không đòi nào tôi làm sai.”

Thẩm Đàm nhìn cậu ta một cái, rút bài thi vòng hai ra xem, rồi đến câu điền chỗ trống đọc.

Mọi người đều xúm lại nhìn.

Ngô Du Du đọc đề bài, là một câu logic tính tuổi, lấp đáp án ghi nháp trên đề vào câu hỏi, đúng là thỏa mãn.

“Không sai mà...” Ngô Du Du nói khe khẽ.

“Trên đề thì không sai nhưng trên bài làm lại sai.” Thẩm Đàm chia bài thi và tờ đề ra so, trên đề viết 22 tuổi còn trên bài thi viết 19 tuổi.

Giả Thiên Lâm giật mình nhớ ra, lúc đó vì Lục Hạo Thiên bảo câu này bị sai nên không chép đáp án trên đề, chỉ xem lại qua loa rồi ghi đáp án mới của Lục Hạo Thiên vào bài làm.

Nghĩa là cậu ta không sai, Lục Hạo Thiên đã sửa đáp án đúng của cậu ta thành sai rồi! Lập tức lửa giận và cảm giác hối hận xông lên óc.

“Không phải tôi, là do cậu ta!”

“Xin lỗi, do tôi tính sai.”

Hai người nói đồng thanh, cả phòng học lập tức lặng ngắt như tờ.

Ngô Du Du không hiểu rõ sự tình nên không tiện mở miệng nhưng ngay lập tức trong đầu nghĩ đến một câu: Tiên trách kỷ, hậu trách nhân.

“Giả Thiên Lâm vốn đã đúng rồi.” Lục Hạo Thiên cụp mắt bảo, “Tại tôi sau đó sửa cậu ta thành sai mất.”

Vừa rồi Giả Thiên Lâm nhất thời nổi nóng thốt ra lời, thấy Lục Hạo Thiên giải thích thì có hơi hối hận. Cậu ta dường như cảm thấy mình không nên nói thế nhưng đã trót nói rồi.

Giả Thiên Lâm đành nặt lại quay đầu đi chỗ khác, giả bộ không thấy vẻ mặt nặng nề của mọi người.

“Không sao, bọn mình xem lại bài nhanh nhanh rồi còn đi ăn cơm nữa, thử làm đề của những người khác, học tập lẫn nhau nhé.” Dương Khiết đứng ra hòa giải.

“Phải đấy!” Lương Tề Sơn nói để theo, “Bọn mình thi theo đội, bị thua là trách nhiệm chung của mọi người, phải cùng nhau nỗ lực đấy! Cố lên nào!” Nói xong cậu ta còn giơ tay làm động tác cổ lên.

Nhưng không có ai hưởng ứng theo, bất giác cậu ta thấy nhó thẳng ranh con Tào Chính Vũ quá. Lương Tề Sơn xấu hổ rút tay về, đưa lên gãi đầu.

“À... Thế trưa nay chúng ta ăn gì...”

Mọi người: ...

Bữa cơm hôm nay không được thoải mái, Giả Thiên Lâm rõ ràng rất xăm xì.

Ngô Du Du cảm thấy vẻ mặt của cậu ta cứ như bị ai đó quẹt nọc cả tỷ, trông rất khó chịu.

Tâm trạng của Lục Hạo Thiên cũng rất sa sút. Cậu ta ăn cơm rồi chậm, thanh niên lạnh lùng này đã có chút cảm xúc tên là buồn rầu.

Thẩm Đàm thì vốn là người không thích nói chuyện, ngồi giữa hai người này vẫn thản nhiên ăn cơm như thường. Lương Tề Sơn nhìn thôi cũng phải bái phục.

“Tôi có một kiến nghị!” Lương Tề Sơn vẫn chưa từ bỏ nỗ lực điều hòa không khí đặt đĩa xuống, nuốt hết cơm trong miệng, cổ sức rừ rừ, “Lát nữa cơm nước xong xuôi, bọn mình xuống sân thể dục đi dạo đi! Chỗ đó có bức tường tốt nghiệp đấy!”

Vừa dứt lời, Dương Khiết cũng nói xúm vào: “Được đấy, đi cho tiêu cơm, hít thở không khí! Đúng không Du Du?” Nói xong cô nàng dùng khuỷu tay huych bạn.

Ngô Du Du ngồi ngay đối diện Giả Thiên Lâm, biết hai người họ đang cố gắng xoa dịu không khí nên cũng hòa theo cười: “Đi luôn, cùng đi cả đi! Sáu đứa mình chẳng mấy khi có dịp, tập huấn xong là về nhà ngay rồi. Hôm nay đi thả lỏng trước một chút, buổi tối đọc sách sau cũng được.”

“Tôi không có ý kiến.” Thẩm Đàm nói nhạt như nước, rút khăn giấy ung dung lau miệng.

“Được.” Lục Hạo Thiên gật đầu.

Giả Thiên Lâm tạm dừng công cuộc ăn cơm, mép giật giật bộ như sắp sửa từ chối. Ngô Du Du nhanh miệng cười: “Bạn học Giả đi cùng đi!”

Giả Thiên Lâm ngẩng đầu nhìn bạn nữ cười tươi roi rói trước mặt và ánh mắt chờ mong của mọi người xung quanh đành phải gật đầu nhưng cảm giác áy náy bất an trong lòng thì càng thêm mãnh liệt.

Lúc này cậu ta nói mà không nghĩ, giờ nhìn thấy không khí ngày càng nặng nề, trong lòng cậu ta rất khổ sở. Cậu ta thậm chí hy vọng có ai đó đứng ra chửi thẳng mặt mình, tuy chính cậu ta cũng chẳng biết lúc đấy mình sẽ xin lỗi hay cáu bẳn nhưng dẫu sao cũng tốt hơn cảm giác hiện giờ. Rõ là mọi người vì cái cậu kia mà không vui nhưng không ai đứng ra nói chuyện, dường như mình là thằng trẻ trâu tự quậy phá, tự xấu hổ lấy.

“Đi! Mọi người ăn nhanh lên, lát nữa chúng mình đi luôn!” Lương Tề Sơn cuối cùng đã được thở phào nhẹ nhõm, đồng ý đi dạo cùng mọi người là không sao rồi.

Ăn cơm xong, mọi người dắt díu nhau đến chỗ bước tường tốt nghiệp ngày xưa. Ngô Du Du không còn nhớ lúc đó ai đã kéo mình lên nhưng vẫn khắc ghi cái cảm giác lúng túng và ra sức nghiêng răng nghiêng lợi đấy.

Trời mùa đông tối rất nhanh, bóng chiều bằng lăng, trời xanh như mực, từng lùm cây tối thui. Bức tường tốt nghiệp vẫn lặng lẽ đứng sừng sững trên sân cỏ, lác đác xung quanh có bóng vài học sinh trường khác cũng đi loay quanh. Gió lúc chiều tà thổi nhẹ nhẹ, lành lạnh, mọi người đều phải bẻ dựng cổ áo lên. Trong không khí là mùi của cỏ xanh và bóng chiều.

Dương Khiết nhảy tại chỗ mấy cái cho đỡ lạnh, quay đầu lại đánh võ không khí yên lặng: “Lương Tề Sơn này, tớ nhớ hôm đó ông ở đứng dưới cùng nhỉ?”

“Đúng vậy.” Lương Tề Sơn xoa xoa tay rồi dúi vào túi áo, rút đầu vào trong chiếc khăn quàng cổ màu trắng, nói lúng búng trong miệng: “Làm lớp trưởng trường mà dễ à! Ông đây chính là người phải ở lại sau cùng đấy!”

“Chà!” Ngô Du Du kinh ngạc nói, thở ra cả một làn hơi trắng xóa, “Thế lúc “Anh lớn” trèo lên là dẫm lên vai ông hả?”

“Anh lớn” là khối kem viên sô cô la nặng rất nặng đó!

*Ý nghĩa của biệt danh được chú giải ở chương 10.

“Đúng vậy.” Lương Tề Sơn giờ nhắc lại vẫn còn thấy ghê, “Có trời làm chứng, vai ông đây lúc về đau muốn chết đi được ấy! Thằng cha Lý Văn Hào lúc ấy chẳng biết ở xó nào mà không giúp tôi một tay! Khỏe như trâu kia mà.”

“Lúc ấy Lý Văn Hào ở đầu trên kéo cậu ta.” Thẩm Đàm bổ sung.

“Vậy hả?” Lương Tề Sơn bỗng nhiên ngộ ra một chuyện, “Chắc! Hèn gì mà sau bữa đó “Anh lớn” cứ đuổi theo đòi dẫn cậu ta một trận, thì ra người kéo tụt quần “Anh lớn” là lão ta, ha ha ha...”

“Ha ha ha!”

Cả nhóm đều phải phì cười khi nhớ lại tiếng kêu thảm thiết của “anh lớn” lúc ấy.

Cười xong nóng cả người, Ngô Du Du lộ mặt ra khỏi lớp khăn quàng cổ quan sát tứ bề.

“Học sinh trường khác đều rất chăm chỉ rèn luyện sức khỏe nhì.” Ngô Du Du ngạc nhiên chỉ tay về phía đằng nhóm người đang túm năm tụm ba trên sân thể dục.

“Cái đệt, thật là... so với bọn nó tụi mình đúng là heo...” Lương Tề Sơn nhìn vào tên công tử ốm yếu Lê Nam Sinh chỉ mặc mỗi áo len đang chạy phăm phăm trên sân thể dục.

“Hay là bọn mình cũng vận động tí đi nhì?” Lương Tề Sơn nhìn thấy người ta chạy vã mồ hôi trong khi bọn mình chỉ đứng lững lững như mấy con gấu Bắc Cực, bất giác thấy hơi xấu hổ.

“Vậy bọn mình bật nhảy tại chỗ mấy cái được không?” Ngô Du Du gọi ý, vừa lộ đầu ra đã thấy lạnh, thật không muốn rời xa khăn quàng và áo khoác.

Ngô Du Du quay lại nhìn ba chàng trai đẹp như hoa tinh như nước sau lưng, thì ra chẳng có ai phải quàng khăn cả, các thanh niên, không lạnh à?”

“Các thanh niên! Không lạnh à?”

Bỗng có một người giọng khàn khàn từ đâu đến nói trúng phóc những gì Ngô Du Du đang nghĩ khiến cô nàng sợ bắn linh hồn.

Thầy Mai Hiểm Phong mặc áo bành tô màu đen, cổ trong quần một cái khăn màu xám đã cũ thỉnh thoảng xuất hiện đằng sau họ.

Tác giả có chuyện muốn nói:

Có bạn bình luận bệnh rút gân mà cứ làm như bệnh máu trắng ha ha ha

Ta liền tưởng tượng thế này:

Ngô Du Du mặt trắng bệch nằm trên giường bệnh

Lục Hạo Thiên nhíu mày hỏi: “Phải thay thận không? Bao nhiêu tiền?”

Thiệu Tuấn đẩy cậu ta ra hét lên: “Dùng của tớ! Dùng của tớ này! Tim gan phèo phổi cần gì cứ lấy tự nhiên! Không cần tiền!”

Thẩm Đàm khoanh tay đứng ung dung một bên phát biểu: “Mau thay đi” sau đó nói với Ngô Du Du, “Thay xong chúng ta đi lĩnh giấy chứng nhận.”

Lương Tề Sơn sồn sồn lên: “Còn nhiều thận không? Cho tôi một quả! Cho tôi một quả đi! Mẹ nó chứ giờ, lòng có dư mà thận không đủ (;‘^`)’”

Ngô Du Du: “Ha ha, bệnh máu trắng nhà ai cần thay thận chứ! <(^?)> Bà đây xin lấy mỗi người một lấy!”

Bạn đang đọc truyện *Giới Hạn Của Tuổi Trẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Bức tường tốt nghiệp

Từ sau khi đến dạy ở trường M, dường như đã lâu lắm rồi không ai thấy thầy Mai Hiểm Phong hút thuốc.

Đôi mắt sâu thẳm của thầy lướt nhìn qua mọi người trên sân thể dục.

Mọi người đứng tản xa nhau. Gần như mỗi trường một góc, giống hệt lúc ăn cơm ở nhà ăn, có trường còn chơi riêng theo từng tổ thi đấu.

Thầy neho mắt, giờ cao tay lên vỗ thật to, cái chất giọng khàn khàn cũng cố gắng phát huy ở công suất cao: “Lại cả đây nào, lại đây!”

Các học sinh đang đứng tản mác đều tự giác ngừng việc đang làm để tập trung.

Có nhóm bạn trên trán còn đang bốc hơi ngùn ngụt sinh ra do ra mồ hôi sau khi vận động mạnh vào mùa đông.

“Mặc áo vào, đừng để bị cảm” Hiểm khi thấy thầy Mai Hiểm Phong nói được một câu quan tâm, tiếp đó thầy lại nói những thứ làm người ta thấy khó mà tiêu hóa nổi.

“Mọi người nếu đã thích vận động như vậy thì, nào! Lại đây, 24 đứa các em cùng nhau vượt bức tường tốt nghiệp này đi.” Thầy nói thân nhiên cứ như chỉ đang khen hôm nay đẹp trời, khẩu âm nghe thật kỳ quái.

Rồi thầy lại cúi đầu gãi gãi như nghĩ ra gì đó: “Ồ, trường I lần trước không tham gia hoạt động ngoại khóa nhì.” Nói rồi thầy ngược đầu tìm trong đám học trò chiếc khăn quàng cổ trắng bắt mắt.

“Lương Tề Sơn!”

“Có ă!” Lương Tề Sơn gật đầu tấp lự trong khi đầu vẫn còn đang rúc trong lớp khăn quàng, thẳng lưng ưỡn ngực, ra vẻ nghiêm trang.

“Nào, em phổ biến quy tắc cho các bạn sau đó sắp xếp mọi người nhé.”

“Vâng.” Cậu chàng gật đầu, trong lòng thì rất sốt ruột. Vốn cả nhóm đi dạo loanh quanh mấy cái ở đây để giải quyết mâu thuẫn, giờ biến thành hoạt động vận động tập thể... Thế mâu thuẫn nội bộ của mấy đứa biết phải làm sao!

“À, đúng đời!” Thầy Mai Hiểm Phong đã đi rồi lại lộn trở lại, tay xoa cái cằm kún phún râu, “Để các em đỡ chán, thầy cho mọi người 2 phút chuẩn bị, thầy sẽ bấm giờ cho, hết 4 phút nếu còn ai chưa vượt xong thì tất cả phải chịu phạt chạy vòng quanh sân.”

“Cái đệt!”

“Chết mất...”

Gi thế này?! 4 phút, 240 giây, mỗi người 10 giây hà?!

Trong cả bọn, có đứa bắt đầu kêu ca nhưng Lương Tề Sơn đã biết quá rõ tính thầy Mai Hiểm Phong rồi nên đành vội vàng gọi mọi người chạy về phía chân bức tường tốt nghiệp.

2 phút mà Mai đại ca cho chắc chắn được tính từ lúc thầy nói hết câu!

Lấy đầu ra thì giờ mà ở đó ý kiến ý cò nữa, dù sao có ý kiến chắc chắn cũng chẳng được gì đâu T^T...

Lương Tề Sơn chọn ra vài tên xem chừng có chút tế bào vận động trong người làm ba đứa vượt tường đầu tiên.

Lúc đầu cậu ta cho mọi người tự ứng cử nhưng chẳng có ai đáp lại, hết cách, cậu ta đành bắt mỗi trường cử ra một người.

Vậy là mới có bốn đứa bị cưỡng ép bước ra.

Sau khi giải thích đại khái và phân công xong, chẳng biết thầy Mai Hiểm Phong đã thỉnh linh đứng cạnh mọi người như ma tự bao giờ, tay cầm một cái đồng hồ bấm giây không rõ đầu ra.

“Chuẩn bị!”

Bốn bạn nam đến đứng dưới chân đài còn bốn bạn nam chọn ra lúc đầu đứng sau họ.

Chỉ chờ Mai Hiểm Phong hô một tiếng.

“Bắt đầu!”

Bốn người hồi há giẫm lên bả vai bạn, vươn tay là với lên được tới tận đầu tường.

Người được chọn của trường M là Giả Thiên Lâm vì cậu ta là đứa cao nhất hội, tới gần 1m9, đứng dẫm trên vai Lương Tề Sơn trông y chang một gã không lồ, vươn vai một cái đã gọn gàng đặt tay được lên đầu tường, dùng sức nâng người lên nằm úp trên đó.

Thẩm Đàm ở chân tường giúp Lương Tề Sơn đẩy chân trái cậu ta lên. Giả Thiên Lâm hét lớn một tiếng, chân phải xoạc một cái chống được lên đầu tường.

Cậu ta khom người xuống ý bảo bên dưới lên tiếp đi.

Thẩm Đàm ngồi xồm xuống, Lương Tề Sơn dẫm lên vai cậu ta. Thẩm Đàm nghiêng răng đứng dậy, Lương Tề Sơn lập tức vươn thẳng tay.

Giả Thiên Lâm nhào nửa người ra bắt được cánh tay của Lương Tề Sơn nhưng vì thanh niên tâm tuổi này lười vận động nên kéo mãi chẳng được. Thẩm Đàm thì đã sắp không chống nổi nữa.

Lục Hạo Thiên đứng sau lưng nhìn, quả quyết bảo: “Sang giúp trường II trước đi!”

Chỉ trong mấy giây ngắn ngủi vừa qua, cả bốn trường đều tự hành động theo nhóm của mình, chia làm bốn tổ leo lên nhưng chỉ có trường M và Lê Nam Sinh trường I là lên được, những người khác vẫn đang còn giùng giởng ở bước một.

Lục Hạo Thiên nói rất to, Lê Nam Sinh cũng nghe rõ.

Cậu ta và Giả Thiên Lâm lập tức phản xạ thần tốc, bỏ tay thành viên đội mình, chạy về phía trường II cùng kéo người lên rồi tiếp tục kéo người trường F

lên nốt.

Thế là trên đài đã có bốn người.

“Kéo con gái lên trước, chia hai nhóm đi!” Lương Tề Sơn lập tức chỉ huy.

Cậu ta leo từ vai Thẩm Đàm xuống. Trong 24 người tham gia tập huấn, tính cả Ngô Du Du là có tổng cộng 5 bạn nữ.

Ngô Du Du không ngại gì, cởi áo khoác, lập tức dẫm ngay lên vai Thẩm Đàm.

Thẩm Đàm vừa mới bị Lương Tề Sơn quần cho một hồi, mặt mày còn đang đỏ tung bừng, thở phì phà phì phò.

Đội bạn nữ đạp cả hai chân lên, cậu ta túm chặt cổ chân đối phương, lại đứng dậy một lần nữa.

Bức tường tốt nghiệp nhẵn bóng, sạch trơn. Ngô Du Du đứng trên vai bạn, cảm giác không có chỗ nào có thể níu tạm vào được.

Cô nàng hơi sốt ruột, vươn tay muốn bắt lấy tay Giả Thiên Lâm nhưng kiểu gì vẫn cứ còn cách một đoạn.

Giả Thiên Lâm nhào hẳn người ra, ép bụng xuống nền tường mới túm được cổ tay của con bạn, Lệ Nam Sinh ở bên cũng lao người ra bắt được cái cổ tay còn lại.

Ngô Du Du biết tư thế hiện tại chắc chắn rất xấu, hai tay vươn thẳng lên trời, bị hai người ở trên kéo lên, người va đánh thịch vào tường.

Nhưng hơi đâu mà nghĩ nhiều, các bạn nam ở trên đài đang kéo Ngô Du Du, cô bạn cũng cố sức đá chân phải muốn đu lên. Giả Thiên Lâm gần như đã rơi hẳn người ra ngoài tường nhưng vẫn không đủ.

Bỗng nhiên Ngô Du Du cảm thấy chân mình phần từ đầu gối trở xuống rung rung.

Cúi đầu nhìn thử, thì ra Thẩm Đàm đang túm cổ chân Ngô Du Du nâng ra khỏi vai rồi dùng sức của hai tay cử đẩy cô bạn lên.

Cậu ta mặc áo sơ mi trắng và áo khoác đen, ống tay áo xắn lên đến khuỷu tay, cánh tay trắng bóc để trần.

Hiện tại, vì đang phải gắng sức nên gân xanh trên tay gò nhẹ lên, các đường cơ bắp nổi rõ.

Ngô Du Du có thể cảm nhận được sức nóng qua một tầng vải quần bò, tim vội đập nhanh hơn.

Nhờ sức của ba cậu con trai, một chút cố gắng của bản thân, cuối cùng Ngô Du Du cũng vất được chân lên đầu tường rồi cả người được kéo lên.

Ngô Du Du lên được rồi, chủ động lóp ngóp bò dậy, chạy dẹp sang một bên để tránh cản trở mọi người đồng thời quan sát xem chỗ nào các bạn nam đang kéo bạn nữ lên thì lại giúp một tay ôm thắt lưng kéo lên.

Ngô Du Du biết bọn con trai không tiện chạm vào chỗ này. Làm vậy sẽ giúp họ đỡ không ít chuyện.

Sau khi năm bạn nữ lên được hết thì thấy Mai Hiên Phong thông báo: “Một phút bốn mươi lăm giây.”

Chậm hơn dự tính 15 giây rồi!

Tiếp đó đám con trai phối hợp với nhau ngày càng ăn ý, chẳng ai còn ngại ngần gì như lúc đầu, cởi hẳn áo khoác ra, người nọ dẫm lên người kia để leo lên.

“Nhanh lên! Nhanh lên!”

“Kéo chân phải! Kéo chân phải ấy!”

“Thêm chút nữa, ai đó giữ người đi, tôi nhào xuống kéo cậu ta!”

Trong chớp mắt, đã không còn khoảng cách trường lớp, mọi người hể nghe thấy ai cần hỗ trợ là lập tức chạy qua.

Giả Thiên Lâm không biết người đằng sau giữ cho mình là ai, gần nửa người của cậu ta đã lao ra ngoài tường, hai chân không còn bám đất, cố hết sức để kéo một cậu bạn thấp bé lên.

Cậu ta cảm thấy thắt lưng của mình bị va vào tường rất rất đau, toàn thân mồ hôi nhễ nhại, chỉ còn mỗi chiếc áo len mà vẫn nóng.

Mắt kính của Lệ Nam Sinh chẳng biết đã đánh rơi đâu mất, cậu ta cũng không thèm đi tìm, vẫn tiếp tục thò người ra kéo người lên.

Người trên đài ngày càng nhiều, cuối cùng tuy đám con trai vẫn chia làm bốn nhóm cùng hành động nhưng mỗi nhóm không còn chỉ có người của một trường, chỗ nào cần thêm người là liền chạy qua chỗ đó.

Nhờ nỗ lực không ngừng của mọi người, số người còn dưới chân đài ngày càng vơi đi, người ở trên hỗ trợ thì ngày càng đông hơn.

“Ba phút ba mươi giây.” Thầy Mai Hiêm Phong thông báo lần nữa.

Lúc này dưới đài chỉ còn lại một tên con trai.

Lục Hạo Thiên.

Đây là lần đầu tiên Ngô Du Du thấy cậu ta nhếch nhác như thế.

Cái áo khoác vứt bừa trên cỏ, trên người chỉ mặc mỗi chiếc áo len rộng cổ màu cà phê. Đường đèn chẳng biết đã sáng lên từ khi nào.

Dưới ánh đèn, chẳng thiếu niên tóc tai rối bù ướt nhẹp mồ hôi, khớp xương đỏ lừ. Đôi mắt cậu ta dài, nhỏ, rất trong, rất sáng.

Cậu ta thở hổn hển, bước lùi về sau mấy bước.

Người trên đài rầm rầm cổ vũ cậu ta cố lên.

“Cố lên nào!”

“Chạy đà nhảy lên đi!”

“Bạn học ơi, cậu làm được mà!”

Lương Tề Sơn thấy Giả Thiên Lâm lại úp người xuống, sốt ruột bảo: “Ôi, bụng ông đã bị mài rách chưa, để tôi cho.”

Não cậu ta đã tự động cho là Giả Thiên Lâm đang bị đầu cộng thêm món nợ cũ, lúc bắt lấy Lục Hạo Thiên sẽ quăng cậu ta bay theo đường cong parabol luôn.

Nhưng Giả Thiên Lâm mặc kệ cậu ta, hít sâu một hơi rồi thỉnh linh phát lực, một lần nữa nhào người ra ngoài tường.

Thảm Đầm đứng sau giữ hai cổ chân lại: “Tôi giữ được rồi, ông cứ nhào sâu thêm chút nữa cũng sao đâu.”

Cậu ta nói xong thì quay sang hét với người bên cạnh: “Thêm một người nữa giữ đi!”

Một cậu con trai bên trường II lập tức lại cùng ôm chặt chân Giả Thiên Lâm.

Giả Thiên Lâm được các bạn giữ, tiếp tục lao người xuống thấp hơn một chút, phần bụng vì bị ma sát với cạnh tường nên đau rát, đầu bị chúc ngược, máu dồn xuống, mắt đỏ lừ lên.

“Nhanh lên đi! Tôi kéo ông!” Cậu ta gào lên với bên dưới.

Lục Hạo Thiên đứng gần đấy giơ tay ra hiệu đợi một chút, không hề do dự, lập tức như tên rơi nỏ, lao vọt lên, nhảy bật về phía tường, Giả Thiên Lâm cảm thấy vẫn chưa đủ nên nín thở, lao xuống thấp hơn nữa!

Hai bàn tay đập nhau trong không trung kêu đánh “bốp” rồi xoắn chặt lại.

Cậu ta gài lên dừng hẳn, cánh tay vận sức kéo đối phương lên.

Đám con trai xung quanh ồ ạt xúm lại hỗ trợ, người túm tay kẻ bắt chân Lục Hạo Thiên, cùng được lôi lên đài.

Giây phút Lục Hạo Thiên được kéo lên, cả lũ con trai đều nằm vật ra tại chỗ cùng nhau.

Mãi lâu sau vẫn chẳng thấy ai đứng dậy, ai nấy đều ướt đẫm mồ hôi, không ngừng thở hồng hộc.

Gió đêm lướt qua quần lên mùi cỏ xanh, mồ hôi trên trán chảy xuôi xuống thái dương hơi hơi ngứa nhưng đến sức đưa tay lên chùi đi cũng chẳng còn nữa.

Có mấy thằng nằm trên đài bỗng dưng bật cười.

Dương Khiết cũng nhoen cười hô to xuống dưới chân đài: “Thầy Mai ơi! Bọn em xong mất bao lâu?”

“Ba phút bốn tám!” Tiếng thầy Mai Hiêm Phong trả lời có cả ý cười.

Đúng lúc này, bạn nữ bên trường F trông giống Văn Thù nhào người ra mép tường, vừa cười vừa hét to: “Thầy Mai ơi, lên cái đi thầy ơi!”

Vừa nói xong, lập tức mọi người phấn chấn tinh thần, lồm cồm bò dậy, chẳng biết đứa nào đầu têu, bắt chước nhí nhố hô theo kiểu khẩu hiệu hội học quân sự năm lớp Mươi:

“Thầy ơi!Lên cái!”

“Lên cái! Thầy ơi!”

Lương Tề Sơn coi như là bị mọi người kích thích cho, hăng máu bùng bùng, không sợ chết đứng ra bắt nhịp.

Cậu ta hô: “123!”

Mọi người: “Mau mau mau!”

Lương Tề Sơn tiếp tục hứng khởi khua cánh tay: “12345!”

Mọi người: “Chúng em chờ thật là vất vả!”

Thầy Mai Hiểm Phong đứng dưới chân đài. Trăng vừa lên, ánh đèn đường soi tỏ đám thiếu niên đang đứng trên đỉnh bức tường tốt nghiệp, người mặc áo len, đỉnh đầu còn đang bốc khói, mặt đỏ tung bùng, miệng cười xán lạn in lên nền cảnh đêm mờ mờ sau lưng.

Đôi mắt thầy dường như ngừng lại trong giây lát, có vẻ như đã nhìn xuyên qua đám trẻ này thấy lại chính mình khi xưa. Bên tai dường như vẫn nghe văng vẳng tiếng cười nói hò reo năm ấy.

Một cơn gió lạnh thổi qua, khoe môi thầy cong cong.

Thầy đưa tay lên thông thả cởi chiếc áo bành tô đen ra, chỉ còn chiếc áo sơ mi trắng che đậy một cơ thể cường tráng.

Mọi người càng hưng phấn hơn. Lương Tề Sơn còn huýt sáo rõ to.

“Thầy ơi, để em kéo!” Một tên con trai trường II hét to.

“Tao đến giúp mày!”

“Cả tao nữa!”

Đám con trai hăm hở xắn ống tay áo lên, đứa nào cũng muốn được ra tay.

Thầy Mai Hiểm Phong vứt đại chiếc áo khoác đi đâu đó. Theo từng động tác của thầy, có thể thấy rõ cả cơ bắp ở eo, tấm lưng cường tráng mà không béo tốt, trông cực kỳ có sức.

Thầy cởi khuy cổ tay áo, mở bớt vài cái khuy cổ, khởi động khớp cổ và tay, chậm chậm tiến về phía trước, ra hiệu cho tụi con trai tản ra.

Thầy lùi lại hai bước lấy đà, nhìn chăm chú vào bức tường tốt nghiệp trước mặt.

Đám con trai lập tức ngừng thở dạt sang hai bên, để chừa một khoảng trống lớn ở giữa.

Thình lình, thầy Mai Hiểm Phong chạy đà lao vun vút, nhanh đến cái bóng cũng không kịp thấy.

Thầy bật nhảy phía dưới chân đài, mỗi chân đạp lên bức tường một cái, mọi người đều cảm thấy nó rung lên.

Rồi một đôi tay bám chặt lấy gờ tường.

Cánh tay được rèn luyện qua nhiều năm, cơ bắp gồng lên trong giây lát tạo ra một sức mạnh rất đáng gờm, gân xanh trên cánh tay gò lên.

Thịch một tiếng, thầy Mai Hiểm Phong đã gọn lẹ hất người lên, thuận thực nép cơ thể bám sát mặt sàn, “thịch” một tiếng nữa, thầy đã vững vàng đứng trên đài.

Trong chớp mắt, mọi người đều bị chấn động, không gian im phăng phắc.

Thầy Mai Hiểm Phong thở dốc, cúi đầu nhìn đôi tay của mình, lắc đầu nhè nhẹ, mặt đầy vẻ tiếc nuối: “Lớn tuổi rồi, thân thủ không còn được nữa.”

“Ôi vãi...”

“Thế này mà còn lớn tuổi, thế bọn mình chắc già sắp xuống lỗ rồi...”

Thầy Mai Hiểm Phong thể hiện chút tài nhỏ khiến địa vị của thầy trong lòng bọn trẻ lập tức được nâng lên một tầm cao thần tượng mới.

“Đẹp quá...” Thầy Mai Hiểm Phong đi rồi, Ngô Du Du nghe Lý Thiên trường F lẩm bầm vậy.

“Đúng vậy! Rất là đẹp!” Bạn nữ tên Chương Văn Văn học trường I háo sắc bảo.

“Trước đây tớ nghĩ con trai lớp mình đã oách lắm rồi, giờ mới biết thế nào là nam tử hán chân chính.” Dương Khiết thờ dài sườn sượt, mắt vẫn còn đuổi theo hướng thầy rời đi.

“Đồng cảm!” Chương Văn Văn giờ tay phụ họa.

“Bọn tôi phản đối!” Lương Tề Sơn và mấy tên kẻ đó giờ tay kháng nghị như mấy thằng dở hơi.

Chương Văn Văn quay lại nguyệt một cái: “Bác bỏ!”

“Ha ha ha ha” Mọi người cười rộ lên.

“Tớ là Chương Văn Văn, các cậu thi sao?” Bỗng nhiên Chương Văn Văn xoay sang cười tùm tùm giới thiệu bản thân với mọi người.

Ngô Du Du hơi giật mình rồi nhoen cười theo, sóng mắt lay động: “Tớ là Ngô Du Du, trường M.”

“Tớ là Dương Khiết, trường M.”

“Trường F, Lý Thiên.”

“Trường M, Thẩm Đàm.”

“Trường I, Lê Nam Sinh.”

...

Dưới ánh trăng, hai mươi tư thiếu niên đến từ bốn trường lần đầu tiên tự giới thiệu sau hai ngày họ gặp nhau.

Không hề miễn cưỡng, tự nhiên đến từ tâm can.

Chú giải:

*”123 Mau mau mau 12345 Chúng tôi chờ thật vất vả 1234567 Chúng tôi chờ thật sốt ruột, mau mau mau!” là những câu hát đầu tiên trong bài “Anh em người lính” (当兵的哥们) – một bài hát vui tai và khá dễ hát thường được dạy trong kỳ huấn luyện quân sự ở Trung Quốc để hát tập thể. Kỳ quân sự này bên đó học rất bài bản, mọi người xem thêm ở [link](#) này là một bài tương tự như báo tường viết sau khi huấn luyện xong. Còn đây là bài hát:

Bạn đang đọc truyện *Giới Hạn Của Tuổi Trẻ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Hết tập huấn

Nếu so với con trai thì con gái dễ đánh bực với nhau hơn.

Buổi sáng hôm sau, mọi người không còn ngồi xa nhau như trước nữa, năm cô gái ngồi rất gần nhau, lúc ăn sáng, mỗi người một câu, trò chuyện rôm rả hẳn lên.

Lúc thì tán chuyện bức tường tốt nghiệp hôm qua, lúc lại than thở trai đẹp đều vào quân ngũ, dần dần nói sang cả tin giải trí lợm lặt và tình tiết trong tiểu thuyết.

Cả nhà ăn toàn là tiếng của con gái.

Lương Tề Sơn chọc mạn sườn Thẩm Đàm: “Ông nói xem làm sao mà tụi con gái bỗng thân nhau thế nhỉ?”

Thẩm Đàm nhìn Ngô Du Du cách đó không xa đang cười vui vẻ, hỏi thần lại đáp dừng dưng:

“Ăn cơm của ông đi.”

Lương Tề Sơn bị ghen hợm, cậu ta nhớ Tào Chính Vũ lắm rồi.

Giả Thiên Lâm uống cốc sữa đậu nành để trước mặt, ngẩng lên nhìn Lục Hạo Thiên.

Hôm qua sau khi về ký túc, cậu ta đã xin lỗi đối phương.

Đây là lần đầu tiên cậu ta thẳng thắn xin lỗi một học sinh khác.

Lúc đó Lục Hạo Thiên đang sắp xếp lại túi đồ, tóc mới tắm gội xong khô được một nửa, cặp mắt trong suốt ngẩng đầu lên nhìn cậu ta một cái đầy dấu hỏi.

“Sao lại xin lỗi?” Cậu ta nói rất tự nhiên nhưng Giả Thiên Lâm thì bất ngờ vì bị hỏi ngược.

“À,” Lục Hạo Thiên lại nói thêm, “Hôm nay cảm ơn ông, bắt được tôi.”

Miệng Giả Thiên Lâm há hốc, bỗng nhiên cậu ta thấy vô cùng xấu hổ vì hành vi buổi sáng của bản thân. Hơi ẩm trong phòng khiến mặt hơi hồng lên, cậu ta cúi đầu nói dịu giọng:

“Không cần khách sáo, chuyện nên làm.”

Ăn cơm xong, hai mươi tư con người tập trung về lớp.

“Hôm nay chúng ta làm một phần tương đối khó trong đề thi vật lý, không cho phép thảo luận với nhau. Đây cũng là lần thi cuối cùng trong đợt tập huấn này của chúng ta.” Thầy Mai Hiêm Phong nói xong thì phát hai mươi tư tờ đề thi.

Mỗi tờ có bốn câu hỏi.

“Thời gian làm bài một tiếng rưỡi, tranh thủ thời gian đi.” Nói xong thầy Mai Hiêm Phong lập tức rời khỏi phòng.

Ngô Du Du nhìn bốn phía xung quanh, các bàn học đã được xếp lại vào giữa phòng học, bốn trường ngồi rất gần nhau, kiểu nà đúng là khó mà thảo luận được...

“Cái chết! Cậu một sao tôi đọc chẳng hiểu cái gì cả!” Lương Tề Sơn than thở khá khoa trương.

Được cậu ta mở màn, đám học trò này giờ cố gắng giả vờ ngoan ngoãn cũng bắt đầu trao đổi khe khẽ với các bạn học trong đội.

“Bài này là chuyển động của các hành tinh hả? Bọn mình đâu có học nhiều thế đâu.”

Sau khi không khí đã cởi mở hơn, mọi người bắt đầu rì rầm trao đổi rất nhỏ tiếng với nhau, thậm chí còn viết lên giấy nháp để truyền tay đọc.

Dù sao đây vẫn là cuộc thi giữa bốn trường.

Ngô Du Du ngồi ngay cạnh Dương Khiết nên Dương Khiết nói chuyện khá bình thường, tuy nhiên âm lượng cũng đã nhỏ hơn mọi ngày rất nhiều.

“Cậu này dùng bảo toàn năng lượng giải hả? Có phải vẽ hình quỹ đạo hành tinh không nhỉ?”

Ngô Du Du gõ vào cằm mấy cái bằng đầu bút, cau mày đọc đề rất lâu.

“Chưa chắc, trong đề không yêu cầu.” Đây là lần đầu tiên Ngô Du Du gặp phải đề có ít dữ kiện như vậy, còn khó hơn đề thi học sinh giỏi từng làm.

Dương Khiết tròn mắt nhìn bài thi, buồn bực cào tóc: “Nhưng mà vẽ thêm vào cũng đâu có sao. Hay là hỏi thử Thẩm Đàm nhé?”

Ngô Du Du gật đầu, quay sang thấy Thẩm Đàm ngồi bên cạnh cũng đang cau mày trầm tư. Thấy bị nhìn, Thẩm Đàm quay đầu lại.

“Cậu nói không sai, cần phải xác định hình dạng quỹ đạo chuyển động trước.” Cậu ta nói đều đều vẫn y như lúc đang ở trường.

Học sinh các trường khác lập tức đổ dồn vào nhìn.

Sau vài ngày tập huấn, mọi người đều ngầm biết tên này là một đại thần rất trâu bò.

Lương Tề Sơn kéo người Thẩm Đàm định bảo cậu ta nói nhỏ nhỏ thôi.

Nhưng Thẩm Đàm không để ý đến cậu ta, không nói thêm gì nữa, cầm bút lên tính toán. Về mặt Thẩm Đàm hết sức tập trung, không hề bị bên ngoài làm phân tâm.

Tay Lương Tề Sơn chìa ra lại rút về. Cậu ta quay sang nhìn Lục Hạo Thiên và Giả Thiên Lâm. Giả Thiên Lâm ngồi sau Dương Khiết còn Lục Hạo Thiên thì ngồi ngay bên cạnh. Hai người đang ngồi im tính phương trình chuyển động.

Lương Tề Sơn cảm thấy mình sao tùn mủn quá, không nói gì nữa, cầm cúi làm bài.

Ngô Du Du nháp trên giấy một hồi thì phát hiện ra bài này có hai phương trình quỹ đạo thỏa mãn.

Ngô Du Du nghiền ngẫm rất lâu nhưng không thể nào loại bớt đi một trường hợp. Lục Hạo Thiên dùng ý cái âm lượng nói mọi người đều nghe như lần ở thư viện trao đổi với Ngô Du Du hỏi thẳng: “Có tính ra một trong hai tiêu điểm là trung điểm của AF không?”

Căn phòng lại im phăng phắc một lần nữa.

Lương Tề Sơn thậm chí có ý bóp chết ai đó cho hả, mấy cái đứa này nhỏ lắm hay sao mà vô tâm vô tính quá vậy! Viết vào giấy rồi truyền tay không được hả?

Giả Thiên Lâm ngẩng đầu nhìn bốn phía, thấy Lục Hạo Thiên vẫn nhìn cậu ta chăm chặp đành phải gật đầu: “Ừ.”

Nhưng có hai trường hợp, cậu ta viết vào giấy, đưa cho đối phương xem.

Đằng đó lại tiếp tục trả lời với âm lượng nói bình thường: “Không, không có trường hợp hai, trong đề có một điều kiện, có thể loại bớt một...”

Lương Tề Sơn cuối cùng không nhịn nổi nữa quay lại ho một cái rồi cười ha ha bảo:

“Tiểu tử nhà cậu hay sơ sót lắm, đưa bài đây tôi coi nào, khéo lại tính sai rồi.”

Lục Hạo Thiên cau mày nghiêm túc phản đối: “Tôi không...”

Cậu ta chưa nói xong thì Thẩm Đàm ngồi đằng trước đã quay lại hỏi: “Loại thể nào?”

Cậu ta lập tức ngưng tranh luận, đưa luôn bài làm cho Lương Tề Sơn, ngẩng đầu nói có phần tự đắc: “Vi hành tính P chuyển động với tốc độ v_0 theo giả thiết, đồng thời theo bài ra thì quỹ đạo chuyển động của nó là đường elip, suy ra độ dài trục nhỏ của nó là...”

Lương Tề Sơn cầm bài làm của Lục Hạo Thiên trong tay, đau lòng nhắm chặt mắt, mấy ông tổ này không cần điểm à?!

Thẩm Đàm và Lục Hạo Thiên cứ như vậy ông một câu tôi một câu rôm rả. Ngô Du Du nhập tâm nghe, có lúc còn chen vào mấy câu rất đúng trọng điểm.

“Tôi có một vấn đề.” Bỗng nhiên bên cạnh họ có một người lên tiếng.

Ngô Du Du nhìn sang, là Lê Nam Sinh trường I.

“Lúc này mấy điều các cậu vừa mới nói chỉ đúng khi và chỉ khi $AF=AR$, vậy nếu mặt trời nằm ở vị trí này, không còn ở trung điểm nữa...”

Lớp trưởng trường I không nhịn được phải liếc nhìn Lương Tề Sơn một cái, vẻ mặt hai người khá là giống nhau.

“Mấy đứa trẻ nhà cậu thật là ngay thẳng...”

“Như nhau cả thôi...”

Bỏ qua những chuyện khác thì cảm giác cùng thảo luận với thánh học là một chuyện cực kỳ sung sướng, quan trọng nhất là bởi chỉ số thông minh và năng lực của họ cao hơn bạn, cho nên họ thường hay phát hiện ra những điểm mà bạn không chú ý đến và có thể nghĩ ra rất nhiều cách khiến bạn chỉ muốn vỗ tay tán thưởng.

Dần dần số người tham gia thảo luận ngày càng đông, chỉ có trường II và trường trực thuộc F là rất ít khi phát biểu, họ vẫn tiếp tục rì rầm thảo luận riêng.

Cuối cùng, chỉ riêng câu một sau khi giải xong, học sinh trường M và trường I đã tìm ra bốn đáp án khác nhau.

Thứ cảm giác này cũng giống như cảm giác khi người cuối cùng vượt qua được bức tường tốt nghiệp, đều khiến cho người ta ngập trong cảm giác đạt được thành tựu.

Một tiếng rười vèo cái đã hết, cuối cùng họ thậm chí còn không viết xong câu một vào giấy.

Thầy Mai Hiểm Phong xem qua các bài thi rồi nhanh chóng công bố kết quả.

Trường II xếp nhất, ba trường còn lại đều cùng hạng hai.

Tổng điểm cuối cùng, trường II được nhất, trường I đứng thứ II, trường M và trường trực thuộc F đồng hạng ba.

Lúc nghe kết quả điểm, trong lòng Ngô Du Du tuy có chút tiếc nuối nhưng hoàn toàn không hối hận vì vừa rồi đã thảo luận.

Thầy Mai Hiểm Phong công bố thứ hạng cuối cùng xong vẫn chưa định dừng lại tại đây. Thầy cúi xuống xem bài thi, một lúc sau thầy bảo: “Xét về thành tích, trước tiên thầy có lời khen ngợi các em trường II.”

Thầy nhìn về phía học sinh trường II ngồi: “Các em đã về nhất, hơn nữa trong lúc làm bài, tuy câu một chỉ tính ra được một trường hợp nhưng đã làm xong toàn bộ bài thi, không thể nghi ngờ phẩm chất này khi tham gia các cuộc thi là kỹ năng cực kỳ thực dụng.”

“Nhưng mà,” thầy đổi giọng, “Trường I và trường M thảo luận với nhau, cùng giải quyết hết tất cả các trường hợp của câu một cũng là một chuyện đáng

được khen ngợi.”

“Đội F ngồi nghe mọi người thảo luận cũng thu được kết quả không tồi, đây là một chuyện cũng đáng được tán thưởng, lấy kết quả là mục đích tối thượng.”

Thầy chống hai tay xuống bàn, giọng nói lăm lăm cũng như khuôn mặt cương nghị giờ phút này không còn lạnh lùng, nghiêm khắc, mà giống như một người anh cả đang dốc ruột dốc gan để nói với các em.

“Đây là vòng thi sau rốt của đợt tập huấn này, cũng chính là điều răn dạy cuối cùng thầy muốn nói với các em. Mỗi người đều có thứ mà mình cảm thấy nó vô cùng quan trọng, chính bản thân phải tự chọn lọc và đưa ra phán đoán. Chỉ có mỗi em mới biết cuối cùng mình thắng hay thua.”

“Không nên lấy thước đo giá trị của bản thân để áp dụng lên người người khác, điểm này thì mấy ngày qua các em làm rất tốt.” Thầy nói đến đây thì cười nhẹ.

Lúc trường F lên đánh cặp kết quả thảo luận, không hề có một ai tức giận chỉ trích. Lúc trường I và trường II tự do thảo luận cũng không thêm để tâm xem xung quanh có ai nghe hay không. Họ chỉ làm chuyện mà mình muốn và làm rất tốt.

Đây mới là điều thầy muốn học trò của mình lĩnh ngộ được.

Mọi người dưới lớp ngồi im re, lần đầu tiên có một ông thầy dạy họ những điều như vậy.

Cũng là lần đầu tiên, trong lòng đã ngầm rung động, dường như vẫn còn u mê lại dường như đã thông tỏ.

Ba ngày tập huấn ngắn ngủi đã kết thúc như vậy.

Các bạn học nhanh tay thu dọn ba lô rồi lục tục đi về phía cổng.

Ngẩng đầu nhìn lên ánh mặt trời xán lạn ngày đông, Ngô Du Du gầy gầy mấy sợi tóc ngắn trước trán, lòng bỗng có chút lưu luyến.

Trạm chờ xe buýt có mấy học sinh đang đứng, Giả Thiên Lâm chẳng mấy khi được một bữa đứng tán gẫu với bọn Lương Tề Sơn.

Hằng còn nhớ hôm mới tới đây, cậu ta đứng tách khỏi mọi người, tỏ vẻ chẳng coi ai ra gì.

Ba ngày này, trong số họ, cậu ta chắc chắn chính là người thay đổi nhiều nhất.

“Còn mấy ngày nữa là sang năm mới rồi, đến lúc đó mọi người cùng onl QQ đón giao thừa nhé.” Lương Tề Sơn đề nghị.

“Onl QQ có thể đón giao thừa hả?” Dương Khiết ngạc nhiên.

“Đương nhiên rồi! Cả nhà cùng nói chuyện với nhau cho đến hết năm.” Lương Tề Sơn lấy điện thoại ra xem, “Nào, nào! Mọi người add QQ tôi đi rồi tôi sẽ lập một nhóm mới, kéo mọi người vào.”

“Tôi không có QQ.” Thẩm Đàm bỗng nhiên mở miệng.

“Tôi cũng không có.” Lục Hạo Thiên tiếp.

“Tôi cũng vậy. Giả Thiên Lâm nhún vai.

“Vãi thật! Các ông là người rừng à!” Lương Tề Sơn kinh ngạc nhìn ba tên bạn học mặt lạnh như tiền, “Giờ bình thường ai chẳng có một cái chứ!”

“Ồ.” Lục Hạo Thiên đáp một tiếng không mặn không nhạt.

” ‘Ồ’ cái gì mà ‘ồ’! Mau về tạo một cái đi! Trước giao thừa phải báo lại cho tôi đấy! Hoạt động tập thể, ông phải tham gia!”

“Tôi từ chối.” một bên Giả Thiên Lâm bỗng nhiên mở miệng.

“Điên à!”

“Chán chết.”

“...”

Ngô Du Du quyết định thu hồi đánh giá mới vừa rồi của mình với cậu ta, cái tên này trước sau vẫn gây mất thiện cảm với người khác thế thôi ==

Tác giả có chuyện muốn nói:

Lúc các đồng chí đọc dòng này thì ta đang run rẩy dán người ở góc tường điên cuồng gõ chữ.

(;??? ㄟ?? `) Bởi vì đây đã là chương tồn kho cuối cùng rồi. . .

Đừng có đánh ta!

Giê! Ai ném trứng thối? <(^?> chân gà bự muốn được yêu thương! Còn đánh nữa hả! Đánh nữa... o(ㄟ____ㄟ)o ta liền. . . hức hức. . .

Chú thích:

*Các định luật về quỹ đạo hành tinh có trong chương trình vật lý lớp 10 phần về 3 định luật Kê-ple về chuyển động thiên thể (xưa mình học ban Nâng cao là vậy) nhưng bài toán các bạn ở đây giải chủ yếu là sử dụng kiến thức về đường Elip, vậy nên mình nghĩ nó vẫn là Toán. Phương trình và tính chất đường Elip cũng xem ở chương Ba đường Conic sách Toán 10 Nâng cao.

Bạn đang đọc truyện *Giới Hạn Của Tuổi Trẻ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Xuân Vãn

*Xuân Vãn là một tiết mục giải trí trên đài quốc gia vào đêm giao thừa ở Trung Quốc, nó có vai trò tương tự như Táo quân ở Việt Nam, là một tiết mục nhà nhà đều xem.

Thành phố C.

“Ông ơi, com cháu cảm nôi com điện rồi, ông để ý chút nhé, cháu đi chợ đây.” Ngô Du Du cột tóc đuôi ngựa, mặc áo khoác trắng đứng ở cửa vừa thay giày vừa nhún lại.

“Ừ, ông biết rồi.” Cụ Ngô Quốc Xương mặc áo len màu xám, khoác bên ngoài một chiếc gi lê màu xanh quân đội đang là ủi một bộ quần trang màu xanh lục quân, cụ đáp lại nhẹ nhàng.

Ông cụ suốt mấy ngày nay cứ đem quần phục là đi là là lại rồi treo lên phơi đi phơi lại suốt nhưng đây là lần đầu tiên Ngô Du Du thấy ông chỉnh trang lại quần phục cũ của cha. Chiếc quần phục lục quân trông trơn nhưng Ngô Du Du vẫn nhớ rõ trên đó từng gạch đỏ tươi trên nền vàng của chiếc cầu vai và ve áo lấp lánh.

Ánh mắt cô bạn trở nên dịu dàng hơn.

“Cháu đi đây ông ạ.”

“Ừ, chú ý an toàn.”

Tay ông cụ đẩy những nếp nhăn, hơi run run, cẩn thận, tí mí là từng góc của chiếc quần trang, là đến đầu phẳng đến đó. Chiếc bàn là thờ ra một làn sương mù vẩn vít. Đây là tín ngưỡng suốt đời của người lính, cũng là những năm tháng tươi đẹp nhất đã qua.

Sáng mùa đông, ánh mặt trời khiến người ta cảm thấy ấm áp còn gió lạnh rít gào lại hun nóng từng đôi gò má nó quét qua.

Ngô Du Du quàng chặt chiếc khăn cổ màu xanh rêu lại, hai tay đút vào túi áo, chân rảo bước thật nhanh vào chợ.

Sau khi Dương Ngọc đi, Ngô Du Du dần dần học được cách đi chợ mua thức ăn và tự nấu cơm cho mình.

“Bác ơi, cái rau nhỏ này bao tiền nửa cân?”

“Năm đồng nửa cân.”

“Ồ, vậy cho cháu. . .” Ngô Du Du vừa định bỏ tiền ra mua một cân thì bị một bàn tay giữ lại, ngẩng đầu lên nhìn, hóa ra là Quan Doanh.

Quan Doanh mặc một chiếc áo khoác ngắn màu đen đã hơi cũ, tóc cột đuôi ngựa rất cao, trông rất tươi tỉnh.

“Ông chủ ơi, sao mà rau của bác quý giá thế, bác xem các hàng bên đều chỉ có bốn đồng nửa cân thôi.” Quan Doanh lão luyện mặc cả với chủ sạp.

Chủ sạp thấy có đứa đến cản trở việc mua bán của mình gây chuyện nên khá là bực: “Cháu gái xem mà xem, rau xanh nhà bác ngon ngọt hơn nhà khác đấy!”

“Bác đừng có nói đùa thế, rau tháng Chạp khi nào chẳng xanh chẳng ngọt. Qua mùa sương giá rồi, sao chẳng ngon.” Quan Doanh cười hì hì đáp lại.

Ông chủ vốn tưởng túm được hai đứa con nít không biết gì, không ngờ Quan Doanh lại khá thông thạo việc này, lão bĩu môi: “Thế bao nhiêu thì mua

đây?”

“Vậy thế này đi, hai đứa bọn cháu mua một cân rươi rau, còn mua thêm cho bác mấy thứ nữa, bác tính giá bốn đồng nửa cân nhé?”

Giá này coi như hợp lý, Tết nhất đến nơi, lão cũng muốn bán nhanh còn dọn hàng về nhà cho sớm nên ngẫm nghĩ rồi gật đầu: “Ừ đấy, cầm lấy đi.”

“Cám ơn bác!” Ngô Du Du nhanh nhẹn nói cảm ơn ngọt xớt.

Thấy chủ sạp có vẻ vẫn còn không vui, Ngô Du Du khéo miệng cố ý nói thật to: “Cháu thấy rau hàng nhà bác có vẻ ngon lắm! Lần này ăn được từ sau cháu chỉ mua của hàng nhà bác thôi.”

Câu này cả chủ sạp và mấy người đi chợ đều nghe thấy, bác chủ không còn gì lẩn cán nữa, bỏ rau vào túi cho hai người rồi đưa cho họ.

Ngô Du Du và Quan Doanh tiếp tục cùng nhau dạo một vòng chợ. Quan Doanh vừa đi vừa nói: “Cậu không hay đi chợ phải không? Sau này nhớ phải hỏi giá nhiều chỗ vào, đừng có người ta bảo gì là từ luôn.”

“Ờ ờ, biết rồi.” Ngô Du Du vui vẻ khoác tay Quan Doanh: “Không ngờ lại gặp được cậu. Tớ nhớ nhà cậu ở cùng tiểu khu với tớ mà. Sao bình thường không gặp nhỉ?”

“Chắc tại mình về muộn.” Quan Doanh vừa chọn thịt vừa bảo.

Ngô Du Du giờ mới nghĩ ra chắc bạn lại tranh thủ nghỉ đông đi làm thêm. Đêm nay là giao thừa, cả nhà chỉ có hai người là bạn ấy và mẹ ở bên nhau.

“Hay là sang nhà tớ mừng năm mới đi.” Ngô Du Du hỏi, dù sao bên mình cũng chỉ có mình và ông nội.

“Vậy phiền mọi người lắm.” Quan Doanh từ chối.

“Không sao đâu, nhà tớ cũng chỉ có tớ với ông, giao thừa thì càng đông càng vui mà. Hay là giờ cậu về nhà hỏi ý mẹ cậu xem sao đi, nhà hai đứa mình gần nhau, cùng đón giao thừa có làm sao.” Ngô Du Du cầm tay Quan Doanh rủ rê.

Quan Doanh nhìn con bạn thân cười rõ nhiệt tình đậm cũng ngại chối, chỉ có hai người ăn Tết quả thực cũng hơi buồn.

“Vậy để tớ về hỏi rồi gọi điện lại sau nhé.”

“Ừ!”

Về đến nhà, Ngô Du Du kể chuyện vừa rồi cho ông nghe. Cụ Ngô Quốc Xương cũng không phản đối: “Gọi tới đi, nhà có người đi bộ đội vất vả lắm, cùng nhau đón năm mới lại hay.”

Bên nhà họ Quan, sau khi nghe Quan Doanh nói, cô Quan im lặng một lúc lâu. Cô ấy vẫn còn nhớ cái con bé đó, cũng biết nó khá thân thiết với con gái mình, nhìn con gái mình phải độc lập từ nhỏ thấy thương quá. Mãi sau cô mới bảo: “Con đi đi, đem mấy thứ hôm nay mua được sang đó, đừng để người ta thấy mình làm phiền họ, tối thì về sớm một chút.”

Quan Doanh hiểu ý ngầm của mẹ nên cau mày: “Nếu mẹ không đi thì con cũng không đi.”

“Người ta đã mời con rồi thì con đi đi, mẹ sang đó làm gì.” Cô Quan vẫn tiếp tục lau cho xong cái bàn, thần nhiên bảo.

Quan Doanh hơi tiếc nhưng vẫn kiên quyết nói: “Mẹ đã không đi thì con cũng không đi. Con để tạm đồ ở đây, đi gọi báo cho Ngô Du Du biết đã.”

“Con...” Cô Quan quay người nhìn theo lưng con gái đầy bất đắc dĩ. Cái con bé này thật là ương ngạnh, tính giống cha nó y như lột.

Ngô Du Du nghe điện xong có hơi tiếc nhưng cũng là do mình không nghĩ chu đáo. Ngô Du Du vui vẻ cười chúc bạn tất niên vui vẻ, tán dóc thêm mấy câu rồi cúp máy.

“Nhà họ không sang à?” Cụ Ngô Quốc Xương đi ra, đứng hỏi ở cửa phòng.

“Vâng ạ.” Ngô Du Du chỉnh lại chỗ để điện thoại bàn rồi ừ rừ đứng trong phòng khách.

“Nhà người ta không thích làm phiền nhà khác thì thôi, cháu có mời là được rồi, còn được hay không thì không cần ép. Vậy cũng tốt.” Cụ Ngô Quốc Xương giảng giải cho cháu, “Đi ăn cơm trưa đi.”

Cụ nói xong thì đi về phía phòng ăn.

Ngô Du Du vừa tiếc vừa biết không thể ép nên đành thôi, cùng ông đi ăn cơm.

Tối đến, Ngô Du Du lúi búi bếp ra nấu một nồi lẩu, không làm nhiều đồ ăn kéo lãng phí. Đây là đề nghị của ông nội.

Ti vi đang chiếu chương trình Tết của đài trung ương, ngoài đường đã lác đác có tiếng pháo nổ.

“Năm mới cháu chúc ông sức khỏe dồi dào!” Ngô Du Du cầm cốc nước ngọt lên cụng nhẹ vào chén rượu của ông.

“Ừ.” Cụ Ngô Quốc Xương cười vui vẻ nhưng vẫn nghiêm túc răn dạy, “Chăm chỉ học hành, không được lơ là!”

Được ăn một bữa cơm nóng hổi, cho dù ở miền Nam nhưng trời vẫn chưa ấm, ăn lẩu mới chống được rét.

Trong lúc ăn cơm, Ngô Du Du còn nhận được điện thoại đường dài của mẹ, bên Mỹ mới đang rạng sáng, giọng mẹ và chú Lâm nghe rất rõ. Mặc dù ông không tỏ thái độ gì nhưng Ngô Du Du biết ông nội cũng rất vui.

Ăn cơm xong, hai ông cháu ngồi trên sofa chờ xem Xuân Vãn, điện thoại của Ngô Du Du rung không ngừng.

Trước khi Dương Ngọc ra nước ngoài đã mua cho Ngô Du Du một chiếc smartphone kiểu mới nhất, hồi đấy chỉ có quả táo cắn dở là smartphone, trong nước hầu như đều dùng điện thoại bình dân nắp gập hoặc trượt.

Ngô Du Du vẫn chưa dùng quen.

Phần mềm QQ của Ngô Du Du liên tục báo có tin nhắn mới.

Mọi người đều bị Lương Tề Sơn kéo vào chung một nhóm chat.

Tên QQ của Lương Tề Sơn là “Đại Sơn”.

Bỗng nhiên có thông báo mới: “Đại Sơn đã thêm Thẩm vào nhóm chat.”

Đại Sơn:Mời mọi người vỗ tay chào mừng đại thần!

Vô Ưu:Hoan nghênh!

Thẩm:Ừ.

Mai Bảo Bảo rất vui vẻ:[vỗ tay] [vỗ tay] Hoan nghênh học bá lên sân khấu!

Đẹp trai vô địch:Học bá tới rồi!

Dương Tiểu Dương:Vô địch là ai

Đẹp trai vô địch:[mặt quỷ] ai đẹp trai nhất thì là người đó

Bồ tát đi ngang qua:[tạm biệt] đẹp trai nhất ở đây

Mai Bảo Bảo rất vui vẻ:Má Dương ơi, Vô địch là thằng gốc Tào Chính Vũ đấy, Bồ tát là Văn Thù nhé

Đẹp trai vô địch:Bà mới là đồ gốc ấy!

Mai Bảo Bảo rất vui vẻ:[xoay tròn] có ngon thì đánh tôi đi!

Đẹp trai vô địch:Đàn ông tốt không đấu với đàn bà!

Đại Sơn:Đừng đùa nữa! Nghiêm túc chút nào! Có ai liên lạc được với Giả Thiên Lâm không, cậu ta không nghe điện thoại!

Dương Tiểu Dương:Đề tôi gọi thử coi, chuyện gì thế?

Đại Sơn:Bảo cậu ta báo nick QQ cho tôi đi!

Dương Tiểu Dương:Được, ông chờ chút

Mười phút sau

Đại Sơn đã thêm Thiên vào nhóm chat

Vô Ưu:Hoan nghênh Giả học bá!

Thiên đã rời khỏi nhóm chat

Mai Bảo Bảo rất vui vẻ:...

Dương Tiểu Dương:...

Bỏ tát đi ngang qua:Ồ đệt! Bữa tập huấn Du Du làm gì mà người ta vừa thấy bà lên tiếng đã bỏ chạy kia!

Vô Ưu:..Làm sao tôi biết

Đại Sơn đã thêm Thiên vào nhóm chat

Đại Sơn:Thiên Lâm, đừng có bỏ chạy! Cùng nhau đón giao thừa chứ!

Thiên:Cậu lừa tôi, đây không phải nhóm lớp, cũng không có thầy giáo giảng bài.

Dương Tiểu Dương:..

Đẹp trai vô địch:Ồi đời mờ ha ha ha ha ha lớp trưởng, không phải ông làm vậy chứ! Sao nỡ gạt người ta thế!

Thiên đã rời khỏi nhóm chat

Đại Sơn đã thêm Thiên vào nhóm chat

Đại Sơn:Thiên Lâm, đừng có bỏ chạy! Đăng nào mà chẳng lập tài khoản rồi! Mấy bữa nữa tôi sẽ lập nhóm lớp mà! Có điều chưa chuẩn bị xong thôi!

Thiên:Ồ

Vô Ưu:Thấy chưa, không liên quan đến tôi

Mai Bảo Bảo rất vui về:Ha ha ha tiếp theo mời mọi người nói chuyện nhiệt tình lên đi!

Đẹp trai vô địch:Lên lên lên! [mặt quỷ]

Lục Hạo Thiên:Làm sao để tắt âm báo của QQ

Thiên:Tôi cũng muốn biết

Thảm:Vào cài đặt tin nhắn nhóm, chọn không nhắc nhở, hoặc không nhận là được.

Lục Hạo Thiên:Cám ơn

Thiên:OK

Thảm:Không có gì

Đại Sơn:..

Đẹp trai vô địch:[khô sỏ]

Bỏ tát đi ngang qua:..

Mai Bảo Bảo rất vui về:[khóc]

Ngô Du Du đọc tin nhắn chat của mọi người thấy buồn cười, Xuân Văn đã bắt đầu chiếu, cài đặt lại theo hướng dẫn của Thảm Đàm rồi chăm chú xem chương trình.

Tiết mục ca múa mờ màn đều là những bài các cụ cao niên thích xem, Ngô Du Du theo dõi được một lúc thì lấy điện thoại ra kiểm tra, QQ báo có những 78 tin nhắn mới! Mọi người nhiều chuyện để tám thật đấy!

Mờ ra thì thấy thế này

Đại Sơn:Bài này hát nghe không xuôi tai

Đẹp trai vô địch:Hát không hay bằng Tiểu Bạch @ Bạch Tân Tinh là Bạch Tinh Tinh phải không?

Mai Bảo Bảo rất vui về:Ha ha ha ha Bạch Tinh Tinh ha ha ha ha

Bạch Tân Tinh:.. Đừng đùa, tôi đang lấy cảm hứng để chuẩn bị lên sân khấu, tôi cũng muốn chặn mấy người đấy

Bỏ tát đi ngang qua:Á đù nhà đài nào thế?

Bạch Tân Tinh:Sao đã được lên tivi kia, chỉ là tiệc tất niên của công ty thôi, tháng Ba tôi mới được xuống núi.

Vô Ưu:Tiểu Bạch! Có lên nhé!

Tần Ngọc Nhi Phuong:Có lên!

Mười phút sau

Đẹp trai vô địch!Mau xem tivi! Người nữ đứng cạnh người hát chính ấy! Ha ha ha ha cô ta cười làm tôi thấy giống yêu tinh quá

Bỏ tát đi ngang qua:Tôi cũng thấy thế ha ha ha ha, trang điểm như sắp thăng thiên ấy!

Quan Quan:Chị ta xoay mấy vòng nữa là thăng được thật đấy

Ngô Du Du đọc bình luận hài hước của mọi người, ngẩng đầu lên xem tivi cũng cười không thẳng lưng lên nổi.

Tác giả có chuyện muốn nói:

Gần đây toàn vui đầu gối chữ.

Chuyện chặn thông báo trên QQ...

Thời bọn ta thì lúc ấy mới bắt đầu có smartphone ở Trung Quốc, vẫn chưa có weibo đâu...

Chú thích:

*Weibo mới bắt đầu có từ năm 2009, iphone ở Trung Quốc thì tầm khoảng năm 2007, đến giờ vẫn là hãng điện thoại chiếm nhiều thị phần. Trong bản gốc, tác giả gọi iphone là hoa quả chứ không gọi là quả táo cắn dở. “Hoa quả” là tiếng lóng thường để gọi iphone ở bên Trung Quốc

*nick name của Ngô Du Du là Vô Ưu. Từ “du” (悠) có nhiều nghĩa nhưng có một nghĩa là buồn phiền. Theo từ điển Hán Nôm online, nhà thơ Đặng Trần Côn có câu “Tổng quân xứ hê tâm du du” nghĩa là “Tại chỗ đưa tiễn chàng, lòng thiếp buồn”. Vô ưu có nghĩa là không buồn.

*Tần Ngọc Nhi Phuong秦玉而方 cái nick này của Tần Phuong mình chịu không hiểu chơi chữ, ghép chữ kiểu gì, cầu cao nhân chỉ giáo.

*Bạch tinh tinh: nghĩa là khi đột lông trắng; Bạch tân tinh nghĩa là ngôi sao mới họ Bạch

*1 cân: trong bản tiếng Trung dùng đơn vị cân Tàu, 1 cân Tàu bằng nửa cân Việt, mình đổi lại sang cân Việt cho dễ tưởng tượng mua nhiều ít thế nào nên có những chỗ nói nghe không được tự nhiên như hỏi giá rau nửa cân chẳng hạn, thực ra là nhân vật hỏi giá 1 cân Tàu. 1 đồng Trung hiện đổi được khoảng 3.500 đồng tiền Việt.

Bạn đang đọc truyện *Giới Hạn Của Tuổi Trẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Ngũ văn

Chỉ chớp mắt là đã đến ngày đi học trở lại.

Mọi người lục tục kéo vào lớp. Hôm nay là ngày kiểm tra chất lượng đầu kỳ. Dù vừa trải qua một kỳ nghỉ dài nhưng không có ai có vẻ lơ là chuyện học tập.

Cách kỳ thi đại học chỉ còn hơn ba tháng, các học sinh lớp nhất, qua quá trình tẩy não của thầy Mai Hiểm Phong, suốt kỳ nghỉ đông, ngoài mấy ngày mừng năm mới thì hầu như luôn chăm chỉ tự học.

Đến ngay cả group chat của nhóm Ngô Du Du cũng chỉ nói chuyện tào lao đúng mỗi đêm tắt niên đó thôi, từ sáng mòng hai trở đi, nó đã trở thành group thảo luận bài khó.

Vì Ngô Du Du không cần đi thăm người thân đầu năm mới nên bèn ở nhà đọc sách, gặp câu hóc búa liền đem lên hỏi trong nhóm, không ngờ một con chim khôn cả đàn cùng khôn, mọi người cùng xúm vào thảo luận rồi tự động nhảy sang trạng thái học bài.

Lương Tề Sơn tạo một group lớp như đã hứa hôm nọ, thảo luận các bài trong tập đề thi thử.

Bầu không khí học tập trong lớp càng lên cao, tinh thần của mỗi thành viên cũng càng căng thẳng hơn.

Sau hôm thi một ngày là đã có điểm luôn, ngoài môn Anh và Văn thì các môn còn lại điểm của Ngô Du Du đều nằm trong top 3 của lớp.

Thành phố W áp dụng cách tính tổng điểm ba môn chính để xếp hạng, hai môn phụ còn lại chỉ đánh giá thang điểm chữ.

Vì bị hai môn ngáng chân, tổng điểm ba môn Toán Văn Anh của Ngô Du Du được 329, cao hơn điểm chuẩn vào các trường đại học tuyển 1 dự kiến 29 điểm nhưng chỉ xếp hạng 10 trong lớp. Cho dù Lý và Hóa được điểm tối đa thì chỉ được tính là A+ chứ không đưa vào tổng điểm xếp hạng.

Còn Mai Hâm thi nhờ giỏi Tiếng Anh và Ngữ Văn nên bất ngờ được xếp thứ 8 khiến cô nàng sượng điên người.

“Ha ha ha ha ha ha ha vui thật ha ha ha ha ha” Vào giờ cơm, gần như Mai Hâm cứ ăn một miếng lại cười một tràng.

“Ăn cơm đi, bán hết ra ngoài rồi kia, đồ dirty girl” Văn Thù nhăn nhó quay mặt đi. Trong mấy đứa ở cùng phòng ký túc, ngoài Tân Phương và Mai Hâm thì mọi người cơ bản đều học lệch ban tự nhiên.

Bài thi sau khi đi học trở lại lần này áp dụng cách xếp hạng của thi đại học khiến cả đám bỗng chốc bị tụt rõ nhiều hạng.

“Không công bằng, vì sao Thẩm Đàm vẫn đứng nhất! Rõ ràng hai môn xã hội, một môn tự nhiên mà!” Văn Thù vừa khảy com vừa than thở.

“Cậu còn đỡ, lần này Lục Hạo Thiên mới thảm thật cơ, rớt từ hạng 10 xuống tận 19.” Dương Khiết cảm thán. Trải qua sự huấn luyện tập trung vào môn Toán của thầy Mai Hiêm Phong, điểm các môn tự nhiên của học sinh lớp nhất đã rất so kè nhau, không dễ tạo cách biệt chênh lệch vài chục điểm như trước đây.

Chuyện này không phải là tin tốt gì, cả bọn sẽ càng cần phải nỗ lực nhiều thêm nữa.

“Các cậu nói xem sau vụ này, liệu thầy Mai có bắt đầu huấn luyện bọn mình Anh với Văn không?” Tân Phương bỗng nhiên nghĩ ra.

“Giờ tiết mục chạy buổi sáng không phải đã luân phiên nhiệm từ mới tiếng Anh và công thức Toán Lý rồi sao, môn Văn thì biết luyện cái gì?” Ngô Du Du suy nghĩ rồi bỏ sung, “Bọn mình giờ cũng đâu còn thời gian luyện nữa, sớm ra bắt chạy, buổi trưa mắc ngủ, còn học vào lúc nào chứ?”

“Còn giờ tự học tối nữa.” Mai Hâm gõ gõ mâm com, “Bọn mình có thể sẽ phải ôn luyện vào giờ tự học tối đó!”

“Thế còn bài tập thì sao, còn phải ôn lại bài học ban ngày, rồi còn phải tự học, thời gian đâu cho vừa.” Ngô Du Du nghĩ đến cái cảnh đó liền cau mày, vẫn còn rất rất nhiều kiến thức chưa học thấu hết nữa.

“Trời ạ! Học Ngữ Văn không lẽ sẽ phải luyện viết văn đấy chứ?” Văn Thù bỗng nhiên giật mình nghĩ ra. Ngữ Văn thì lấy viết văn là chuyện hàng đầu mà!

“Ôi đệt! Mỗi ngày viết một bài tám trăm chữ hả? Thế là đi mẹ mất mỗi ngày một tiếng rồi!” Mai Hâm sợ hãi.

“Đừng đoán nữa, đã có sùi tằm gì đâu,” Dương Khiết can động tác gõ mâm của Mai Hâm lại, “Khỏi cần chờ thầy bắt luyện đi, tớ thấy mấy đứa bọn mình phải bắt đầu tự luyện trước mới được.”

Sự thật chứng minh cả bọn đoán câu nào trúng câu đấy.

Buổi tối tự học hôm ấy, các bạn học sinh lớp nhất không còn cắm mặt vào bài tập môn tự nhiên nữa, đối mặt với học kỳ dành để ôn luyện thi, mỗi người đều chủ động tự tìm ra cho mình một phương pháp thích hợp để cải thiện thành tích, bắt đầu học bù các môn xã hội.

Ngô Du Du mượn được một quyển tuyển tập các bài văn tiếng Anh xuất sắc trên thư viện, mỗi ngày đặt chỉ tiêu năm bài, ngoài ra còn dành thêm một tiếng đọc thêm các kiến thức mới trên báo bằng tiếng Anh. Đây là cách được Dương Ngọc bày cho.

Từ mới không nhớ được thì áp nó vào văn cảnh để nhớ, ngữ pháp không biết dùng thì luyện áp nó vào bài viết nhiều lần.

Việc luyện Toán mỗi ngày vẫn được duy trì. Độ khó của các đề logic buổi trưa ngày càng tăng, chương trình học ngày càng thêm gấp rút. Mọi người dần dần đều thầm cảm thấy không có đủ thời gian để học.

Điểm mới là lần này, mãi lâu sau vẫn không thấy thầy Mai Hiêm Phong bắt luyện Văn.

Chạng vạng, trong phòng bộ môn Ngữ Văn

Thầy Mai Hiêm Phong đang đứng đối diện với cô Cố, giáo viên dạy Văn của lớp nhất. Cô Cố Mẫn tuổi ngoài ba mươi, là một giáo viên ưu tú có nhiều năm kinh nghiệm giảng dạy và tác phong nói chuyện chừng mực.

Cô mặc bộ đồ công sở màu đen, tay đẩy mắt kính, ngẩng đầu nhìn ông thầy giáo cao to chống tay xuống bàn đứng chắn trước mặt nhìn mình mà nói đồng dục: “Tôi không đồng ý với cái phương pháp được thầy gọi là luyện đề cấp tốc đấy được, không có cơ sở.”

Thầy Mai Hiêm Phong không chịu thôi: “Tôi nghĩ môn Văn quan trọng nhất là viết văn, mà cái thiếu nhất để viết văn chính là tư liệu thực tế. Nếu chúng ta sưu tầm làm một tuyển tập các tư liệu thực tế cho các em học thuộc thì sau này có thể linh hoạt trích dẫn nó trong khi làm các bài văn nghị luận.”

“Tư liệu thực tế mà thầy nói ấy phải được mọi người tích lũy hằng ngày, nếu học nhồi nhét thì không thể hiểu được tận gốc vấn đề bên trong. Hơn nữa viết văn quan trọng nữa là các em phải giỏi ngôn ngữ và hành văn lưu loát. Cái này không có chút liên quan gì đến tư liệu thực tế!” Cô Cố Mẫn thu dọn

đồ đạc trên bàn, đeo túi xách màu đen đứng dậy.

Thầy Mai Hiêm Phong đưa tay ngăn lại: “Long Văn tiên anh là một ví dụ tiêu biểu, tác giả đã viết nhị thập tứ sử thành bài từ mỗi câu bốn chữ, nó là một quyển sách cực kỳ kinh điển trong thi khoa cử xưa. Tôi nghĩ rằng đối với kỳ thi Ngũ văn hiện giờ cũng vậy, biên soạn tư liệu thực tế thành sách chẳng khác gì chấp thêm cánh cho hồ trong quá trình viết văn nghị luận.”

Cô Cố Mẫn vẫn điềm nhiên: “Tôi vẫn không nghĩ vậy. Tôi đã giảng dạy môn Ngữ Văn nhiều năm, hiểu rõ nó hơn thầy. Hiện giờ tôi căn bản không có thời gian để ép học sinh học thứ này, trước mắt, các em ấy cần học chắc những thứ căn bản trước đã.”

Thấy thầy Mai Hiêm Phong vẫn còn định nói thêm, cô Cố Mẫn hơi bức bối: “Bình thường thầy chiếm dụng bao nhiêu thời gian của học sinh ngoài giờ lên lớp tôi khoan chưa nói, hiện thầy dựa vào hơi ai đã đưa thầy vào trường để xen vào việc giảng dạy của giáo viên các bộ môn khác vậy? Tôi thừa nhận thầy là một giáo viên Toán rất giỏi nhưng nó không có nghĩa là thầy cũng dùng phương pháp ấy dạy môn Ngữ Văn thì sẽ thành xuất sắc! Mong thầy tôn trọng các giáo viên khác một chút!”

Nói xong cô vòng qua người thầy, đi thẳng ra ngoài.

Thầy Mai Hiêm Phong đứng lặng thinh một mình ở đó, các giáo viên Văn khác trong phòng đều cúi đầu thu dọn đồ đạc, làm như không nghe thấy, lục tục ra khỏi phòng. Nhanh như gió, cả lớp nhất đều đã biết được nguyên văn đầy đủ cuộc nói chuyện này vì vừa khéo có một bạn nam trong lớp đi nộp bài tập ngang qua nghe ngóng được, sợ tới mức ù té chạy về loạn báo.

“Cô Cố Mẫn nói có hơi quá lời, tớ cảm thấy thầy Mai nói cũng không sai mà.” Sau khi tắm rửa xong, mọi người cùng phòng ký túc ngồi lau tóc nói chuyện phiếm với nhau, Văn Thủ bắt mẫn bảo, “Cứ cho là thầy không đúng thì thử suy xét chút có sao.”

“Cái làm tớ thấy ghét là cô bảo thầy Mai dựa hơi quan hệ!” Mai Hâm nắm tay xuống ván giường, khá là bức bối, “Đây không phải là công kích cá nhân thì là gì!”

Ngô Du Du phơi quần áo đã giặt xong thì đi ra: “Được, được rồi, dù sao bọn mình có nói gì cũng phí công, có điều thầy đã nhắc nhở chúng ta, việc thu thập tư liệu thực tế rất quan trọng. Tớ thấy hay là tối nay bọn mình tự bắt đầu tìm hiểu chút đi.”

“Cũng phải, lát nữa tớ sẽ đi siêu thị mua báo, đêm nay dành chút thời gian đọc rồi chép lại vài đoạn trích.” Dương Khiết vừa cầm quần áo đi thay vừa bảo, “Trước kia chỉ chú ý chép những câu hay mà không nghĩ ra việc chép lại các tư liệu thực tế.”

“Ý kiến hay! Mọi người mau lên, hôm nay phải đi sớm lên, tranh thủ còn đi mua báo với tạp chí, có vẻ báo “Tri âm” và “Tập san thanh niên” cũng được đấy.” Tần Phuong nói xong, động tác tay cũng mau lẹ hơn.

Phòng 310 rồi ký túc sớm hơn mọi tối mười phút.

Đến siêu thị nhỏ, mọi người ngạc nhiên phát hiện các giá bình thường vẫn bày bán tạp chí đã rỗng tuếch còn phải có đến nửa lớp nhất đang tụ tập ở đây!

“Cái chết! Không phải chứ! Sao đều đến mua thế! Biết sớm đã tắm trước rồi đi mua luôn!” Bạn nam A nói.

“Bán hết sạch rồi à?” Mai Hâm không thể tin nổi nên đi hỏi lại nhân viên cửa hàng một lần nữa, nhận được câu trả lời chắc chắn thì liền liên tục đám ngục, “Mẹ nó! Các anh em không chờ chút đường sống cho nhau mà!”

Ngô Du Du nhìn đi nhìn lại giá hàng thì thấy hể là tạp chí có thể có chút liên quan đến tư liệu thực tế thì đều đã bán sạch, lòng phải thờ dài, xem ra mai phải nhanh nhanh lên thư viện xem sao, Ngô Du Du cảm thấy chỗ đó cũng rất nguy hiểm.

“Mua tạp chí à?” Bỗng nhiên phía sau có một giọng nam khá dễ nghe.

Ngô Du Du quay đầu thấy đó là Thẩm Đàm. Vì khá đông người nên cậu ta đang đứng ngay sau lưng mình, quay đầu một cái là chóp mũi đã suýt quẹt vào áo len của đối phương. Ngô Du Du vội bước lùi lại, gật đầu đáp: “Ừ, bọn tớ định đi mua ít tạp chí về để tự làm tư liệu thực tế.”

“Ồ, không cần mua, phòng ký túc bọn tôi có đặt.” Thẩm Đàm dùng đỉnh bảo, hai tay cậu ta đút vào túi, tóc mới gội vẫn còn đang ướt làm nổi bật lên nước da mặt trắng bong bóc.

“Các cậu đặt cả cái này hả?” Ngô Du Du rất ngạc nhiên.

“Ừ, chờ ở đây thêm lát đi, Lương Tề Sơn đi tìm nhân viên cửa hàng nhận báo tháng này rồi.” Thẩm Đàm chỉ tay về hướng đám bạn đang đứng nhón nháo ở đằng xa.

Ngô Du Du nhoen cười, đôi mắt cong lên trông thật dễ thương: “Vậy các cậu còn giữ tạp chí cũ không? Cho tớ mượn của phòng mấy quyển có được không?”

Thẩm Đàm nhìn qua một cái coi đối phương đang cười tít mắt: “Ừ, để mang cho các cậu.”

Cuối cùng đợi đến sát giờ tự học buổi tối, đám đông trong siêu thị gần như đã tan, Lương Tề Sơn ôm chồng tạp chí tháng này vui vẻ đi ra.

“Ngày xưa đặt nó đọc giết thời gian, từ hồi bận học đã chẳng xem nữa, còn đang nghĩ coi có nên hủy đặt không thì dùng một cái ha ha vụn vặt không ngờ

nó bỗng đứng lại hot!” Tào Chính Vũ lật lật chồng báo, có tổng cộng bốn quyển, là tạp chí của cả tháng Một và tháng Hai.

Lương Tề Sơn phóng khoáng lấy hai quyển đưa cho Tần Phương: “Cho các cậu hai quyển, phòng ký túc bọn tôi vẫn còn rất nhiều, mai sẽ mang thêm cho mọi người mấy quyển nữa.”

Tần Phương cười dịu dàng, mái tóc mới khô được một phần xoa trên vai tôn lên nước da láng mịn, một cặp mắt không thật to nhưng con ngươi thì đen thẳm, sáng ngời, khiến làn da có vẻ càng thêm trắng hơn.

Tần Phương đưa tay ra nhận: “Cảm ơn các cậu.”

Giọng con gái mềm mại, nhẹ nhàng vừa dễ nghe lại hơi ngứa ngáy tâm can, Lương Tề Sơn lập tức đỏ bừng mặt: “Cảm ơn cái gì chứ ha ha ha... Ồm ờ... À, mau lên lớp thôi! Đi nhanh nào! Nhanh nào!” Nói xong cậu ta xông ra ngoài đầu nước lườn.

Tào Chính Vũ đứng sau lưng cậu ta cười gian: “Ồi chào, đúng là tháng Ba, mùa xuân gõ cửa rồi, mùa xuân ời...”

Tác giả có chuyện muốn nói:

Giờ là 19:26, cuối cùng đã viết xong, ta vẫn chưa ăn cơm huhu!

Ta là đứa trẻ ngoan luôn nỗ lực đúng giờ!

Trước đây mỗi tối đúng 11 giờ ta sẽ lấy thống kê lượt xem để làm một bảng số liệu, hai bữa nay vì vội nên không thống kê được, lòng rất bứt rứt, đồ thị đường thiếu mất hai số liệu rồi T^T.

Chắc chắn, mấy mẫu truyện thú vị ta sẽ viết thêm ở cuối chương hoặc viết thành ngoại truyện nhỏ vì ta phát hiện nó không phải tình tiết chính, viết vào lan man sẽ ảnh hưởng đến chương tiếp. Hô hô yêu mọi người lắm! Ta cũng thích truyện này ghê!

Bạn đang đọc truyện *Giới Hạn Của Tuổi Trẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Viết văn

Lớp nhất là tập thể những đứa thích tự kiếm thêm bài cho mình làm. Đây là chuyện cả khối đều công nhận.

Có người nghe vậy xong sẽ tự ngẫm lại mình rồi chủ động tăng khối lượng học lên. Tuy nhiên cũng có người cảm thấy đúng là mấy con mọt sách chỉ biết học, tự dung rước thêm chuyện vào người.

Đây là nguyên nhân chênh lệch khoảng cách dần tăng lên.

Sau khi thêm nhiệm vụ đọc tư liệu thực tế vào nội dung học, Ngô Du Du càng cảm thấy không có đủ thời gian để làm mọi việc. Giờ ôn bài buổi khuya không thể nói thêm, cả phòng đã sát mười một giờ đêm mới ngủ, nếu học trễ hơn nữa thì chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến hiệu suất học bài ngày hôm sau.

Khoảng thời gian duy nhất có thể tận dụng nốt là giờ ra chơi giữa các tiết và giờ ăn cơm.

Không được mang bữa sáng vào lớp học là một trong các quy định của trường M. Tuy nhiên buổi sáng lại không có giáo viên đi kiểm tra các phòng.

Các học sinh của lớp nhất liền nhờ vả đám học sinh ngoại trú mua giúp điểm tâm luôn. Hồi đầu thì chỉ có vài người như vậy.

Vì học sinh ngoại trú không cần tham gia chạy buổi sáng nên chỉ cần dậy sớm một chút để kịp mua bữa sáng. Nhóm Ngô Du Du hể cứ vào lớp là lại ngủi thấy mùi bánh bột mì trứng rán.

Dần dần, việc nhờ học sinh ngoại trú mua điểm tâm càng ngày càng phổ biến. Thậm chí có lần nhóm Ngô Du Du còn thấy cậu bạn Lâm Vĩ, một học sinh ngoại trú của lớp, xách một túi mua hàng to đùng, lấy trong đó ra hơn hai mươi phần bánh bột mì trứng rán và hơn mười bịch sữa đậu nành.

“Mẹ kiếp! Còn thế này nữa ông đây thành đại lý mua giúp mất!” Cậu ta vẫn thường hay bực mình chửi như vậy, “Mấy người có biết hồi sáng lúc tôi nói với ông chủ là muốn mua hai chục phần bánh bột mì trứng rán thì cặp mắt mấy người xếp hàng đằng sau trông kinh khủng lắm không!”

Biết cậu ta không tiện, phòng ký túc 310 cũng quên luôn ý tưởng nhờ học sinh ngoại trú mua giúp điểm tâm. Mọi người chuẩn bị sẵn một ít bánh mì, chạy buổi sáng xong là đi thẳng lên phòng học ngồi ăn, xếp hàng ở căng tin rất mất công, làm thế này có thể tiết kiệm được không ít thời gian.

Mỗi buổi sáng, sau giờ thể dục buổi sáng, các học sinh nội trú đều đi về phía căng tin, chỉ có học sinh lớp nhất là vội vàng phi lên lớp.

Đám bạn học ngồi gần cửa sổ đồng loạt mở hết cửa sổ ra bất kể bên ngoài gió thổi vừa mạnh vừa lạnh, miễn là tản cho hết mùi đồ ăn sáng, không thể

không hy sinh sự ấm áp một chút.

Lúc mọi người đang chia nhau phân phát túi bánh bột mì trứng rán mấy đứa ngoại trú mua giúp cho thì thầy Vương Phi ở đâu ra bỗng nhiên đứng ngay cửa lớp.

“Làm cái gì thế này! Dám mang đồ ăn sáng đến lớp à! Chủ nhiệm lớp các cậu dạy các cậu thế nào hả?”

Mọi người lập tức co đầu rút cổ, chỉ còn Lâm Vĩ và mấy bạn ở ngoại trú là khóc không ra nước mắt.

“Mấy cậu đi theo tôi! Mang theo túi đồ ăn sáng đi cùng!” Nói xong, thầy Vương Phi đắc ý bỏ đi.

Lâm Vĩ xách cái túi to lên định đi theo.

Tào Chính Vũ kéo cậu ta lại: “Thằng ngốc! Để bánh bột mì trứng rán lại! Đem sữa đậu nành đi thôi!”

Cậu ta vừa nói xong, lập tức mấy cái tay ở xung quanh bắt đầu vèo vèo “dỡ hàng”. Cuối cùng Lâm Vĩ chỉ còn xách khoảng 7, 8 túi sữa đậu nành ra khỏi lớp. Mấy thằng con trai trong lớp còn nhẩn tâm hét với theo:

“Cố lên nhé!”

“Vất vả rồi!”

“Sóng sót trở về nhé Tiểu Vĩ Vĩ!”

Sự kiện bánh bột mì trứng rán lần này thực ra chẳng gây nên nổi chuyện lớn gì. Thầy Vương Phi phẩm phẩm xông tới chỗ thầy Mai Hiểm Phong vạch tội nhưng thầy Mai Hiểm Phong chỉ nhìn cái túi rồi nhẹ nhàng phán một câu: “Không được ăn trên lớp chứ đâu có cấm uống, mấy em ấy uống một chút thì có sao đâu nào.”

Thầy Vương Phi quay đầu lại nhìn, bánh bột mì trứng rán đâu rồi?! Đợi đến khi thầy vòng trở về lớp truy sát thì căn phòng chỉ còn phảng phất mùi bánh bột mì trứng rán và mấy cậu học sinh ngoan ngoãn hiền lành của lớp nhất đang chăm chỉ ôn bài.

Vụ này khiến thầy ta khá là tức tối.

Hôm sau, chẳng đứa nào dám nhờ các bạn ở ngoại trú mua bữa sáng cho nữa. Đến giờ chạy buổi sáng thì bất ngờ phát hiện thầy Mai Hiểm Phong đang đứng chờ giữa sân thể dục, bên cạnh đặt một cái túi thật là to, bên trong cái túi toàn bộ đều là bánh bột mì trứng rán và sữa đậu nành!

“Mau ăn đi! Mọi người đều đang bên sân bên kia tập thể dục buổi sáng, không ai thấy đâu!” Thầy giục, “Cho mấy đứa ăn trong năm phút rồi bắt đầu bài chạy chậm nhé.”

“Muôn năm!”

“Mai đại ca chính là cha của em!”

Đám học trò hò reo thích chí.

Những ngày tiếp đó cho đến tận trước ngày thi đại học, mỗi ngày mọi người đều được ăn bữa sáng do thầy Mai Hiểm Phong mang đến. Người thầy ngày thường nghiêm túc, chừng mực này đã dùng cách riêng của thầy để chăm lo cho đám học trò nhỏ dại của mình.

Hôm nay vì Ngô Du Du làm bài tập Vật lý hơi chậm nên lúc ra về thì khu nhà dạy học đã sắp khóa cổng.

Ngô Du Du chạy vội vàng về phía cửa ra, lúc ngang qua dãy văn phòng thì tình cờ thấy thầy Mai Hiểm Phong vẫn đang tựa vào bàn viết bài.

Bác bảo vệ đang đứng đằng xa vẫy tay gọi đi nhanh lên, Ngô Du Du sốt ruột gõ cửa phòng thầy nhắc: “Thầy ạ? Thầy vẫn chưa về à? Sắp đóng cổng rồi.”

Lúc này thầy Mai Hiểm Phong mờ rùi mất khỏi trang giấy, giật mình phát hiện ra đèn đã tắt hết rồi. Mọi người trong văn phòng đã về hết, chỉ còn mỗi một mình với cái lưng đau ê ẩm và cặp mắt thì do xem lâu quá nên đã nhử lên.

Thầy nhắm mắt lại rồi mở ra để tỉnh táo hơn rồi bảo với Ngô Du Du: “Thầy biết rồi, cảm ơn em. Em mau về đi, ký túc sắp tắt đèn rồi.”

Ngô Du Du lại gần giúp thầy nhặt mấy tờ giấy rơi trên sàn, trên đó viết chi chít những chữ, toàn là tư liệu thực tế được tóm tắt lại, thật là bất ngờ.

Rời khỏi dãy nhà học, hai thầy trò cùng đi về phía ký túc xá. Nhà ở tập thể của giáo viên nằm kế bên khu ký túc xá của học sinh.

Giờ này trên lối đi chính đã không còn ai qua lại, nhờ ngọn đèn đường sáng yếu ớt có thể thấy được quãng mắt thâm đen của thầy Mai Hiểm Phong.

“Thưa thầy... thầy đang soạn tư liệu thực tế ạ?” Ngô Du Du tò mò hỏi.

“Ừ.” Thầy Mai Hiểm Phong đứng đĩnh đạc.

Ngô Du Du nhìn thầy một cái rồi lâu bàu: “Bữa cô Cố nói cũng thật hơi quá...”

“Cô ấy không sai.” Thầy Mai Hiểm Phong ngắt lời, vẻ mặt thực sự nghiêm túc, “Hãy nhớ, cho dù là lúc nào, ở đâu thì cũng chớ bao giờ nói thầy cô dạy mình không phải.”

Ngô Du Du cũng tự biết mình không lễ phép lắm nên ngoan ngoãn ngậm miệng.

Thầy Mai Hiểm Phong quan sát cô học trò nhỏ rồi lại dõi mắt nhìn ánh đèn sáng hắt ra từ dãy nhà ký túc phía xa xa, thầy bảo: “Mỗi người đều bảo vệ cái lý của mình, thầy muốn nâng cao khả năng viết của các em nhưng thầy là vì đề thi đại học còn cô thì là vì tôn trọng văn học. Không việc gì phải tranh chấp đúng sai, cô không ủng hộ thì thầy tự đưa ra ý kiến, tự làm luôn.”

Nói xong thầy lại bảo thêm: “Có điều, thầy không giỏi vụ biên soạn này lắm, dù sao cũng không đúng chuyên môn mà.”

Ngô Du Du nghe vậy nở nụ cười, văn của thầy Mai, kẻ cũng muốn đọc thử một chút xem nó thế nào.

Hôm sau, giờ tự học buổi tối, Ngô Du Du khuôn một chồng giấy đến bàn làm việc của thầy Mai Hiểm Phong.

Thầy Mai Hiểm Phong ngẩng đầu lên nhìn một đống giấy trên bàn, cau mày bảo: “Cái gì thế này.”

Ngô Du Du ló đầu ra khỏi chồng giấy, cười hi hi thăm dò: “Đây là những tư liệu thực tế để viết văn mọi người trong lớp sưu tầm và tóm tắt lại từ bữa đó đến nay, tuy mỗi người một cách lọc nhưng nó đều rất sát với nhu cầu thực tế của bọn em. Nếu được, thầy có thể chỉnh sửa lại cái này tập hợp làm thành một quyển rồi phát lại cho bọn em thì tốt.”

Hôm qua sau khi về ký túc nói chuyện với mọi người, hôm nay mấy đứa liền kêu gọi cả lớp cùng nhau hiệp lực, hầu như ai cũng tình nguyện đóng góp những tài liệu mình đã thu thập được ra.

Thầy Mai Hiểm Phong lật đại vài tờ xem qua, mặt mày tươi tỉnh: “Bọn nhóc con, thế mà không đưa sớm một chút.”

Ngô Du Du nhìn cả đống “Tập san thanh niên” và “Tri âm” trên bàn thầy cũng phì cười: “Thầy ạ, thực ra thầy có ý tưởng gì cứ nói thẳng với bọn em thì đã chẳng phải làm việc này rồi. Nếu thầy bảo với bọn em là thu thập tư liệu thực tế có thể nâng cao chất lượng bài văn thì chẳng cần thầy phải ngồi biên soạn, bọn em sẽ tự làm.”

Thầy Mai Hiểm Phong nhìn cô trò nhỏ cười đầy chân thật trước mặt, khoe miệng thầy cũng cong cong: “Mấy đứa nói thế đó mới chỉ là nhiệm vụ làm công tác chỉ dẫn cho học trò của người thầy, giáo viên chủ nhiệm cấp 3 còn có một vai trò khác nữa, đó là đem hết khả năng của bản thân ra, tiết kiệm thời gian và công sức cho các em.”

Ngô Du Du biết thầy vẫn luôn kẻ vai sát cánh giúp họ trưởng thành, trước đây chỉ cảm thấy ông thầy này thật là lợi hại chứ mấy khi biết nghĩ xem thầy có phải thức khuya để chuẩn bị đề, chấm và sửa bài thi hay không, có phải mỗi ngày thầy vẫn luôn nghiền ngẫm phân tích con đường mọi người phải đi để tiếp ra sao không.

Họ bước đi trên con đường thênh thang mà thầy đã dọn sẵn, càng đi càng vững chân hơn, có ai đã từng nghĩ đến công lao vất vả của thầy, thậm chí có khi còn quay ngược lại trách sao đường đi khó.

Ngô Du Du mím môi nhìn người thầy trước mắt đang lật xem từng trang ghi chép, chân thành và kính cẩn nói một câu:

“Thầy Mai ơi, cảm ơn thầy ạ.”

Nói xong Ngô Du Du liền cúi đầu tránh cái nhìn đầy ngạc nhiên của thầy, xoay người chạy vội khỏi phòng.

Thầy Mai Hiểm Phong nhìn theo bóng lưng của học trò, gương mặt cương nghị dần trở nên ôn hòa. Thầy nghĩ đại khái mình đã hơi hơi hiểu vì sao các thầy cô ngày nào cũng chê trách đám học sinh nhưng cuối cùng vẫn tình nguyện hy sinh mọi thứ vì chúng.

Bởi vì khi sự hy sinh của bạn gặt hái được sự tôn trọng của người khác, chút vinh quang ấy thật khó nói hết bằng lời.

Bạn đang đọc truyện *Giới Hạn Của Tuổi Trẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Bóng chuyên

Thầy Mai Hiểm Phong từng nói: “Ai mong đối thủ của mình là thằng đàn độn thì đó mới là kẻ ngu.”

Câu này thật là hay, Ngô Du Du thấy rất đúng. Nhóm bạn cùng phòng ký túc xá họ và nhóm Thảm Đầm cùng kết bè ôn bài với nhau, bạn một câu tôi một câu, ngược lại còn tiến bộ nhanh hơn trước, chẳng có gì phải giấu, có bí quyết hoặc cách học nào hay đều chia sẻ với nhau trước hết.

Lần thi tháng đột này, người của hai phòng ký túc họ chiếm hết năm cái tên đứng đầu, những người còn lại thành tích đều trên mức trung bình, càng không cần phải bàn chuyện học lệch ban nữa.

Có điều, nhìn Vương Trình Trình lại sang đứng ở cửa lớp để hỏi bài, Ngô Du Du thấy hơi bị đau đầu.

Sau khi Trần Tiểu Ngọc vào được lớp chọn, Vương Trình Trình cứ bám chặt lấy Ngô Du Du không buông. Từng là bạn học, trước đây quan hệ cũng tốt nên Ngô Du Du không tiện từ chối.

Tuy vậy Ngô Du Du thấy rất khó xử vì bài tập của chính mình còn chưa làm xong xuể.

Hầu như tối tự học nào cũng sang tìm, hơn nữa nhiều chỗ còn bắt Ngô Du Du phải nói đi nói lại, cái kiểu hỏi bài này thật là hơi bị phản cảm nhưng lại không từ chối được.

Ngô Du Du thở dài, đặt bút xuống, đi ra phía cửa lớp: “Có chuyện gì vậy?”

Vương Trình Trình rõ ràng không biết cách nghĩ của đối phương, miệng cười tủm tỉm, mở vở làm bài tập Vật lý ra hỏi: “Du Du à, chỉ tớ làm bài này với đi!”

Học sinh lớp khác phần lớn đều ngại vào phòng nên Ngô Du Du phải đứng ngoài hành lang, nương nhờ ánh đèn hắt từ trong lớp ra để đọc đề. Đã đồng ý thì phải làm cho tốt, đây là nguyên tắc của Ngô Du Du.

Ngô Du Du cầm bút chỉ vào hình phân tích lực tác động lên vật để nói: “Nhận thấy lực ma sát tác dụng lên vật có phương hợp với trọng lực một góc đúng 45 độ, ngược hướng với lực kéo...”

Ngô Du Du nói chậm để Vương Trình Trình có thể kịp hiểu cách làm.

“Đội tí, tại sao lại là 45 độ?” Vương Trình Trình chỉ vào hình hỏi.

Ngô Du Du bặm môi, cái này làm quen, vừa nhìn là thấy, gần như không phải suy nghĩ nhưng để giải thích cho bạn thì đành phải càng tỉ mỉ hơn nữa: “Vì hai lực này bằng nhau nên hợp lực của chúng sẽ ở đây...”

Sau khoảng chục phút

“Ồ! Hiểu rồi!” Vương Trình Trình hiểu ra, vui vẻ cầm lại vở, “Cảm ơn cậu nhé! Cảm ơn Du Du nhiều lắm!”

“Đừng ngại.” Ngô Du Du cười đáp lại.

Đội Vương Trình Trình đi khuất, chuông reo báo tiết 2 của ca tự học buổi tối reo lên. Ngô Du Du thở dài, dự định tiết rồi sẽ làm xong bài tập trong ngày, tiết sau ôn tập kiến thức thế là đi đòi.

Cuối tháng Ba, học sinh trường M chuyển sang mặc đồng phục mùa xuân, áo khoác trắng có sọc vàng khiến cho sân trường trông rực rỡ hẳn lên.

“Trời ạ, nóng suýt chết!” Về đến phòng ký túc, Mai Hâm lập tức cởi áo khoác ra vứt trên giường, hí hửng chạy vào nhà tắm rửa mặt.

Dương Khiết nhặt áo lên chạy lại đưa: “Khoác thêm vào đi, trời này dễ bị cảm lạnh đấy.”

Trong nhà tắm hơi lạnh thật, Mai Hâm quay lại le lưỡi bảo “Biết rồi ạ, thừa má Dương.” rồi ngoan ngoãn mặc áo vào. Dù thấy người nóng muốn bóc khỏi nhưng sắp đến thi giữa kỳ rồi, chẳng ai muốn bị ốm cả.

“Cái trời này ngồi không thì lạnh, vận động lại nóng, cởi áo ra lạnh, mặc áo vào nóng. Trường mình chẳng thể may cho cái áo đồng phục nào mát hơn được sao!” Văn Thù thay áo khoác ra, mặc một cái áo gió mỏng hơn của mình vào, lom khom thu dọn giường chiếu, miệng không thôi nói lảm nhảm.

“Hãy biết tự hài lòng đi, đầu sao còn tốt hơn chết rét.” Tần Phương cười vỗ lưng động viên.

“Ôi trời, tay cậu mát thế!” Văn Thù nắm bàn tay bạn trong tay mình, hí hửng giả dạng lưu manh, “Thật thoải mái ghê...!”

Tần Phương cười vỗ vai bạn rồi cầm khăn mặt vào nhà tắm.

Ngô Du Du thì biết là do sức khỏe Tần Phương không tốt nên cứ mùa đông là chân tay lạnh buốt bèn chạy lại hỏi han: “Buổi chiều tớ mới lấy nước nóng đây, cậu có muốn làm túi chườm nóng không?” Trời tháng Ba hăng còn đang se se lạnh.

Vòi nước của ký túc chỉ có nước lạnh, muốn dùng nước nóng thì buổi chiều mọi người phải tự xuống dưới tầng trệt để lấy.

“Cố, cảm ơn nhé.” Tần Phương cười cảm kích.

“A Phương à, thể chất cậu thế này không ổn đâu.” Văn Thù tựa lên khung cửa, một tay chống nạnh nói, “Chưa kể sắp bước vào cuộc chiến thi đại học, chỉ nói mỗi trận đấu bóng chuyền tuần sau thôi, cậu thế này thì làm thế nào được?”

“Trận đấu bóng chuyền nào?!” Năm bạn nữ còn lại trong phòng lập tức ngừng mọi việc đang làm, đồng thanh hỏi lại.

Hứng đủ năm cái nhìn nóng bỏng của lũ bạn, Văn Thù hơi mất tự nhiên rút người lại: “Làm. làm gì mà nhìn tởm như thế, các cậu không biết à? Chiều nay thầy thể dục đã nói rồi mà.”

Ngô Du Du cẩn thận nghĩ lại, chỉ nhớ thầy vừa hô giải tán thì mấy đứa con gái bọn họ liền tìm một góc trên khán đài ngồi xỏm rồi tìm cách lên về lớp học bài.

Còn Văn Thù thì hình như cùng đá bóng với bọn con trai thì phải. Làm gì có đứa nào để ý sau đó thầy có phổ biến thêm gì không đâu...

Nghĩ ra chuyện Văn Thù nhắc, Mai Hâm há hốc mồm hỏi ngay: “Vụ đó... không lẽ cả phòng ký túc bọn mình đều phải đi hả?”

“Nói thừa, mỗi đội sáu người, cậu nói xem, người lớp khác có thể đi thi thay được không?”

“...”

Ngô Du Du ngắm nghía cái tay cái chân gầy nhẳng của mình, nổi khổ như rơi vào biển lửa lập tức trào dâng.

“Vậy bọn con trai thì sao? Lớp mình nhiều con trai thế kia, sao bọn nó không đi?” Quan Doanh nhỏ sạch nước súc miệng, rút khăn xuống lau.

“Con trai thì thi bóng rổ.” Văn Thù cười tủm tỉm đáp, “Có vẻ vui đây, lớp trưởng Lương Tề Sơn của bọn mình dẫn đội đấy.”

Mãi sau Ngô Du Du mới thều thào bảo được một câu: “Các cậu nói xem có thể để con trai đi thi thay được không...”

“Sặc ha ha ha ha” Đám con gái đều phì cười.

Giờ Thể dục,

Con trai trong đội bóng rổ đi theo thầy giáo đến cái sân nhỏ cạnh căng tin còn con gái đi ra sân thể dục. Người huấn luyện cho họ chính là thầy Lý mà Ngô Du Du và Thẩm Đàm từng gặp một lần hôm hai đứa nộp bài thi sớm.

Mọi người ra đến sân thể dục thì thầy Lý cũng chạy chậm chậm tới, thấy mọi người đều đã thay đồ thể dục, hài lòng gật đầu: “Chào mọi người, thầy là giáo viên huấn luyện môn bóng chuyền cho các em, thầy họ Lý. Tiết thể dục từ hôm nay trở đi chúng ta đều sẽ học bóng chuyền, có ai có ý kiến gì không?”

Tuy mọi người đều lưu luyến những tiết thể dục được chơi tự do nhưng chỉ có thể gật đầu đáp: “Không có ạ.”

“OK, mọi người làm nóng toàn thân trước đi rồi chúng ta sẽ học những kiến thức cơ bản nhất về cách chơi và luật chơi trong thi đấu bóng chuyền. Cuối buổi chúng ta sẽ cùng nhau luyện tập.”

Thầy Lý mặc đồ thể dục màu đen toàn thân, cổ đeo một cái còi, trông thì rất chuẩn mực nhưng trong khi thầy đang nói, đôi chân lại như có ý thức riêng, liên tục bật lên bật xuống tại chỗ. Đám con gái hết nhìn thầy nói lại nhìn xuống đôi gầy thể dục, ai nấy đều phải tủm tỉm cười. Ông thầy này thật là thú vị.

“Đừng có thấy thầy đẹp trai rồi cứ nhìn thầy cười trộm nhé, lát nữa rồi sẽ có đứa phải khóc đấy.” Thầy Lý cố tình làm ra vẻ như người hà khắc.

Bọn con gái lập tức thôi cười: “Vâng ạ.” Có điều trong lòng chẳng ai tin là thật vì Ngô Du Du đã phổ cập tri thức cho mọi người biết đây là một thầy giáo hiền lành, có phần chân phương, chất phác rồi.

Thành thử đến khi bắt đầu vào học, mấy đứa con gái quả thực muốn khóc thật, hận không thể dè kẻ lừa đảo Ngô Du Du ra đánh mấy cái.

“Phản ứng chậm quá! Lát có bị bóng đập vào mặt, thầy cũng chịu thôi!”

“Em trốn gì thế? Thấy bóng đến lại bỏ chạy là sao hả? Đón lấy này! Tay đâu rồi?”

“Ngô Du Du, em phát bóng kiểu quý gì vậy hả? Phát nào cũng ra ngoài, đội đối thủ chắc khỏi cần thi nữa, em cho họ hết sạch điểm rồi!”

Thầy Lý trên sân bóng như biến thành một con người khác, phê bình, chế nhạo người khác nói tăng tăng như súng bắn liên thanh.

“Chưa ăn cơm à?! Đập bóng mạnh lên cho thầy! Đừng để bóng chạm sàn! Ai để bóng rơi phạt chạy một vòng!”

Sáu đứa con gái khổ như xung trận gặp đại địch, không ngừng đập đỡ bóng, cổ tay đã đỏ bưng lên nhưng không dám có ý kiến.

“Được rồi, ngừng!” Cuối cùng thầy Lý cũng thôi còi, “Đi thôi, chúng ta đi học lý thuyết.”

“Ôi trời ơi...” Mai Hâm nghe khẩu lệnh một cái liền ngồi bệt xuống sân cỏ, mặc kệ quả bóng đang bay giữa đường lao mình trong không trung rồi rơi

ngay bên cạnh người kêu “bịch” một tiếng dần dần lần đi xa.

Ngô Du Du cũng không khá khảm hơn gì, nâng cổ tay sưng đỏ lên kiểm tra, vì va chạm quá nhiều nên gân xanh gò lên, chỗ sưng sau khi hết đỏ chắc sẽ để lại vết máu bầm.

Trên đường lên lớp tự học buổi tối, Ngô Du Du xót ruột nhìn cổ tay, quả nhiên đã bị một đám xuất huyết dưới da.

“Không biết trong quán tạp hóa có bán đồ băng cổ tay không nhỉ?”

“Chắc là có đấy, bọn mình đi mua đi, đau quá!” Mai Hâm hai mắt rung rung, lúc này đi tắm cũng không dám động đến chỗ đó, “Con gái các lớp khác có thăm như bọn mình không nhỉ? Ông thầy này thật chuyên nghiệp quá đáng rồi, chỉ là môn thể dục thôi mà.”

“Chắc là không đâu.” Văn Thủ đi bên cạnh bảo, “tớ nghe thầy thể dục của lớp mình bảo thầy Lý là do thầy chủ nhiệm lớp mình mời sang dạy riêng để chuẩn bị cho trận đấu bóng chuyền đấy.”

“Ồi dột! Đúng là có bệnh! Hai bọn mình xoắn não chưa đủ, lại còn muốn ngược đãi cả thể xác nữa!” Mai Hâm bắt mẫn mạnh miệng bảo.

“Chà, ai dám chọc Mai đại tiểu thư của chúng ta thế này.” Cái giọng đáng đánh đòn của Lương Tề Sơn vang lên sau lưng.

Tụi con trai coi bộ vừa tắm xong, mái tóc ướt vẫn còn chưa kịp khô và có mùi sữa tắm thơm thoang thoảng.

“Xem này.” Mai Hâm đưa tay cổ tay ra cho họ coi vết đỏ bầm, thấy vẫn chưa đủ còn nói bổ sung thêm, “Tớ còn khá đấy, cậu xem Du Du mà xem” Nói xong liền túm tay Ngô Du Du xấn tay áo lên.

Ngô Du Du bị túm bất ngờ không kịp tránh, hốt hoảng kêu lên: “Nhẹ thôi!”

Ông tay áo được xấn lên, trên cổ tay trắng ngần có các vết máu tụ lổm đổm như kim châm nhìn mà rợn cả người.

“Sao lại bị vậy?” Lương Tề Sơn ngạc nhiên hỏi.

“Đỡ bóng.” Ngô Du Du bỏ tay áo xuống, đáp ngắn gọn.

“Không đeo băng cổ tay à?” Thẩm Đàm cau mày hỏi.

“Bọn tớ làm gì có băng cổ tay, đang định tẹo nữa qua tiệm tạp hóa hỏi xem có không.” Tần Phương đáp.

“Khỏi qua đó đi, tiệm tạp hóa không bán đồ thể thao đâu.” Chất giọng lạnh lạnh của Lục Hạo Thiên vang lên từ phía sau, “Mấy cậu có thể nhờ các bạn ở ngoại trú mai mua giúp cho. Siêu thị lớn ngoài trường chắc có đấy.”

Thế nên Tần Phương và các bạn lên đến lớp liền nhờ Lâm Vĩ ở ngoại trú mua giúp mọi người nhưng cậu ta bảo siêu thị 9 giờ đóng cửa rồi, tối mai mới mua rồi đem cho được.

“Vậy thôi, gắng chịu thêm bữa mai nữa đi.” Ngô Du Du tự nhủ.

Hết tiết cuối ngày hôm sau, mọi người rời lớp, chuẩn bị đi ăn cơm tối, còn nhóm Ngô Du Du từ hôm nay trở đi, giờ nghỉ trước buổi tự học tối giảm mất nửa tiếng để dành cho chơi bóng chuyền, tập xong bóng rồi mới được đi tắm rửa ăn cơm. Điều này khiến sáu bạn nữ đều khổ không kể xiết.

“Tần Phương.” Lúc mọi người trong lớp đều đã về gần hết, Lương Tề Sơn bỗng gọi.

“Ơi?” Tần Phương quay lại thấy Lương Tề Sơn đang đưa tay gãi sau gáy, có vẻ khá ngại ngùng, cậu ta chìa cái túi ni lông trong tay ra.

“Cái này... là băng cổ tay của các anh em đã giặt sạch rồi, các cậu dùng tạm trước đi.”

Tần Phương nhận cái túi to từ tay đối phương, nở nụ cười ảm áp: “Cảm ơn nhé!”

Lương Tề Sơn ngẩng đầu đực mặt ra, chốc sau lại cúi gầm xuống, hai bên tai ửng đỏ, nói “không có gì” xong liền chạy biến. Trời chiều bóng ngả về tây hắt chút ánh sáng dịu dịu đỏ lên người Tần Phương khiến tim cậu chàng bất giác phải loạn nhịp.

Tần Phương mở túi bóng lấy sáu cái băng cổ tay ra chia cho mọi người.

Ngô Du Du lấy một cái Nike màu đen ngắm nghía cẩn thận. Mùi thơm ngát tỏa ra từ băng cổ tay khiến người ta bất giác nghĩ đến cảnh mấy cậu con trai ngồi giặt nó, thấy hơi hơi buồn cười và cũng hơi bị cảm động.

Ngô Du Du đeo nó vào, độ đàn hồi tốt, sợi bông êm nhẹ lấy cổ tay.

Thoát cái một tuần đã trôi vèo qua, nếu phải nói xem vào đội thi bóng chuyền có gì tốt thì hẳn chính là Ngô Du Du cuối cùng đã có lý do chính đáng để từ chối phụ đạo cho Vương Trình Trình. Tuy làm vậy không được trọng nghĩa lắm nhưng áp lực của năm cuối cấp lớp mười hai thực sự quá lớn, ốc không mang nổi mình ốc, sức đâu công thêm một con ốc nữa.

Ngô Du Du cắn chặt môi nhìn theo bóng lưng lẻ loi của Vương Trình Trình rồi cuối cùng vẫn quay trở vào lớp học.

Đương lúc ưỡ ỏi thì đụng phải Quan Doanh đang ra khỏi lớp, cô bạn hiểu chuyện, vỗ vai Ngô Du Du động viên: “Cậu không sai, đừng để tâm chuyện này nữa.”

Đám bạn cùng phòng ký túc đều biết chuyện Vương Trình Trình, chẳng qua không ai tiện xen vào chuyện của người khác, có điều từ lâu đã thấy không thuận mắt, không phải do Vương Trình Trình làm gì xấu mà thời điểm này không hợp để hành xử như vậy lắm mà thôi.

Ngô Du Du cảm kích cười với bạn nhưng cảm giác áy náy vẫn không mấy may giảm bớt. Hít sâu một hơi, nén thứ xúc cảm này chôn chặt dưới đáy lòng trước mắt Ngô Du Du vẫn đang còn nhiều chuyện quan trọng hơn phải làm.

Thầy Mai Hiếm Phong giờ đã tiến hóa đến giai đoạn điên cuồng. Mọi người ngoài làm bài tập ban tự nhiên thì mỗi ngày phải học tiếng Anh buổi sớm, buổi tối tóm tắt tư liệu thực tế, đọc bình giảng văn thơ cổ. Đến đi ngủ, Ngô Du Du cũng mơ thấy tiếng Anh.

Lên lớp, làm bài tập, luyện đề, ôn thi và tập bóng chuyền mỗi ngày khiến các bạn nữ phòng 310 mệt vô kể.

“Du Du ơi, câu Lý này cậu làm ra chưa?” Dương Khiết cầm đề bài ngồi xuống chỗ của Quan Doanh bên cạnh Ngô Du Du.

“Làm rồi.” Ngô Du Du đọc đề, bỏ bút xuống, lúi húi lấy bài làm ra đưa, “Cậu xem này.”

Dương Khiết cầm bài làm xem cẩn thận rồi bảo: “Du Du này, sao đáp án bọn mình giống nhau nhưng cách làm lại hơi khác khác ấy.”

“Vậy á? Tớ xem nào.” Ngô Du Du nhòai người qua xem. Hai đứa chen chúc trên một cái ghế, Dương Khiết sợ Ngô Du Du ngã nên vòng tay giữ eo cho bạn. Hai bạn nữ cứ thế giữ tư thế không coi ai ra gì này tiếp tục bàn bài.

“Ôi chào ôi, trẻ em không nên xem kia.” Lũ con trai chơi bóng rổ xong chạy vào thấy thế liền reu ngay.

Dương Khiết giả bộ nhích lại gần người Ngô Du Du hơn, ngẩng đầu cười: “Làm sao hả? Hâm mộ à, mấy cậu cũng có thể ôm mà.”

“Nào! Nào! Nào, chúng ta cũng ôm đi.” Tào Chính Vũ hớn hờ kéo người Lục Hạo Thiên.

“Cút đi!” Lục Hạo Thiên thẳng tay đẩy phất ra tỏ vẻ chê bai.

Ngô Du Du cũng bật cười theo, lại vừa hay nhìn thấy Thẩm Đàm đang đi vào lớp, tóc ướt sũng, áo cộc tay, toàn thân mồ hôi nhễ nhại, còn trên cổ tay của cậu ta là một cái băng cổ tay màu đen của Nike.

Đây không phải chính là cái hôm đó Ngô Du Du đã lấy hay sao. Trong lòng cô bạn bỗng hồi hộp, bối rối cúi đầu không nhìn đối phương nữa.

Không biết rằng Thẩm Đàm cũng nhìn lại Ngô Du Du, vuốt qua cái băng cổ tay trên cổ tay, đôi mắt dường như đang cười.

Bạn đang đọc truyện *Giới Hạn Của Tuổi Trẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Nguyên vọng

Thi bóng rổ con trai lớp 1 xếp nhất còn bóng chuyền con gái lớp 1 chỉ xếp thứ bảy.

Kết quả này khiến tụi con gái phòng 310 ù rũ mãi. Rõ ràng đã tập luyện vất vả như vậy, đến tay cũng bị thương mà vẫn không thể xếp trong top nửa trên...

Đề an ủi các bạn nữ, Lương Tề Sơn đề nghị hôm nào được nghỉ ra khỏi trường thì mọi người sẽ đi ăn với nhau, đám con trai mời.

Dịp nghỉ cuối tháng Ba này là lần nghỉ cuối cùng của mọi người trong học kỳ này. Vì sắp thi đại học nên học sinh lớp mười hai không được nghỉ cuối tháng Tư và tháng Năm nữa, ngay cả nghỉ lễ Lao động, trường cũng bắt mọi người tự giác ở lại trường học bài.

Thế nên ngày nghỉ cuối tháng Ba vừa đến, toàn bộ tầng học của khối mười hai lập tức không một bóng người, ai nấy đều nhanh chóng tranh thủ từng phút của dịp nghỉ cuối cùng này.

Nhóm Ngô Du Du kéo đoàn kéo lũ ra bến xe buýt. Vì đang giờ cao điểm nên xe buýt nào cũng chật ních người. Lúc mười đứa xuống được xe, Ngô Du Du cảm thấy bụng mình đã cuộn cuộn sống.

“Trời ơi, tớ sắp nôn ra mất rồi.” Mai Hâm chống người vào tường, khom lưng hít thở không khí.

Dương Khiết đứng đằng sau vỗ: “Hay là bọn mình đi dạo trước rồi cả đi ăn cơm?”

Bụng Lương Tề Sơn cũng không thoải mái, nghe vậy lập tức hưởng ứng: “Đi, bọn mình đi lượn trong nội thành thăm quan trước đi, rồi tranh thủ nghỉ luôn xem tối nay ăn gì.”

Mười con người cứ thế đeo cặp hành quân đi. Cuối tuần đến đâu cũng thấy toàn người là người. Vì học nội trú trong trường ba năm nên Ngô Du Du không thuộc đường lắm.

Bọn con trai nhường cho tụi con gái đi phía trong, rất ga lăng, phong độ.

Bỗng nhiên Mai Hâm dừng bước chân, Ngô Du Du quay đầu lại hỏi: “Sao thế?”

“Nghe đi!” Bọn ấy ngỡ ngàng, mắt tròn xoe, “Các cậu nghe nhạc quán này bật đi! Giống giọng Tiểu Bạch hát phải không?”

“Cái gì?!” Tào Chính Vũ giật mình kêu rõ to.

Cả bọn liền đứng ngây ra trên vỉa hè lắng tai nghe bài hát trong quán đang phát.

“Hình như là thật đấy!” Lương Tề Sơn nghe một hồi, khuôn mặt dần trở nên rạng rỡ.

Những người khác cũng đều rất phấn khích.

“Hay là bọn mình vào hỏi thử đi?!” Ngô Du Du đề nghị.

“Đi thử đi.” Mai Hâm dẫn đầu kéo tay Ngô Du Du đi vào quán.

Đây là một quán bán đồ xiên nướng, trên tường trong quán có gắn hai màn hình tivi, người trên tivi đúng là Tiểu Bạch!

“Trời ơi! Cậu ta ngẫu thật!” Mai Hâm tỏ vẻ háo sặc trước màn hình tivi.

Bạch Tân mặc nguyên một bộ đồ tây màu trắng, áo bó, chân dài, nhảy nhịp nhàng theo điệu nhạc, khuôn mặt điển trai khiến các em gái trong quán đều dán mắt vào.

“Ôi đệt! Đây là Bạch Tinh Tinh hả?” Tào Chính Vũ sốc không khép nổi miệng.

Mọi người gọi đồ ăn rồi chọn chỗ đối diện ti vi ngồi xuống.

“Nhanh lên, phải chụp lại để gửi cho ông ấy xem!” Tào Chính Vũ giục Thẩm Đàm ngồi kế bên.

QQ trên smartphone có thể gửi được ảnh, hỏi Thẩm Đàm mới thay máy mới, mọi người đã nghịch ra được, một mặt ra vẻ kỳ thị đồ nhà giàu, mặt khác ngày nào cũng cướp lấy chơi.

Thẩm Đàm ngẩng đầu xem ti vi, lấy điện thoại trong cặp ra.

Tất cả mọi người đồng loạt cúi đầu bật QQ.

Thẩm: 【 hình ảnh 】

Đại Sơn: @ Bạch Tân Tinh

Đẹp trai vô địch: Tinh tinh, tinh tinh! Ông lên ti vi này!

Mai Bảo Bảo rất vui vẻ: Tiểu Bạch, cậu ngẫu lắm!!!

Mười phút sau, đồ ăn mọi người gọi đã được mang lên, cuối cùng Bạch Tân cũng trả lời.

Bạch Tân Tinh: Vừa mới xem

Bạch Tân Tinh: Cảm ơn các cậu!!! Trời ạ, tôi ngẫu quá!

Bỏ tát đi ngang qua: ←← tự sướng

Vô Ưu: Nhảy hay lắm! Hát cũng rất êm tai!

Bạch Tân Tinh: 【 khóc 】 tôi tập mãi đó!

Đại Sơn: Nhất định là rất vất vả nhỉ

Bạch Tân Tinh: Đúng vậy, cảm ơn lão đại

Đại Sơn: Biển một thằng tượng gỗ tay chân lỏng ngóng được như vậy, thầy của ông nhất định là rất vất vả nhỉ

Bạch Tân Tinh: ... Ha ha

Bạch Tân Tinh: Ôi đệt! Ai chụp hình tôi đây! Giờ tôi mới phát hiện, sao mặt ông đây lại bị nhòe?!

Đại Sơn: Tại đang chuyển động mà

Thảm: Tôi đây

Bạch Tân Tinh: ...

Bạch Tân Tinh: Thật là đẹp!! Không hổ là đại thần!! Chụp đẹp lắm!

Thảm: Cảm ơn

Bỏ tất đi ngang qua: ...

Đẹp trai vô địch: ...

Lục Hạo Thiên: Đồ ăn lên rồi

Bạch Tân Tinh: Ô đệt! Đồ ăn gì! Mọi người làm gì sau lưng tôi vậy hả?

Nhưng mà tất cả mọi người đã ngẩng mặt khỏi điện thoại, bắt đầu ăn rồi.

Chỉ có Lục Hạo Thiên thấy câu này

Lục Hạo Thiên: 【 hình ảnh 】

Lục Hạo Thiên: Đồ ăn đây, bọn tôi đang đi ăn

Bạch Tân Tinh: 【 khóc 】【 khóc 】【 khóc 】 tôi cũng muốn ăn

Lục Hạo Thiên: Ồ

Bạch Tân Tinh: ...

Bạch Tân Tinh:!!!!

Lương Tề Sơn khui đồ uống, rót đủ cho mọi người: “Nào! Nào! Chúng ta hãy cộng ly vì Tiểu Bạch!”

“Cộng ly!”

Tào Chính Vũ cười tủm tỉm uống một ngụm, rồi lại giơ cốc lên không trung hô: “Chúng ta vì kỳ thi ba tháng nữa, cộng ly! Cố lên!”

“Cố lên!”

“Cộng ly!”

Mười cái cốc va nhau trong không trung, ngọn đèn trong quán khiến đôi mắt của ai nấy cũng đều như tỏa sáng.

“Các cậu đã quyết định thi trường nào chưa?” Văn Thù ăn được một chốc thì vô tư hỏi.

“Nghĩ xong rồi! Sau này, tôi muốn đi học ở Thử đô!” Tào Chính Vũ bon chen trả lời trước nhất, nói xong lại thấy hơi hồi, “Áy chết, mẹ tôi dặn bảo không được nói trước, sợ bước không qua...”

“Mê tín, bỏ tất đang ở đây! Cậu sợ cái gì!” Văn Thù vỗ thật mạnh lên vai cậu ta khiến Tào Chính Vũ đau không chịu được: “Ôi chao! Đây, vỗ nhẹ nhẹ thôi bà cô của tôi ơi!”

“À, Thảm Đạm, lần trước tôi gặp mẹ ông, nghe cô bảo là ông muốn xuất ngoại hả?” Lương Tề Sơn chợt nghĩ ra, vỗ vai thằng bạn, “Chà chà, con nhà giàu lại có tiền đều xuất ngoại cả.”

Lời vừa nói ra, lòng Ngô Du Du lập tức thất lại, vội quay sang nhìn về phía Thảm Đạm.

Thẩm Đàm rõ ràng đã thoáng bối rối rồi rũ đôi hàng mi dài ngăn cảm xúc bộc lộ, cậu ta gật đầu: “Ừ.”

“Ồ? Đại thần muốn xuất ngoại thật à!”

“Đi đâu thế? M há?” Mọi người bắt đầu xúm vào hỏi lia lịa.

Có điều Ngô Du Du chẳng để tâm nghe được gì cả, chỉ biết vội vàng thu tầm mắt lại, ngơ ngác nhìn cốc nước trước mặt, những đốm bọt sủi trong cốc liên tục nổi lên trên mặt cốc rồi tan biến.

Cậu ấy, muốn xuất ngoại?

Thẩm Đàm cũng không ngờ Lương Tề Sơn sẽ bất ngờ nói ra ở đây. Chuyện cậu ta ra nước ngoài đã được cả nhà quyết định từ khi mới học tiểu học, thực ra chính cậu ta cũng không hề phản đối.

Thẩm Đàm quay đầu nhìn về phía Ngô Du Du, chỉ thấy bạn ấy đang cúi đầu nhìn đồ uống, không hề tỏ vẻ gì. Thẩm Đàm thôi không nhìn nữa, thông thả đáp lời mọi người.

“Du Du, sau này cậu cũng sang M theo cha mẹ à?” Bỗng nhiên Tần Phương quay đầu lại hỏi Ngô Du Du nãy giờ chẳng thấy mở miệng nói câu nào.

“Há?” Ngô Du Du nghe có người gọi tên mình nên ngẩng đầu lên nhìn, thấy tất cả mọi người đều đang đổ dồn nhìn về phía mình thì bình thản đáp: “Tớ sẽ không ra nước ngoài đâu.”

Thẩm Đàm đang uống dở cốc nước, tay khựng lại trong giây lát.

“Tại sao? Thành tích của cậu tốt thế này, phải đi cho tụi cận bã ở M được mở mang tầm mắt chứ!” Mai Hâm khoa tay múa chân.

Ngô Du Du cúi đầu: “Tại vì tớ muốn vào quân đội.”

Mọi người nhất thời không ai nói gì, quân đội ư? Con gái?

“Ồi trời ạ! Thì ra Ngô đại hiệp thích quân đội!” Lương Tề Sơn nói.

“Ha ha! Không phải là do thích màu áo lính đấy chứ?!” Tào Chính Vũ vừa đem ra đùa một cái liền bị Lương Tề Sơn đá dưới gầm bàn, “Nói linh tinh gì đấy!”

Tào Chính Vũ nhận ra không nên đùa đề tài này với các bạn nữ nên ngại ngùng gãi đầu gãi tai, cười xí xóa: “Ha ha, coi như... tôi chưa nói gì nhé...”

“Đúng thế đấy.” Ngô Du Du nở nụ cười, đôi mắt như tỏa sáng, “Đúng là tớ thích màu áo lính thật đó.” Cha Ngô Du Du, ông nội Ngô Du Du đều là người lính, từ nhỏ Ngô Du Du vẫn luôn tâm niệm một ngày nào đó sẽ gia nhập vào sự nghiệp chung đó, cho dù có không được làm quân nhân đi nữa.

Thẩm Đàm ngắm nhìn người con gái khi nói đến màu áo lính thì mặt mũi trở nên rạng rỡ khiến cậu ta cảm cốc trà trên tay chìm vào tư lự.

Vì Ngô Du Du và Quan Doanh còn phải về thành phố C nên mọi người tàn cuộc sớm.

Ngô Du Du ngồi trên xe về lại C, ngắm cảnh thành phố lên đèn qua ô cửa sổ, lòng mang mác buồn vô cớ, tại vì sao khi nghe Thẩm Đàm bảo sau này sẽ ra nước ngoài, lòng bỗng dưng lại thất lại.

Ngô Du Du không biết đó có phải là thích không, vì chẳng hề có cái ý định vì đối phương mà từ bỏ ước mơ của bản thân như tiểu thuyết văn hay viết, thậm chí cái cảm giác nhớ nhung “một ngày không gặp như cách ba thu” cũng không hề.

Ngô Du Du nghĩ, có lẽ, đây không phải là thích, chỉ giống như là có cảm tình thôi.

Ông Ngô Du Du đã tìm giúp cho cô Quan một chỗ làm, tuy lương không cao nhưng cũng khiến cuộc sống trước mắt có thể thoải mái hơn chút ít.

Ngô Du Du hỏi ông thì cụ Ngô Quốc Xương bèn cúi đầu vuốt bộ quân trang của mình, nhẹ nhàng bảo: “Quan Trung là một người lính tốt.”

Hôm cô Quan mang quà đến cảm ơn, Ngô Du Du kéo Quan Doanh vào phòng mình ngồi, người lớn bên ngoài nói chuyện rất lâu, lúc hai đứa đi ra thì cả cô Quan và cụ Ngô Quốc Xương mắt đều đã nhắm đờ.

Ngô Du Du không biết hai người đã hàn huyên những gì, chỉ biết hôm đó ông đã ngồi một mình trong phòng rất lâu nhìn ngắm hai bộ quân phục đến thần thờ.

Đến tận sáng ngày hôm sau, khi Ngô Du Du phải quay lại trường mà ông vẫn không ra khỏi cửa.

Chuyện cứ thế trôi qua, mùa xuân dần sang, hoa cỏ trong sân trường nở rộ. Mặt ký túc xá hướng về phía dãy nhà dạy học tầm nhìn là cả một trắng xanh mướt mát.

Trường học thậm chí đã trồng thêm vài cây hoa anh đào, có điều đáng tiếc là lần này Ngô Du Du và mọi người không được xem hoa anh đào nở.

Chẳng mấy chốc lần thi thử theo hình thức thi đại học lần 2 đã đến.

Sau lần thi này, lớp 1 trường M bỗng dưng trở nên nổi tiếng. Ba thành phố cùng liên kết tổ chức thi thử chung nhưng hạng nhất đều là học sinh lớp 1, thậm chí Thẩm Đàm còn chiếm ngôi Trạng nguyên, tổng điểm đứng đầu khối tự nhiên.

Thành tích của nhóm Ngô Du Du cũng không tồi, điểm bình quân cao hơn mức điểm vào các trường đại học tuyển một 40 điểm.

Kết quả trực tiếp là chiếc điện thoại nhà thầy Mai Hiêm Phong lại bị oanh tạc một lần nữa.

Cơ man người nhờ cậy các mối quan hệ để dò la phương pháp dạy của thầy, bỏ tiền mời thầy về dạy phụ đạo nhưng đều bị thầy Mai Hiêm Phong một mực từ chối.

Cũng sau học kỳ này là một năm đã qua rồi, thầy bỗng cảm thấy thật sự hẫng đã bị già đi chục tuổi, cũng tại cả có một ông bố suốt ngày cứ giục thầy hỏi có còn muốn lấy vợ hay không!

Bạn đang đọc truyện *Giới Hạn Của Tuổi Trẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Lễ tốt nghiệp

Mấy hôm thi đại học lại là những ngày nhẹ nhàng nhất của học sinh lớp mười hai.

Không có bài tập, không thức khuya dậy sớm, không phải tập thể dục buổi sáng, không có trò vừa chạy vừa học thuộc, càng không có ông thầy nào ở bên rít gào.

Tất cả mọi người nghiêm chỉnh cầm dụng cụ bút thước ngay ngắn ngồi vào chỗ.

Vì còn có học sinh trường khác thi ở điểm thi này nên giờ cơm trưa, Ngô Du Du còn nghe được cả chuyện một học sinh trường nào đó nhớ nhầm ngày thi, hôm qua không đi, hôm nay đến cứ tưởng là đi nghe phổ biến quy chế thi, lúc ngó ra, òa khóc đứt gan đứt ruột.

“Vãi thật, lâu nay tớ thấy mình đã hay câu thả, sơ ý lắm rồi, không ngờ còn có người bộp chộp hơn cả tớ nữa.” Mai Hâm vừa gặm miếng sườn vừa phát biểu cảm nghĩ về sự kỳ diệu của tạo hóa.

“Cái chính là có người thường xuyên quên trước quên sau mà lại còn cảm thấy mình rất cute lạc lối cơ.” Quan Doanh khẽ mở miệng nói câu nào là sắc như dao câu đó.

Mai Hâm co người lại: “Tớ biết là cậu nói tớ, tớ nhất định sẽ kiểm tra cẩn thận mà! Không dám nữa đâu.”

Đạo trước Mai Hâm từng có lần làm mất máy tính của Quan Doanh trước bữa thi làm thi đến nơi mà Quan Doanh còn phải chạy cuống cào ra quán mua cái mới.

Thấy Mai Hâm lại làm về mặt đáng thương, khoe môi Quan Doanh cong cong: “Miễn là đừng gây thêm phiền phức cho người khác nữa thì cậu vẫn rất là cute đó.”

“Ha ha ha” Tất cả mọi người đều phải bật cười.

Kết thúc kỳ thi, đám học trò bỗng giật mình nhận ra, mới rồi còn đang bàn tính xem thi xong sẽ đi đâu chơi nhưng lúc thi xong thật rồi thì trong lòng lại bất đầu thấy trống trải.

Không còn ngọn lửa nhiệt huyết hùng hực như hôm nào mới đi nhập trường, động tác từng người thu dọn đồ đạc trong ký túc xá như một thước phim điện ảnh cũ kỹ, lặng lẽ và dài đằng đẵng.

Dương Ngọc vì kỳ thi đại học của Ngô Du Du nên bay từ M về. Lúc Ngô Du Du đặt rương hành lý vào cốp sau xe, không nhìn được lại quay đầu nhìn ngắm nơi mình đã gắn bó suốt ba năm qua thêm một lần nữa.

“Đi thôi, chừng nào báo điểm còn về nữa mà.” Dương Ngọc đóng cốp sau, vỗ nhẹ lên vai con gái. Ai đã từng trải qua thời tuổi trẻ đều hiểu cảm giác khó chịu lúc biệt ly này.

Ngô Du Du thôi không nhìn nữa, quay sang cười thật hiền với mẹ rồi lên xe nhưng vẫn không nhìn nổi, lại ngoái nhìn qua ô cửa sổ xe cho đến tận khi hình bóng ngôi trường khuất hẳn trong tầm mắt.

Bỗng chốc không quen nổi.

Hôm có điểm thi, Ngô Du Du xem lại tới ba lần mới dám tin mình đã thực sự thi được điểm số ngoài mong đợi.

Tổng điểm ba môn của Ngô Du Du trên điểm chuẩn vào trường tuyển một 67 điểm! Điểm tối đa là 420, Ngô Du Du được 400 điểm, môn Toán được điểm tối đa, Hóa và Lý đều được A+, tin vui này khiến Dương Ngọc sướng rưng rùi.

Thăm Dàm là tân khoa trạng nguyên của tỉnh họ, vừa nhận được tin, ngay sáng sớm hôm đó, nhà trường đã cho giăng băng rôn, biểu ngữ.

Toàn bộ học sinh lớp 12-1 đều đậu đại học tuyển 1, hầu hết mọi người đều được điểm cao vượt chuẩn rất nhiều, thành tích này khiến thầy hiệu trưởng cười suốt thi tắc nghẽn cơ tim. Thầy không ngừng vỗ vai thầy Mai Hiêm Phong, tỏ vẻ giá mà gặp sớm hơn thì tốt biết bao. Thầy Mai Hiêm Phong bất đắc dĩ không thể không ngăn sự kích động ấy lại.

“Chú Trần ơi, sắp đến giờ làm lễ tốt nghiệp rồi, chúng ta đến trước chút chứ nhỉ?” Thấy thầy Trần Quang Lượng đã cười nhiều đến nổi cơ mặt giãn giãn, thầy nói thêm, “Các học sinh đều đang chờ ở lễ đường rồi.”

“Ừ! Ha ha ha! Đi! Đi mau nào! Ha ha ha! Phải tặng cho mấy đứa trẻ ngoan này một buổi lễ tốt nghiệp thật phấn khích mới được ha ha ha ha!” Thầy Trần Quang Lượng vung bàn tay phốp pháp lên, mặt mày rạng rỡ ra khỏi cửa.

Trong lễ đường, các học sinh mặc áo phông đồng phục của khối ngồi theo vị trí lớp được xếp sẵn. Học sinh lớp nhất ngồi chung một góc, lúc báo điểm, mọi người đều đã lên QQ nói chuyện, điểm mọi người hầu như đều không thấp, công sức mọi người không ngừng khổ luyện ngày đêm cuối cùng đã có tác dụng.

Những tiếng truyền trò rì rì rầm rầm không dứt trong lễ đường, có niềm vui, cũng có nỗi buồn, trên khuôn mặt của các cô các cậu không giấu được nét trẻ trung phơi phới.

Thầy Mai Hiêm Phong đứng sau cánh gà nhìn thoáng qua liền thấy lòng nảy sinh muôn vàn suy tư. Một lần làm giáo viên lớp mười hai đã cho thầy hiểu được nổi vất vả pha lẫn cảm giác tự hào thật kỳ diệu biết bao.

Hít sâu một hơi, thầy chậm rãi bước ra giữa sân khấu.

Hôm nay được một lần hiếm hoi thầy mặc lễ phục: áo sơ mi trắng và cà vạt màu xanh sẫm. Bộ đồ com lê tối màu khiến thầy trông càng đứng dáng hơn, cùng đó là nước da rạm nắng, một kiểu hấp dẫn của đàn ông trưởng thành bỗng chốc lộ ra trước mắt.

Ngay trong khoảnh khắc thầy sai bước tiến về phía bục, mọi người dưới hội trường đều lập tức ồ lên khe khẽ.

“Ôi trời ơi, Mai đại ca hôm nay lột xác rồi, ngầu quá!”

“Trời ạ, giáo viên chủ nhiệm lớp 1 thật là đẹp trai quá đi!”

Thầy Mai Hiêm Phong nhìn từng gương mặt trẻ măng non nót đang ngồi bên dưới rồi thông thả cầm mic lên.

“Hôm nay là ngày đến trường cuối cùng của các em. Cũng là lần cuối được dạy các em của thầy.” Nói xong thầy nhìn về phía học sinh lớp 1 ngồi, các trò đều đang chăm chú theo dõi thầy nói, nhớ lại những ánh mắt tự kiêu và thiếu tập trung của các em khi lần đầu tiên thầy bước vào lớp, gương mặt thầy trở nên dịu dàng hơn.

“Thầy rất cảm ơn thời gian một năm qua chúng ta cùng chia sẻ với nhau, không chỉ có thầy dạy dỗ các em mà chính thầy cũng đã học được ở các em rất nhiều. Là một người từng trải, thầy chỉ muốn nói với các em một điều.” Thầy tạm ngừng lại, chống hai tay lên bục, kẻ sát về phía mic.

“Những gì các em đã học được hôm nay, hết thầy lên đại học đều không dùng đến, thậm chí sau này đi làm cũng không dùng đến.”

Thầy vừa nói hết câu, cả đám học trò ngồi dưới liền ồ lên, ông thầy này thật là thẳng thắn.

“Nhưng mà!” Thầy đổi giọng, “Ba năm qua các em đã học được phương pháp học tập, học được tinh thần chịu khó chịu khổ, những thứ này sẽ làm lợi cho các em cả đời. Cả đời này, mỗi khi nhớ lại những ngày tháng mình đã từng liều mạng phấn đấu không ngừng, sẽ thấy người tràn ngập sự tự tin. Bất kể thành bại thắng thua, chỉ có nỗ lực mới khỏi phải hổ thẹn với chính bản thân mình.”

Những lời này khiến lòng mọi người đều thâm xúc động. Hồi tưởng lại ba năm qua, khó mà nói rõ mình đã học được những gì. Nhưng phải công nhận một điều, chính là họ đã thật sự liều mạng, những gì nhớ được đều cô đọng lại trong những tháng ngày phấn đấu đầy gian khổ, thứ cảm giác này thật sự rất tuyệt!

“Cuối cùng, thầy chỉ có một yêu cầu, đó là phải biết cảm ơn.” Thầy Mai Hiêm Phong đứng thẳng người, ngọn đèn trên lễ đài chiếu rõ từng góc cạnh của khuôn mặt thầy, “Thành tích các em hôm nay có, không phải chỉ nhờ nỗ lực của riêng các em. Ở sau lưng các em là vất vả của thầy cô, là sự quan tâm ngày đêm của cha mẹ, thậm chí cả bác bảo vệ ký túc xá, di bán cơm ở căng tin, tài xế xe buýt đưa đón các em đến trường.”

“Không ai có thể độc lập chiến đấu mà thành công, càng không ai có quyền được kiêu ngạo. Khiêm tốn và biết cảm ơn là những phẩm đức vô cùng có lợi cho tương lai các em sau này.”

“Xin hết.”

Nói xong thầy Mai Hiểm Phong lùi về sau một bước, rồi khỏi bực. Trên gương mặt thầy thể hiện sự nghiêm túc trước nay chưa từng có. Cặp mắt đen láy sâu thăm thẳm dường như sáng lên dưới ánh đèn.

Thầy làm một việc khiến tất cả mọi người đều phải kinh ngạc: cúi người gập lưng về phía mọi người dưới lễ đài.

Các học sinh ở dưới, sau giây phút đứng hình lúc đầu, chẳng biết ai bảo ai, mọi người vội vàng đứng dậy tập thể, cùng cúi người hướng về phía thầy đáp lễ.

Có lẽ hầu hết mọi người đều ở tình thế không thể không cúi đầu nhưng còn mỗi một học trò của lớp nhất thì đều là cái cúi đầu xuất phát từ tận đáy lòng.

Người thầy này, xứng đáng được họ tôn kính suốt quãng đời về sau.

Đây là cái cúi mình thể hiện đồng thời cả sự tôn trọng và lòng biết ơn. Thầy Mai Hiểm Phong đã dùng hành động của chính thầy, ngay tại nơi này, giữa thời đại thiếu vắng lòng tôn sư trọng đạo, cho họ một bài giảng suốt đời khó quên.

Bạn đang đọc truyện *Giới Hạn Của Tuổi Trẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Liên hoan chia tay

Sau lễ tốt nghiệp, nhà trường bao toàn bộ tầng ba của căng tin, cũng chính là chỗ ngày xưa thầy Lý mời Ngô Du Du và Thẩm Đàm ăn com.

Tám người ngồi một bàn dài, trên bàn có đánh tên lớp và bày sẵn các chai nước ngọt loại to.

Một đầu căng tin, chỗ vẫn hay để xếp hàng lấy com có đặt chục chiếc bàn tròn. Trên bàn ngoài nước ngọt còn có thêm rượu, tất nhiên là chỗ ngồi của các thầy cô.

Các lớp nhanh chóng ổn định được chỗ ngồi. Vì hồi đầu năm học, Ngô Du Du thuộc tổ 2 nên giờ ngồi bàn số hai. Bàn này chỉ có mình Ngô Du Du là nữ nên Ngô Du Du bèn ngồi xuống kế bên Lục Hạo Thiên.

“Ôi đệt! Hóa ra là vẫn ăn com bằng bát ô tô à, đến cái chén, cái cốc cũng không có, mẹ kiếp, chẳng lẽ cũng dùng bát ô tô nốt sao!”

Bạn nam A giờ cái bát ô tô ăn com trong tay lên châm biếm.

“Dùng bát ô tô mới càng hay chứ!” Bạn nam B bắt chước động tác trong phim chương, ba ngón giữa đặt trong lòng bát, ngón cái và ngón út kẹp phía ngoài, dốc thẳng bát vào miệng làm một hơi, hai mắt lập tức trợn to, “Ái chà! Uống thế này thật là sảng khoái!”

“Đệt! Mày đừng thấy tao ít chữ mà lờ người!”

“Tao nhiều chữ lắm, cứ tin tao đi!”

“Cút xéo!”

Trong lúc mọi người còn đang bận cãi nhau loạn xạ thì mấy bàn con trai ngồi đằng sau bỗng dựng hoan hô ầm ĩ khiến mọi người đều đồng loạt quay lại nhìn.

Ngô Du Du ngồi ngoài cùng bên trái của bàn nên nhờ Lục Hạo Thiên gấp cho mình một miếng gà ở đầu bên kia.

Vừa đưa tay ra cầm thì liền cảm thấy có ai đó đi đến đứng ngay bên cạnh.

Ngô Du Du ngẩng đầu lên nhìn, là Thiệu Tuấn mặt đỏ phừng phừng, trên tay cậu chàng đẹp trai còn cầm một cái chén rót sẵn đồ uống, bị lũ con trai phía sau hò reo ép đi lại đây.

“Chuyện là...” Cậu ta xấu hổ gãi đầu gãi tai, lí nhí bảo, “Nói gì được đây...”

Mấy chiến hữu đứng cạnh cậu ta sốt ruột: “Mời uống một chén đi! Dốt thế!”

“À à” Thiệu Tuấn gãi đầu, “Ngô Du Du, tớ... tớ mời cậu một chén!”

Ngô Du Du còn đang cầm miếng thịt gà trong tay, ngại ngần đổi sang tay kia, cầm chén lên cụng ly với cậu ta.

“Cám ơn nhé.” Ngô Du Du hơi ngại mấy vụ thể này, nhấp hờ một ngụm rồi cười với cậu ta, định bụng xoay người sang chỗ khác né đi là xong.

Không ngờ nụ cười này của Ngô Du Du lại tiếp thêm cực kỳ nhiều dũng khí cho Thiệu Tuấn: “Ngô Du Du, tớ... tớ thích cậu!”

“Ồ!!!”

“Hay!!!”

“Được lắm, hôn đi! Hôn đi!”

Đám con trai sau lưng cậu ta bắt đầu gây huyền não.

Mặt Ngô Du Du đỏ rực, nói thật, nếu chuyện này là người mình thích làm thì có thể sẽ rất ngọt ngào, nhưng nếu không phải người trong lòng thì ngoài khó xử ra chẳng có cảm giác gì hết đâu.

Các bàn khác đều đã nhìn sang cả đây.

Tần Phuong và mấy đứa bạn thấy Ngô Du Du khó mở lời nên bèn chạy qua.

“Này! Này! Làm cái gì thế! Về chỗ liên hoan đi chứ!” Văn Thù một tay để ra sau giữ vai Ngô Du Du, quay mặt nói với Thiệu Tuấn.

“Người ta đang thổ lộ tấm chân tình nhân ngày tốt nghiệp đây, người ngoài chớ có xen vào vớ vẩn.”

“Người ngoài không được xen vào thế mấy người còn hò hét cái gì nữa!” Dương Khiết vật lại đồng thời hy vọng họ biết điều mà thôi. Dương Khiết biết Ngô Du Du nể mặt nên sẽ không nói thẳng trước mọi người.

Có điều lũ con trai tuổi này đều đang sẵn một bầu lửa nóng, nói sao mà nghe được, lại càng làm ồn hơn nữa.

Ngô Du Du định cự tuyệt đối phương theo cách kín đáo nhưng thấy chuyện bị làm ồn lên thì đành phải đáp vội luôn: “Xin lỗi...”

Tớ có người trong lòng rồi, mấy tiếng này không thể nói ra được, mặt chưa gì đã đỏ như thiêu như đốt. Ngẫm nghĩ một lát, Ngô Du Du nhẹ nhàng nói tiếp: “Trước mắt tớ không nghĩ đến chuyện này.”

Vừa dứt lời, đám con trai lập tức im bật, mấy người đứng hóng chuyện cũng trở về chỗ ngồi.

Thiệu Tuấn xấu hổ đứng tại chỗ, không biết phải làm sao.

Bàn Thẩm Đàm vừa đi kính rượu các thầy cô về thì thấy mấy tên con trai đang vây quanh Ngô Du Du và vài bạn nữ.

“Ồ, gì kia? Chỗ đó có chuyện gì thế?” Lương Tề Sơn tò mò.

Không thể đoán được cảm xúc gì qua đôi mắt sắc sảo của Thẩm Đàm, cậu ta vẫn tiếp tục đi.

Lúc này, Lục Hạo Thiên ngồi cạnh Ngô Du Du bỗng đứng dậy, thần nhiên bảo: “Đến lượt chúng ta đi kính rượu rồi.” Nói xong cậu ta cầm cốc nước để trước mặt lên liếc nhìn Ngô Du Du vẫn còn ngồi ì trên ghế một cái: “Chưa đi đi à?”

“Ờ ờ” Ngô Du Du vội đứng dậy theo mọi người rời chỗ.

Mặc kệ những cái nhìn đằng sau lưng, Ngô Du Du chỉ muốn đi thật nhanh.

Đến bàn của thầy Mai Hiểm Phong, thầy vừa mới bị nhóm Lương Tề Sơn ép uống cạn một chén rượu trắng, giờ lại thấy một tốp nữa tới thì choáng, còi hân áo com lê tiện tay vắt ra sau lưng ghê, nói lung cạ vạt ra.

Đang định uống luôn cho xong thì bị một cậu học trò cản lại.

“Thầy à! Thầy thế này là không thể được!” Bạn nam A không còn cái vẻ e ngại ngày thường mỗi khi đứng trước mặt thầy, giờ dám ra vẻ bồn chột rồi, “Để tỏ rõ lòng tôn kính thầy, chúng em mỗi đứa muốn chúc riêng thầy một chén!”

Mỗi người một chén? Thằng ranh con này to gan thật.

Thầy Mai Hiểm Phong neho mắt nhìn lại: “Vây cũng vì tôn trọng, mấy đứa phải uống trăm phần trăm chứ?”

Bạn nam A lập tức nghẹn lời: “Dạ thưa thầy... chúng em vẫn còn là vị thành niên ạ!” Cậu ta lý do lý trấu.

“Ồ, thế à.” Thầy Mai Hiểm Phong nhìn cậu ta sắc lẹm, “Mấy cậu còn vị thành niên nhưng dám vào nhà hàng đối diện trường uống rượu đúng không?”

Thầy đang nói tới vụ liên hoan chúc mừng Bạch Tân độ trước, bạn nam A lập tức co rúm người.

Bạn nam B đánh bạo đi lên: “Thưa thầy, bọn em một chén, thầy làm ba chén đi ạ!”

Cuối cùng thầy Mai Hiểm Phong bị rót 3 chén. Ngô Du Du cười tủm tỉm xem mọi người đấu võ mồm. Lúc đến lượt Ngô Du Du, thầy uống một hơi cạn nốt chỗ rượu còn trong chén rồi bảo: “Ăn ngon miệng quá nhỉ.”

Lúc đầu Ngô Du Du không hiểu, đến khi về chỗ rồi mới phát hiện, trong tay mình đang còn cầm nguyên miếng thịt gà!!!

Xấu hổ quá!!!

Khi quay lại chỗ, nhóm Thiệu Tuấn đã về chỗ của mình, Ngô Du Du thở phào nhẹ nhõm, quay sang nhìn Lục Hạo Thiên đang chăm chú dùng bữa, may mà có cậu ta giải vây cho mình.

Chúc rượu một hồi, các thầy cô ai nấy đều mặt đỏ tung bừng, bên ngoài cũng đã trời chiều bóng ngả về tây. Có mấy nhóm nghịch ngợm trong căng tin đứng hẳn lên ghé huyền não. Tiếng ồn như chợ vỡ, có đứa còn vừa hát vừa cầm đĩa gỗ leng keng vào bát đánh phách.

Ngô Du Du ngồi gần cửa sổ nên bị nắng chiếu đỏ cả mặt, hơi mát của điều hòa trong căng tin không đủ để hạ nhiệt.

Bàn này chỉ có Ngô Du Du với Lục Hạo Thiên là hiền, từ đầu chí cuối đều không mở miệng nói mấy, nghe đám con trai tếu táo là chính.

Ngô Du Du chống cằm ngắm nhìn cảnh mọi người rộn rã, náo nhiệt ngay trước mắt.

Thật hy vọng thời gian trôi chậm lại một chút, một chút thôi.

Cuối cùng, sau khi thầy hiệu trưởng ra lệnh giải tán, mọi người cụng ly tập thể một lần cuối, ngày tốt nghiệp thế là tàn.

Chân trời một đỏ rực như lửa cháy, tại cửa chính của căng tin, từng tốp học sinh vây quanh thầy cô của mình chào tạm biệt.

Thầy Mai Hiểm Phong bị mọi người ép uống khá ác, từ sau ngày giải ngũ, lâu lắm rồi thầy mới có dịp uống nhiều rượu đến thế. Chính xác là thầy không đồng ý thì đồ ai dám rót rượu ép thầy.

Thầy vắt cái áo com lê trên khuỷu tay, dựa nửa người vào cột đá, đám học sinh lớp nhất vây quanh thầy ríu ra ríu rít không ngừng. Với một người đang say rượu thì mức đề-xi-ben này thật là hơi bị âm ỉ nhưng thầy vẫn đứng yên nghe, không chút bực mình.

Hồi lâu sau, thấy mặt trời đã sắp lặn hẳn, thầy đứng thẳng người dậy bảo: “Thôi được rồi, không còn sớm nữa đâu, mau về cả đi.”

Trời quả thực không còn sớm, mọi người đành dừng câu chuyện gẫu lại, chào tạm biệt nhau.

Sau câu chào tạm biệt này không biết có còn ngày gặp lại nữa hay không.

“VẬY thầy ƠI, bọn em về trước Ạ, hẹn gặp lại thầy.” Ngô Du Du và Quan Doanh cùng chào thầy.

“Ừ, về đi, đi đường cẩn thận.” Thầy Mai Hiểm Phong đáp qua loa.

Thầy cứ đứng ở đó cho đến khi đưa học trò cuối cùng chào tạm biệt rồi đi về hẳn, khuất xa tầm mắt.

Thầy Mai Hiểm Phong thần thờ nán lại rất lâu rồi vung vẩy chiếc com lê vắt lên vai, thở dài một cái thật sâu, giảo bước đi về phía cổng trường. Nắng chiều tà kéo bóng thầy đổ dài trên con đường, trên cao, ngọn lửa đỏ đang tây đã hun cháy cả một bầu trời.

Tác giả có chuyện muốn nói:

Mời mọi người rảnh rỗi vào danh mục đề ý xem truyện mới của ta nhé, còn có viết thêm gì đó về thầy Mai không thì... trước mắt vẫn chưa biết được ~

Có điều ~ ta đã đào hố mới rồi đó.

Truyện của ta vẫn theo lối tình cảm trong sáng như thể này thôi, có điều không đến mức phải ăn chay làm hòa thượng đâu ha ha ha ha ha

Yêu các bạn! Moa moa!

Bạn đang đọc truyện *Giới Hạn Của Tuổi Trẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Xuất ngoại

Tháng 7, tại sân bay thành phố W,

Thẩm Đàm mặc áo phông quần bò giản dị, đeo ba lô màu đen đứng ở cửa kiểm soát an ninh.

Bọn Lương Tề Sơn tề tựu đông đủ đi tiễn cậu ta. Sân bay buổi sáng nườm nượp người đến kẻ đi, chỉ xếp hàng gửi hành lý đã mất nửa tiếng.

“Tôi còn tưởng sang năm ông mới nhập học cơ.” Tào Chính Vũ vỗ vai cậu ta, có vẻ hơi buồn bã.

“Đúng đấy, sao lại là tháng 9 năm nay chứ?” Bạch Tân cũng đến, mọi người lâu lắm mới gặp nhau nhưng lại chẳng thể hàn huyên thật lâu.

“Năm ngoái tôi nộp đơn xin nhập học, đã nhận được giấy báo từ tháng Ba năm nay rồi.” Thẩm Đàm đứng đĩnh đạc.

“Vậy hóa ra cậu đã có dự tính từ trước rồi à?” Mai Hâm không được vui, “Nghĩa là từ tháng Ba cậu đã không cần phải đi học nữa rồi, tớ còn tưởng là mọi người đều sẽ ở trong nước chứ.”

“Đúng thế, từ tháng Ba là ông đã có thể không cần đi nữa hả?” Lương Tề Sơn tò mò hỏi.

“Ừ.” Thẩm Đàm gật đầu, không chối.

“Quả nhiên là anh em! Không ngờ để chúng ta chịu khổ một mình!” Tào Chính Vũ quàng tay ôm Thẩm Đàm.

“Không biết chừng nào bọn mình mới gặp lại nhau nữa nhì.” Tần Phương nhìn hành khách lên xuống máy bay bùi ngùi bảo.

Tào Chính Vũ nghe xong câu này, bỗng nhiên mặt mày hớn hờ: “Cậu với lớp trưởng không phải học cùng trường sao, ngày nào chẳng gặp!”

Lương Tề Sơn đỏ bừng mặt, đẩy người cậu ta: “Nói vớ vẩn gì thế!”

“Làm cái gì đấy! Bọn bè gặp nhau không được à?! Ông nghĩ vớ vẩn gì thế.” Tào Chính Vũ nháy mắt nghịch ngợm, tỏ vẻ bọn này biết hết rồi.

Chuyện là nguyện vọng ban đầu của Lương Tề Sơn không phải là đại học B ở thủ đô nhưng sau khi cậu ta đi thu phiếu nguyện vọng để nộp lên thì bỗng dưng đổi thành đại học B, nguyên nhân tại sao thì mọi người đều ngẫm ngẫm hiểu rõ trong lòng.

Tần Phương làm như không biết, khoác tay Ngô Du Du đứng cúi đầu im lặng nhưng cánh môi thì vẫn thầm cong lên vui vẻ.

“Chỉ có lớp trưởng và Tần Phương học ở Thủ đô thôi hả?” Bạch Tân hỏi. Debut được mấy tháng, giờ cậu ta rục rờ lắm rồi, chỉ mặc áo sơ mi cộc tay và quần âu mà đi đến đâu là có con gái nhìn theo đến đó.

“Đúng vậy.” Mai Hâm vui vẻ đáp, “Tớ với Du Du và Lục Hạo Thiên đều ở thành phố N, Văn Thủ ở thành phố L, Tào Chính Vũ và má Dương cùng ở thành phố S.”

“Gi? Ba đưa các cậu học cùng một thành phố hả?” Tào Chính Vũ ngạc nhiên bật thốt lên, “Trời ạ, thật không công bằng! Thành phố N cách S xa lắm, chẳng thể gặp được.”

“Cho dù ở cùng một thành phố thì cũng khó hẹn nhau được lắm!” Mai Hâm nói đến chuyện này liền bực mình, hằm hằm chọt chọt khuôn má bánh đúc của Ngô Du Du và tay của Lục Hạo Thiên bảo, “Du Du đậu đại học A rồi còn Lục Hạo Thiên thì đi đại học quân y B, hai đứa đều là lính, nghe nói còn nghiêm hơn ở trường M nhiều!”

“Đệt! Du Du đậu rồi hả?” Lương Tề Sơn ngạc nhiên xen lẫn vui mừng nhìn sang Ngô Du Du.

Ngô Du Du gật đầu, mặt trần ngập ý cười: “Đúng thế, đậu rồi, tớ cũng thấy bất ngờ lắm.”

“Chúc mừng cậu.” Thẩm Đàm nhìn Ngô Du Du, “Nghe nói đại học A năm nay giao chỉ tiêu tuyển sinh nữ ở tỉnh mình chỉ có 3 suất.”

“Đệt! Ba người thôi hả? Trâu bò ghê thật!” Tào Chính Vũ sợ đứng hình. Những người khác cũng rất kinh ngạc, dù biết Ngô Du Du điểm cao nhưng không ngờ chỉ tuyển 3 người mà cũng lọt qua được.

“Nhưng số học sinh nữ nộp nguyện vọng vào đó cũng không nhiều.” Lục Hạo Thiên tiếp tục phong cách ném đá hội nghị nhất quán không đổi.

“Chắc chắn, bạn Lục Tiểu Pháo, mời bạn ngậm miệng lại.” Văn Thủ đùa cợt vỗ người cậu ta. Vì Lục Hạo Thiên chuyên môn nói một câu là chấn động mọi người ngang nã một phát đạn pháo nên mọi người đã lên đặt biệt danh này cho cậu ta, có điều ít khi gọi thẳng trước mặt.

“Sau này trở thành bác sĩ, cậu không bắt hòa với bệnh nhân mới lạ đấy! Nếu tớ mà là người nhà bệnh nhân, nhất định sẽ là người đầu tiên đánh cậu.” Văn Thủ tiếp tục đùa.

Lục Hạo Thiên cau mày: “Tôi đi khám chữa bệnh ở tiền tuyến, cậu sao gặp tôi được.”

Văn Thủ lập tức bị cậu ta chẹn họng, hệ thống quân y chẳng biết mô tê gì, hình như đúng là có một bộ phận sẽ ra tiền tuyến thật. . .

“Thế chẳng phải càng thâm hơn à, cậu đánh sao lại quân nhân.” Quan Doanh khoanh tay nói.

“Đệt, nhất định ăn đủ rồi ha ha ha ha ha” Mai Hâm cười không thẳng nổi người.

Lục Hạo Thiên mấp máy muốn nói nhưng không nói được gì, cuối cùng ngoảnh mặt đi chỗ khác, không tiếp chuyện nổi nữa.

Mọi người đứng tán gẫu rôm rả với nhau rõ lâu, cho đến tận khi có loa thông báo. Lương Tề Sơn nhìn nhân viên sân bay, vội vỗ người Thẩm Đàm: “Rồi, được rồi, mau đi xếp hàng kiểm tra an ninh đi, sắp đến giờ bay rồi đấy.”

Thẩm Đàm gật đầu, nắm dây đeo ba lô, chào tạm biệt mọi người, mắt dừng lại nhìn Ngô Du Du cứ mãi cúi đầu trong chớp mắt rồi quay người đi về phía cửa kiểm tra an ninh.

Ngô Du Du không dám nhìn lại đối phương, một khi vào đại học A rồi, sau này không cách nào xuất ngoại được. Giữa hai người từ nay sẽ chẳng còn gặp lại nữa. Huống chi, không chừng cậu ta cũng chẳng định gặp lại mình làm gì.

Nhìn cái bóng in trên nền mỗi lúc một xa, Ngô Du Du không kìm được, ngẩng đầu lên, cuống quýt gọi:

“Thẩm Đàm!”

Chàng trai trẻ cao ráo dừng bước, đứng đặc quay người lại nhìn, đôi mắt sâu thăm thẳm.

“Cậu... sẽ về chứ?” Ngô Du Du dè dặt hỏi.

Ngô Du Du cuối cùng vẫn hỏi thành lời. Cho dù chỉ có một chút cảm tình thì cũng không thể để tuổi trẻ của mình có điều gì tiếc nuối.

Thẩm Đàm nhìn bạn gái trước mặt, tóc đuôi ngựa buộc cao, mấy sợi tóc mái lưa thưa che trước trán, ánh sáng trong sân bay trùm lên khuôn mặt, đôi mắt cười long lanh tựa ngọc. Cậu ta bất giác cúi đầu cười, nói một chữ nhẹ nhàng mà trịnh trọng.

“Sẽ.”

Chỉ cần ở đây có người đang đợi, cậu ta sẽ trở về.

Ngô Du Du thờ phào nhẹ nhõm, cũng cúi đầu nhoẻn cười, tiếng mọi người xung quanh chào tạm biệt đều chỉ lướt qua tai, trong đầu chỉ có vẻ mặt người kia trong khoảnh khắc quay người lại.

Có phải cậu ta... cũng có cảm tình với mình không?

Đầu tháng 8, Ngô Du Du bất ngờ nhận được điện thoại của mẹ bảo sang nước M chơi. Dương Ngọc biết con gái sau khi nhập học rồi sẽ khó ra nước ngoài được nên muốn thừa dịp chưa nhập học thì cho con sang chơi một chuyến.

Tin Ngô Du Du chuẩn bị đi M bùng nổ trong group chat trên QQ. Lương Tề Sơn và mọi người lại thêm một lần bàn tán rôm rả.

Đại Sơn: Ô! Nước M! Cậu sẽ gặp Thẩm đại thần chứ?! Nghe nói trường đó chưa khai giảng đâu!

Đẹp trai vô địch: Đi du lịch là phải đi đông! Cường hào dẫn tôi theo với nhé!

Vô Út: Tớ sang bang N, cậu ấy ở bang J, mấy người đùa tớ à?

Đại Sơn: Đúng vậy, đùa cậu đấy

Vô Út: ...

Mai Bảo Bảo rất vui vẻ: Du Du, mong mấy cậu đi? Để tớ xem xem có rảnh thì đi cùng cậu luôn!

Đẹp trai vô địch: Ôi đệt! Lại thêm một cường hào nữa! Đi du lịch nước ngoài mà nói đi là đi!

Vô Út: 13 tháng Tám đi

Mai Bảo Bảo rất vui vẻ: [khóc] [khóc] tớ không kịp làm visa, oa oa oa sao đi gấp vậy

Vô Út: Tại 19 tháng Tám trường tớ khai giảng rồi

Đại Sơn: Đờ mờ! Khai giảng sớm thế á?!

Bồ tát đi ngang qua: Đệt! Đúng là trường quân đội!

Đẹp trai vô địch: Lục Tiểu Pháo hình như cũng khai giảng tầm giữa tháng Tám đấy, hai vị quân nhân tương lai của nước nhà cố lên nhé!

Tần Ngọc Nhi Phương: Vậy Du Du ơi, hay là bọn mình hẹn tụ tập một bữa trước đi, đợi cậu đi Mỹ về thì chỉ sợ không kịp

Dương Tiểu Dương: Phải đấy, hẹn một bữa đi khu vui chơi thành phố C đi, tớ muốn đi lâu lắm rồi

Mai Bảo Bảo rất vui vẻ: Đệ! Vui thật! Khu vui chơi!!! Tớ muốn chơi tàu lượn siêu tốc!! Chết cũng không xuống!!

Bỏ tất đi ngang qua: Vậy cậu cứ ngồi mà chơi, mấy đứa bọn tớ đi dạo với nhau

Mai Bảo Bảo rất vui vẻ: ...

Đại Sơn: Hợp hội nữ sinh hả? Nếu không phiền, các cô nương cho tại hạ theo với! [cười gian]

Đẹp trai vô địch: Cả tôi nữa! [cười xấu xa]

Đẹp trai vô địch: @Lục Hạo Thiên @Thiên @Bạch Tân @Thẩm đi cùng đi

Đẹp trai vô địch: @Thẩm chết, tôi quên mất, ông đi nước ngoài rồi, không cần đến [ngoáy mũi]

Lục Hạo Thiên: Không đi

Thiên: Ngây thơ

Đại Sơn: ...

Đẹp trai vô địch: ...

Cuối cùng, vẫn chỉ có mấy bạn nữ đi chơi khu vui chơi với nhau.

Quan Doanh nếu không có gì bất ngờ thì sau này sẽ vẫn đi làm đi học ở đây. Cô nàng thi vào trường đại học của thành phố, chuyên ngành khoa học máy tính tốt nhất vì hiện tại chuyên ngành này tốt nghiệp ra hầu hết có mức lương cao.

Tần Phương và Lương Tề Sơn đều học ngành Vật lý ở đại học B, Dương Khiết lại chọn ngành thiết kế nội thất, khiến tất cả mọi người đều ngạc nhiên.

Giả Thiên Lâm còn chưa thi đại học đã được tuyển thẳng vào ngành khoa học máy tính của đại học H, Tào Chính Vũ chọn kỹ thuật điện tử, nói ra thì có vài phần tương tự ngành công trình cơ giới của Ngô Du Du.

Ngày 13 tháng Tám, Ngô Du Du lên máy bay đi M. Ban đầu, Dương Ngọc muốn đón ông cụ đi cùng nhưng cụ Ngô Quốc Xương từ chối, kiên quyết không bước chân vào xã hội tư bản.

Nhưng Ngô Du Du biết, ông nội sợ đi thi mẹ và chú Lâm sẽ không được tự nhiên.

Ngay cả Ngô Du Du đi chuyến này cũng có loại cảm giác gần như đi làm khách, dù sao đây cũng không thể coi là nhà mình...

Lúc đến bang N là 9 giờ sáng theo giờ ở nước M. Dương Ngọc mặc một bộ suit sáng màu, tóc vẫn chải chuốt cẩn thận như xưa. Khi Ngô Du Du nhìn thấy mẹ, cảm giác mệt mỏi sau mười mấy giờ bay lập tức tan biến. Ngô Du Du bước thật nhanh lại gần níu lấy tay mẹ.

Dương Ngọc đã lâu không được gặp con gái nên cũng rất xúc động. Cô ôm nhẹ Ngô Du Du vào ngực: “Lớn nhanh quá, cao hơn cả mẹ rồi.”

Lấy hành lý xong, hai mẹ con đi thẳng ra cửa. Tháng Tám ở M, thời tiết cực kỳ oi bức, còn chưa đi tới cửa mà hơi nóng đã phả phả vào. Dương Ngọc dắt con ra bãi đỗ xe. Toàn thân Ngô Du Du đổ mồ hôi đầm đìa.

Lâm Quốc Trung đang chờ sẵn trong xe, thấy hai mẹ con đi đến thì nhanh chóng xuống xe mở cốp sau, giúp họ cất hành lý vào trong. Dương Ngọc mở cửa sau xe, kéo Ngô Du Du vào ngồi cùng.

Ngô Du Du cười tủm tỉm chào chú Lâm Quốc Trung.

Lâm Quốc Trung nghe nói con gái lớn đậu đại học A cũng rất phấn khởi.

“Tên tiểu tử Mai Hiêm Phong này thế mà được, nghe nói lớp các con thành tích thi đều khá quan lắm hả?”

“Vâng ạ.” Ngô Du Du cứ nhớ đến thầy Mai là thấy cảm kích vô cùng.

“Đại học A là trường cũ của Mai Hiêm Phong đấy, con thi đậu được cũng coi như là có duyên.” Chú Lâm Quốc Trung vừa vui vẻ nói chuyện vừa cho xe lăn bánh, chạy vào đường lớn.

“Dạ, gì ạ?” Ngô Du Du nghe vậy thì thầm giật mình, “Thầy Mai tốt nghiệp Đại học A ạ?”

“Đúng vậy.” Chú Lâm Quốc Trung quay đầu nhìn con gái một cái, “Con không biết à?”

“Nhưng...” Ngô Du Du nghĩ kỹ rồi mới nói, “Nhưng không phải thầy Mai là du học sinh từ M về nước sao ạ?”

“Ừ.” Lâm Quốc Trung bật xi nhan xin vượt, “Sau đó cậu ta ra nước ngoài, có điều thời gian bảo mật hơi lâu một chút, chứ không cũng đâu đến mức từng này tuổi mới về nước.”

Nói đến đây Ngô Du Du mới nhớ ra hồi đầu chú Lâm Quốc Trung từng nói hai người là bạn học, vậy mà giờ chú đã có con gái còn thầy Mai quả thực đã bị chậm trễ khá lâu.

Có điều đây là chuyện riêng tư của người khác, Ngô Du Du biết điều nên không hỏi nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Giới Hạn Của Tuổi Trẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Du lịch

Nhà của gia đình Dương Ngọc ở nước M là một biệt thự nhỏ hai tầng, trang trí theo lối tối giản. Phòng Ngô Du Du ở tầng hai có vẻ như vừa mới được sửa sang lại, giường đệm đều là đồ mới, ga giường màu xanh đậm, rèm cửa sổ màu vàng nhạt, nhìn qua biết ngay là phong cách của Dương Ngọc.

Ngô Du Du sắp xếp hành lý qua loa rồi vội vàng đi tắm rửa, thay quần áo mới sạch sẽ, đem đồ bẩn xuống dưới nhà.

“Mẹ ơi, giặt quần áo ở chỗ nào ạ?” Ngô Du Du hỏi mẹ đang bận nấu nướng trong bếp.

“À, ở trong góc nhà dưới tầng một có phòng giặt đấy, con cứ bỏ ở đó, tối giặt chung luôn.” Dương Ngọc vừa nói vừa chỉ tay.

Ngô Du Du đi theo hướng được chỉ đến phòng giặt. Phòng khá sạch sẽ gọn gàng, cũng phải thôi, mới sáng ngày, nào đã có ai thay đồ ra.

Ngẫm nghĩ một tẹo, Ngô Du Du quyết định tự giặt lấy bằng tay rồi dùng máy giặt để vắt khô.

Lâm Quốc Trung sau khi đón hai mẹ con về nhà thì liền đi làm luôn. Dương Ngọc lát nữa cũng phải đến công ty nên dặn trước Ngô Du Du khoảng 5 giờ chiều thì đến nhà trẻ ở đường X đón em, nếu không tìm được thì gọi cho mẹ.

Ngô Du Du ngoan ngoãn vâng lời, có chút việc để làm cũng hay, đỡ cảm thấy mình làm khách.

Sau khi Dương Ngọc đi, Ngô Du Du cũng đeo túi đeo chéo ra khỏi nhà, mang theo bản đồ và điện thoại để khám phá thành phố.

Bang N là trung tâm kinh tế của nước M, phồn hoa sầm uất, người xe đi lại như mắc cửi.

Ngô Du Du choáng ngợp đứng giữa quảng trường trung tâm. Màn hình điện tử khổng lồ đang phát quảng cáo, người nước ngoài liên tục đi qua đi lại, đâu đâu cũng là tiếng Anh. Hoàn cảnh lạ lẫm khiến Ngô Du Du vừa hơi bối rối lại rất hưng phấn, hiếu kỳ.

Đây là lần đầu tiên Ngô Du Du ra nước ngoài, cũng là lần đầu tiên một mình đi du lịch.

Mặc chiếc quần short bình thường vẫn bị cấm ở trường và áo phông sáng màu, tóc cột đuôi ngựa, Ngô Du Du đọc bản đồ, lần lượt đi từng điểm thăm quan mà mình muốn đến.

Chỗ Ngô Du Du muốn đi nhất là công viên bang N đã từng nghe Mai Hâm và mọi người nhắc đến, bởi vì ở đó có một cảnh quay của một bộ phim điện ảnh kinh điển.

Ngô Du Du chọn nhân vật chính cho những bức hình của mình là những người đàn ông phụ nữ ở phương trời mới này, chụp liền mấy tấm. Đến buổi chiều thì gặp một chỗ có cả nam lẫn nữ mặc quần đùi, đồ hai mảnh cùng nằm phơi nắng.

Ngô Du Du cảm thấy rất mới mẻ, không dám nhìn nhiều về phía đó, cầm máy ảnh đi tìm người chụp giúp mình một tấm.

Đang nhìn quanh quất thì bỗng nhiên nhận ra một bóng người quen.

Thấp thoáng giữa muôn vàn màu sắc, có một cậu thanh niên mặc áo sơ mi trắng cộc tay, quần âu màu trắng kem, hai tay đút vào túi, tựa người vào thân cây, mắt nhìn mông lung vào mọi người xung quanh.

Không phải cậu ấy ở bang J à?! Ngô Du Du ngạc nhiên nhìn người ở phía đối diện.

Bỗng nhiên như có thần giao cách cảm, Thẩm Đàm quay lại nhìn. Ngay tại giây phút nhìn thấy Ngô Du Du, khuôn mặt sắc sảo của cậu ta lướt qua một nụ cười, đôi con ngươi nở rộng, thăm thẳm sâu như biển cả.

Ngô Du Du cảm thấy mình cứ như đã trúng phải thuật định thân, không thể nhúc nhích nổi người, nửa bước cũng không thể đi.

Đúng là cậu ta ư?! Sao cậu ấy lại ở đây?! Ngô Du Du không nói nên lời, chỉ có thể mở to hai mắt nhìn cậu chàng dần dần bước tới phía mình.

Ánh mặt trời ở sau lưng cậu ấy, không thể thấy rõ khuôn mặt, chỉ thấy bóng người đang ngày càng gần.

Ngô Du Du nghe thấy rõ cả tiếng tim mình đập.

“Cậu... tại sao...” Ngô Du Du nói với một chút dè dặt pha lẫn xúc động.

Thẩm Đàm không chờ Ngô Du Du nói xong, cánh môi cong cong, khom lưng, cúi đầu nhìn cô bạn, hơi thở dường như có cả mùi của nắng.

Còn giọng nói thì trầm ấm, du dương.

“Cậu muốn đi đâu?”

Ngày hôm đó, Ngô Du Du cảm thấy mình đi như người mộng du, được Thẩm Đàm dắt đi dạo quanh khắp thành phố N. Cậu ta giống như một người địa phương, sống ở đây đã lâu, quen thuộc từng con phố nhỏ.

Điểm thăm quan tuyệt nhất, đường đi đến đó nhanh nhất và cả hiện tại, hai đứa đang ở trong một quán lê phở uống trà chiều.

Thẩm Đàm chống cằm, bàn tay với những khớp xương rõ ràng khuấy vu vơ viên đá trong cốc.

Ngô Du Du nhấp một ngụm nước ngọt có ga, chăm chú quan sát bạn nam ngồi ngay trước mặt.

Ngô Du Du vô số lần muốn mở miệng hỏi đối phương vì sao lại ở đây nhưng không sao thốt thành lời được. Dường như một khi biết được đáp án, có cái gì đó giữa họ sẽ biến mất.

Ngô Du Du không biết thứ đó là tốt hay xấu nhưng cảm thấy cứ như hiện tại đã thỏa mãn lắm rồi.

Điều hòa trong quán thổi bay hết hơi nóng của mùa hè, tiếng đàn vĩ cầm du dương khiến tâm trạng Du Du dần được thả lỏng.

Ngô Du Du nhìn nhìn đồng hồ, gần 5 giờ chiều, giật mình tròn cả mắt, ngẩng phắt đầu lên: “Ồ, tiêu rồi! Tớ phải đi đón em.”

Ngô Du Du vừa mới nhớ ra lời mẹ dặn trước khi đi làm, Lâm Văn Văn giờ vẫn đang ở trường chờ mình đến đón.

Lúc Ngô Du Du và Thẩm Đàm đến nơi, Lâm Văn Văn mặc một chiếc váy nhỏ màu hồng nhạt, đeo cặp sách trên lưng đang đứng chờ ở cổng trường cầu nhau: “Sao giờ chị mới đến thế!” Con bé chép miệng, đứng đĩnh lại gần rồi nép vào bên chân Ngô Du Du.

Hơn nửa năm không gặp nhưng con bé không bị lạ người. Từ tận đáy lòng, Ngô Du Du rất yêu thương đứa em gái nhỏ này.

Ngô Du Du đưa tay định cầm giúp cặp cho con bé nhưng Lâm Văn Văn nghiêng người từ chối: “Mẹ bảo là, chuyện của mình thì mình phải tự làm lấy.”

Ngô Du Du ngạc nhiên, vui vẻ ngồi xổm xuống xoa đầu em: “Văn Văn lớn thật rồi nhỉ.”

Lâm Văn Văn cười rất tự đắc: “Tất nhiên rồi! Em cao nhanh hơn các bạn khác rồi đấy! Thầy cô cũng khen em thông minh!”

“Vậy hả?” Ngô Du Du cười đứng dậy, đưa tay cho con bé. Lâm Văn Văn nhét bàn tay nhỏ của nó vào lòng bàn tay chị rất tự nhiên. Đôi tay mềm mềm của em ướt mồ hôi, Ngô Du Du chỉ dám nắm hờ, sợ làm em đau.

Lâm Văn Văn đứng sát cạnh chị, ngẩng đầu nhìn Thẩm Đàm đầy tò mò: “Anh trai này là ai thế ạ?”

Ngô Du Du đang rút điện thoại gọi cho mẹ, nghe vậy thì quay sang cười xin lỗi với Thẩm Đàm rồi cúi đầu nói với Lâm Văn Văn: “Đây là bạn học của chị.”

Dương Ngọc ở đầu bên kia có vẻ như đang bận, xin lỗi Ngô Du Du, bảo hôm nay mẹ và chú Lâm Quốc Trung đều phải tăng ca, bảo Ngô Du Du và Lâm Văn Văn ăn tạm thứ gì đó, trong bếp có sẵn đồ ăn rồi.

Sau khi biết Ngô Du Du gặp được bạn học ở đây, Dương Ngọc cũng rất ngạc nhiên, dặn con gái chú ý an toàn, về nhà đúng giờ rồi cúp điện thoại.

“Hôm nay mẹ lại tăng ca nữa phải không ạ?” Từ lúc Ngô Du Du bắt đầu nói chuyện điện thoại, Lâm Văn Văn luôn chăm chú theo dõi.

Lúc thấy chị cúp máy, khuôn mặt hiện rõ sự thất vọng.

Ngô Du Du nắm tay Lâm Văn Văn thật chặt: “Chị dẫn em đi ăn nhé?”

Lâm Văn Văn nhìn chị đầy vẻ thắc mắc, ráng chiều rực lửa tỏa sáng gương mặt bà cụ non: “Không phải chị mới sang sao, làm sao biết nên ăn gì thì ngon ạ?”

Ngô Du Du dờ khóc dờ cười: “VẬY em sang đây lâu rồi, em nói xem nên ăn gì nào?”

Lâm Văn Văn bĩu môi, con bé đâu đi đến đâu, sao mà biết!

“Gần đây có một nhà hàng cũng khá được, mọi người có muốn đi ăn thử không?” Thẩm Đàm mở lời, giải thể khó cho Ngô Du Du.

Vì thế ba người đã cùng nhau đi đến một quán ăn gia đình kiểu Nhật.

Sang Mỹ ăn đồ Nhật thấy thật là dị. Ngô Du Du nhìn con nhóc ngồi ở ghế trẻ em đang khua khoắng hai chân, tự dùng thìa xúc ăn, quay sang hỏi Thẩm Đàm: “Sao cậu biết nhà hàng này thế?”

“Thấy được đề cử trên mạng.” Thẩm Đàm đáp nhẹ nhàng. Cậu ta chuyển đĩa sashimi gần Lâm Văn Văn đi, thay vào đó mấy món đồ chín mà trẻ con ăn được.

Ngô Du Du từ tốn nhặt hết gừng trong bát ra rồi cho thêm chút nước tương vào, vừa làm vừa chuyện gẫu: “Vừa hay hôm nay trời nóng thế này, rất hợp ăn đồ Nhật, Thẩm đại thần thật là lợi hại.”

“VẬY à?” Thẩm Đàm nhíu mày, không tiếp chuyện.

“Tiếp theo cậu có định đi nước khác chơi tiếp không?” Đột nhiên cậu ta hỏi.

“Không đâu.” Ngô Du Du thờ dài, ném thử thìa rồi nói tiếp, “Không có thời gian, thực ra tớ muốn đi châu Âu lắm.”

“Có điều, hôm nay quả thực rất vui!” Ngô Du Du ngẩng đầu nhìn Thẩm Đàm nói, khuôn mặt rất rạng rỡ, “Nếu tớ đi một mình, có khi giờ vẫn chưa tìm được đường để đón Văn Văn kia.”

Thẩm Đàm cũng cười: “Không phải cậu có bản đồ à?”

“Đúng là có.” Ngô Du Du bật máy nói, “Nhưng bản đồ đâu phải vạn năng đâu. Hôm nay tớ tìm được cái công viên kia phải bắt những hai lần xe...”

Ngô Du Du hớn hờ kể xong chuyện ngày hôm nay, Thẩm Đàm ngồi yên ở ghế đối diện lẳng lặng nghe, thỉnh thoảng chêm vào đôi câu. Không khí giữa hai người không còn sự dè dặt, cẩn trọng của lúc mới gặp, dần dần trở nên tự nhiên như xưa nay vẫn quen biết.

Ăn xong bữa cơm tối, Thẩm Đàm đưa hai chị em về nhà.

Ngô Du Du dẫn Lâm Văn Văn vào cửa nhà rồi quay người trở ra. Thẩm Đàm vẫn đang đứng nghiêm chỉnh dưới ngọn đèn đường.

“Hôm nay cảm ơn cậu!” Ngô Du Du nghiêm túc nhìn đối phương để nói.

Thẩm Đàm cười xòa: “Không có gì, hôm nay tôi cũng rất vui vẻ, cảm ơn cậu!”

Gió nhẹ lướt qua cuốn theo mùi cỏ xanh của đêm hè.

“VẬY không phiền cậu nghỉ ngơi nữa.” Thẩm Đàm đứng thẳng người lên chào.

“Ừ, đi đường cẩn thận nhé.” Hai tay Ngô Du Du để sau lưng xoắn lại.

“Tạm biệt.”

“Gặp lại sau.”

Nhìn cậu thanh niên trước mặt xoay người đi, bước về phía màn đêm, Ngô Du Du thờ dài, mặt mày giãn ra, cũng quay lưng đi về nhà.

Nhưng mới đi được dăm bước thì dừng lại, trong lòng có gì đó đang trào dâng, một cơn gió đêm hè thổi qua cuốn gấu áo, giống như tâm tình lúc này của Ngô Du Du, hơi man mát và dập dềnh.

Ngô Du Du không nhịn được quay đầu lại: “Chuyện là...”

Lời đến bên miệng thì dừng.

Vì Thẩm Đàm không biết đã quay người lại từ lúc nào. Chàng thanh niên cáo ráo, tuần tú đang đứng ở ven đường cách đó không xa, lẳng lặng nhìn Ngô Du Du. Hình như cậu ta không ngờ bạn gái sẽ quay lại nên có vẻ rất bất ngờ.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, đôi bên đều không biết nói gì. Bầu không khí thoáng chốc tĩnh lặng.

“Cậu, mai có rảnh không?” Cuối cùng, Thẩm Đàm là người nói trước.

Ngô Du Du đứng ngây ra như phỗng.

Bầu trời đen kịt trên cao mênh mông lờng lờng, những vì sao lấp lánh như xếp thành dòng, trôi về phương xa.

Ngô Du Du cúi đầu, dường như có gì đó trong lòng vừa nảy mầm, vươn mình từ dưới đất lên. Khi ngẩng đầu lên, gương mặt treo nụ cười rục rờ.

“Rảnh!”

Đôi mắt cười tỏa sáng lấp lánh, dường như còn sáng hơn cả những vì sao trên kia.

Cậu thanh niên cũng bắt gặp mỉm cười, thanh mát như một ngọn gió đêm vừa lướt qua.

Tác giả có chuyện muốn nói:

Về tình cảm, truyện này không đặt trọng tâm viết về tình cảm... Quãng sau sẽ có nhiều thay đổi xảy tới nhưng cách kết truyện không còn xa nữa đâu.

Bạn đang đọc truyện *Giới Hạn Của Tuổi Trẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Đời sống trong quân

Trong một phòng trọ ở bang J nước M, Thẩm Đàm đang sắp xếp ba lô, trên bàn bày mấy quyển sách báo. Bạn cùng phòng, Trương Sinh, lại gần, tiện tay lật mấy trang, hầu như đều là hướng dẫn du lịch thành phố N.

“Chuyến này ông đi thành phố N chơi vui chứ?” Cậu ta thuận miệng hỏi.

“Ừ.” Thẩm Đàm vẫn tiếp tục việc đang dở tay.

Bỗng nhiên, Trương Sinh thấy có một tờ giấy kẹp trong sách, lấy ra xem thử, thì ra nó là vé máy bay từ bang J đi thành phố N, vé bay ngày mùng 9 tháng Tám.

“Trời đất, ông ở đó chơi gần hai tuần cơ à, chơi kỹ thế? Bữa nào dẫn tôi đi với.” Cậu ta phe phẩy tấm vé trong tay, lấy làm kỳ lạ.

Thẩm Đàm kéo khóa ba lô lại, đứng đình lại gần lấy lại tấm vé trong tay cậu ta cất cẩn thận: “Cần quyển sách nào thì ông lấy đi, đủ cho ông dùng đi du lịch đấy.”

Nói xong cậu ta đi thẳng ra cửa.

“Áy! Ông đi đâu thế? Tối nay Sam đã hẹn bọn mình mở party trước khai giảng rồi, đi cùng chứ.” Trương Sinh thấy cậu ta sắp đi, vội đặt mấy quyển sách xuống, chạy qua giữ lại.

“Ngại quá.” Thẩm Đàm giờ đồng hồ lên xem, “Ông nói với Sam một câu, hôm nay tôi còn có việc, không đi được.”

“Khí thật, thánh học nhà cậu lại lên thư viện đấy à.” Trương Sinh ngoác mồm nhìn đối phương. Từ sau khi từ thành phố N về, thằng bạn cùng phòng này hầu như ngày nào cũng đọc sách khiến kẻ học tài tử từ bé, cậu có tài bẩm sinh như cậu ta khó mà chịu nổi.

“Ừ.” Thẩm Đàm gật đầu, vở vai ông bạn rồi đi thẳng ra ngoài.

Trương Sinh bắt đắc dĩ vô đầu, kiểu tinh thần tự học của thằng bạn đẹp trai cùng phòng này thật khó tiêu.

Kỳ huấn luyện quân sự đầu khóa của trường quân đội nghiêm khắc hơn hẳn các trường thường.

Ngô Du Du thay bộ đồng phục huấn luyện ra, vừa mới tắm xong nên tóc vẫn còn ướt nhep, ngồi trước bàn học xem trước nội dung chương trình học của tháng Chín.

Càng đọc suy nghĩ càng trôi xa, chuyện của mấy ngày trước trên tàu trên sông Hudson hiện về, đứng trên tàu có thể ngắm tượng nữ thần tự do, biểu tượng của nước M ở cách đó không xa, nắng chiều dịu nhẹ phủ trên mặt sông, làn nước trong vắt lấp lánh.

“Vì sao lại chọn trường quân đội vậy?” Thẩm Đàm đôi mắt nhìn xa xăm mở lời.

Ngô Du Du ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp: “Không biết nữa, nhưng đã quyết định sẵn như thế từ rất lâu trước đây rồi.” Có lẽ là ảnh hưởng từ cha và ông nên từ nhỏ đã muốn thi vào trường quân đội.

“Vậy còn cậu?” Ngô Du Du quay sang hỏi, ngọn gió lướt trên mặt nước thổi bay từng lọn tóc, “Vì sao cậu chọn ra nước ngoài?”

“Cũng giống cậu.” Thẩm Đàm nhẹ nhàng đáp. Cậu ta nhìn đắm đắm về phía mặt trời lặn, có gì đó trong lòng đang dần dần lắng đọng lại.

Đó là ngày cuối cùng hai đứa đi cùng nhau, hôm sau Ngô Du Du đã lên máy bay về nước.

Ngô Du Du thò tay mò vào trong chiếc hộp đặt cạnh bàn. Trong đó có toàn bộ vé máy bay và vé vào cửa các điểm thăm quan của chuyến du lịch lần này. Chính Ngô Du Du cũng không biết vì sao mình không vứt đi mà cẩn thận cất giữ như của báu.

Ngưng dòng suy nghĩ lại, trước mắt đây, Ngô Du Du vẫn còn chuyện quan trọng hơn phải làm.

Nhìn xuống trang sách, Ngô Du Du hít thở sâu, quyết chí chuyển tâm ngồi đọc sách.

Chương trình ở đại học không hề liên quan gì đến những kiến thức trước đây, điều này đúng như thầy Mai Hiểm Phong đã nói hôm làm lễ tốt nghiệp.

Ngô Du Du ngấm nghĩa quyển Tin học đọc không hiểu gì trong tay, bắt đầu dĩ dục dĩ mất. Đọc mãi nãy giờ mà chỉ mới làm được hai câu trong quyển bài tập cuối chương.

Các bạn học cùng trường quân đội đều là những người có điểm ngang ngửa Ngô Du Du mới được chọn vào. Đối mặt với hoàn cảnh toàn trường đều là học sinh giỏi, Ngô Du Du cảm thấy áp lực của mình rất lớn.

Sau khi tắt đèn, Ngô Du Du nằm trên giường, kiểm tra điện thoại, không có cuộc gọi nhớ hay tin nhắn nào. QQ lâu lắm rồi không đăng nhập.

Trường quân đội không cấm dùng điện thoại di động nhưng ban ngày, trong thời gian huấn luyện thì tuyệt đối không được phép mang theo. Hơn nữa cả trường chỉ có vài điểm nhất định mới có internet. Thế nên điện thoại của Ngô Du Du chẳng có tác dụng gì ngoài thỉnh thoảng nhận cuộc gọi của người nhà, lâu lắm không liên lạc với ai khác.

Ngô Du Du bắt đầu thấy hơi nhớ bọn bạn học cũ, trờ mình, nhắm mắt lại và chìm vào giấc ngủ.

Huấn luyện quân sự đầu khóa của trường quân đội có một đặc điểm nổi bật là thích kéo chuông báo tập hợp lúc nửa đêm.

Trải qua một tháng gian khổ huấn luyện, quãng thâm quan mắt của Ngô Du Du đã đen sì. Tuy nhiên ngay dưới áp lực huấn luyện cường độ cỡ này, các bạn nữ cùng ký túc xá đều vẫn hoàn thành việc chuẩn bị bài các môn tin học, vi phân và tích phân, những môn học đầu tiên của năm.

Giai đoạn chính thức lên giảng đường, Ngô Du Du kinh ngạc phát hiện hầu như cả lớp đều đã hoàn thành việc chuẩn bị bài!

Tốc độ giảng bài của giảng viên rất nhanh, nhờ một tháng chuẩn bị bài nên Ngô Du Du mới miễn cưỡng bắt kịp được nội dung học.

Ở đại học không còn khái niệm lớp như hồi cấp ba, mọi người không còn đi với nhau hai tư trên hai tư và mỗi một môn đổi một phòng học.

Không còn có cái bàn nào là của riêng mình, tan học là mang hết mọi thứ ra về, không tụ tập ở lại đùa giỡn trong phòng.

Tất cả những điều này Ngô Du Du đều thấy không quen.

Là học viên hệ chính quy, Ngô Du Du phải tham gia tập huấn, ngoài kiến thức lý luận bên ngoài còn cần phải rèn luyện thể lực thường xuyên liên tục mỗi ngày.

Hành quân theo địa hình kết hợp vác nặng, nhảy cóc, đứng lên nằm xuống và các bài tập thể dục dụng cụ chuyên biệt. So với cái này thì huấn luyện quân sự đầu khóa chỉ là hàng tếp ri!

Cuối cùng, vào một ngày nào đó, khi đang huấn luyện buổi sáng, Ngô Du Du cảm thấy tầm mắt trắng xóa rồi ngất đi. Trong khoảnh khắc ngã xuống, có ai đó đã chạy vọt lên đỡ được.

Lúc tỉnh lại, Ngô Du Du đã nằm ở phòng y tế của trường, rèm cửa sổ màu trắng bay bay, ánh mặt trời mùa đông chiếu vào người giúp sưởi ấm cơ thể.

Ngô Du Du nhìn quanh bốn phía nhưng không thấy ai. Tay trái có gắn chai truyền dịch, hẳn có lẽ là một loại đường glucô.

Thấy chai nước sắp hết, Ngô Du Du gọi thử nhưng không có ai qua nên đành tự rút truyền ra, lấy bông gạc đè miệng kim đâm lại.

Xong xuôi đầu đấy, Ngô Du Du tựa người vào mép giường, người nhũn như chi chi, đầu óc văng vát.

Vết kim đâm dần dần rỉ máu ra, Ngô Du Du thấy buồn buồn.

Khu huấn luyện bên ngoài vang vang tiếng khẩu lệnh nhịp nhàng, càng chứng tỏ sự yên tĩnh của chỗ này. Ngô Du Du tắt mắt, cứ thế tựa vào đầu giường.

Phía ngoài cửa sổ là sân thể dục, ký túc xá, dãy nhà học, có vẻ không khác gì hồi học cấp 3 trường M lại có vẻ như... thiếu thiếu gì đó.

“Em tỉnh rồi à,” Bỗng có một giọng nam dễ nghe vọng vào từ cửa.

Ngô Du Du quay đầu, đó là một vị sĩ quan tuổi ngoài hai mươi đang xách đồ ăn đứng ở cửa phòng y tế.

Một vạch hai sao, trung úy. Rất hiếm khi thấy trung úy ở cỡ tuổi này.

Ngô Du Du đứng thẳng dậy, thực hiện nghi thức chào trong quân đội: “Chào đồng chí.”

“Được rồi, được rồi, em nằm xuống đi.” Lâm Quý Phóng bước vào, đặt cặp lồng com ở cạnh giường.

“Mọi người đã đi ăn rồi, anh sợ em không đi được nên lấy cho em chút đồ ăn.” Lâm Quý Phóng giải thích, thấy Ngô Du Du vẫn nhìn mình thì gật mình nói thêm, “À, anh là Lâm Quý Phóng đại đội C, đến trường các em bàn bạc công việc, tình cờ bắt gặp em bị ngất.”

“Cám ơn đồng chí.” Ngô Du Du gật đầu với anh ta.

“Không cần cảm ơn, chuyện nhỏ.” Lâm Quý Phóng cười phóng khoáng, “Tranh thủ lúc thức ăn còn nóng thì ăn đi, lát nữa đội trưởng của em sẽ đến thăm, nghỉ ngơi cho tốt nhé.”

Hai người trao đổi dăm câu, biết Ngô Du Du là học trò cũ của Mai Hiểm Phong, Lâm Quý Phóng rất đổi ngạc nhiên.

“Em là học sinh của đồng chí Mai à?”

Đây là lần đầu tiên Ngô Du Du nghe có người gọi thầy là đồng chí Mai, ngoan ngoãn gật đầu, đáp “Vâng ạ” rồi quan sát lại Lâm Quý Phóng, hỏi: “Anh biết thầy ạ?”

“Tất nhiên là biết rồi.” Lâm Quý Phóng có vẻ khá phấn khích, “Năm xưa, anh ấy là thủ khoa tốt nghiệp hệ chỉ huy của đại học A và là Bình Vương của một khóa đấy.”

Thầy Mai lợi hại vậy á? Ngô Du Du biết thầy nhất định không đơn giản nhưng không ngờ hóa ra thầy giỏi giang cỡ đó.

“Vậy sao thầy không làm lính nữa ạ?” Ngô Du Du tò mò hỏi.

“Không biết.” Lâm Quý Phóng nhún vai, “Hỏi anh nhập ngũ thì anh ấy đã giải ngũ rồi, có điều sự tích của anh ấy thì vẫn truyền khắp cả đại học A.”

“Ồ...” Ngô Du Du mù mờ gật đầu, không hỏi tiếp nữa.

Buổi tối học môn tin học, hầu như mọi người trong lớp đều tranh thủ vào mạng chơi, thầy giáo trên bục giảng mở một mắt nhắm một mắt, cầm cốc nước đi ra ngoài.

Ngô Du Du mở QQ lên, lập tức báo 999+ tin nhắn, thật choáng váng.

Ngô Du Du không xem tin nhắn trong group mà đọc tin nhắn riêng của Mai Hâm trước.

Mai Bảo Bảo rất vui vẻ: Sao @ cậu trong nhóm mà không thấy cậu trả lời

Mai Bảo Bảo rất vui vẻ: Bữa nào bọn mình hẹn hò cái đi, nhớ cậu lắm rồi

Mai Bảo Bảo rất vui vẻ: Khi thật! Sao cả cậu và Lục Tiểu Pháo đều không trả lời tớ thế!!!

Mai Bảo Bảo rất vui vẻ: Được rep lại rồi!!! Cuối tuần này cậu rảnh không?! Lục Tiểu Pháo rảnh đấy!

...

Ngô Du Du buồn cười xem con bạn gõ liền một lèo cả loạt câu “Được rep lại rồi”, nhấn lại một câu:

Vô Ưu: Chủ nhật này thì được, đến phiên phòng ký túc bọn tớ được phép ra ngoài, nhưng bốn giờ chiều phải về rồi

Mai Bảo Bảo rất vui vẻ!!!! Cuối cùng cậu cũng trả lời tớ rồi!!!! Hẹn luôn!!! Hẹn luôn!!!!

Mai Bảo Bảo rất vui vẻ: Bọn mình 8 giờ gặp nhau trong trung tâm thành phố nhé! Mẹ kiếp, hẹn các cậu còn mệt hơn hẹn phạm nhân đang cải tạo ấy!

Vô Ưu: Đồng ý [nhe răng] Cậu từng hẹn phạm nhân đang cải tạo rồi à? Lợi hại ghê.

Mai Bảo Bảo rất vui vẻ: ...

Mấy bạn khác cũng có tin nhắn đến, tại đợt trước môn Tin chỉ mới học lý thuyết chứ chưa được xuống phòng máy, sống mấy ngày liền mà không có mạng, cho nên tính ra đã gần nửa tháng không đăng nhập.

Những tin nhắn chúc mừng Trung thu, Ngô Du Du đều đáp lại chung một câu: “Cám ơn.”

Mọi người hỏi vì sao lâu không onl, lúc đầu Ngô Du Du còn kiên nhẫn trả lời từng người, sau đó không chịu được, viết một câu làm mẫu chung rồi dán tập thể vào các ô trả lời, lòng thầm mong QQ có chức năng trả lời tự động.

Bỗng nhiên, Ngô Du Du nhận được một tin nhắn mới.

Thắm: Ồ, biết rồi

Ngô Du Du:!!!

Cậu ấy biết gì thế?!

Ngô Du Du mở ra xem mới phát hiện Thắm Đàm gửi lời chúc Trung thu cho mình, mình vẫn chưa xem, cậu ta cũng không nói thêm gì khác, sau câu “Trung thu vui vẻ” là liền luôn một đoạn mình giải thích nguyên nhân tại sao không đăng nhập.

Ngô Du Du cạn lời, tại sao lại giống như mình vội vàng muốn giải thích thế nhỉ...

Đảo mắt kiểm tra đồng hồ, 7 giờ tối, ở bên Mỹ chắc là 8 giờ sáng nhỉ.

Từ sau hôm đó, hai người rất lâu không liên lạc với nhau, Ngô Du Du ừ ừ, có hơi mất mát.

Chú thích:

*Bình Vương (兵王): nghĩa là vua của những người lính. Từ này bắt nguồn từ một tiểu thuyết cùng tên của tác giả Mạc Bối Lăng. Trong tiểu thuyết, những người lính tự tạo ra từ “bình vương” để làm biệt hiệu gọi người lãnh đạo tối cao mà họ tôn trọng và ngưỡng mộ. Đọc thêm về nó tại đây.

*Nghỉ thức chào trong quân đội:

*Trung úy: Thường một học viên tốt nghiệp đại học trường quân đội sẽ có quân hàm Thiếu úy, theo quy định ở Việt Nam thì thời gian để xét từ Thiếu úy lên Trung úy là 2 năm. Tuy nhiên cũng có trường hợp đặc biệt, có thành tích xuất sắc, lập được chiến công, được khen thưởng đặc biệt thì sẽ được nâng quân hàm sớm, khi ra trường đã có thể có quân hàm Trung úy.

*chuông báo tập trung lúc nửa đêm cũng như các hoạt động huấn luyện trong quân khác nếu muốn tìm hiểu nhiều thêm có thể xem TV show “Nam tử hán chân chính”.

Bạn đang đọc truyện *Giới Hạn Của Tuổi Trẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Ngày nghỉ

Hôm sau, Ngô Du Du mặc một chiếc áo khoác phao trắng ngồi trong một tiệm đồ ăn nhanh ở trung tâm thành phố.

Mai Hâm chép miệng nhìn Ngô Du Du ngồi cạnh mình rồi lại đảo mắt nhìn Lục Hạo Thiên mặc áo bành tô hai hàng khuy màu be sáng phía đối diện.

“Thế méo nào sao không ai mặc quân phục! Hức hức! Hại tớ cứ mong mãi! Điện thoại nạp đầy pin để chuẩn bị chụp ảnh!” Nói xong Mai Hâm giờ chiếc điện thoại đời mới lên khươ.

Lục Hạo Thiên đặt cốc coca trong tay xuống, nói rất nghiêm túc: “Căn cứ điều số một trăm linh tư “Điều lệnh nội vụ Quân giải phóng nhân dân Trung Quốc” có quy định rõ: cán bộ, chiến sĩ ra ngoài không vì thực hiện nhiệm vụ phải mặc trang phục thường ngày; các cán bộ, chiến sĩ thuộc các cơ quan, bệnh viện, viện nghiên cứu khoa học, đơn vị thể dục, văn hóa nghệ thuật sau khi hết giờ làm thì mặc trang phục thường ngày.”

Mai Hâm: ...

Ngô Du Du: ...

Mai Hâm vỗ vai cậu ta: “Trời ơi, Lục Tiểu Pháo à, sao cậu giỏi nhớ thế, đúng là con ngoan trò giỏi.”

Lục Hạo Thiên liếc nhìn Mai Hâm một cái rồi mặc kệ không đáp.

Mai Hâm gãi mũi lâu bâu “Thật chẳng đáng yêu gì” rồi lại hỏi tiếp, “Đời sống trong quân thích không? Có vất vả không? Có phải là rất thú vị không?!”

Rất thú vị? Ngô Du Du thờ dài: “Không có đâu.”

“Không thích à?” Mai Hâm hỏi lại.

Lục Hạo Thiên ngẫm nghĩ rồi tổng kết lại là: “Rời giường, luyện tập, lên lớp, tan học, điếm danh, ngủ.”

Mai Hâm “... Đờ mờ mẹ kiếp sống thế còn không bằng hồi học ở M nữa.”

“Đúng vậy.” Ngô Du Du nằm sấp trên bàn, không phải dối.

“Hồi cấp ba ít ra còn có thời gian nghỉ ngơi, ăn uống thoải mái. Bọn tớ thì mơ đi, lên lớp còn phải xếp hàng vào phòng học, tan học lại xếp hàng trở ra, chẳng có lúc nào không bước đều bước. Mỗi ngày điếm danh năm lần, cho dù có đang ở đâu cũng phải chạy ngay đến điếm tập trung để điếm quân số.”

Có vẻ như không tiêu hóa được hiện thực này, Mai Hâm lắm bầm bảo: “Vốn tưởng là có soái ca cơ bắp ở khắp mọi nơi, nội tiết tố nam thiếu đốt cuộc sống cơ chứ...”

“Nghĩ nhiều rồi.” Ngô Du Du và Lục Hạo Thiên cùng đồng thanh.

Tán gẫu một hồi, Mai Hâm bỗng nhiên hứng khởi nói với Ngô Du Du: “Cậu biết chưa! Lớp trưởng với A Phương công khai rồi!”

“Thật chứ?” Ngô Du Du khá là bất ngờ, cứ tưởng bạn lớp trưởng tính hay xấu hổ sẽ dửng dăng đến tận Tết năm nay chứ.

“Đúng vậy!” Mai Hâm vui vẻ lục điện thoại ra tìm cho Ngô Du Du xem, “Tớ chụp màn hình lại rồi này! Cậu xem kìa, lớp trưởng đắc ý trong group ghê chưa!”

Hai đứa tán dóc quanh đề tài mới này khá lâu, Lục Hạo Thiên thỉnh thoảng chêm vào một câu. Dần dần ba người tìm lại được cảm giác ngày xưa còn học với nhau, càng tán gẫu càng vui vẻ.

“Đúng rồi, sắp Giáng sinh rồi, Thẩm đại thần có về nước không nhỉ?” Mai Hâm hỏi băng quơ.

Ngô Du Du nghịch cái ống hút đáp: “Tớ không biết.”

“Cậu không biết hả? Không phải cậu với cậu ấy thân nhau lắm sao?” Mai Hâm thò tay cướp một miếng gà ngay trước mặt Lục Hạo Thiên.

“Tớ với cậu ấy...” mà thân à? Mấy chữ sau Ngô Du Du không nói ra miệng mà chuyển đề tài, “Sao? Cậu có chuyện gì à?”

“Có!” Mai Hâm gặm một miếng thịt gà, hăng hái giờ tay, “Sắp đến Black Friday rồi đó! Tớ muốn mua chút mỹ phẩm chăm sóc da! Cậu nhắn đại thần mua giúp tớ đi!”

Ngô Du Du tròn mắt: “Sao cậu không tự đi mà nhờ ấy?”

“Thực không dám giấu giếm,” Mai Hâm nuốt hết thức ăn xuống rồi túm tay áo Ngô Du Du nói với vẻ cực kỳ khó xử, “Tớ không dám nói chuyện với cậu ta...”

“Vì sao?” Ngô Du Du thắc mắc

“Vì cậu ta giống đại thần đó!” Mai Hâm nói với vẻ đương nhiên, “Cứ cảm thấy cậu ta không thèm nghe tớ nói ấy.”

Ngô Du Du: ...

Dưới sự giật dây của Mai Hâm, Ngô Du Du lấy điện thoại ra nhắn tin cho Thẩm Đàm.

Vô Ưu: Onl không

Nhắn xong Ngô Du Du mới nhớ ra giờ ở nước Mỹ đang là một giờ đêm. Chỉ sợ cậu ấy đã ngủ rồi.

Đương lúc Ngô Du Du đang băn khoăn không biết có làm phiền người ta không thì điện thoại rung.

Thẩm: Có, gì thế

Ngô Du Du nhìn nhìn Mai Hâm rồi đành phải trả lời

Vô Ưu: Mai Hâm bảo tớ nhờ cậu mua ít đồ dịp Black Friday, tiện chứ?

Thẩm: Giáng sinh năm nay tôi không về.

“Ồ... Đại thần không về nước à...” Mai Hâm đọc đến đó thì thất vọng, quay về chỗ ngồi.

Thẩm: Tôi nhờ bạn cùng phòng mang về cho, muốn mua gì?

Sau khi Ngô Du Du thuật lại, Mai Hâm lập tức được phục sinh ngay tại trận, tuôn luôn một tràng dài, cuối cùng Ngô Du Du thực sự không thể nhớ nổi vì vốn không tìm hiểu gì về đồ chăm sóc da, tất nhiên không biết nó viết thế nào.

Mai Hâm sốt ruột cướp điện thoại từ tay Ngô Du Du, gõ lia lịa.

Vô Ưu:Đại thần! Tớ là Mai Bảo Bảo đây!

Vô Ưu:Đại thần! Tớ muốn mua kem dưỡng chống lão hóa mắt của hãng E, mua cả tinh dầu dưỡng trắng của hãng D và còn mua cả...

Ngô Du Du thấy Mai Hâm gõ lia lịa một dãy dài dằng dặc, Thảm Đàm bên kia mãi không thấy phản hồi gì.

Lúc hai đứa đều tưởng có khi Thảm Đàm ngủ mất rồi thì cậu ấy bỗng nhiên rep lại.

Thảm:Nhiều quá, chọn 5 thứ

Vô Ưu:...!!!

Mai Hâm ngẫm nghĩ một hồi, cũng biết là nhờ mua quá nhiều xách về sẽ bị quá cân, quả thực hơi quá đáng nên đành chép miệng chọn ra năm món mình thích nhất.

Sau khi trả lại điện thoại cho Ngô Du Du, Mai Hâm lại còn tiếc nuối thờ dài: “Trời ạ... Sao lúc cậu đi du lịch, tớ không nghĩ ra mà nhờ nhĩ, hức hức hức, mua ở cửa hàng miễn thuế tại sân bay càng tiện hơn.”

“Ừ, giờ cậu mới nghĩ ra thì muộn rồi.” Ngô Du Du vừa soạn tin nhắn vừa nói.

Vô Ưu:Tớ là Ngô Du Du, làm phiền cậu rồi.

Thảm:Không sao

Thảm:Cậu có muốn mua gì không

Ngô Du Du suy nghĩ một chút rồi trả lời

Vô Ưu:Không, tớ không cần mấy đồ đó, cảm ơn cậu

Thảm:Ừ

Vô Ưu:Cậu ở đó chắc phải rạng sáng rồi nhĩ, nghỉ ngơi sớm đi nhé

Thảm:Ừ

Ngô Du Du thấp thỏm nói chuyện với mọi người, mắt cứ dán mãi vào di động nhưng mà nó không còn rung báo tin nhắn mới nữa.

Ngô Du Du ủ rũ cất lại điện thoại vào túi, tâm trạng có phần sa sút.

Bang J nước M, Thảm Đàm bỏ điện thoại xuống, cầm tách cà phê lên uống một hớp, thấy hơi lạnh, đứng lên đi hâm nóng.

Ra đến gian ngoài thì vừa đúng lúc Tường Sinh đi party về. Cậu ta nhìn cà phê trên tay Thảm Đàm rồi lại nhìn đèn bàn học trong phòng vẫn còn sáng, thấy không còn biết nói gì nữa: “Đại thánh học, ngày nào ông cũng học bài khuya thế, cơ thể chịu sao nổi.”

Thảm Đàm đứng đĩnh đi hâm nóng đồ uống: “Đại công tử, ngày nào ông cũng đi chơi khuya thế sao vẫn chịu nổi.”

Tường Sinh lập tức nghẹn lời. Cậu ta đóng cửa nhà lại, bước vào nhìn thẳng bạn cùng phòng đẹp trai quàng mắt thâm đen, than thở mấy câu, bực cả mình.

“Ông phải đi tụ hội với tôi một chút chứ, ông không biết từ lần trước, ở trên trường lần nào ông làm quiz cũng được điểm tối đa được thầy giáo khen trước mặt mọi người, có biết bao nhiêu là em gái xin tôi giới thiệu để làm quen với ông đâu.” Nói xong cậu ta còn nháy mắt mấy cái, “Có mấy em cũng ngon lắm đó!”

Thảm Đàm thử độ ấm của cà phê, liếc cậu ta một cái: “Cậu tự giữ lấy đi.”

“Biết rồi nhé,” Tường Sinh đi về phía phòng. “Ông khổ hạnh như nhà sư thế này không phải là vì bạn nữ ở trong ví da đấy chứ?”

Thảm Đàm không chối, đi về phòng mình lấy một tờ giấy ra đưa cho cậu ta: “Giáng sinh ông về nước, cầm giúp tôi ít đồ về.”

Tường Sinh đọc tờ giấy, lé mắt bật cười: “Ồ, đều là đồ của con gái kia, có phải là mang cho em gái trong ví da không? Tôi thì có lợi gì!”

Thảm Đàm nhìn cậu ta, ngẫm nghĩ giây lát rồi bảo: “Luận văn cuối kỳ tôi sửa giúp ông.”

“Đệt! Thành giao!”

Bạn đang đọc truyện *Giới Hạn Của Tuổi Trẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Huấn luyện

Trở lại trường học, Ngô Du Du là người ra ngoài về đầu tiên trong phòng, ba bạn kia vẫn chưa thấy về.

Ở trường quân đội, mỗi cuối tuần mỗi lớp sẽ có 4 suất được nghỉ, cả lớp luân phiên nhau theo phòng ký túc xá, lần này vừa đúng đến lượt phòng Ngô Du Du.

Ngô Du Du thay quần trang thường dùng, chiếc ủng màu đen bao bọc cổ chân mảnh khảnh, áo len màu đen mặc bên trong quần trang, một phần cổ trắng ngằn để lộ ra ngoài, hoạt động huấn luyện hằng ngày không hề khiến da Ngô Du Du bị đen đi mà toàn thân còn có thêm khí khái anh hùng.

Mặc áo xong, Ngô Du Du nghĩ ngợi rồi cầm chiếc hộp nhỏ cạnh bàn lên, chiếc hộp có nước sơn đen bóng, không trang trí hoa văn. Phần ổ khóa vì thường xuyên bị cầm nắm nên đã ô màu.

Ngô Du Du thăm hỏi tường lại cuộc trò chuyện trên sông Hudson trong ráng chiều ngày hôm ấy rồi gục đầu xuống, tự cười giễu mình.

Thực ra bản thân đang trông đợi điều gì vậy?

Từ nay Ngô Du Du đã không còn cơ hội ra nước ngoài, cậu ấy có lẽ cũng sẽ không quay về nữa. Họ đều là những người thực tế như thế, Ngô Du Du nên sớm tỉnh ra từ lâu rồi.

Ngô Du Du nhét chiếc hộp vào tận đáy tủ quần áo rồi cẩn thận khóa lại, đeo ba lô đi lên thư viện.

Lúc đi ngang sân thể dục, một nhóm con trai trong lớp đang chơi bóng rổ. Ngô Du Du dừng chân, gọi lớp trưởng Từ Xuyên lại.

Một cậu con trai vừa chơi bóng xong, mặc áo may ô màu trắng, đỏ mồ hôi khắp người giữa trời mùa đông cúi đầu nhìn bạn nữ đứng đối diện: “Có việc à?”

Ngô Du Du đối cười với cậu ta, ngại ngần bảo: “Lớp trưởng, lần trước tớ xin đổi ngày nghỉ lễ Giáng sinh với cậu, ngại quá, có lẽ là không cần đổi nữa.”

“Hả? Không phải cậu có bạn đến chơi à?” Từ Xuyên ngạc nhiên hỏi. Ngày nghỉ luân phiên của phòng ký túc cậu ta rơi trúng vào lễ Giáng sinh khiến rất nhiều người thèm thuồng, dùng đủ mọi cách xin đổi để Giáng sinh có thể ra ngoài một lát.

“Ừ.” Ngô Du Du cúi đầu, gió thổi bay mấy sợi tóc quất vào má, đôi mắt cười hôm nay có vẻ buồn buồn, “Không cần, cậu ấy không đến.”

Chẳng mấy chốc đã đến Giáng sinh. Đường phố giăng đầy đồ trang trí Noel, Mai Hâm mặc một chiếc áo dạ màu hồng nhạt, quần khăn quàng cổ Hello Kitty trắng đứng run bần bật ở đầu đường, kiểm tra điện thoại liên tục: “Khi thật, chết cóng mất! Sao còn chưa thấy!”

Đúng lúc này, Mai Hâm phát hiện phía xa xa có một cậu con trai cao gầy vừa chạy đến, đang nhìn ngó quanh quất, có vẻ như đang tìm người.

Tường Sinh đứng trước cửa quán cà phê như đã hẹn, nhìn ngó khắp xung quanh mà không thấy bạn nữ cần tìm, rút điện thoại ra định gọi thì bỗng sau lưng có người vỗ một cái.

“Xin hỏi cậu là bạn của Thẩm Đàm phải không?” Một bạn nữ đáng yêu hỏi.

Cậu ta quay đầu lại nhìn. Một em gái trắng trẻo non nớt cũng đang nhìn mình.

“Mai... Hâm?”

“Ồ! Đúng đúng! Chính là tớ!” Mai Hâm vui mừng gật lia lịa.

Tường Sinh ngấm ngấm bạn nữ trước mặt một hồi, trong lòng thầm chiêm chọc, trời đất, tên Thẩm Đàm lạnh lùng hóa ra lại thích kiểu Loli này hả?

Cậu ta đưa cái túi to đang cầm ra: “Tôi là Tường Sinh, bạn cùng phòng với Thẩm Đàm, đây là đồ cậu ấy gửi tôi cảm cho cậu.”

Mai Hâm vui vẻ cầm lấy, vội vàng kiểm tra, cười tít mắt: “Ồ ồ! Đúng nó rồi! Cảm ơn cậu nhé!!”

Tường Sinh quan sát đáng vẻ phấn khích của Mai Hâm, cuối cùng không đành được, lấy điện thoại ra, mở hình chụp tấm ảnh trong ví da của Thẩm Đàm

ra đối chiếu cẩn thận: “Ồ, không phải cậu.” Bạn nữ trong hình không giống bạn nữ trước mặt lắm.

“Gi cơ?!” Mai Hâm rất thính tai, cậu ta nói vô cùng nhỏ nhưng vẫn bị nghe được.

Tường Sinh dẫn đo giây lát rồi cho đối phương xem tấm ảnh: “Cậu quen bạn nữ này không?”

Mai Hâm kiểng chân lên nhìn, không nhận được bật thốt: “Ồi đệt!”

Người trong ảnh không phải Ngô Du Du thì còn ai nữa!

Lãnh đạo xuống trường thị sát nên toàn trường quân đội cấm dùng di động. Quy định này bị đám học sinh bí mật kháng nghị cực lực nhưng không đưa nào dám có nói, nghĩa vụ của người lính là tuyệt đối phục tùng quân lệnh.

Ngô Du Du gọi điện cho ông nội xong thì tắt nguồn di động, bắt đầu bước vào giai đoạn huấn luyện hoàn toàn cách ly.

Hôm sau, mọi người được đội trưởng dẫn đến đại đội C gần đó tham gia huấn luyện bắn bia.

“Đã nghe nói gì chưa! Đại học quân y B hôm nay cũng tới đó!” Đám con trai trong lớp phấn khích truyền tai nhau tin tức mới nắm được ngày hôm qua.

Trường quân đội cấm yêu đương nên mọi người đều thích yêu đương vụng trộm với học viên trường khác, Đại học tài chính kinh tế và Đại học quân y gần đây chính là hai lựa chọn được yêu thích nhất.

Mọi người xếp thành hàng, bước đều bước, cả tốp người đi vào phòng bắn súng.

“Nghiêm!”

“Nghỉ!”

Chỉ đạo viên đứng thẳng lưng, hai bàn chân để thành hình chữ V, toát ra vẻ uy nghiêm hơn hẳn ngày thường.

“Hôm nay, lớp chúng ta và lớp sinh viên năm nhất khoa ngoại tim mạch Đại học quân y B cùng nhau bắn bia...”

Đoạn sau thầy nói gì Ngô Du Du không còn chú ý nữa, chỉ mới nghe câu đầu tiên là đã phấn khích ngay, khoa ngoại tim mạch hả?! Đó chính là lớp của Lục Hạo Thiên mà?!

Lúc hai lớp nhập chung với nhau xếp thành hàng, quả nhiên, Ngô Du Du nhìn một cái là thấy ngay Lục Hạo Thiên giữa đám đông. Cậu ta vẫn cái kiểu đứng dung không mấy may thay đổi, cử chỉ khuôn phép, mẫu mực y như sách giáo khoa.

Lớp khoa ngoại tim mạch, tất cả đều là con trai. Sau khi nhận ra điều này, đám sinh viên khoa cơ giới của đại học A bình thường chỉ đáng 8 điểm, sáng nay hăng hái ngẩng đầu ưỡn ngực hết cánh đàn ông tiêu chuẩn, xứng được 11 điểm, lập tức héo úa.

“Đờ mờ, không phải là Đại học quân y sao! Tại sao lại là một lũ công!”

“Mất công chải chuốt, hóa ra lại đều là công, thật phát ốm lên được!”

Lúc xếp hàng nhận súng, Ngô Du Du nghe thấy trong đội ngũ có tiếng bàn tán rì rầm. Ngô Du Du cảm thấy hơi buồn cười, có lẽ vì ngẫm mình trong môi trường quân đội lâu nên chính mình cũng bắt đầu nhớ những ngày lúc nào cũng có thể gặp được con gái, chứ giờ trong tầm mắt đâu đâu cũng một màu xanh lá và đám đầu đen cắt tóc năm phân.

Nhận súng xong, Ngô Du Du đứng một bên chờ, tranh thủ chào hỏi Lục Hạo Thiên đứng cách đây không xa.

Lục Hạo Thiên cứ như giờ mới nhìn thấy Ngô Du Du, cậu ta đứng đĩnh bước tới.

“Cậu ở đây à?”

Ngô Du Du: ...

Một người lớn như thế mà Lục đại thiếu gia lại không thấy hả? Không hồ là con một sách chăm chỉ nhất mà Ngô Du Du từng gặp.

“Đạo này thế nào?” Ngô Du Du hỏi, đã hai tháng trôi qua kể từ lần tụ tập trước.

Con trai sau khi vào đại học bắt đầu trưởng thành rất nhanh chóng.

Lúc học cấp ba mới khoảng một mét bảy mấy, giờ cậu ta có lẽ đã được một mét tám. Sự huấn luyện trong quân đội đã tôi luyện một gã thư sinh gầy gò thành một nam nhi có mấy phần khí phách anh hùng, lúc bước đi luôn ngẩng cao đầu, khiến Ngô Du Du không thể không cảm thán.

Đến giờ Ngô Du Du vẫn còn nhớ rõ ấn tượng lần vượt bức tường tốt nghiệp, cậu ta là người cuối cùng nhảy lên, đáng vẻ khi đó một nhọc mà vẫn quật cường.

“Hơi mệt, không là gì cả.” Lục Hạo Thiên vẫn ăn ngay nói thẳng như mọi khi, “Cậu thì sao?”

“Ừ, cũng không tồi, rất phong phú.” Ngô Du Du nghĩ rồi đáp.

“Mai Hâm gần đây có tìm cậu đấy.”

“Hả? Tìm tớ làm gì?” Ngô Du Du lâu lắm không vào mạng nên không biết gì.

Lục Hạo Thiên liếc Ngô Du Du một cái, giống như muốn nói “làm sao tôi biết được”.

Ngô Du Du bật cười: “Cậu ấy có thể gọi cho tớ mà, trường không có mạng nhưng thỉnh thoảng vẫn được nhắn tin điện thoại.”

“Cậu ấy không có số của cậu.” Lục Hạo Thiên chỉnh lại quai mũ rồi đội lại lên đầu, cúi đầu nói với Ngô Du Du, “Cậu cho tớ số, tớ về tớ nhắn lại cho cậu ấy.”

Hóa ra là chưa hề cho mọi người số điện thoại! Ngô Du Du nghĩ mình chắc là bị úng não rồi.

Ngô Du Du đọc liền một dãy số, sợ cậu ta không nhớ được nên lại đề nghị: “Lát nữa tớ viết lại cho.”

Lục Hạo Thiên cau mày, đọc lại dãy số một lượt, đối chiếu chắc chắn không sai số nào xong cậu ta ung dung bảo: “Không cần, tôi nhớ được.”

Ngô Du Du suýt thì quên, hồi đi tập huấn, mọi người đều là những đứa có trí nhớ cực kỳ tốt.

Tán chuyện một hồi, cậu ta bỗng chỉ xuống giày Ngô Du Du bảo: “Cậu thất dây giày sai rồi.”

Ngô Du Du nhìn xuống đôi ủng bộ đội theo hướng tay chỉ của cậu ta: “Ồn lắm mà.”

“Để tuột lắm.” Lục Hạo Thiên đáp rất nghiêm túc.

Ngô Du Du ngồi xổm xuống, so sánh với giày của Lục Hạo Thiên: giày bộ đội màu đen, dây buộc cẩn thận, ống quần dài đến mắt cá chân được cho gọn gàng bên trong giày, trông rất ngầu.

“Cậu làm thế nào thế?” Ngô Du Du ngạc nhiên hỏi, đưa tay làm thử nhưng không nhét được ống quần vào trong giày.

Lục Hạo Thiên nghe vậy bèn ngồi xuống, tháo ống quần ra, làm mẫu một lần.

“Kéo cao cổ tất rồi nhét ống quần vào trong.” Lục Hạo Thiên có bàn tay khớp xương rõ ràng, khi hoạt động trông rất linh hoạt, ưa nhìn.

“Ồ! Tớ bảo mà, con gái bọn tớ đều nhét ống quần vào sau đó dùng dây giày quần lại, đi lâu sẽ bị tuột ra, mà giày cũng bị lỏng.” Ngô Du Du cười vui vẻ, cách nhét vào tất này ra thành phẩm thật là đẹp.

Ngô Du Du bắt chước làm theo, thật là thoải mái, tiện dụng.

“Cám ơn cậu!” Ngô Du Du đứng dậy bật tại chỗ mấy cái, thấy không bị tuột ra nữa bèn cảm kích bảo.

“Ừ.” Lục Hạo Thiên nhận luôn, chẳng thêm khiêm tốn chút nào, cũng đứng thẳng dậy.

Lục Hạo Thiên quay lại chỗ đội mình, nhận được hàng loạt cái nhìn sùng bái.

“Đồng chí A Lục thật lợi hại, mới đó mà đã bắt chuyện được với nữ binh đội bạn rồi!”

“Bạn nữ đó còn trông rất là đẹp nữa chứ! Hòa thượng đại học A hóa ra vẫn có mỹ nữ nhỉ?!”

Lục Hạo Thiên liếc họ một cái: “Bọn tôi là bạn học cấp ba.”

“Mẹ kiếp! Thanh mai trúc mã!”

“Đồng chí Lục, thật không nhận ra đấy!”

...

Lục Hạo Thiên không thêm nói lại, trước nay cậu ta vẫn không thích nói nhiều, tiếp tục đứng thẳng tắp, mắt nhìn về phía trước.

Ngô Du Du đang phổ biến cách làm cho ba bạn nữ cùng phòng ký túc, mấy đứa con gái đều than thở: “Giá mà biết sớm thì tốt biết mấy, hồi huấn luyện quân sự đầu khóa, mắt cá chân tôi đau lặc cò cò luôn.”

“Tớ cũng thế, đau gần chết.”

Lớp trưởng Từ Xuyên nghe được bèn chen ngang: “Sao mấy cậu không hỏi bọn tôi, vừa vào trường là cánh con trai bọn tôi đã nghiên cứu ra rồi.”

“Ồ? Vậy hả?” Ngô Du Du quay sang nhìn cậu ta. Nhóm con gái ít khi trao đổi với bọn con trai, nhiều khi cũng không để ý những tiểu tiết này, cứ tưởng cả lớp đều như nhau kia. Giờ nhìn lại thì đúng thật, cách đi giày của bọn Từ Xuyên giống hệt cách của Lục Hạo Thiên.

“Thằng oắt đội bạn thật quá lợi hại, cái này mà cũng nghĩ ra dùng để bắt chuyện với con gái được.” Trong đội có bạn nam nào đó chế nhạo.

Ngô Du Du cau mày: “Bọn tớ là bạn học cấp ba.”

“Ái chà! Thanh mai trúc mã kia!”

“Thế thì yêu tốt, sinh viên trường khác, không lo bị bắt đâu!”

Từ Xuyên thấy Ngô Du Du có vẻ khó chịu bèn nhanh nhẩu chặn miệng đám kia lại: “Được rồi! Được rồi! Đừng nói nữa! Mà để chỉ đạo viên nghe thấy thì hỏng, yêu đương là bị ghi tội đấy nhé!”

Mọi người sực nhớ ra chỉ đạo viên còn đang ở gần đây nên vội vàng ngậm miệng.

Đến khi chỉ đạo viên tiến lại gần cả đội, Từ Xuyên không dãn nổi lòng, nhìn sang phía Lục Hạo Thiên đứng, chỉ nhìn một chút rồi thôi.

Người Ngô Du Du muốn gấp vào Giảng sinh đó, là cậu ta sao?

Tác giả có chuyện muốn nói:

Sắp kết thúc rồi!!

Bạn đang đọc truyện *Giới Hạn Của Tuổi Trẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Kỳ nghỉ

Đến lúc bán bia.

Hôm nay bán bia cố định, đám sinh viên theo sự chỉ thị của huấn luyện viên, mỗi lượt 8 người.

Học viên đeo kính mắt bảo hộ và ốp tai. Huấn luyện viên đứng chống nạnh, nghiêng người, hô một tiếng, tám người đồng loạt giơ súng lên nhắm hồng tâm, nín thở, tập trung vào mục tiêu.

“Bắn!”

“Păng!” “Păng!” “Păng!”

Phòng thực hành đồng loạt vang lên tiếng đạn nổ.

Ngô Du Du bắn hai phát trước, quay đầu xem thành tích, hai phát 15 điểm. Thành tích này so với trước đây thì không được lý tưởng lắm.

Ngô Du Du nhú mày giờ súng lên lần nữa.

7 điểm!

Lòng bất đầu nảy sinh sự buồn bực.

“Păng!” Lại một phát nữa!

6 điểm.

Ngô Du Du bặm môi, đôi mắt thoáng một chút thất vọng.

Gây đây bị làm sao vậy chứ, rõ ràng đã học tập và tham gia huấn luyện gần như liều mạng mà vẫn không làm tốt. Không còn thuận buồm xuôi gió như hồi lớp mười hai, Ngô Du Du cảm thấy dường như mình đã đi đến giới hạn.

Ngô Du Du nhìn xung quanh, hầu như mọi người đều đã bắn xong, hạ súng xuống. Phòng thực hành bỗng chốc yên tĩnh hẳn đi.

Huấn luyện viên cũng bắt đầu nhìn qua, không ai giục nhưng Ngô Du Du vẫn vô có cảm thấy nôn nóng.

Cấn răng giờ súng lên lần nữa.

“Pằng!”

Phát đạn cuối cùng.

Bắn không trúng bia.

Hạ súng xuống, tâm trạng Ngô Du Du cũng ngã thẳng xuống đáy vực sâu.

Năm phút 28 điểm

Ngô Du Du trở thành người có thành tích kém nhất lớp, chỉ đạo viên không nói gì nhưng Ngô Du Du tưởng như thấy ánh mắt của thầy nhìn mình nhất định là đầy bất mãn.

Quay lại đội hình, Ngô Du Du thầm thờ dài, trong đầu không khỏi nhớ lại cảnh tượng sau lần thi môn tiếng Anh năm lớp mười một.

Tâm trạng giống bây giờ y đúc.

Khi đó cũng là lần đầu tiên Ngô Du Du gặp Thẩm Đàm...

“Bia số 3 năm phút 50 điểm”

Một giọng nói lãnh đạm cắt ngang suy nghĩ của Ngô Du Du.

Lục Hạo Thiên hạ súng xuống, điềm nhiên báo cáo thành tích của mình.

Cả đội nhất loạt ồ lên.

Kỹ thuật bắn nói chung hơn thua ở khả năng giữ bình tĩnh. Hồi tham gia hoạt động ngoại khóa, Lục Hạo Thiên bắn tên rất xuất sắc, tất nhiên bắn súng cũng không thể tồi.

“Tay súng thiện xạ” nhanh chóng trở thành danh hiệu được mọi người truyền tai nhau.

Ăn cơm trưa xong, Ngô Du Du đi ra sân thể dục nằm gần phòng nghỉ.

Giờ nghỉ trưa, trên sân không một bóng người. Ngô Du Du ngồi xuống mé một bồn hoa, xem đồng hồ, 11 giờ 50 phút, ở bên nước M chắc đang khoảng 11 giờ đêm.

Chẳng biết từ khi nào, Ngô Du Du luôn bất giác quy đổi giờ, như thể làm vậy thì sẽ có được một chút liên hệ. Ngô Du Du ngẩng đầu nhìn bầu không cao vời vợi, suy nghĩ cứ thế bay xa.

Lục Hạo Thiên ăn cơm xong đi mua thêm chai nước, đang định quay về ký túc, lúc đi ngang qua bồn hoa thì thấy Ngô Du Du đang ngồi giữa trời nắng, đã cao hơn hồi Mười hai một chút nhưng lại gầy còm đi rất nhiều. So với lần trước gặp, sắc mặt bạn ấy trông tiêu tụy hẳn đi, bởi nước da trắng nên đôi mắt thâm quầng càng trở nên nổi bật.

Cậu ta dừng chân rồi lộn trở lại.

Ít phút sau, Lục Hạo Thiên cầm hai chai nước ngồi cạnh Ngô Du Du.

Chẳng nói một lời, chỉ đưa chai nước qua.

Ngô Du Du thấy có chai nước trước mặt, quay lại nhìn thì ra là Lục Hạo Thiên, cong cánh môi một chút xem như chào hỏi.

“Cảm ơn nhé.” Ngô Du Du cầm chai nước nhưng không mở ra uống mà cầm nghịch.

“Còn nhớ năm ngoái, hôm lên thư viện, tớ mời cậu uống nước, cậu còn chê.” Ngô Du Du nhớ lại.

“Ừ, vừa ăn vừa uống không tốt thật mà.” Lục Hạo Thiên nhìn mấy người đang chơi bóng rổ ở đằng xa, trả lời đầy nghiêm túc.

Ngô Du Du giờ chai nước lên nhìn ánh mặt trời chiếu xuyên qua chai nước bị tán sắc thành màu cầu vồng lấp lánh.

“Tự dưng thấy nhớ cuộc sống thời hồi còn học ở trường M quá.” Ngô Du Du chăm chú nhìn chai nước, nói khe khẽ.

Lục Hạo Thiên nhìn theo tầm mắt Ngô Du Du, chai nước khoáng đặt dưới ánh mặt trời, không nhìn thêm nữa, ngoảnh mặt nhìn về phía trước bảo: “Vậy

về rồi đi thăm đi.”

“Ừ, được.” Ngô Du Du gật đầu, bỏ tay xuống, “Nhưng không phải là loại cảm giác muốn về thăm lại vậy đâu.”

Lục Hạo Thiên không tiếp lời, ngồi một bên lắng lắng nghe.

“Cảm giác như mọi người đều đã tiến về phía trước, chỉ còn mỗi tớ đứng giậm chân tại chỗ ấy.” Ngô Du Du cười đượm buồn. Từng người bạn bên cạnh bạn đều dần dần thay đổi, mà sự thay đổi này lại xảy ra trong khoảnh khắc bạn đưa lưng về phía họ. Khoảnh khắc xoay lưng đi ấy, rõ ràng vẫn là những người bạn đó lại dường như cảm giác được rằng không còn phải nữa.

Thứ cảm xúc này quả thực rất phức tạp, rất huyền diệu.

Sau khi kết thúc buổi tập huấn, Lục Hạo Thiên về đăng số điện thoại của Ngô Du Du lên group.

Buổi tối Ngô Du Du đi học về thường xuyên nhận được cuộc gọi của Mai Hâm.

“Mai đại tiểu thư ơi, tớ còn phải thi nữa...” Ngô Du Du đứng ngoài ban công của ký túc xá, bắt đầu dĩ báo. Gió lạnh chui vào trong cổ áo ngủ, Ngô Du Du co người, đưa tay lên túm cổ áo lại.

“Ồi vãi! Các cậu hơn nửa đêm còn phải đi thi hả?! Thật quá dã man, vô nhân đạo!” Mai Hâm hét ầm lên.

Ngô Du Du tròn tròn mắt: “Tớ muốn nói là, mấy hôm nữa tớ còn phải thi, có thể không có việc gì thì đừng gọi không, tớ còn bận ôn bài nữa.”

“Chắc chắn, học giỏi thì cần gì phải ôn nữa, chẳng phải ôn gì hết.” Mai Hâm trêu, có điều cũng biết áp lực học tập trong trường quân đội cao nên cũng đành dừng câu chuyện, “Thế mong mấy bạn cậu được thả về nghỉ đông?”

“Hăm hai.”

“Tuyệt cú mèo! Bọn mình giống nhau rồi! Lục Tiểu Pháo cũng thế đó! Chúng ta cùng về quê chung với nhau nhé.” Mai Hâm phấn khích bảo.

Ngô Du Du đồng ý rồi nhanh chóng cúp máy, tranh thủ thời gian học bài trước khi đến giờ tắt đèn.

Hôm được về nghỉ đông, không khí trong trường quân đội có thể nói gần như là “mừng vui khắp nơi”.

Còn sung sướng hơn so với ngày xưa học cấp ba được cho nghỉ, cả sân trường dậy tiếng hò reo vang dội.

Ngô Du Du đang đứng chờ bắt xe buýt ra ga thì tình cờ gặp lớp trưởng Từ Xuyên.

Thấy bạn nữ đi một mình, Từ Xuyên rất ga lăng xách giúp va li hành lý lên xe.

“Cám ơn lớp trưởng.” Ngô Du Du đeo ba lô, cảm kích nói.

“Không có gì.” Từ Xuyên cười, “Nhà cậu ở đâu?”

“Tớ ở thành phố C.” Ngô Du Du tìm một chỗ trống, đặt vali giữa hai chân, túm lấy tay cầm trên xe.

“Tôi cũng thế đó!” Từ Xuyên nở nụ cười vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

“Vậy à?” Đây là lần đầu tiên Ngô Du Du nghe nói lớp trưởng cũng ở thành phố C, “Khéo thật.”

Xe lăn bánh, Ngô Du Du nghiêng người theo quán tính, Từ Xuyên đưa một tay giữ lại bảo một tiếng: “Cẩn thận.”

“Cám ơn.” Ngô Du Du đứng vững lại, ngại ngùng cười với đối phương.

Từ Xuyên thấy bạn nữ đã đứng chắc thì thu tay về, tiếp tục câu chuyện chính: “Hay là chúng ta mua vé cùng về đi.”

Ngô Du Du vốn định nói đã có hẹn với bạn nhưng nghĩ lại thì kiểu gì cũng sẽ ngồi cùng chuyến với nhau, đi đường đông người cũng hay, thế là liền gật đầu đồng ý.

Đến nhà ga, Lục Hạo Thiên và Từ Xuyên đi mua vé. Ngô Du Du bị Mai Hâm kéo ra một góc nói chuyện.

“Du Du! Người này là ai vậy!” Mai Hâm hỏi khế.

“Lớp trưởng đấy, tớ chưa giới thiệu à?” Ngô Du Du chỉnh lại quai ba lô, nhìn về hóng chuyện của Mai Hâm, không nhịn nổi cười, “Khỏi đoán đi, bọn tớ trùng hợp đều ở thành phố C nên về cùng nhau.”

Mai Hâm nheo mắt đánh giá cậu chàng Từ Xuyên ở đằng kia rồi chép miệng bảo: “Không đẹp trai bằng Thẩm đại thần, đừng nói đại thần, Lục Tiểu Pháo còn đẹp hơn cậu ta.”

Nghe nhắc đến Thẩm Đàm, Ngô Du Du ngẩn ra giây lát rồi bất đắc dĩ bảo: “Hai người đó liên quan gì nhau đâu.”

“Đương nhiên là có rồi!” Mai Hâm kéo tay bạn, “Thẩm đại thần thích cậu đó, cậu có biết không?”

Ngô Du Du tròn mắt ngạc nhiên, làm sao Mai Hâm biết?

Mai Hâm tựa người vào Ngô Du Du, tay kia giữ cẩn thận va li của mình, đá chân nhẹ nhẹ vào va li của Ngô Du Du, ngẩng đầu cười quái gở: “Có phải muốn biết vì sao tớ biết đúng không?”

Ngô Du Du nhúm mày: “Không muốn biết.”

“Ồ đệt! Sao lại nói thế!” Mai Hâm thả tay bạn ra, đứng thẳng dậy, một bô bí mật cất trong bụng vốn định đem ra trêu một chút mà chưa kịp nói đã bị chặn ngang họng. . . nghẹn cả hơi.

Mai Hâm thấy hai người kia vẫn còn đang xếp hàng liền quay sang nhìn Ngô Du Du nói hết sức nghiêm túc: “Đại thần thật sự thích cậu đó!”

Ngô Du Du cúi đầu nhìn mũi giày nhọn của mình. Ngô Du Du biết người đó thích mình, giống như người đó cũng biết Ngô Du Du thích cậu ấy.

Vậy thì có ích gì?

Cuối cùng chẳng phải cũng phải chia tay sao?

“Tớ nghe Tường Sinh mang đồ về cho tớ nói, cái người là bạn cùng phòng của cậu ta đó.” Hôm đó giao đồ xong, hai đứa ngồi trong tiệm cà phê buồn chuyện rõ lâu.

“Tên đó bảo đại thần đi thành phố N từ mùng 9 tháng Tám, còn cậu mãi 13 tháng Tám mới đi. Cậu ấy nhất định là đi tìm cậu đó!”

Mùng 9 tháng Tám?

Trong đầu Ngô Du Du hiện về cảnh tượng trong công viên trung tâm của thành phố N, hai đứa gặp nhau. Cậu ấy giống như một hướng dẫn viên du lịch thực thụ, dẫn Ngô Du Du đi khắp thành phố N.

“Cậu muốn đi đâu?”

Nhớ là lúc đó cậu ấy đã nói như vậy.

Thì ra... Điều này không phải là trùng hợp ngẫu nhiên ư?

Đôi mắt cay cay, Ngô Du Du tiếp tục cúi đầu, gắng gượng giữ giọng mình sao cho nghe có vẻ bình thường: “Ừ, có gặp, sau đó tớ về rồi.”

Mai Hâm vốn tưởng hai người này còn đang thẹn thùng chưa thổ lộ nhưng giờ xem ra tình hình không được giống cho lắm. . .

Về ngạc nhiên, e thẹn mà Mai Hâm đoán Ngô Du Du sẽ có cũng chẳng thấy đâu.

“Ế...” Bỗng dưng Mai Hâm do dự không biết mình có nên xen vào chuyện của người khác không. . .

Ngô Du Du hít sâu một hơi, cảm giác cay cay trong khóe mắt cũng dịu lại. Ngô Du Du ngẩng đầu lên, mặt phờ phạc: “Cậu ấy muốn ở lại nước M, còn tớ thì không thể xuất ngoại. Thế nên... khỏi bàn đi.”

“Xin lỗi...” Mặt Mai Hâm buồn so. Đây là lần đầu tiên Mai Hâm nhìn thấy Ngô Du Du tỏ ra mất mát như vậy.

“Không sao, cậu cũng là có lòng tốt thôi.” Ngô Du Du cười với bạn. Đôi mắt cười vẫn còn long lanh nước, nụ cười ấy khiến Mai Hâm cảm thấy đau đơn thay.

Lên tàu, bốn người ngồi mặt đối mặt.

Ngô Du Du tựa đầu lên cửa sổ, ngăn người nhìn ngắm phong cảnh bên ngoài.

Mai Hâm cũng không nói gì, bầu không khí đầy ngưng ngập.

Lục Hạo Thiên ngồi chỗ đối diện Mai Hâm chăm chú đọc sách. Từ Xuyên nhìn cậu ta một cái rồi lại nhìn Ngô Du Du đang thơ thẩn.

Trong lòng có thể khẳng định người Ngô Du Du muốn gặp hôm đó không phải người kia.

“Ngô Du Du, cậu không thoải mái à?” Từ Xuyên quan tâm hỏi han bạn nữ trông không được khỏe lắm ngồi đối diện.

“Hả?” Ngô Du Du hoàn hồn, cả ba người còn lại đều đang nhìn mình, “Không sao cả, hơi mệt thôi.”

Từ Xuyên nhìn cái bình giữ nhiệt đặt trước mặt Ngô Du Du bảo: “Lấy cho cậu chút nước ấm nhé?”

Ngô Du Du vội xua tay: “Không cần, không cần, không sao cả, tớ ổn lắm, chỉ hơi mệt thôi.”

Mai Hâm ngồi một bên quan sát, đột ngột vươn tay cầm cái bình giữ nhiệt đó lên ước lượng nặng nhẹ: “Ồ, trong này không có nước ấm hay gì cả à.” Nói xong nhìn Từ Xuyên nói, “Bạn học Từ, phiền cậu lấy giúp bạn ấy chút nước ấm nhé.”

Từ Xuyên chưa kịp đáp, Lục Hạo Thiên thấy mình ngồi gần lối đi hơn nên đưa tay đón lấy: “Để tôi đi cho.”

“Ấy!” Mai Hâm vội né đồ đang cầm khỏi tay Lục Hạo Thiên, khựng lại mấy giây suy nghĩ lý do thoái thác, tiếp đó nhét cái bình vào tay Từ Xuyên, quay sang bảo Lục Hạo Thiên: “Tớ đói bụng rồi! Đồng chí Tiểu Pháo đi pha giúp tớ cốc mì đi!”

Lục Hạo Thiên nhú mày: “Giờ là 10 giờ sáng, sao cậu đã đói rồi?”

Mai Hâm sốt cả ruột với thằng bạn: “Tớ bảo đói thì là đói thôi, tại sao gì chứ!”

Ngô Du Du nhìn Mai Hâm đầy nghi ngờ, tính mở miệng nói gì đó.

Mai Hâm lại nhanh hơn một bước, đứng phắt dậy, kéo Lục Hạo Thiên đi về phía toa ăn.

Từ Xuyên cũng cầm cái bình đi ra ngoài: “Tôi đi lấy nước.”

Ngô Du Du thấy chỉ còn mỗi mình mình còn tại chỗ ngồi, thờ dãi, đành phải chờ mọi người quay lại.

Mai Hâm kéo Lục Hạo Thiên đi được nửa đường, bỗng nhiên lại bảo: “Ấy này! Tớ không muốn ăn mì tôm nữa! Tiểu Pháo, cậu mua giúp tớ ổ bánh mì đi.”

Lục Hạo Thiên nhìn con bạn một cái, gật đầu rồi tiếp tục đi tiếp.

Mai Hâm quay người chậm chậm trở về. Lúc về đến toa thì thấy Từ Xuyên cầm bình giữ nhiệt về. Từ góc quan sát của Mai Hâm, vừa hay có thể quan sát được vẻ mặt của Ngô Du Du.

Ngô Du Du đón lấy bình nước, cười đầy cảm kích với Từ Xuyên.

Mai Hâm rút ngay di động đã thủ sẵn từ trước, lén lút chụp lại.

Bạn đang đọc truyện *Giới Hạn Của Tuổi Trẻ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Về nhà

Bang J nước M

Chín giờ tối, Thẩm Đàm đang ngồi bên bàn học chuẩn bị đơn xin tham gia khóa học mùa hè thì điện thoại rung lên.

Cậu ta đưa tay day trán cho đỡ mỏi.

Thẩm Đàm cầm điện thoại lên xem qua, là tin nhắn Mai Hâm gửi.

Sau khi xem, Thẩm Đàm thoáng lặng đi trong giây lát, đôi con ngươi đen sẫm sâu hun hút.

Không trả lời lại, Thẩm Đàm tiện tay bỏ điện thoại xuống, cầm cốc cà phê lên, đi về phía cửa sổ.

Chiếc áo len màu đen rộng cổ mặc ngoài, áo sơ mi trắng mặc trong, chàng thanh niên cao ráo khôi ngô đã bỏt đi vẻ non nớt của những người trẻ tuổi.

Thẩm Đàm đút tay kia vào túi quần, lẳng lặng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ngọn đèn hoa ngoài kia hắt ánh sáng xuyên qua lớp lớp rèm cửa sổ in bóng loang lổ lên gương mặt sáng sủa của cậu ta, sườn mặt góc sáng góc tối.

Một lát sau, có vẻ đã hạ quyết tâm làm một điều gì đó, Thẩm Đàm trở lại bàn học, mở máy tính lên.

Về đến thành phố C vừa đúng giữa trưa.

Ông nội đã đứng chờ sẵn ở cổng làng. Ngô Du Du vui vẻ chạy tới khoác tay ông. Cụ Ngô Quốc Xương nhẹ nhàng bảo một câu “Về rồi à” rồi hai người cùng về. Chỉ vậy thôi nhưng Ngô Du Du biết thừa ông cụ đang rất vui.

Bước vào cửa nhà, Ngô Du Du cất hành lý vào trong phòng, thay quần áo xong lại trở ra phòng khách.

“Ông ơi! Ông xem này!” Ngô Du Du vui vẻ chạy đến trước mặt ông nội.

Cụ Ngô Quốc Xương đang dở tay trong bếp, nghe cháu gọi thì quay lại nhìn.

Ngô Du Du mặc bộ quân phục màu xanh, ngẩng đầu, ưỡn ngực, thực hiện động tác chào theo nghi thức quân đội: “Chào thủ trưởng!”

Đôi mắt cụ Ngô Quốc Xương đầy cảm động, con người từng đực bởi sự ăn mòn của thời gian nhòe đi.

“Ông nội ơi?” Thấy ông cụ ngây người ra, Ngô Du Du lo lắng lại gần hỏi han.

Cụ Ngô Quốc Xương hoàn hồn, quay đầu đi, tiếp tục việc của mình, miệng thì nghiêm khắc bảo: “Vớ vớ vẩn vẩn! Quân trang là thứ có thể mặc tùy tiện được hả?! Ở ngoài mặc trang phục bình thường! Mau đi thay ra đi.”

Ngô Du Du hiểu tính ông cụ nhưng vẫn thấy hơi thất vọng, kéo ống tay ông làm nũng: “Cháu chỉ là muốn mặc cho ông nội xem thôi mà.”

Trong giây phút im lặng, cụ Ngô Quốc Xương vẫn không xoay người lại, có điều giọng nói dịu dàng hơn nhiều: “Buổi chiều đi thấp cho cha cháu nén hương đi, lúc đó cả mặc bộ này.”

“Vâng ạ.” Ngô Du Du ngoan ngoãn vâng lời rồi trở ra ngoài.

Đi đến chỗ rẽ, Ngô Du Du quay lại nhìn thoáng qua khung cửa còn đang để mở.

Tình cờ thấy ông đưa tay chấm khước mắt. Ông vẫn mặc chiếc áo len tối màu ngày xưa, mới nửa năm không gặp ông mà cái lưng luôn thẳng tắp ngày xưa đã hơi khòm xuống.

Ngô Du Du nắm chặt tay, bỗng chốc thấy hơi đau lòng.

Ăn cơm trưa xong, Ngô Du Du mặc quân phục, gọi một chiếc taxi, đưa ông cùng đến vùng giao giới giữa hai thành phố W và thành phố C, ở đây có một công viên nghĩa trang.

Ngô Du Du xuống xe mua một bó hoa trong quán. Có lẽ hiếm khi thấy có người mặc quân phục đi thăm mộ nên chủ tiệm hoa tò mò nhìn.

“Em gái đi bộ đội hả?”

“Vâng ạ.” Ngô Du Du đưa tiền trả.

“Đi bộ đội thì hay rồi.” Chủ tiệm hoa cười hòa nhã, “Người nhà em nhất định vui lắm nhỉ.”

Ngô Du Du cảm tiền thừa, nhìn bên ngoài trời nắng, quay lại cười với chủ tiệm, “Đúng thế ạ, mọi người đều rất vui.”

Ngô Du Du khoác ba lô trên vai, một tay ôm bó hoa, tay kia chia ra diu tay ông nội nhưng bị ông hất ra.

“Không cần, ông còn chưa già đến nỗi không tự đi được.” Cụ Ngô Quốc Xương nhìn dãy bậc thang rõ dài trước mặt, sải bước đi trước.

Ngô Du Du biết tính cụ cật lực nên không nói thêm nữa, đi chậm nửa bước theo sát phía sau ông, chú ý quan sát ông đi đứng.

Sắp đến Tết Nguyên đán, công viên hầu như không thấy ai đến thăm mộ.

Cha của Ngô Du Du ban đầu được an táng trong nghĩa trang liệt sĩ, mấy năm trước thì cụ Ngô Quốc Xương kiên quyết dời mộ về thành phố C, cũng chính là cố hương của cha ông.

Mộ của Ngô Quân nằm trên chỗ cao nhất của ngọn núi. Đứng từ đó phóng mắt nhìn ra xa là cảnh quan cây xanh, thấp thoáng không xa có mấy nóc nhà cao tầng.

Gió lạnh thổi dữ dội, hơi thở thổi ra là hóa thành sương mù rồi mới dần tan đi.

Ngô Du Du ngồi xổm xuống lấy đồ trong ba lô ra.

Cụ Ngô Quốc Xương đứng cạnh bia mộ, đưa tay phất vài chiếc lá khô trên đấy đi. Bàn tay nhăn nheo nhẹ nhàng vuốt ve hàng chữ trên bia.

“A Quân à, con gái con mặc quân phục đến thăm con này.”

Ngô Du Du ngẩng đầu nhìn ông. Cụ Ngô Quốc Xương không nói thêm gì nhưng chỉ mới một câu thôi mà khóe mắt Ngô Du Du đã đỏ hoe.

Ngô Du Du cúi đầu, không muốn để ông thấy mình khóc, cầm nén tiền vàng lên đốt, nhìn tro tàn theo gió bay, lửa cháy lép bép, khói hun rát cả mắt, lớp không khí bị đốt nóng chuyển động ngoằn ngoèo khiến tấm bia mộ trở nên mờ ảo.

Đốt tiền vàng xong, cụ Ngô Quốc Xương bảo cháu gái thấp cho Ngô Quân nén hương rồi đứng dậy đi trước: “Đi thôi, về nhà.”

Ngô Du Du cũng đứng dậy theo. Người đàn ông trong tấm hình trên bia mộ đang cười ấm áp như nắng mai. Một thân quân trang, ngực mang đầy huy chương.

Ngô Du Du đưa tay dụi khóe mắt, ngẩng đầu ưỡn ngực, hướng về phía tấm bia chào theo nghi thức quân đội.

Xoay lưng rồi đi.

“Đi viếng mộ không được quay đầu lại.” Cụ Ngô Quốc Xương đi đằng trước dặn.

“Cháu biết ạ.” Ngô Du Du đáp, khóe mắt và chóp mũi đỏ ửng.

Ngô Du Du chùi má, hít sâu một hơi, nhìn xuống chân núi, trông về phong cảnh xa xa, rảo bước nhanh hơn bắt kịp bước chân của ông nội.

Buổi tối, Ngô Du Du vào bếp nấu một bữa cơm giản dị cho hai ông cháu.

Từ sau khi xuống núi, sắc mặt của cụ Ngô Quốc Xương xem chừng không tốt lắm.

Ngô Du Du đoán rằng ông đau lòng nên nhịn những cảm khái trong lòng lại, ráng cười thật tươi.

“Ông ơi, nếm thử món này đi ạ. Cháu mới đi chợ mua rau với đồ đông lạnh đấy, ăn khá là ngon đấy ạ.” Ngô Du Du gấp thức ăn bỏ vào bát cụ Ngô Quốc Xương.

Cụ Ngô Quốc Xương ăn rất chậm, Ngô Du Du cảm thấy hôm nay ông ăn không được ngon miệng nên múc một chén canh.

“Hay là ông uống chút canh nhé?” Ngô Du Du đặt bát canh trước mặt ông, ân cần hỏi.

“Không cần.” Cụ Ngô Quốc Xương tuy không muốn ăn nhưng vẫn từng miếng từng miếng, ăn bằng sạch đồ trong bát mới thôi.

Ngô Du Du thấy ông ăn xong định cầm bát đi rửa, vội vàng ngăn lại: “Ông ơi, để đó cháu. Ông ngồi nghỉ lát đi.”

Ngô Du Du giành lại bát đĩa trong tay ông, xếp chung với những bát đĩa khác, nhanh nhẹn đem vào bếp.

Lúc trở ra, cụ Ngô Quốc Xương đang ngồi trên sofa phòng khách.

Ngô Du Du thở dài, cất hết đồ ăn thừa, lau dọn gọn gàng rồi vào bếp rửa bát.

Đang tráng bát thì bỗng nghe ngoài phòng khách có tiếng vang.

“Ủynh” một tiếng, hình như có gì đó vừa ngã sập xuống.

Ngô Du Du vội vàng chùi tay bằng tạp dề, lao ra phòng ngoài.

Chỉ thấy cụ Ngô Quốc Xương nằm ngất trên sàn nhà.

“Ông ơi!”

Ngô Du Du chạy tới bên người ông, hai mắt ông nhắm nghiền, mặt tái xanh.

Ngô Du Du lấy điện thoại gọi ngay cho 120. Khóa học cấp cứu có dạy gặp tình huống này không được tự ý xử lý.

Ngô Du Duất bối rồi không biết nên làm gì tiếp, những ví dụ về việc người không có chuyên môn cấp cứu sai dẫn đến hậu quả nghiêm trọng nhiều không đếm xuể.

Ngô Du Du quan sát sắc mặt ông, muốn làm gì đó nhưng lại không dám làm gì cả, bối rối vò đầu bứt tóc.

Ngô Du Du nhanh chóng đứng dậy, chạy ra cửa, dọn dẹp lối vào phòng khách để tiện cho bác sĩ đưa cáng vào.

Nhìn ông đang nằm trên nền nhà, Ngô Du Du càng thêm hoảng loạn, đầu óc vẫn tỉnh táo nhưng mắt thì nhòe đi.

Ngô Du Du mặc kệ nước mắt, thay quần áo tử tế, lục thứ mẹ đưa cho trước khi ra nước ngoài cất vào trong túi, nghỉ rồi lại chạy sang phòng ông, lấy giấy tờ tùy thân bỏ cùng vào với giấy tờ của mình.

Chuẩn bị xong mọi thứ, Ngô Du Du ngồi quỳ trên nền nhà trông ông, chờ xe cấp cứu đến.

Lâu quá...

Rõ ràng mới vài phút nhưng Ngô Du Du cảm thấy nó phải dài ngang nửa thế kỷ.

Có phải mình nên làm gì đó, Ngô Du Du đưa tay kiểm tra hơi thở của ông, hơi thở yếu ớt đó khiến Ngô Du Du gần như sụp đổ.

Hồi phục tim thì sao? Nhưng Ngô Du Du không chắc có phải tình huống nào cũng làm vậy được không. Ngoài đặt ông nằm thẳng, nâng cảm lên, mở cửa sổ cho thoáng khí thì không biết làm gì nữa.

Lần đầu tiên thấy hận mình không biết.

Bỗng nhiên nghĩ ra, Ngô Du Du lập tức lấy điện thoại, tìm một số rồi bấm gọi.

Điện thoại có người nghe, đầu kia là một giọng nam lạnh lạnh: “Du Du hả? Có việc gì à?”

“Lục Hạo Thiên...” Ngô Du Du không kiềm được tiếng nức nở, “Tớ hỏi cậu, ông tớ bị ngất, xe cấp cứu chưa tới thì tớ nên làm thế nào?”

Đầu bên kia rõ ràng rất dỗi ngạc nhiên nhưng phản ứng cũng nhanh, nói rành mạch từng chữ: “Đừng cuống, ông cậu có bệnh cao huyết áp hay tiền sử mắc bệnh gì khác...”

Ngô Du Du bật loa ngoài, làm theo hướng dẫn của Lục Hạo Thiên, kiểm tra hơi thở, mạch đập. Giọng nói của Lục Hạo Thiên khiến Ngô Du Du bỗng chốc như tìm lại được phương hướng.

Tuy nhiên, khi thời gian trôi qua ngày một nhiều thì nước mắt cũng rơi ngày càng mau.

Lúc xe cấp cứu đến, Lục Hạo Thiên nghe thấy tiếng, cắt ngang Ngô Du Du, nói nhanh: “Không việc gì, cậu đừng sợ.”

Ngô Du Du đi theo nhân viên cấp cứu chạy ra ngoài, nghe được câu ấy, đứng trong bóng đêm, nước mắt lại túa ra: “Cảm ơn cậu...”

Trong bệnh viện thành phố C

Ngô Du Du vác đôi mắt đỏ hồng tất tả chạy đi nộp viện phí.

Đây là lần đầu tiên Ngô Du Du đi một mình đến bệnh viện nên có nhiều điều không rõ đâm sọt ruột thêm.

Sau khi làm xong toàn bộ thủ tục, Ngô Du Du ngồi xuống cạnh cửa phòng mổ, hai chân như nhũn ra.

Hành lang yên tĩnh, ánh đèn khiến Ngô Du Du cảm thấy chóng mặt, gờ tay che trước trán, ngồi bất động trên băng ghế.

Bỗng nhiên, rất muốn có người ở bên cạnh.

Ý nghĩ này dâng lên nhanh như thủy triều.

Ngô Du Du gọi cho Dương Ngọc nhưng không có ai nghe máy.

Lướt trên danh bạ, ngón tay dừng lại trên một dãy số.

Thẩm Đàm.

Ngô Du Du bấm môi, đáy mắt có một chút bối rối. Bốn bề yên tĩnh, quá trình chờ đợi này khiến Ngô Du Du cảm thấy suy sụp.

Ngô Du Du rất muốn trò chuyện với cậu ấy...

Ấn gọi đi, Ngô Du Du từ từ áp điện thoại bên tai.

“The number you are calling doesn’t exist, please check...”

Đầu kia là giọng nữ của hệ thống, Ngô Du Du không thể chịu thêm nữa.

Bàn tay nắm điện thoại dần dần thõng xuống hai bên.

Ngô Du Du khom lưng, úp mặt vào trong cánh tay, hai tay tự ôm lấy bả vai.

Nước mắt lặng lẽ chảy dài.

Bạn đang đọc truyện *Giới Hạn Của Tuổi Trẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Chỗ dựa

Lúc bác sĩ từ phòng cấp cứu ra đã 2 giờ sáng.

Ngô Du Du chạy vội lại hỏi thăm, ca phẫu thuật hết sức thuận lợi. Có điều cụ Ngô Quốc Xương bị nhồi máu cơ tim, trong 24 tiếng đồng hồ tiếp theo vẫn còn trong thời kỳ nguy kịch, cần phải nằm viện để quan sát.

Ngô Du Du khom lưng cảm ơn các bác sĩ cấp cứu. Tuy đây là chức trách của họ nhưng việc họ không quản khó nhọc thâu đêm đến tận rạng sáng để cứu tính mạng người bệnh khiến Ngô Du Du vô cùng cảm kích.

Ngô Du Du đi theo xe đẩy được y tá đẩy về phòng bệnh.

Mắt Ngô Du Du vẫn còn sưng đỏ. Y tá trực ban thương tình, giúp lau người và thay đồ bệnh nhân cho ông cụ.

“Cảm ơn cô ạ.” Sau hơn nửa tiếng đồng hồ thì xong việc, Ngô Du Du đứng thẳng người lên cảm ơn cô y tá.

“Không có gì.” Nữ y tá thấy chỉ có một mình đưa cháu gái còn nhỏ tuổi ở đây thì tội nghiệp, suốt từ nãy đến giờ chẳng thấy ai khác đến làm đỡ cho, quan tâm hỏi, “Cha mẹ đâu rồi?”

“Cha mẹ đang không ở trong nước ạ.” Ngô Du Du dè dặt cẩn thận cho ông, cúi đầu trả lời lí nhí.

“Ông cụ xảy ra chuyện, sao còn chưa về chứ! Cháu là con gái, tuổi vẫn còn nhỏ làm sao chăm được.” Cô y tá nhú mày, “Thế này nhé, lát nữa ông cụ tỉnh thì sẽ bận đấy, giờ cháu đi làm thủ tục nhập viện cho ông trước đi, rồi cũng tranh thủ nghỉ ngơi một lát. Cô để mắt giúp cho.”

Ngô Du Du cảm kích gật đầu: “Cảm ơn cô ạ.”

“Không có gì, mau đi đi.” Cô y tá đi cùng Ngô Du Du ra khỏi phòng bệnh, chỉ chỗ cho làm thủ tục rồi quay ngược về phòng.

Ngô Du Du một mình lượn qua lượn lại trong đại sảnh của bệnh viện lúc sáng sớm. Nhân viên trực ban thấy Ngô Du Du còn ít tuổi nên tận tâm dẫn đi làm thủ tục.

Làm xong tất cả, Ngô Du Du kiểm tra túi. Đi vội vàng nên không chuẩn bị quần áo để nằm viện, thậm chí lúc nãy đã khóa cửa nhà chưa cũng không nhớ.

Ngô Du Du nhìn ra ngoài trời. Mới hơn bốn giờ sáng, trời vẫn còn tối mờ mờ nhưng vẫn phải đi thôi. Ngô Du Du đứng trước cổng bệnh viện vẫy một chiếc taxi, chụp lại biển số xe và hăng xe xong mới lên xe đi về nhà.

Ngô Du Du mở di động lên, có vài tin nhắn mới.

Lục Hạo Thiên nhắn một tin dài rất dài viết những việc cần lưu ý và thông tin vài trường hợp bệnh nhân cao tuổi tương tự, cuối cùng bồi thêm một câu: “Phẫu thuật xong, nhớ báo kết quả cho tôi biết.”

Ngô Du Du cảm thấy ấm lòng, ngắm nghĩ rồi nhắn lại: “Bác sĩ nói là nhồi máu cơ tim nhưng người không sao, hiện vẫn đang còn trong thời kỳ nguy hiểm, cảm ơn cậu!”

Vừa gửi xong, Ngô Du Du lại thấy hơi hối hận, nhìn trời bên ngoài vẫn còn tối, hy vọng không làm phiền giấc ngủ của cậu ta.

Không ngờ tin nhắn vừa gửi đi đã nhận ngay được trả lời.

“Bệnh viện thành phố C hả? Tôi và Mai Hâm tí nữa qua.”

Tay cầm điện thoại của Ngô Du Du cứng đờ, hốc mắt lại đỏ hoe một lần nữa. Thật không ngờ họ đã đi suốt đêm tới đây rồi.

“Không cần...” Tin nhắn đang soạn dở rồi lại do dự, cuối cùng xóa đi.

“Cảm ơn các cậu!” Ngô Du Du biết các bạn sẽ không thay đổi dù Ngô Du Du có từ chối đi chẳng nữa. Cho dù cảm thấy rất áy náy trong lòng nhưng Ngô Du Du vẫn chọn nhận ý tốt của mọi người.

Về đến nhà, Ngô Du Du nhanh chóng gói ghém quần áo, chuẩn bị những đồ cần dùng. Ngô Du Du cũng không quên mang đồ cá nhân cho ông.

Xong xuôi, Ngô Du Du khóa cửa nhà, vội vàng chạy ra cổng. Xe taxi vẫn còn đang đỗ lại chờ.

Đến cổng bệnh viện, Ngô Du Du trả tiền xe, cảm ơn bác tài xế rồi đeo ba lô chạy băng băng về phía cổng, không cẩn thận bị vấp ngã xuống nền đá.

Lòng bàn tay cọ xuống nền sân chảy máu.

Đã nhiều ngày thiếu ngủ, hôm nay lại vất vả cả ngày nên Ngô Du Du hơi chóng mặt.

Đêm đen đặc quánh trước bình minh, gió mùa đông lạnh buốt thổi vù vù lượn qua chiếc cổ áo quên chưa quàng khăn. Đau và lạnh như đông đá.

Trong màn đêm yên tĩnh, ngọn đèn đường tù mù soi sáng khuôn mặt Ngô Du Du, một khuôn mặt trắng bệch.

Hơi thở phả ra sương vì chạy nhanh giữa trời lạnh dần tan đi dưới ánh đèn đường. Ngô Du Du cảm thấy thở thoi cũng lạnh buốt người.

“Khụ khụ... khụ...” Vì vừa rồi chạy quá nhanh nên bị đau xóc ruột, Ngô Du Du vừa ho khù khụ vừa bặm môi chống người, cố đứng dậy.

Bỗng nhiên chân trái bất ngờ bị chuột rút, Ngô Du Du lại ngã sõng soài trên nền sân thêm lần nữa.

Nước mắt không kiềm nổi bèn rơi xuống.

Vừa là do mất kiểm soát nhưng phần nhiều là bởi sự yếu đuối trong mỗi con người.

Lúc này, một đôi tay từ đằng sau đỡ Ngô Du Du dậy.

Ngô Du Du quay đầu nhìn, khuôn mặt trắng bệch, đôi mắt cười ngày nào đỏ bừng, vẫn còn đầm lệ.

“Du Du?”

Thẩm Đàm thờ hốt hốt, đỡ Ngô Du Du dậy, trước đáng vẻ hiện tại của đối phương, một chút thương xót thoáng qua đôi mắt.

Cậu ta tháo khăn quàng của mình ra, nhẹ nhàng quấn quanh cổ bạn gái.

Khom lưng nhặt túi đồ dưới đất lên.

Ngô Du Du vẫn chưa thể tin nổi sự xuất hiện của người đang ở ngay trước mắt.

Nửa năm không gặp, cậu thiếu niên dần trông đã cứng cáp, sáng sủa hơn, áo bành tô màu xám, quần áo tối màu, trông dường như lại cao thêm một chút.

“Thẩm Đàm...?” Ngô Du Du thì thào.

Thẩm Đàm nhìn Ngô Du Du, hai bàn tay giữ nhẹ đôi bờ vai người trước mặt, trong mắt như có gì đó đang cuộn cuộn dâng trào.

“Du Du, bốn năm học 144 tín chỉ, tôi đã học được 32 tín chỉ rồi, em có đồng ý chờ tôi hai năm không?”

Ngô Du Du bình tĩnh nhìn người đối diện, cái nhìn xen lẫn thêm vài phần bối rối, mãi sau, cúi đầu xuống.

“Sao nửa năm trước cậu không nói chứ.” Ngô Du Du cúi đầu, Thẩm Đàm không quan sát rõ được vẻ mặt.

Nhưng đôi bờ vai run run kia đã tiết lộ nỗi lòng của chủ nhân.

“Xin lỗi, bởi vì, tôi sợ sự ích kỷ của mình sẽ làm lỡ cậu.” Thẩm Đàm nhẹ nhàng mở miệng,

Cậu ta không biết người ấy có đồng ý chờ hay không nên chỉ đành lặng lẽ không ngừng cố gắng làm sao cho mình có thể tốt nghiệp sớm hơn. Xin học những môn có thể học sớm, tự ép mình học mất ăn mất ngủ, chỉ vì muốn tranh thủ học nhanh xong chương trình một chút.

Ngô Du Du chậm rãi ngẩng đầu, trên khuôn mặt thanh tú có vết nước mắt chảy dài.

“Chuyện hai người tại sao cậu lại tự quyết một mình? Cậu không biết vậy cũng rất ích kỷ à? Tại sao cậu lại cảm thấy tớ không đồng ý chờ?”

Nghe đến đó, bàn tay nắm đôi vai Ngô Du Du của Thẩm Đàm cứng đờ lại, trong đôi con ngươi đen nhanh dường như có cả một đại dương mênh mông bát ngát dần bùng lên những tia sáng chói lọi của bình minh.

Cuối cùng rồi sẽ có một người, có thể lập tức khiến bạn rung động, khiến bạn cảm thấy mình sống không uổng cuộc đời này.

Thẩm Đàm nhẹ nhàng vòng tay ôm Ngô Du Du vào lòng, nâng niu như giữ báu vật trong tay.

Chiếc áo bành tô mềm mại còn ám mùi gió bụi đường xa. Ngô Du Du vùi người vào trong vòng tay ấm áp của đối phương, vươn tay nhẹ nhàng ôm ngược lại.

Dựa vào bờ vai đầy rộng chắc khỏe, những nỗi bất an trong lòng suốt một ngày qua cuối cùng dần dần lắng dịu lại.

Xa xa, phía chân mây, chẳng biết từ khi nào trời đã sáng hơn. Trong sáng sớm mùa đông, đến không khí dường như cũng trở nên trong lành, êm dịu.

Thì ra, có người để làm chỗ dựa, lại thỏa lòng đẹp ý đến thế.

Bạn đang đọc truyện *Giới Hạn Của Tuổi Trẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Chuyện chưa kể

Ngày 22 tháng Một

Mai Hâm chụp ảnh xong lập tức gửi qua QQ cho Thẩm Đàm còn đang ở nước M.

Thẩm Đàm ngẫm nghĩ một hồi rồi lập tức quyết định lên chuyến bay sớm nhất trở về. Đây là lần đầu tiên trong đời cậu ta quyết định hành động mà không có kế hoạch gì trước.

Thẩm Đàm thậm chí không hiểu tại sao bỗng nhiên mình lại muốn trở về ở bên người ấy như vậy.

Thu dọn hành lý xong ra khỏi phòng.

Tường Sinh đang ngồi trong phòng khách xem tivi, nghe tiếng cửa mở quay lại thấy Thẩm Đàm định ra ngoài, xem lại đồng hồ, gần 10 giờ đêm, thế là Tường Sinh nở nụ cười gian: “Nhà sư khổ hạnh cuối cùng...”

Nhưng còn chưa nói xong đã bị Thẩm Đàm ngắt lời: “Hôm sau tôi về, buổi học ngày mai ông xin phép thầy giáo giúp tôi nhé.”

“Ồ đệt! Ăn chơi ra trò đấy, đi qua đêm cơ à?” Tường Sinh nhảy dựng lên từ sofa, hăng hái đi về phía Thẩm Đàm.

Thẩm Đàm đang đi giày ở cửa, nhìn cậu ta một cái bảo: “Tôi về nước một chuyến.”

Nói xong mở cửa nhà rồi nhanh chóng biến mất trong màn đêm.

Tường Sinh ngờ ngác đứng ở cửa: “Trời đất! Thế này là ăn chơi quá mức rồi! Về nước mà đến vali cũng không thêm đem hả? Chỉ một cái túi thôi à?”

Nghĩ rồi cậu ta quay vào trong phòng, lấy điện thoại, mở QQ nhắn tin cho một đồng chí nhỏ mới quen.

Có thể khiến Thẩm Đàm vội vã về nước thế này, không phải trong nhà có chuyện thì là vì em gái trong ví da thôi.

Ở sân bay, sau khi Thẩm Đàm qua cửa kiểm tra an ninh, lên được máy bay rồi, cậu ta lấy chiếc ví da trong túi ra xem.

Người con gái trong ảnh đang nâng cốc, mặt cười đầy ngượng ngùng.

Đây là tấm ảnh chung duy nhất của hai người. Thẩm Đàm cất ví đi, tắt nguồn điện thoại.

Sáng sớm, cậu ta đã trên taxi. Cậu ta rời nước M lúc nửa đêm, sau mười mấy giờ bay, trở về nước cũng vẫn là cảnh đêm đen đặc.

Nó khiến Thẩm Đàm có cảm giác dường như khoảng cách giữa hai người vẫn gần như vậy.

Sau khi bật điện thoại lên, âm báo tin nhắn đến kêu liên tục.

Vào QQ tin nhắn Mai Hâm gửi đến lập tức oanh tạc.

Mai Bảo Bảo rất vui vẻ: Đại thần, cậu định về à?!

Mai Bảo Bảo rất vui vẻ: Đại thần!! Chờ cậu về đấy!

Toàn bộ đều chỉ có nội dung tương tự vậy. Thẩm Đàm bỏ qua, đọc tin nhắn của Tường Sinh.

Mỹ nam tử: Ở nhà cậu không có việc gì chứ? Xuống máy bay chưa?

Thẩm Đàm đọc xong, đáp lại: Ở nhà không có việc gì, đã xuống máy bay rồi

Một lát sau, có tin nhắn trả lời.

Mỹ nam tử:Chà, hiểu rồi! Nhớ sử dụng biện pháp an toàn

Thẩm Đàm mặt lạnh tanh kéo tên cậu ta vào danh sách đen, cắt điện thoại đi, ngã lưng vào ghế ngồi, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Bỗng nhiên di động lại rung lên, Thẩm Đàm cúi đầu nhìn lướt một cái.

Mai Bảo Bảo rất vui vẻ: Đại thần! Vừa rồi ông của Du Du đột nhiên bị ngất, đã đưa đến bệnh viện rồi

Ngón tay trượt trên màn hình vào đọc rồi thoát ra, tìm số điện thoại của Mai Hâm, ấn gọi.

“Ôi vãi! Đại thần, cậu xuống máy bay rồi á!” Giọng Mai Hâm nghe có phần phấn khích.

“Ừ.” Thẩm Đàm cau mày nhìn ra ngoài cửa sổ, những ngọn đèn đường lao vùn vụt về phía sau, trời đêm đen đặc, “Cậu biết Du Du giờ ở đâu không?”

Bỗng nhiên Thẩm Đàm thấy thật may mắn vì quyết định hôm nay của mình.

Cúp điện thoại, Mai Hâm vui vẻ đứng trong tiểu khu bật nhảy tại chỗ cho ầm. Lúc này, một chiếc xe hơi màu đen đỗ lại ngay bên cạnh, cửa sổ xe hạ xuống, Lục Hạo Thiên lộ cái mặt lạnh tanh ra.

“Lên xe “

“Ok!” Mai Hâm nhanh nhẹn vòng sang phía bên kia, mở cửa chui vào xe.

Vừa thắt dây an toàn xong, Lục Hạo Thiên liền đạp chân ga phóng đi.

“Ồ đệt! Bà đây còn chưa ngồi vững mà!” Mai Hâm bị quán tính tác động, giật mình tim đập thành thịch.

Mai Hâm vỗ vỗ ngực cho đỡ sợ, quay đầu thấy một bên bàn mặt của Lục Hạo Thiên ngay lúc đó, cánh môi mỏng nhếch mép, đôi mày đẹp cau lại.

Đoán chừng cậu ta đang lo lắng cho chuyện của Ngô Du Du, Mai Hâm tốt bụng vỗ vai cậu ta bảo: “Không sao đâu, yên tâm đi, đi chậm thôi, chớ có vội!”

Nghĩ rồi lại bổ sung thêm một câu: “Càng chậm càng tốt!”

Nhưng Lục Hạo Thiên không thèm để tâm, dừng dừng bảo một câu:

“Lúc tôi đang lái xe thì đừng có đụng vào người tôi, nói ít thôi.”

Mai Hâm câm nín, cất tay về, mẹ kiếp, thật muốn đánh thẳng cha này cực kỳ luôn! Có điều không đánh lại được! Khi gió!

Lúc họ đến được bệnh viện, trời đã tang tảng sáng.

Trên bậc thềm đá của bệnh viện, Thẩm Đàm đang đỡ Ngô Du Du bước chầm chậm lên từng bậc thang.

Mai Hâm thấy thế liền cười toe toét, mặt tươi như hoa.

Cô nàng thò tay nín Lục Hạo Thiên đang định đi lên trước lại.

“Ôi! Đồ ngốc! Không thấy Thẩm Đàm ở đó à, chúng ta đi mua điểm tâm đã, lát cả vào.”

Nói xong, Mai Hâm vui vẻ xoay người chạy đi. Cảm giác mình cứu vớt thành công một đôi yêu nhau thật quá đã!

Có điều Mai Hâm không để ý đến cậu bạn phía sau không đi theo mình.

Lục Hạo Thiên đứng tại chỗ, lẳng lặng nhìn cảnh tượng trước mắt, thân người cao ráo, trong cái lạnh buổi sớm mai, lộ ra một chút cô đơn.

Bạn đang đọc truyện *Giới Hạn Của Tuổi Trẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Thanh xuân

Khi trở lại bệnh viện, cô y tá báo cho Ngô Du Du biết có một phòng bệnh đơn đang trống.

Lúc trước, Ngô Du Du có nhờ cô đề ý giúp, không ngờ mới vậy đã có.

Khi chuyển phòng bệnh, Thẩm Đàm đưa túi cho Ngô Du Du cầm tạm, cởi áo khoác, hai tây nâng ông cụ chuyển sang xe đẩy.

Đến phòng bệnh mới, lại nâng ông cụ lên giường.

Ngô Du Du nhớ lúc nãy mình và hai y tá cùng nhau chuyển mướt mồ hôi, còn suýt làm rơi kim truyền dịch trên tay ông.

Thu xếp xong cho ông, Thẩm Đàm lại đi hỏi mượn các y tá một chiếc giường xếp, mở ra, đặt bên cạnh giường của ông, bên trên xếp chăn gối đầy đủ.

Vì chân của Ngô Du Du không khỏe nên bị yêu cầu ngồi yên tại chỗ trên sô pha, không được nhúc nhích.

Thế là Ngô Du Du ôm áo khoác của Thẩm Đàm, lẳng lặng ngồi quan sát cậu ấy đi tới đi lui sửa soạn. Tay áo được xắn cao lên, đôi tay đã không còn trắng trẻo thư sinh như hồi vượt bức tường tốt nghiệp nữa. Lúc khom người nâng đồ, có thể thấy cơ bắp nổi lên.

“Thẩm Đàm à.” Ngô Du Du gọi.

“Ồi?” Thẩm Đàm đang trải chiếc giường xếp, cầm cái gối, ngẩng đầu lên nhìn, “Sao thế?”

“Cậu nghỉ một lát đi, đã ngồi máy bay mười mấy tiếng rồi.” Ngô Du Du thấy mệt mỏi hiện rõ trong đôi mắt cậu ấy, cảm thấy xót.

Thẩm Đàm không đáp lại, cúi người xếp xong cái giường, đứng lên đi đến trước mặt Ngô Du Du, cúi đầu nhìn. Hai tay Ngô Du Du đã được sơ cứu, băng gạc. Đôi mắt đen trong veo vẫn còn sưng đỏ.

“Cậu ngủ đi một lát, tôi trông cho.” Thẩm Đàm dịu dàng bảo.

“Không cần, tớ...” Ngô Du Du xua tay từ chối nhưng chưa kịp nói xong đã ớn lên một tiếng.

Thẩm Đàm ôm ngang người Ngô Du Du lên khiến cô nàng sợ ôm cứng lấy cổ đối phương.

“Ngủ đi.” Thẩm Đàm nói ôn tồn mà cương quyết. Cậu ta xoay người, nhẹ nhàng đặt Ngô Du Du xuống cái giường xếp mới kê vừa nãy, kéo chăn lên đắp ngang người.

“Nhưng mà lát nữa ông nội tỉnh...”

Ngô Du Du nhóm dậy còn định nói nữa nhưng Thẩm Đàm đưa tay xoa nhẹ đỉnh đầu Ngô Du Du:

“Ngủ đi, tôi ở đây rồi.”

Ngô Du Du cảm nhận rõ lòng bàn tay mạnh mẽ và ấm áp của Thẩm Đàm qua từng sợi tóc. Cảm giác này đã lâu rồi mới thấy lại.

Ngô Du Du nhìn người trước mặt, cúi đầu cười: “Ừ.”

Thẩm Đàm đỡ cho Ngô Du Du từ từ nằm xuống, dèm chăn gọn gàng rồi qua bên sô pha ngồi nhìn sang.

Ngô Du Du cảm nhận được cái nhìn của Thẩm Đàm, ngượng ngừng rúc vào trong chăn, quay lưng về phía cậu ta, có điều nụ cười trên khuôn mặt thực sự rất ngọt ngào.

Con buồn ngủ dần dần kéo đến, đưa Ngô Du Du chìm vào mộng đẹp.

Vừa ngủ dậy, Ngô Du Du dụi mắt ngồi lên, phát hiện trong phòng không thấy Thẩm Đàm và ông nội đâu.

Ngô Du Du vội vàng xuống giường, nghe thấy một giọng nói vui vẻ: “Cậu tỉnh rồi à!”

Mai Hâm bê bình hoa vào phòng, trong bình cắm đầy hoa ly và cẩm chướng.

“Mai Hâm hả?” Ngô Du Du ngạc nhiên xen lẫn vui mừng, giờ mới nhớ ra Lục Hạo Thiên từng bảo họ sẽ đến, “Ông đâu rồi?”

“Bác sĩ đưa ông cậu đi làm kiểm tra, ông cậu tỉnh rồi.” Có thêm vài người nữa vào phòng.

Tần Phương và Dương Khiết bê một chậu nước và khăn lau.

Văn Thù xách một phích nước nóng.

Quan Doanh đi đằng sau bảo: “Lục Hạo Thiên và Thẩm Đàm đi theo bác sĩ rồi, Lương Tề Sơn và Tào Chính Vũ thì đi mua đồ ăn cho mọi người.”

“Sao mà các cậu... đến đây cả thế...?” Ngô Du Du ngạc nhiên đến nỗi nói ngắc ngứ, có điều khóe môi rất tươi.

Bỗng nhiên có người gõ cửa. Đám con gái quay đầu ra nhìn. Lương Tề Sơn và Tào Chính Vũ xách hai cái túi to đứng cười tủm tỉm ở cửa.

“Ồ! Chào các người đẹp, chúc buổi sáng tốt lành nhé!” Tào Chính Vũ cọt nhả. Nửa năm không gặp, hai chàng trai đều ít nhiều thay đổi, trở nên trưởng thành hơn đôi chút.

Lương Tề Sơn đi vào, đưa cái túi to trong tay cho Tần Phương rồi cười bảo: “Dù sao bọn mình cũng đều đang được nghỉ đông, thế là liền đến đây giúp một tay! Già Thiên Lâm được nhà trường gửi ra nước ngoài thi đấu rồi, cậu ta nhờ bọn mình thay cậu ta chuyển lời hỏi thăm đấy.”

Ngô Du Du đứng giữa phòng bệnh, nhìn các bạn học cấp ba, chỉ cảm thấy một dòng chảy âm áp đang trào dâng trong lòng, chớp mũi hơi ngửa ngửa.

“Cám ơn các cậu!”

“Cám ơn gì chứ! Khách sáo quá đấy!” Mai Hâm ôm một tay Ngô Du Du, cười tủm tỉm kéo người ra chỗ cái bàn kê sát cạnh cửa sổ, “Mau tới giúp bọn mình, lát nữa ông về là có cơm để ăn rồi!”

Nắng mùa đông xuyên qua cửa sổ chiếu vào phòng bệnh sáng sủa, sạch sẽ. Mọi người đều đang nói nói cười cười mỗi người mỗi việc. Dường như trong dòng chảy của thời gian, có điều gì đó vẫn như trước, không những không thay đổi mà càng trở nên sáng lấp lánh, chói lọi hơn.

Chẳng bao lâu sau, ông cụ được đẩy trở về phòng bệnh. Thảm Đàm và Lục Hạo Thiên cũng đi theo về.

Lục Hạo Thiên nhìn đồ ăn bày gần cửa sổ, cau mày bảo: “Thịt đỏ, món có nhiều gia vị, bột mì, khoai tây, có nhiều vitamin D hết sức tránh ăn. Vừa phẫu thuật xong, khát chỉ nên uống nước trắng...”

Cậu ta nói đến đâu, những đứa đứng gần cửa sổ liền dọn sạch những món không nên ăn đến đó.

“Khi thật! Chờ chút! Thế cà ri có được tính là khoai tây không?” Tào Chính Vũ ôm hộp cà ri ngáo ngơ hỏi.

“Hỏi thừa! Nó không phải cũng từ khoai tây mà ra à!” Mai Hâm đập cậu ta một cái, nhanh tay cướp hộp cà ri cất lại vào trong túi.

“Gia vị là cái quỷ gì thế!” Lương Tề Sơn lăm bằm, cặp mắt đảo trên bàn đồ ăn, hai tay không ngừng xếp lại bàn, “Tiểu Pháo nói chậm thôi, bọn tôi không theo kịp!”

“Vitamin D là cái gì? Hoa quả à?” Văn Thù gãi cằm, ngửa đầu nhìn trời suy tư.

“Mẹ kiếp! Thế không phải là cái gì bọn mình mua ông cũng không thể ăn à?!” Mai Hâm hét lên tổng kết một câu.

Lục Hạo Thiên đứng ngay sau, nghiêm khắc bảo: “Yên lặng chút đi, bệnh nhân cần được tĩnh dưỡng, bệnh viện có thức ăn riêng, nấu theo chế độ cho bệnh nhân, tôi đi mua một suất.” Nói xong cậu ta xoay người đi ra ngoài.

Mấy đứa còn ở lại trong phòng ôm hộp đồ ăn, bốn mắt nhìn nhau.

“Ồ đệt, ăn phải thuốc nổ à, hung thế.” Văn Thù lè lưỡi.

“Không phải cậu ta vẫn luôn vậy sao, chứ không sao gọi là Tiểu Pháo, không chỉ ăn thuốc nổ mà còn ăn khoai lang nữa! Thôi nhanh nào, bọn mình thu dọn các thứ rồi ra ngoài đã, coi đó, ông bị bọn mình làm phiền cũng không muốn nhìn chúng ta nữa rồi.” Lương Tề Sơn xách túi đồ, nắm tay Tần Phương ra ngoài trước.

Mấy đứa còn lại cũng ra theo. Tào Chính Vũ ra đến cửa còn nhìn lại về phía phòng của ông, nói thì thà thì thụt trên: “Chắc là ông đang ngủ chứ lại...”

Thảm Đàm gặp lại các bạn sau nửa năm, đôi mắt cũng tỏ rõ ý cười.

Cậu ta đi đến cạnh chỗ Ngô Du Du, cầm áo khoác trên sô pha vắt lên cánh tay, cúi đầu nói chuyện với Ngô Du Du: “Tôi xuống dưới mua thuốc cho ông, báo cáo kiểm tra sáng nay lát nữa sẽ có. Có điều bác sĩ bảo trước mắt không có gì đáng ngại.”

Bất kể là lúc nào thì Thảm Đàm làm việc luôn khiến người khác thấy yên tâm.

Ngô Du Du cười, gật đầu.

Thảm Đàm thấy thế liền cầm luôn tay Ngô Du Du kéo ra khỏi phòng bệnh. Lòng bàn tay Ngô Du Du vì công tác huấn luyện mà trở nên rám rập. Ngô Du Du cảm thấy hơi ngượng ngùng, muốn rút tay về nhưng Thảm Đàm nắm quá chắc. Lòng bàn tay to ấm áp đầy rỗng bao chặt lấy tay Ngô Du Du, kiên định mà dịu dàng.

Mọi người đã được Mai Hâm khai hóa văn minh cho từ trước về sự ra đời của một cặp đôi mới nên khi nhìn thấy họ nắm tay đều cười rất mờ ám, lại còn rì rầm bàn tán.

“Ái chà! Thảm tiên sinh và Thảm phu nhân! Đây là vận dạm tìm vợ rồi!” Tào Chính Vũ cười tủm tỉm trên, còn không quên dùng khuỷu tay huyích người

Lương Tề Sơn, “Ông nói có phải không, lớp trưởng đại nhân!”

“Ha ha ha, đúng thế...” Lương Tề Sơn đang muốn mở miệng trêu chọc liền thấy Thẩm Đàm liếc mắt, nhẹ nhàng băng quơ bảo: “Không biết ai là người hồi cấp ba ngủ trong ký túc xá toàn nói mở gọi...”

Lương Tề Sơn vội vàng xông lên bịt miệng cậu ta lại, mặt mày vô cùng nghiêm túc và thành khẩn: “Đại nhân, ta sai rồi, ta không nói nữa. Chúng ta hãy cùng giữ im lặng đi.”

Có điều mọi người đều biết thừa là cậu ta gọi ai rồi, ai nấy đều mặt mày bồn chồn. Tần Phuong không nói gì, mặt đỏ bừng, cúi đầu xuống, thế nào mà mọi người tán phét một hồi lại nói sang mình chứ!

Sau khi Lục Hạo Thiên quay về, mọi người liền chăm cho ông ăn. Xong xuôi, một loạt mười con người ngồi trên băng ghế dài hai bên cửa phòng bệnh bụng hộp đựng đồ ăn khiến các nhân viên cấp cứu đi qua đều đưa mắt nhìn.

“Đờ mờ, thấy xấu hổ quá.” Sau khi bị người y tá thứ mười ba đi ngang qua nhìn, Tào Chính Vũ ngửa mặt rên một câu.

“Chắc, thế này có là gì!” Lương Tề Sơn cầm đũa gõ cậu ta, làm vè mặt thâm trầm mà rằng, “Chuyện thế này, một người làm là ngu si, rất nhiều người cùng làm thì gọi là thanh xuân, biết chưa?!”

Tất cả mọi người đều bật cười. Mai Hâm còn bị sặc cơm, ho chảy cả nước mắt.

“Ôi! Ôi! Kiểm chế đi! Ha ha nhỏ tiếng thôi, muốn bị mắng đấy à!” Văn Thủ vừa cười vừa nhắc nhở mọi người. Có điều mọi người vẫn nhin cười đến là khổ sở.

Cứ thế, mười con người ngồi trên hành lang dài của bệnh viện vừa ăn vừa nghịch, thỉnh thoảng bị y tá trưởng đe vài câu, mặt ai nấy đều tươi tỉnh.

Ăn cơm trưa xong, Ngô Du Du tiễn Thẩm Đàm xuống dưới cổng.

Cậu ta còn phải lên máy bay về đi học.

Thẩm Đàm cúi người giữ vai Ngô Du Du, hai mắt nhìn thẳng vào mắt đối phương: “Có việc thì đừng chịu đựng một mình, nhất định phải nhớ nói với tôi.”

“Được.” Ngô Du Du gật đầu đồng ý.

Thẩm Đàm kiểm tra đồng hồ: “Tôi phải đi đây, mẹ cậu mai về tới phải không?”

“Không, tối nay về rồi.” Sáng nay, Ngô Du Du đã gọi được cho Dương Ngọc, mẹ nghe tin xong lập tức bỏ mọi việc lại, vội vàng về gấp.”

Thẩm Đàm gật đầu yên tâm, bốn ba đường dài khiến về ngoài tuần tú của cậu ta có hơi tiêu tụy đôi chút, có điều lại khiến cậu ta trông cũng trưởng thành, hấp dẫn hơn.

Thẩm Đàm một tay xách túi, tay kia xoa đầu Ngô Du Du, khuôn mặt điềm tĩnh mang theo một chút dịu dàng.

“Du Du, chờ tôi trở lại.”

Giọng nói du dương như tiếng đàn vĩ cầm vang lên, lấp đầy trái tim Ngô Du Du.

“Được, tớ chờ cậu trở về.” Ngô Du Du nghe thấy mình đang vô thức trả lời.

Nhìn theo bóng lưng người ấy đi mỗi lúc một xa, Chuyến này ly biệt, Ngô Du Du không còn thấy buồn bã nữa mà còn đong đầy chờ mong.

Chờ mong tương lai, lần gặp kế tiếp, mình nhất định sẽ càng ưu tú, càng xuất sắc hơn.

Tác giả có chuyện muốn nói:

Nghe nói các nàng thích Lục Hạo Thiên

Chân gà bự ta ngồi trên đùi Mai Hiêm Phong, tay trái ôm Lục Hạo Thiên, tay phải vuốt khuôn mặt nho nhỏ của Thẩm Đàm, Giả Thiên Lâm đút nho cho ta, ta để mắt nhìn lên trời, biểu cảm cực kỳ kiêu.

“Ôi! Bạch tinh tinh đâu! Đừng nhìn Lương Tề Sơn, gọi người đó! Hát ta nghe thử dăm câu, hát bài “Tình yêu mua bán” đi!”

“Này, này! Từ Xuyên đâu! Mau coi đồ ra! Đánh một bài quyền cho gia xem! Nhanh nào!”

Bạn đang đọc truyện *Giới Hạn Của Tuổi Trẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Kỷ niệm 100 năm ngày thành lập trường

Ba năm sau

Trường M chào đón lễ kỷ niệm mốc son 100 năm ngày thành lập trường. Ngôi trường danh tiếng với lịch sử lâu đời này, tại đây, hôm nay, ngập tràn sắc trẻ.

Trong trường, khắp nơi giăng đầy bóng bay, băng rôn, biểu ngữ. Trên phòng học và các phòng thực hành của dãy nhà học đều có gắn biển giới thiệu.

Thậm chí có những phòng gắn biển giới thiệu có từ những năm năm mươi, sáu mươi, vài cụ cao niên tóc hoa râm ngồi trong phòng, tuổi đã ngoài sáu mươi nhưng vẫn run run đứng dựa vào con cháu dù đỡ trò chuyện với nhau rôm rả, nắm tay nhau ôn lại những ngày tháng năm xưa.

Trường đại học N Mai Hâm học có rất nhiều giảng viên và sinh viên là cựu học sinh của trường nên nhà trường đặc biệt thuê hẳn hai chiếc xe khách cỡ lớn đến đón mọi người.

Ngô Du Du tuân lời hiệu triệu của Mai Hâm nên đi ké theo xe về.

Sau khi đỡ vị thầy giáo già cuối cùng xuống xe, hai người nói lời cảm ơn với bác lái xe rồi đi về phía cổng trường.

“Oa!!! Đã về rồi!!!” Mai Hâm đang hai tay vui vẻ đứng trước cổng hết to. Cổng trường người người đi qua đi lại đông vui như trẩy hội.

Hai người đăng ký ở cổng vào xong, Mai Hâm lập tức kéo Ngô Du Du đến trước tấm bia đá ngay trước cổng trường chụp chung một tấm ảnh.

Mai Hâm cảm gậy tự sướng, quay lưng về phía cổng trường, bật chế độ chụp 360, giấu mặt phía sau Ngô Du Du: “Tách!”

Ngô Du Du xem ảnh chụp, cái máy này làm mịn da thật...

“Cậu đúng là đồ xảo quyệt, sao lại đứng sau tớ.” Hai người bước qua cổng, Ngô Du Du trêu.

Mai Hâm vô tư nghịch điện thoại, khuôn mặt lúc nào cũng tươi cười rạng rỡ: “Ha ha! Mặt cậu nhỏ mà! Đứng đằng trước là thiên chức của cậu rồi!”

Mai Hâm nghịch điện thoại một hồi rồi gửi tin nhắn thoại: “Đến chưa? Xem này! Tớ với Du Du đã đến rồi!”

Từ hồi weibo trở nên phổ biến, nhóm nhỏ của bọn họ cũng thay đổi cách thức liên lạc từ QQ sang weibo.

Ngô Du Du thấy điện thoại của mình rung liên tục.

Nhóm bạn học (11)

Mai Bảo Bảo: [hình ảnh]

Mai Bảo Bảo: [giọng nói]

Đại Sơn: [hình ảnh]

Đại Sơn: Bọn tôi đến lâu rồi! Đang ở căng tin hồi tưởng thanh xuân đây!

Tấm hình chụp Lương Tề Sơn ôm vai Tần Phương ngồi cười vui vẻ trong căng tin.

Đẹp trai vô địch: A a! Các người đẹp đều đã đến rồi! Mai Hâm xấu quá nên mới phải núp đằng sau người khác phải không

Mai Bảo Bảo: Mặt to tất nhiên phải chụp xa rồi!

Bồ tát đi ngang qua: Khi gió! Bày đặt mặt to! Ai dám nói tớ đánh đũa đó!

Quan Doanh: Ngực không lớn, mặt không nhỏ

Đẹp trai vô địch: Phụt

Đại Sơn: Đệt!

Bạch Thiên Vương: Ha ha ha ha ha ha ha

Mai Bảo Bảo: Lợi hại lắm! Từ hồi chuyển qua học luật, được phát huy đúng sở trường mồm mép rồi! Không tha cả tớ.

Bồ tát đi ngang qua: Bạn học Quan Doanh! Tớ thật sự không muốn đánh cậu!

Quan Doanh: Tớ biết, thấy rồi, cậu đang cười rất vui vẻ.

Bồ tát đi ngang qua: Ô đệt! Cậu đang ở đâu! Sao mà thấy tớ được!

Quan Doanh: Cậu không biết cái màn hình lớn đặt trên sân cỏ của sân thể dục là trực tiếp từ máy quay ở cổng trường à? Cậu đứng dưới cái máy quay đó lâu lắm rồi.

Quan Doanh: Thật sự rất lớn

Bồ tát đi ngang qua: ...!!!!!! A a a a a a a a a a a a

Đại Sơn: Đờ mờ! Không ăn nữa, đi sân thể dục coi thử đi!

Má Dương: Tớ chiếm được mấy chỗ ngồi rồi, Doanh Doanh, cậu đang ở đâu? Lại ngồi cùng đi.

Đẹp trai vô địch: Bọn Lục Tiểu Pháo với Thẩm đại thần đâu rồi?

Đại Sơn: Tiểu Pháo ra sân bay đón Thẩm đại thần và Giả Thiên Lâm rồi

Ngô Du Du đang xem họ tán gẫu thì bỗng bị Mai Hâm kéo tay chạy vội đi: “Khi thật! Nãy tớ nghe nói một tiếng nữa mới bắt đầu biểu diễn văn nghệ, thế mà giờ sân thể dục đã chật kín rồi! Chúng ta phải mau đi giúp má Dương chiếm chỗ thôi!”

Ngô Du Du bị kéo bất ngờ nhưng nhờ thể chất được huấn luyện trong quân đội nên nhanh chóng chiếm lại thể chủ động, cuối cùng, Mai Hâm vừa chạy vừa gào lên: “Đờ mờ!!! Tớ tắc thở mất! Khụ khụ! Chạy đau dần cả bụng! Khụ khụ mẹ kiếp, chân dài thì hay lắm à!”

Trên đường chạy một mạch băng băng qua dãy nhà học, nhà thực hành, con đường dài nối nhà dạy học và ký túc xá, Ngô Du Du nhớ lại rất nhiều chuyện, làn gió nhẹ lướt qua gò má, khoe miệng mỉm cười, cảm giác như kỷ niệm cũng đang bay bay quần lay từng sợi tóc.

Chạy đến sân cỏ trên sân thể dục, Mai Hâm chống đầu gối thở dốc liên tục. Hôm nay Mai Hâm mặc váy và đi hài bệt, lấy đầu ra nhanh kịp bằng giày bộ đội, áo phông, quần bò của Ngô Du Du!

“Du Du ơi!” Tào Chính Vũ cách đó không xa hô to, “Ồ đây này!” Có điều sân thể dục quá đông người nên cậu ta phải chạy tới vỗ vai hai người.

“Mau tới đây!” Tào Chính Vũ dẫn hai người đến chỗ Dương Khiết chiếm được đối diện sân khấu, tuy không bằng những chỗ ngồi được sắp xếp trước nhưng so với những người phải đứng tí đằng xa thì đã tốt lắm rồi.

Mai Hâm vừa thở hổn hển vừa đưa tay chắn nắng cho mắt, nhìn những người ở tí đằng xa: “Ồi trời, chỗ đó phải cách đến 100m ấy, xa quá! Còn xem thấy cái gì nữa.”

“Xem thấy cảnh náo nhiệt đấy.” Lương Tề Sơn cười tủm tỉm

Các bạn nam đều ăn mặc rất giản dị, áo sơ mi hoặc áo phông, quần bò hoặc quần âu, có điều Ngô Du Du cứ có cảm giác, so với dáng vẻ mặc đồ tây trang trong ngày lễ trường thành, hiện tại trông họ đã cứng cáp, chín chắn hơn. Bây giờ không còn cần phải mặc áo độn vai thì tấm lưng trông vẫn rất dày rộng, khỏe khoắn.

Trong đám con gái, chỉ có Quan Doanh là mặc đồ công sở, vì buổi sáng vừa lên tòa án nộp hồ sơ, giờ đứng cùng, mọi người đều không thấy bất ngờ.

Tào Chính Vũ đi nhận một cuộc điện thoại xong quay lại dẫn theo ba anh chàng đẹp trai cao ráo.

“Tén tén ten...! Ba chàng đại lạnh lùng của lớp nhất chúng ta đến rồi!” Tào Chính Vũ nghịch ngợm làm động tác chào sân khấu giới thiệu ba người đi phía sau.

Lục Hạo Thiên mặc kệ cậu ta, gật đầu với mọi người xong rồi ngồi xuống. Học y phải năm năm mới tốt nghiệp, cậu ta là người duy nhất trong lớp học hệ chính quy mà vẫn chưa học xong.

Giả Thiên Lâm trong thời gian du học ở nước M đã quen được vài người bạn mới, cùng mở công ty khởi nghiệp. Hôm nay về trường, cậu ta mặc một chiếc sơ mi màu xám bạc, cả vạt màu xa-phia có vân chéo, áo khoác tây trang màu đen vắt ngang trên khuỷu tay. Trong tất cả, cậu ta là người thay đổi nhiều nhất. Ngoài thâm trầm hơn nhiều, mặt mũi trông cũng sắc xảo hơn.

Thẩm Đàm đi sau cùng, áo sơ mi cộc tay màu trắng, quần âu màu be sáng, vẫn tuấn tú, khôi ngô như xưa.

Ba năm qua, số lần hai người gặp nhau có thể đếm trên đầu ngón tay. Lần này gặp lại, Ngô Du Du chỉ cảm thấy nhớ nhưng cuộn lên như thủy triều, còn mãnh liệt hơn cả khi không thấy nhau.

Thẩm Đàm rất tự nhiên ngồi xuống cạnh Ngô Du Du. Trên bãi cỏ kê ghế băng dài nên hai người có thể ngồi sát gần nhau. Ngô Du Du vẫn nghe thấy cả

tiếng hít thở của đối phương giống như năm xưa hai người giờ cúp cùng đứng chụp ảnh.

“Về rồi à?” Ngô Du Du cười, nhìn Thẩm Đàm.

“Ừ, còn thiếu cái lễ tốt nghiệp nữa thôi.” Ba năm qua, Thẩm Đàm gắng sức học tập, xin học trước đủ các môn. Bình thường học sinh người nước ngoài phần lớn phải xin gia hạn thời gian học thêm hai năm, còn cậu ta thì lại rút ngắn thời gian học từ năm năm xuống còn ba năm.

Ngô Du Du thấy hơi đau lòng, cậu ấy nhất định rất mệt.

Thẩm Đàm quay đầu nhìn Ngô Du Du, dường như hiểu rõ tiếng lòng của bạn gái, mặt mày trở nên dịu dàng, không nói gì, chỉ đưa tay nắm chặt tay Ngô Du Du.

“Cậu thì sao? Bữa trước cậu bảo chuẩn bị thi nghiên cứu sinh à?”

“Ừ! Đậu rồi!” Nói tới chuyện này, nụ cười trên mặt Ngô Du Du không thể nào ngừng được, cả khoa chỉ có 2 người thi đậu, được nhận làm nghiên cứu sinh của thầy Lâm.

Thẩm Đàm quay lên nhìn sân khấu, bàn tay nắm tay Ngô Du Du thật chặt, miệng nhẹ nhàng hỏi: “Quy định lúc học nghiên cứu sinh cũng giống hồi đại học à?”

“Quy định gì?” Ngô Du Du không hiểu cho đến khi nhìn thấy vẻ mặt kỳ lạ của đối phương thì bừng tỉnh. Ngô Du Du cúi đầu cười: “Không đâu, nghiên cứu sinh được phép yêu đương rồi, thời gian cũng tự do hơn hồi học chính quy nhiều.”

Đôi mắt Thẩm Đàm cười rạng rỡ: “Tốt.”

Một lát sau, MC lên sân khấu, buổi văn nghệ chính thức bắt đầu. Nhân viên dưới sân khấu phát bóng bay và gây huỳnh quang cho mọi người.

Khúc nhạc dạo bài “One love” của nhóm Arashi vang lên, giữa sân khấu bất ngờ có một anh chàng đẹp trai mặc đồ tây màu trắng xuất hiện.

Anh có điều muốn nói với em nhưng không thể nào mở lời được

Đôi khi anh không quen phải thành thực thế này

Khoảng thời gian buồn bã đã qua

Từ nay khoảng thời gian của chúng ta sẽ rực sáng

“Trời ạ! Là Bạch Tân!” Một bạn nữ ngồi sau hét lên

“Bạch Tân về thật kìa!!”

“Ồi vãi! Trường mình lắm tiền thật! Mời cả anh ấy về!! Aaaaa thật không ngờ!”

Nghe các em học sinh còn trẻ tuổi rì rầm bàn tán, bọn Ngô Du Du đều cảm thấy ngập tràn tự hào. Bạch Tân nhảy tự nhiên theo nhạc, hâm nóng toàn bầu không khí.

Bữa tiệc văn nghệ trường cũng là một sân khấu biến diễn. Hồi Ngô Du Du còn đi học, nghe nói mới thành lập một câu lạc bộ múa cổ điển, hôm nay vài em gái trẻ trung mặc đồ cổ trang lên biểu diễn bài múa “Khuyết quốc khuyết thành”.

Tiếp đó là các ca khúc cách mạng được các bạn trẻ biến tấu thành một tiểu phẩm thú vị. Các bạn du học sinh về nước biểu diễn hợp tấu vĩ cầm và piano.

Trong lịch sử trăm năm của trường M, lớp lớp người tài sừng sững già măng mọc, thiếu gì thì thiếu chứ không thiếu những người giỏi giang.

Buổi văn nghệ khép lại bằng bài hát “Nhất tiểu khuyết thành” do Bạch Tân thể hiện.

Muốn phiêu lãng khắp nơi nơi để thưởng thức phong cảnh cùng em

Muốn trải giấy cầm bút cùng em viết lên tương lai của chúng mình

Cùng nhau sẽ chia niềm vui nỗi buồn dù cho cuộc sống thăng trầm ra sao

Chúng ta sẽ không cách xa

Câu cuối vừa ngưng, hai bên sân khấu, khói trắng phun ra, những bóng bay đủ màu sắc rực rỡ bay lên rải khắp bầu trời.

Những người đứng xem trên sân cỏ, không hẹn mà đều cùng thả tay để cho bóng bay trong tay mình cũng bay lên theo.

Ngô Du Du và Thẩm Đàm nhìn nhau, không nén nổi nụ cười. Ngô Du Du dựa vào lòng Thẩm Đàm, cảm nhận hơi ấm qua lớp áo sơ mi hun nóng khuôn

mặt mình. Là cảm giác mùi nắng thơm ngát vô cùng quen thuộc. Đôi tay bên eo siết nhẹ, cái ôm của Thẩm Đàm tựa như một cảng tránh bão của Ngô Du Du, dù qua bao nhiêu lâu, vẫn nguyên đáng vẻ trước kia.

Ngô Du Du ngẩng đầu nhìn những quả bóng muôn màu đang từ từ bay lên, cũng giống như giấc mộng tuổi trẻ của họ, đang dần dần bay về phía trời xanh cao vợi vợi.

Sau khi kết thúc tiết mục văn nghệ, mọi người đi tìm gặp thầy cô giáo cũ trong văn phòng.

Nhóm Ngô Du Du tụ hội với các bạn khác cùng lớp nhất, mọi người đến khá đông đủ, gần được 30 người.

Mọi người chiếm lấy mảnh sân trước văn phòng tầng một. Đám con trai vây quanh chụp ảnh cùng thầy cô, mặt cười tươi rói.

Thầy Lâm dạy Lý đến giờ vẫn còn nhớ Ngô Du Du và Thẩm Đàm, giữ họ lại nói chuyện rất lâu. Lúc được nghe về quan hệ của hai đứa, thầy càng vui vẻ hơn nữa.

Thầy cười, bảo: “Khó trách sau này Thẩm Đàm tìm thầy hỏi xin cái ảnh chụp trên tường trạng nguyên, ha ha thì ra là do vậy!”

“Ảnh chụp ạ?” Ngô Du Du không biết có vụ này, quay đầu sang nhìn Thẩm Đàm!

Thẩm Đàm vẫn điềm nhiên đứng đó, cứ như không phải đang nói đến cậu ta, có điều cái tay trong túi đang không ngừng vuốt ve chiếc ví da kia.

Thầy Lâm thấy Ngô Du Du giật mình thì bảo: “Em không biết à? Thế thì không được! Không thể để em chịu thiệt!” Nói xong thầy mở tủ sách cạnh bàn làm việc, lục ra một quyển album dây cộp, bên trong toàn là ảnh của học sinh cũ.

Thầy rút tám hình chụp Thẩm Đàm đứng một mình ra đặt vào tay Ngô Du Du: “Này! Cảm đi!”

Ngô Du Du nhìn quyển album, mỗi tấm ảnh trong đó đều được thầy giữ gìn cẩn thận, có những tấm chụp từ ngày xưa, thầy vẫn bảo quản rất tốt. Đây là niềm kiêu hãnh suốt đời của một người thầy.

Ngô Du Du cầm tám ảnh trong tay, ngẩng đầu cười rạng rỡ: “Cảm ơn thầy Lâm ạ!”

Văn phòng của thầy Mai Hiểm Phong là đông nhất. Nghe nói sau này thầy còn dạy thêm một khóa nữa rồi nghỉ ngơi một thời gian. Lần này thầy đảm nhiệm vai trò tổng phụ trách.

Trước bàn của thầy toàn người là người khiến thầy khá là bức mình.

“Ra ngoài hết cho tao! Rảnh đâu chơi diễn sự đồ tình thâm với chúng mày! Đang vội đây!” Thầy Mai Hiểm Phong đập đập bàn, trên tay thầy còn cầm dăm ba bài làm của học sinh.

Nhưng mọi người chẳng ai thêm đi, tốt nghiệp cả rồi! Sợ quái gì nữa!

“Thầy đi làm một chén với bọn em đi ạ!”

“Đúng đấy! Thầy ơi! Chúng ta làm một bữa! Bọn em mời thầy!”

Có một bạn nam to gan lại sát gần người thầy bảo: “Thầy đi mát xa với bọn em đi ạ!”

“Phụt ha ha ha ha”

Mọi người lập tức cười ầm ầm.

Thầy Mai Hiểm Phong cười nửa miệng với đám con trai cả gan làm loạn: “Mao Trường Toàn phải không? Học người ta đi mát xa rồi hả?”

“Ôi đệt! Idol của em biết nói đùa chuyện 18+!”

“Lão làng dẫn em theo với!”

Đám con trai càng ầm ĩ hơn lúc trước, có cả đứa vác mấy chai bia vào phòng, ép thầy Mai Hiểm Phong phải làm hết hai chai mới tha.

Cả lũ mồm năm miệng mười tán gẫu chuyện ngày xưa, đời ngày nay.

Thầy Mai Hiểm Phong tuy đang vội nhưng vẫn cố gắng ngồi nghe họ nói hết chuyện, vẻ mặt tươi tỉnh.

Cuối cùng, bốn giờ chiều, mọi người kéo nhau tới căng tin mua mấy két bia mở tiệc liên hoan.

Bạch Tân cả buổi chưa được ăn tí đồ tinh bột nào.

Bị mọi người trêu đùa, cậu ta lại đứng dậy hát thêm mấy bài.

“Hay!!!”

“Hay là hay quá!”

“Hay là hay ghê!!!”

“Giọng hát này! Như tơ như lụa! Như khóc như than! Vắn vương không dứt!”

“Cút! Cút! Cút! Ông mới là như khóc như than!”

Cười đùa một hồi, Lương Tề Sơn cầm cốc đứng dậy, giọng cao lên, nói với mấy bàn xung quanh: “Hôm nay là ngày kỷ niệm 100 năm thành lập trường cấp ba M, chúng ta hãy cùng ly vì trường học cũ!”

“2 3 Zô!”

“2 3 Zô!”

Trường cũ là cái nơi mà hồi còn đi học, bạn thấy ghét cay ghét đắng. Cũng vẫn là bạn, nhưng khi rời khỏi đây, trưởng thành rồi, trường cũ lại trở thành niềm vinh nhục, không chịu được người ta làm nhục trường mình, vì niềm vinh dự nào đó thuộc về trường mà thấy tự hào lấy. Đó là những năm tháng thần thánh nhất, kỳ diệu nhất trong lòng bạn.

Buổi tối Thẩm Đàm đưa Ngô Du Du về nhà.

Mấy hôm nay, Ngô Du Du ở lại nhà cũ của Dương Ngọc ở thành phố W.

Hai người sánh vai nhau đi trong cảnh đêm, cái bóng in trên mặt đường lúc dài lúc ngắn.

“Sau khi học xong nghiên cứu sinh, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì tớ sẽ về công tác tại đơn vị công trình quân sự số 37 ở thành phố W.” Ngô Du Du mở lời đánh tan bầu không khí tĩnh lặng.

“Ừ, ngày mai tôi sẽ bắt đầu đi làm.” Thẩm Đàm điềm tĩnh tiếp lời.

Ngô Du Du biết nhà Thẩm Đàm có xí nghiệp riêng, cậu ấy học tài chính cũng bởi nguyên nhân này.

“Mai đi làm luôn à?” Ngô Du Du hơi bất ngờ, hôm nay cậu ấy mới về, thế này thì bốn năm liền hầu như không hề ngơi nghỉ, “Không nghỉ mấy ngày đã sao?”

“Không cần.” Hai người đã đi đến dưới nhà, Thẩm Đàm dừng chân, xoay người lại nhìn Ngô Du Du, “Tôi không sao, chớ lo lắng.”

Ngô Du Du thừa biết cậu ta là người kỷ luật, không sợ cậu ta không biết chừng mực.

“Vậy phải chú ý giữ gìn sức khỏe.”

Nói xong lại cảm thấy sao mà... giống một cặp vợ chồng già vậy nhỉ?

“Ừ.” Đôi mắt Thẩm Đàm vương chút ý cười.

Dưới ánh đèn đường tù mù, Ngô Du Du nhớ lại buổi tối hôm hội ngộ tình cờ ba năm trước ở nước M, bầu trời sao cũng lấp lánh rực rỡ như đêm nay.

“Tớ... vào nhà đây.” Ngô Du Du đứng chấp tay sau lưng, ngẩng đầu lên nói.

Bỗng nhiên có một đôi tay kéo lưng Ngô Du Du ôm vào lòng.

“Chờ một lát,” Thẩm Đàm nói khe khẽ bên tai.

Cậu ta hơi khom lưng, ôm Ngô Du Du vào lồng ngực, áp gò mà người thương lên bờ vai mình. Ngô Du Du nhìn xuyên qua bờ vai dày rộng ngắm nhìn bầu trời sao phía sau.

Gió đêm lạnh lạnh thổi bay mấy sợi tóc áp vào má, mang theo cả sự dịu dàng.

Thẩm Đàm hơi buông Ngô Du Du ra. Ít giây sau, Ngô Du Du liền cảm thấy có chút ấm áp trên mặt. Cậu ấy khẽ chạm môi vào giữa hai hàng mày của Ngô Du Du.

Ngô Du Du nhắm mắt lại, khóe môi cong lên.

“Du Du,” Mãi sau, Ngô Du Du nghe Thẩm Đàm thì thầm, hơi thờ nhè nhẹ phả lên làn tóc.

“Đạ?” Đôi tay rắn chắc bên eo chưa từng nói lỏng ra, Ngô Du Du ngẩng đầu lên nhìn. Khoảnh khắc ấy, ánh sáng trong mắt chàng trai bùng lên, còn lộng lẫy hơn những vì sao đằng sau, làm những tảng băng ưu tư trong lòng cứ thế dần tan chảy hết.

“Tôi có thể hôn em không?” Ngô Du Du nghe cậu ấy khẽ hỏi

“Đạ?” Ngô Du Du ngạc nhiên ngơ ngác, chưa kịp nói gì thì đã cảm thấy đôi tay sau lưng siết chặt thêm, một bóng đen ập xuống đặt thứ gì đó mềm mại lên môi.

Hai đôi môi chạm nhau, đôi bên đều có thể cảm nhận rõ ràng từng hơi thở của đối phương, loại cảm giác này thật kỳ diệu.

Ngô Du Du nhắm mắt lại, để mặc người ấy dẫn dắt.

Trong cảnh đêm, ánh đèn đường kéo bóng của hai người ra dài thật dài.

Xa xa gió nhẹ vi vu, trời sao vạn dặm.

Tác giả có chuyện muốn nói:

Hôm sau sẽ có ngoại truyện, cảm ơn các nàng đã luôn theo dõi nó đến tận bây giờ! Vào lúc ta rơi vào chán nản nhất, chính là các nàng luôn ở bên ta đó!

Cảm ơn các nàng đã cùng ta đi đến cùng giấc mộng tương niệm thanh xuân này.

Xin cảm ơn!!!!

Và cả rất nhiều những bạn đọc thầm lặng nữa! Yêu các bạn!! Cuốn truyện đầu tiên trong đời của Chân gà bụi ta đã kết thúc rồi ha ha ha! Hôm sau sẽ có thêm ngoại truyện, chưa xác định thời gian!!! Moa moa moa!!! Hẹn gặp lại!

Cúi đầu! Chân gà vất vả chạy!!!!

Bạn đang đọc truyện *Giới Hạn Của Tuổi Trẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Ngoại truyện: Hôn lễ

Lại một tháng Ba nữa đến đưa xuân về hoa nở

Ngô Du Du ngồi xe ô tô địa hình của quân đội đi thẳng vào nội thành, xem đồng hồ, quay sang nói với Lâm Quý Phóng đang lái xe: “Anh Lâm ơi, cho em xuống đây đi, em không kịp về doanh trại nữa.”

Lâm Quý Phóng không ngại gì, dừng luôn xe ở một bến xe buýt gần đấy, sau khi Ngô Du Du xuống xe rồi thì ló đầu qua cửa sổ nói chuyện.

Mấy năm nay, anh ta đã thăng cấp từ trung úy lên trung tá, tính tình ngày càng trầm tĩnh hơn.

“Vậy anh không tiễn nữa, lần này bất ngờ gọi em đến huấn luyện cách sử dụng vũ khí mới cho các anh em, thật vất vả cho em rồi, mấy thằng nhóc kia thật chẳng để người ta bớt lo đi được.”

“Không có gì đâu ạ.” Ngô Du Du cười, “Đây là nhiệm vụ tổ chức giao phó, hướng chỉ mọi người còn tiếp đãi em hết sức chu đáo mà!”

Lâm Quý Phóng cười lại, trong lòng thì thầm nghĩ, đó là vì em là em gái xinh đẹp, nếu là người khác đến mà xem, mấy thằng nhóc đó sẽ thế nào, nhất là chú em tên là Lục Hạo Thiên ấy, tranh cãi làm anh ta đau cả đầu.

Sau khi Lâm Quý Phóng đi được một lát, một chiếc xe Land Rover màu xám khói dừng lại trước mặt Ngô Du Du, kính xe hạ xuống, một bên mặt tuấn tú của Thẩm Đàm hiện ra.

“Lên xe đi.”

Ngô Du Du cười, mở cửa ghế phụ.

Lâu lắm Thẩm Đàm mới lại thấy Ngô Du Du mặc quân phục. Quân phục bộ đội lục quân mùa hè phẳng phiu, chân đi một đôi giày cao gót màu đen khiến đôi chân trông thon thon trắng tấp.

Thẩm Đàm dời mắt, nhấn nhẹ chân ga, chiếc xe bon bon chạy đi.

“Không về doanh trại cắt đồ à?” Khi xe dừng chờ đèn đỏ, Thẩm Đàm hỏi.

“Không cần.” Ngô Du Du cời áo khoác vắt trên khuỷu tay, chỉ mặc một chiếc sơ mi bộ đội màu xanh nhạt. Từ hồi vào đơn vị công trình quân đội, Ngô Du Du bắt đầu nuôi lại tóc dài, giờ mái tóc đen được vấn sau đầu, khuôn mặt trông cực kỳ dịu dàng.

“Em sợ về thì không kịp, sắp 5 giờ rồi.” Ngô Du Du lấy điện thoại ra xem thử.

Thẩm Đàm xem đèn xanh, cho xe đi tiếp: “Không sao đâu, hôm nay chỉ là buổi tụ tập nhỏ, mai mới là ngày quan trọng.”

“Không đâu, em vẫn không muốn đến muộn, lâu lắm rồi không tụ tập với nhau.” Ngô Du Du ra ngoài cửa sổ. Ra trường được năm năm, từ sau hôm lễ kỷ niệm thành lập trường, mười hai người họ giờ mới tề tựu đông đủ được một lần.

Khi Ngô Du Du và Thẩm Đàm bước vào đại sảnh, Lương Tề Sơn và Tần Phương đã chờ sẵn ở cửa.

Lương Tề Sơn mặc áo somi quần tây, cậu ta và Tần Phương hiện đều làm ở viện nghiên cứu, trở thành nhà khoa học Vật lý của lớp.

“Ồ! Đây không phải là đại thần đây sao!” Cậu ta lém lỉnh chào.

“So ra vẫn thua nhà khoa học cậu đấy.” Ngô Du Du cười đáp lại.

Tần Phương tiến lên khoác một tay Ngô Du Du: “Mặc kệ anh ấy đi, qua đây nào, con gái phòng 310 bọn mình tụ hội.”

“A Phương, em cứ đi với Du Du đi, anh đi với Thẩm Đàm đấy!” Lương Tề Sơn cười hóm hỉnh kéo tay Tần Phương.

“Mai là kết hôn rồi, sao mà hôm nay vẫn còn sến súa thế chứ lại.” Tào Chính Vũ từ tầng trên xuống, đi ngang qua hai người họ, tiến lên ôm Thẩm Đàm, đâm bả vai cậu ta cười bảo: “Ông đến cuối! Lát phải phạt rượu!”

Thẩm Đàm trông cũng rất vui: “Hôm nay uống ít thôi, mai còn phải đỡ rượu cho Đại Sơn nữa.”

Tào Chính Vũ nhìn cậu ta rồi lại ngó Ngô Du Du, hai mắt sáng rực: “Ồ! Du Du mặc quân phục hả?! Không phải bộ đội không cho à?”

Ngô Du Du bất đắc dĩ bảo “Không kịp thay” rồi nhìn sang Thẩm Đàm quan tâm dặn: “Còn phải lái xe, uống ít thôi nhé.”

Hai tên đàn ông còn lại lập tức quay qua trêu:

“Nghe thấy chưa, bà xã bảo ông uống ít thôi kia!”

“Uống nhiều là về phải quỳ bàn giặt đấy!”

Tần Phương thấy mấy gã càng nói càng luyên thuyên liền kéo Ngô Du Du đi: “Đi nào! Mặc kệ bọn họ, bọn mình vào đi.”

Chào đám Thẩm Đàm xong, Ngô Du Du bị Tần Phương kéo lên phòng bao 310, giống y số phòng ký túc ngày xưa.

Mở cửa ra, Mai Hâm vừa nhìn thấy người lập tức reo lên: “Chào mừng quý cô Tần Phương đến với pác ty độc thân!!”

Văn Thủ hòa theo chào mừng.

Mai Hâm hiện làm trong phòng nghiên cứu và phát triển công nghệ của một doanh nghiệp thuộc top 500 cả nước, coi như là có nhà có xe đẳng hoàng.

Văn Thủ sau khi tốt nghiệp thi vào làm cho một công ty giáo dục hai năm, giờ ra ngoài khởi nghiệp với Tào Chính Vũ.

“Chẳng mấy khi đại luật sư Quan không mặc đồ công sở thì cậu lại mặc quân phục đến.” Dương Khiết ngồi trên sofa cười bảo. Cô nàng có mái tóc đen dài vấn lên, người luôn đóng vai người mẹ trong ký túc xá, chẳng ngờ lại trở thành một “nữ cường nhân”. Vì học chuyên ngành thiết kế nội thất ở đại học nên sau khi tốt nghiệp đã tự mở phòng làm việc riêng, bây giờ văn phòng đã có chút tiếng tăm.

Ngô Du Du nhìn chiếc váy đen liền thân Quan Doanh mặc rồi lại nhìn lại bộ quân phục của mình, không nói được gì đành bảo: “Còn không phải nhớ các cậu quá, sợ đến trễ nên mới xong việc cái là qua đây luôn sao. Làm phúc phải tội.”

“Được! Được! Được! Cậu là tốt nhất!” Mai Hâm ôm Ngô Du Du lắc, “Oa oa! Lâu lắm không gặp rồi! Nhớ cậu quá đi!”

Tần Phương ngồi bên cạnh cũng nhào qua ôm, cười hiền lành: “Mọi người lâu lắm rồi không tụ tập, thực sự nhớ cậu lắm đấy.”

“Ồ vãi! Tớ cũng muốn ôm!” Văn Thủ dang rộng vòng tay, ôm cả ba người vào ngực, bốn đứa ngã lăn quay trên sô pha, ít nhiều nhờ thân thủ nhanh nhẹn của Ngô Du Du mới tránh được thảm kịch lộn cổ xuống đất.

“Mẹ kiếp! Nữ hiệp thân thủ giỏi quá!” Mai Hâm nằm trên sô pha cười.

Dương Khiết và Quan Doanh ngồi góc bên kia cầm nước ngọt cười sảng sặc.

Trái ngược với sự náo nhiệt của hội con gái bên này, lũ con trai độc thân bên kia chẳng thấy ồn ào.

Từ sau khi Thắm Đàm bước vào, mọi người chuyển qua hàn huyên với nhau. Giả Thiên Lâm và Thắm Đàm ngồi bình luận tình hình nền kinh tế ngày nay. Hai gã anh tài của xã hội cầm chén rượu ngồi với nhau, anh một câu tôi một câu, nói chuyện rất ăn rơ.

Lục Hạo Thiên ngồi bên nghe, thỉnh thoảng cũng chêm vào dăm câu.

Bạch Tân không có hứng thú nghe nên độc chiếm mic ngồi hát.

Tào Chính Vũ vì đang muốn khởi nghiệp nên cũng kiên nhẫn cố nghe một lát, cuối cùng thật sự không còn tâm trạng nghe tiếp nữa, liền lôi kéo chú rể Lương Tề Sơn tìm cách đổi đề tài.

“Tôi cảm thấy hiện giờ ngành nghề nào cũng có xu hướng phát triển thị trường trực tuyến, chỉ có giải trí bằng công nghệ thực tế ảo là còn không gian ngoại tuyến...”

Giả Thiên Lâm mới nói được một nửa, Tào Chính Vũ đã bỏ ngang chen vào:

“Đứng! Không sai! Giải trí bằng công nghệ thực tế ảo!” Cậu ta vỗ bàn, nói át tiếng, “Nào, nào! Chúng ta giải trí cái đi.”

Nhưng Thắm Đàm không chơi, cậu ta vẫn nói tiếp: “Phát triển công nghệ thực tế ảo là xu hướng tất yếu của tương lai. Ba năm trước, công ty K đã thu mua một công ty khởi nghiệp nhỏ chuyên nghiên cứu chế tạo thiết bị hiển thị thực tế ảo...”

Tào Chính Vũ bị mọi người bơ đẹp, vẫn chưa chịu thôi, lại chen vào tiếp: “Đứng! K! Các ông kết bạn với tài khoản của tôi đi!”

Đến nước này thì Lương Tề Sơn đành vỗ lưng cậu ta, đưa cho một chén rượu: “Đừng cố nữa, ba thằng đấy là cùng một hội, chúng ta chơi đồ nhau phạt rượu đi.”

“Đờ mờ! Sao hồi cấp ba không nhận ra bọn nó có xu hướng 3P nhỉ!”

“Vẫn còn non và xanh lắm!”

Ra khỏi club giải trí, Tần Phương gọi người lái xe thuê, đưa hội con gái về nhà mình. Còn đám con trai thì đến ngủ lại một khách sạn gần nhà Lương Tề Sơn. Cả đoàn xe nối đuôi nhau rời club, đến bùng binh thì chia làm hai hướng.

Ban đêm, sáu cô gái xếp ngang nằm trên giường Tần Phương ngủ, nói từ tiểu thuyết cho tới chuyện đời, từ những chuyện ngày xưa đáng nhớ cho đến những tin tức trên tạp chí thời trang.

Giống như hồi cấp ba ngày xưa mỗi lần được nghỉ, cả ký túc xá nói chuyện thâu đêm cho đến khi mọi người đều dần chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau, sáu cô gái dậy từ sớm, trang điểm giúp cô dâu.

Lễ cưới không hề nhẹ nhàng như trong tưởng tượng. Năm phù dâu cẩn thận ghi nhớ các thủ tục, giúp chuẩn bị kẹo mừng, đón khách đến, giúp xếp chỗ cho những người quen biết ngồi với nhau.

Cuối cùng, khi hết thấy đều đã chuẩn bị xong xuôi, màn chặn cửa đón dâu đã đến.

Ngô Du Du và Dương Khiết chặn ở cửa đầu.

Hai phù dâu mặc váy voan mỏng màu xanh da trời dán cặp mắt hâu hâu qua lỗ mắt mèo quan sát động tĩnh bên ngoài.

Ngoài cửa, năm phù rể mặc tây trang trắng thớm, cao ráo khôi ngô, mặt mày rạng rỡ.

“Không mở cửa! Trừ phi mọi người nói đúng loài vật cô dâu thích!” Ngô Du Du lớn tiếng yêu cầu.

“Mèo hay là chó đây! ” Dương Khiết đại giọng trên.

Cái này hai cô nàng đã bàn kỹ trước với nhau rồi, cho dù đáp là chó hay mèo thì vẫn luôn bảo sai để đòi lì xì!

“Chó mèo đều không phải, cô dâu thích Lương Tề Sơn!” Giả Thiên Lâm nâng cao giọng đáp lại.

Đằng sau ô lên khen hay.

Trả lời kiểu gì vậy này...

“Sai rồi! Sai rồi!” Dương Khiết bắt đầu đi đập cánh cửa.

“Sai chỗ nào?” Thắm Đàm cũng cười, “Cô dâu không thích Đại Sơn nhà chúng ta à?”

Dương Khiết: ...

Dương Khiết quay lại nhìn Ngô Du Du, ánh mắt như ý bảo “Mau quản ông xã nhà cậu đi”.

Ngô Du Du giờ tay đầu hàng, so tài khua môi múa mép thì Thẩm Đàm tám ngẫm tám ngẫm mới là người lợi hại nhất, cái này từ hồi trung học ai cũng biết rồi.

“Mặc kệ! A hay B, chọn một đi!” Cuối cùng, hai cô gái buộc phải phát huy bản lĩnh cố tình gây sự.

Sau khi nhận được lì xì, hai người mở cửa ra, cả hội bên ngoài liền chen nhau vào.

Ngô Du Du hôm nay mặc váy phù dâu bằng voan cúp ngực màu xanh da trời, hai bả vai lại có một dải lụa mỏng quây quanh vai, tôn lên vẻ đẹp mỏng manh của đôi vai, khoe được cả cặp xương quai xanh ưa nhìn.

Thẩm Đàm nhìn về phía Ngô Du Du, không giấu được vẻ kinh diễm trong mắt. Cậu ta nhìn người yêu một cái, môi cười cong lên rồi đi theo chú rể thẳng tiến đến trước cửa phòng cô dâu.

“A Phương mở cửa đi! Anh tới rồi!” Lương Tề Sơn đập cửa, miệng cười rộng ngoác đến tận mạng tai.

“Không mở cửa! Trừ phi nhét lì xì đây!” Mai Hâm đã học được bài học, không ra câu hỏi nữa, đánh thẳng vào trọng điểm luôn!

“Mẹ kiếp, con gái bây giờ đều thẳng thắn vậy hả?!” Tào Chính Vũ tròn mắt ngạc nhiên.

“Nhét, nhét, nhét!” Lương Tề Sơn gật đầu lia lịa, nhét lì xì mà qua được là được rồi.

Cả hội nhét liền một lèo chục bao lì xì nhưng cửa chẳng có chút vẻ gì định mở ra cả.

“Hơi quá đáng rồi nhé,” Tào Chính Vũ cười, “Vậy mà còn chưa mở, chú rể sắp khóc rồi!”

“Cứ việc khóc đi!” Tiếng Văn Thù bên trong vọng ra, “Chút lì xì đó đã muốn đuổi bọn tôi đi à! Cứ không mở đây!”

“Không lừa mọi người đâu! Hết thật rồi!” Tào Chính Vũ than như thật.

Lần này, bên trong vọng ra giọng nói sắc sảo của Quan Doanh: “Tớ thấy rồi đấy, trong tay cậu vẫn còn ba cái kia kia, trong tay chú rể còn hai cái, nhét cả vào đây đi.”

“Ờ mở! Mắt nhìn xuyên tường rồi!” Lương Tề Sơn ngạc nhiên.

Lục Hạo Thiên ngẫm nghĩ, quay đầu lại nhìn hai phù dâu ngoài cửa.

Dương Khiết đang lên weibo bắn tin cho đồng bọn trong phòng, cười tủm tỉm vẫy tay với cậu ta.

Cuối cùng, Lương Tề Sơn nhét toàn bộ bao lì xì có trong tay vào. Lại nghe bên trong đưa ra một yêu cầu còn quá đáng hơn.

Mai Hâm cười to bảo: “Nào, nào, nào! Chọn hai trong năm đồng chí phù rể ra ôm hôn nhau cái đi!”

Yêu cầu này khiến năm anh chàng đẹp trai lập tức cạn lời.

“Bạn Mai nghịch phen này hơi quá đáng rồi nhé! Nụ hôn đầu của gia vẫn còn đấy!” Tào Chính Vũ bịt miệng, nói đầy khoa trương.

“Mặc kệ! Mặc kệ! Hai người cùng gặm một trái táo cũng được tính!” Văn Thù bổ sung thêm.

Lúc này, Ngô Du Du cười tủm tỉm bung lên một cái khay, trong khay đặt một quả táo đỏ.

Giả Thiên Lâm ngẫm nghĩ quả táo to bằng đốt ngón tay, đập vai Tào Chính Vũ: “Tôi thấy trò này tương đối thích hợp để ông chơi đấy.”

“Ồ đệt! Ông trêu tôi đấy à!” Tào Chính Vũ không khách khí đáp trả lại.

Lục Hạo Thiên hiếm khi nổi hứng trêu chọc: “Lên đi, đừng khách sáo.”

“Không! Không! Tôi rất khách sáo đấy.” Tào Chính Vũ kiên quyết không chơi.

Thình lình, cậu ta đảo mắt, nhìn về phía Ngô Du Du đang bung cái khay: “Chà! Nhường Thẩm Đàm và Ngô Du Du ngậm táo đi! Phù rể và phù dâu cũng tính phải không!”

Lương Tề Sơn đứng lúc đang rầu rĩ xem nên bán đứng người anh em nào, nghe vậy, mắt sáng lên: “Ý kiến hay!”

Thẩm Đàm tựa lưng vào tường nhìn họ như cười như không, không lên tiếng, cũng không phản đối.

Thế là Ngô Du Du bị trêu đùa cả mặt. Dương Khiết tiến lên ôm bạn vào lòng: “Này, này! Không chơi trò lưu manh đùa giỡn đâu nhé!”

Vừa nói xong, gã lưu manh lão làng Tào Chính Vũ càng phấn khích hơn, tiến lên giữ vai Ngô Du Du, đẩy tới trước mặt Thẩm Đàm, ngoảnh mặt nói thật to với cánh cửa đang đóng: “Các cô nương bên trong còn không mở cửa, bọn này sẽ động tay động chân với con tin đây nhé!”

Ngô Du Du bị đẩy vào trong lòng Thẩm Đàm. Thẩm Đàm đưa tay đỡ, một tay choàng qua bờ vai, ngón tay gấp quả táo đỏ trên khay lên cầm ngắm nghía.

Dáng vẻ làm bộ làm tịch hết sức khiến Ngô Du Du bối rối sợ hãi.

Hai người chưa từng thân mật trước đồng người như vậy.

Có điều Thẩm Đàm biết thừa Ngô Du Du thẹn nên cũng chỉ làm dáng vậy thôi.

Lúc này, cửa phong cô dâu cuối cùng cũng mở, Mai Hâm lộ đầu ra, giả bộ tức giận: “Bắt chẹt người! Xấu xa quá!”

“Phải, phải, phải, cho cậu một bao lì xì này, xin bớt giận!” Nói xong, Lương Tề Sơn mò trong túi ra một bao lì xì đỏ.

Văn Thủ ngạc nhiên tròn tròn mắt: “Sao vẫn còn!”

“Ha ha ha! Thỏ khôn có ba hang! Đã nghe bao giờ chưa!” Tào Chính Vũ vừa nói vừa nhanh tay đẩy cửa, cả đám con trai ồ ạt xông vào.

Hội phù rể còn bị bắt chơi rất nhiều trò vận động, hít đất, nằm xuống đứng lên rồi mới cho phép đi tìm giày cưới.

Cuối cùng, lúc chú rể bế được cô dâu xinh xắn váy cưới ra khỏi phòng, hội phù rể đã mướt mồ hôi, ai nấy đều cởi hết áo vét ra, thở phào nhẹ nhõm.

Giúp người anh em cưới vợ thật không phải chuyện dễ.

Tần Phương được anh họ công ra cổng xuất giá.

Xe cưới chạy thẳng đến hội trường hôn lễ. Sau khi cô dâu thay xong trang phục, mọi người liền ra cửa tiếp khách.

Thầy Mai Hiêm Phong làm người chứng hôn mặc một bộ tây trang may vừa khéo, bước vào đại sảnh khách sạn liền thấy ngay đôi cô dâu chú rể đứng chính giữa, mười phù dâu phù rể đứng hai bên. Mười hai người xếp hàng ngang đẹp như đóng phim.

“Chà, tổ chức hoành tráng ghê.” Thầy cười bảo.

“Thầy Mai!”

“Em chào thầy ạ!”

Mọi người ồ ạt lại gần chào hỏi, thầy Mai Hiêm Phong đứng giữa, mười hai người chia làm hai bên đứng chụp ảnh chung.

Hội con gái phải đi giày cao gót đứng cả buổi sáng. Sau khi đón khách vào xong liền ngã sấp ngã ngựa trong phòng trang điểm.

“Trời ơi, sung rồi!” Mai Hâm cởi giày ra rên rì, nhìn ngón chân áp út sưng lên.

“Tớ có đem urgo đây.” Dương Khiết lục túi phát cho mọi người.

“Chắc chắc, má Dương đúng là má Dương mà!” Mai Hâm cảm kích cảm lấy, vừa dán vừa huých người Ngô Du Du đang sửa sang lại váy áo, “Du Du à, cậu luyện tập màn biểu diễn đàn cổ tranh chốc nữa đến đâu rồi?”

Nhắc tới vụ này, Ngô Du Du liền thấy mặt cả người: “Ồ trong doanh trại suốt, biết tập vào lúc nào chứ. Bữa trước đã bảo là học từ lâu lắm rồi mà, còn phải đệm nhạc, lát nữa dọa mọi người sợ chạy hết mất.”

“Ồi! Sao có thể chứ! Cậu là nữ chiến sĩ lực quân không gì không làm được kia mà!” Mai Hâm cười xấu xa, chớp chớp mắt tinh nghịch.

“Ha ha!” Ngô Du Du ngẩng mặt nhìn trời tròn mắt.

Buổi tiệc đi được một nửa chặng đường, Ngô Du Du bắt đầu ra sân khấu chuẩn bị, đeo móng giả, thử dây đàn. Quả thực đã lâu lắm không sờ vào đàn, giờ nước đến cổ mới nhảy, thật khó quá mà, đánh phải tùy cơ ứng biến vậy.

Lúc này, nhóm phù rể biết mình sắp phải lên sân khấu bèn cực lực phản đối.

“Không phải ban đầu nói chỉ cần Bạch Tân lên thôi sao?!” Tào Chính Vũ chỉ tay hướng sang chỗ Bạch Tân đang đứng thay đồ.

“Đúng vậy,” MC giải thích, “Mới sửa lại tiết mục, Bạch tân muốn hát một bài khác, bài này dành nhường hội phù rề các cậu đồng ca vậy. Bài “Hoa hảo nguyệt viên” này vô cùng đơn giản luôn.”

Lương Tề Sơn cũng cười bảo: “Không phải hôm qua đi hát, đã cho mấy ông hát thử cả rồi sao.”

“Thì ra là một âm mưu!” Tào Chính Vũ cạ lờn nhưng vẫn đồng ý, “Tôi không thành vấn đề, ông hỏi ba anh chàng đại lạnh lùng kia xem sao đi.”

“Không đi.” Lục Hạo Thiên từ chối thẳng thừng.

Giả Thiên Lâm chỉnh lại cái cà vạt: “Không thuộc.”

Thẩm Đàm cởi áo vét ra, chỉnh lại khuy tay áo: “Không nhớ lời.”

“Đừng mà! Có mấy nhắc lời! Tào Chính Vũ hát chính! Các ông hát bè thôi! Hôm qua tôi đã cho các ông hát từng người nhiều lần lắm rồi cơ mà! Các vị anh tài ơi!”

Thấy bọn họ vẫn không động cựa, Lương Tề Sơn buột phải tung đòn sát thủ: “Ngô Du Du đánh đàn đệm nhạc nhé!”

Lập tức hội phù rề dừng động tác, Thẩm Đàm ngẩng đầu lên nhìn, Du Du chưa từng đề cập tới chuyện này.

Lương Tề Sơn thấy đã như được, lại gần vỗ ngực Thẩm Đàm: “Người anh em! Phụ nhân nhà ông luyện tập vất vả lắm, ông chớ làm người ta thất vọng nhé!”

Cuối cùng, tới lúc Ngô Du Du ôm đàn cổ tranh lên sân khấu ngồi, Thẩm Đàm, Tào Chính Vũ và hai phù rề nữa đã lên sân khấu chờ.

Ngô Du Du không ngờ là bốn người hát, tưởng chỉ có Bạch Tân. Điều này khiến Ngô Du Du càng lo lắng hơn. Giọng Bạch Tân hay, không cần đệm nhạc tốt cũng cân cả bài được, còn bốn người này...

Quả nhiên, vừa cất giọng, Tào Chính Vũ đã ném thẳng mọi người thẳng thien.

Lục Hạo Thiên hát đều đều chỉ đúng mỗi lời, còn giọng Tào Chính Vũ thì lệch tông, Giả Thiên Lâm và Thẩm Đàm sau khi hát được câu đầu thì liền đứng cầm mic nói chuyện riêng không hát tiếp nữa, đóng vai bình hoa trang trí.

Ngô Du Du choáng sốc, tay vội biến tấu cổ đuôi kịp tốc độ hát càng lúc càng nhanh có xu hướng phát triển thành rap của Tào Chính Vũ.

Cuối cùng, bài hát kết thúc trong tiếng vỗ tay let đẹt và tiếng cười khúc khích của mọi người.

Từ đấy, không còn ai thấy ba chàng trai đại lạnh lùng này hát nữa, kể cả trong tiệc mừng công của công ty, cũng không hề.

Cuối cùng, bữa tiệc hạ màn bằng bài “Chúng ta kết hôn đi” do Bạch Tân thể hiện.

Áo cưới trắng tinh khôi

Tay đang cầm bó hoa tươi

Đẹp như một câu chuyện cổ tích

Nhớ tới mùa hạ năm ấy

Anh vì em mà lo lắng

Ở chung một chỗ liền vờ ngó ngán

Thần tình yêu nhẹ nhàng bay qua dưới ánh trăng

Pandora cô ấy nghe được câu trả lời

Tiếng chuông lễ đường đang gõ mặt mã hạnh phúc

Oh My Love chúng ta kết hôn đi

...

Bầu không khí ngọt ngào và cảm động bao trùm lễ cưới, nhất là cảnh cha Tân Phương nắm bàn tay đeo găng trắng muốt của con gái nhẹ nhàng đặt vào tay Lương Tề Sơn. Khoảnh khắc ấy, Ngô Du Du không kiềm nổi hốc mắt đỏ hoe.

Mấy lời thầy Mai Hiêm Phong nói theo chuẩn theo công thức của lễ cưới cũng đủ khiến đám học trò lớp nhất ngồi dưới trầm trồ khen ngợi.

Kết thúc buổi tiệc, Thẩm Đàm và Ngô Du Du lại cùng mọi người đi dạo động phòng, ăn bữa tiệc tối.

Cuối cùng, hai người cùng nhau tản bộ về nhà.

Ngô Du Du cảm áo vét của Thẩm Đàm vắt trên tây. Hai người đều uống một chút rượu. Làn gió cuối xuân thổi qua mát rượi khiến người ta tỉnh táo lại ít nhiều.

“Ngày xưa phòng ký túc bọn em tâm sự đêm khuya với nhau, từng đặt cược, đoán xem ai sẽ kết hôn trước, không ngờ A Phương lại là người đầu tiên.” Ngô Du Du cười, khuôn mặt vẫn còn ửng hồng.

“Vậy à?” Thẩm Đàm lần đầu tiên được nghe kể, “Vậy em đoán là ai?”

“Em há? Đương nhiên đoán là má Dương rồi, không chỉ em, cả phòng ký túc bọn em ngoài Mai Hâm, đều đoán là cậu ấy đấy.”

“Tiền cược là gì?” Thẩm Đàm đút hai tay trong túi, chậm chậm ngẩng đầu nhìn quanh tứ phía. Thành phố W được tiếng là thành phố cổ tích, cảnh đêm ven sông cổ kính, hai người vừa khéo đi đến lan can đá bên cầu bên dòng sông.

Chừng như đêm đã khuya, nơi danh thắng ban ngày náo nhiệt, giờ đây bốn bề yên tĩnh, hai bên bờ còn treo những chiếc đèn lồng đỏ giả cổ, mặt nước hồ loang loáng ánh sáng phản quang.

“Hoa cô dâu ạ.” Ngô Du Du nhẹ nhàng khoác tay Thẩm Đàm, “Ôi, xem ra sau này tụi nó ném hoa, phải chủ động chiến đấu thôi, hôm nay thế mà chẳng đứa nào cướp được cả.”

Con gái đều thích bắt được hoa, Thẩm Đàm cau mày, dịu dàng hỏi: “Tại sao lại thích cướp hoa cô dâu thế?”

“Vi ai cướp được hoa cô dâu sẽ là người cưới tiếp theo, cách hỷ sự không còn xa nữa rồi.” Ngô Du Du bật thốt, sau đấy mới thấy ngượng, sao cảm giác cứ như mình đang hận chưa gã được chồng vậy.

Lúc này, hai người dừng bước chân. Ngô Du Du cúi đầu nhìn đôi giày, nói lấp liếm: “Thực ra... thích cướp hoa cô dâu chỉ là một truyền thống thôi, không phải có ý... ờm ờ...”

“Không cần cướp đâu.” Thẩm Đàm xoay người lại, cúi đầu, nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay Ngô Du Du, nói dịu dàng.

“Dạ?” Ngô Du Du ngẩng đầu, tảng đá giả cổ trên đường được ánh đèn lồng đỏ rọi sáng, người đàn ông mình yêu thương đang ở ngay trước mặt, cầm tay, từ từ quỳ một gối xuống.

Chẳng biết trong tay anh từ lúc nào đã cầm một chiếc nhẫn.

“Du Du, gã cho anh đi.”

Bàn tay đang cầm chiếc áo vét dần buông thõng, Ngô Du Du thấy đầu óc mình trống rỗng, bất ngờ quá!

Niềm hạnh phúc không lồ này bỗng dưng nhào tới, tầm nhìn của Ngô Du Du nhòe đi.

“Vâng.” Ngô Du Du nghe thấy mình khẽ nói.

Người đàn ông trước mặt vốn ánh mắt còn lộ vẻ thấp thòm bất an, sau khi nghe câu trả lời, khuôn mặt liền trở nên rạng rỡ. Nhiều năm qua, đây là lần đầu tiên Ngô Du Du thấy Thẩm Đàm cười... ngọt như vậy.

Anh lồng nhẫn vào ngón tay Ngô Du Du, đứng dậy, nhẹ nhàng ôm bạn gái vào lòng.

“Tôi sẽ chăm sóc em, suốt cuộc đời này.” Anh kề bên tai Ngô Du Du thủ thỉ.

“Vâng.” Ngô Du Du ngẩng đầu lên, hôn anh.

Sau chớp mắt đứng hình ngạc nhiên, Thẩm Đàm nhanh chóng chiếm lại thế chủ động, đôi tay dần siết chặt hơn, hôn ngày càng sâu.

Nắm tay cả đời, bên nhau đến già, suốt cuộc đời này.

Tác giả có chuyện muốn nói:

Ha ha ha ha, thấy bình luận rất nhiều!! Thích các bạn quá! Cảm ơn biên tập Tấn Giang đã cho ta gặp được những độc giả siêu cấp đáng yêu! Ta sẽ tiếp tục nỗ lực!

Vẫn chưa có ngoại truyện tiếp theo, đợi chừng nào bỗng nhiên ta nghĩ ra thì sẽ bổ sung thêm mấy trang sau.

Nghỉ ngơi một thời gian, chuẩn bị viết truyện mới. Về cuộc sống quân ngũ, ta định để dành viết trong truyện mới. Coi như là hoàn thành giấc mơ làm lính của ta.

Phòng ký túc 310 là số phòng ký túc xá hồi học cấp ba của ta đó, hồi tốt nghiệp đã hứa một ngày nào đó sẽ viết lại câu chuyện của chúng ta, thế nên mới có quyển truyện này.

Đương nhiên! Nhiều soái ca như thế tuyệt đối chắc chắn là do ta vẽ thêm cho đẹp rồi! Ha ha ha ha!

Viết tiểu thuyết thật vui vẻ!!! Không ngừng mơ mộng a a a!

Cùng chờ đợi những chương truyện tiếp theo nhé!

Chân gà cúi đầu!

Bạn đang đọc truyện *Giới Hạn Của Tuổi Trẻ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.